

Cassandra Clare

ĐÁY CHUYỀN

THIỆN SƯ

Phần 1 series

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT

BOOKAHOLIC.VN

DÂY CHUYỀN THIÊN SỬ

BÀI CA SÔNG THAMES

MỞ ĐẦU

Chương 1: Ngôi nhà hắc ám

Chương 2: Địa ngục lạnh lẽo

Chương 3: Học viện

Chương 4: Chúng ta là bóng tối

Chương 5: Cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối

Chương 6: Trái đất kỳ lạ

Chương 7: Cô gái người máy

Chương 8: Camille

Chương 9: Enclave

Chương 10: Những ông hoàng tái nhợt

Chương 11: Một vài là thiên thần

Chương 12: Máu và nước

Chương 13: Hắc ám

Chương 14: Cầu Blackfriars

Chương 15: Bùn lầy

Chương 16: Thần chú trời buột

Chương 17: Gọi bóng đêm xuống

Chương 18: Ba mươi đồng bạc

Chương 19: Boadicea

Chương 20: Kỳ quan khiếp đảm

PHẦN KẾT

BÀI CA SÔNG THAMES

Một nốt nhạc muối
Làm dâng nước sông
Nước chuyển màu trà
Dềnh lên bãi cỏ.
Bánh xe bánh răng
Của cỗ máy lớn
Lọc cọc quay đều
Trên bờ sông ấy.
Bóng ma biến mất
Trong đám dây đồng
Thì thầm kể chuyện
Ngày xưa ngày xưa.
Bánh răng cạnh sắc
Vàng ruộm quay đều
Biến nước sông Thames
Thành làn khói trắng

Chạy máy đêm ngày.
Rồi nước sông dâng
Phủ vùi cỗ máy
Muối, gỉ, phù sa
Ngăn bánh răng chạy.
Chìm dưới lòng sông
Những chiếc thùng sắt
Rền rĩ quay tròn
Hòa điệu cùng tiếng
Đại bác, trống dồn
Mặc kệ tất cả
Nước sông vẫn trôi
Đều đều ngày tháng.

- ELKA CLOKE

MỞ ĐẦU

Luân Đôn, tháng tư năm 1878

Con quỷ nổ banh xác. Cùng với đó, máu đen lẫn lòng phèo bắn tung tóe.

William Herodale vội rút dao lại nhưng đã quá muộn. Axít chua loét trong máu quỷ đã ăn mòn lưỡi dao sáng bóng. Anh chửi thề và ném vũ khí đi; nó rơi xuống vũng nước bẩn và bốc khói như một que diêm tàn. Tất nhiên con quỷ đã biến mất. Nó bị kéo về cái địa ngục quê hương nó, mà chẳng để lại lấy một vết bẩn.

“Jem!” Will nhìn quanh quất và gọi. “Bồ đâu rồi? Bồ có thấy không? Tôi kết liễu nó chỉ bằng một cú đâm thôi nhé! Được đấy chứ?”

Nhưng Will không nhận được câu trả lời. Lúc rồi anh cũng biết người bạn đồng hành với mình đã dừng lại trong một con phố ngoằn ngoèo và ẩm thấp để trông chừng giùm anh, nhưng giờ anh chỉ có một mình trong bóng tối. Anh thấy bức – chuyện khoe chiến tích chẳng còn vui nữa khi không có Jem. Anh liếc ra nơi con phố thu hẹp lại thành một cái ngách nhỏ dẫn ra dòng sông Thames đen thẳm ở phía xa. Qua đó, Will thấy bóng của những con thuyền đang neo bến với đám cột buồm giương lên cao như một rừng cây trụi lá. Không có Jem ở đó; có lẽ cậu ấy đã trở lại phố Narrow để tìm kiếm ở nơi sáng sủa hơn. Will nhún vai và trở bước đi theo con đường đã đưa cậu tới đây.

Phố Narrow cắt ngang phố Limehouse, chạy giữa bến thuyền bên bờ sông và khu nhà ổ chuột xiêu vẹo trải dài về phía tây tới tận Whitechapel. Quả đúng như tên gọi, con phố rất hẹp và lác đác có những nhà kho và dăm ba căn nhà gỗ mái dốc nằm hai bên. Giờ phố hoàn toàn vắng bóng người. Có lẽ mấy gã bợm nhậu loạn choạng rời quán Chùm Nho cũng đã tìm được

một xó xỉnh nào đó mà rúc vào ngủ tạm. Will thích Limehouse, thích cảm giác được ở nơi rìa thế giới, nơi những con tàu ngày ngày rời bến tới một bến cảng xa xôi nào đó. Đó là nơi cánh thủy thủ thường lui tới, nơi có đầy những sòng bạc, ổ nghiện hút, nhà thổ, nhưng chẳng hại đến ai. Bạn dễ dàng đánh mất mình khi sa chân vào chốn đó. Anh còn chẳng buồn để tâm đến cái mùi của nó – mùi khói, mùi dây thừng và hắc ín, hương liệu ngoại lai hòa cùng mùi hôi thối của nước sông Thames.

Nhìn khắp lượt con đường vắng vẻ, anh đưa tay áo lên cổ lau vết máu đen làm da anh ngứa ngáy và bỏng rát. Vải rách nhuốm màu xanh lục và đen. Một vết thương xấu xí xuất hiện trên bàn tay anh. Anh có thể dùng chữ rune trị thương. Có lẽ anh nên nhờ Charlotte. Chị rất giỏi sử dụng iratze.

Một người rời khỏi vùng tối và tiến về phía Will. Anh định tiến tới, rồi dừng lại. Đó không phải Jem, mà có vẻ là một cảnh sát người phàm đang đội mũ hình chuông, áo khoác nặng trĩu và có vẻ bối rối. Chú ta nhìn Will, hay đúng hơn là nhìn qua anh. Dù Will đã quen với việc bị che mờ, nhưng anh vẫn luôn thấy kì kì khi bị người ta nhìn xuyên qua như thể anh không ở đó. Will cố lắm mới kìm được ham muốn giật lấy cái đuôi cui của chú ta và quan sát khi người đàn ông nhìn quanh quất, cố tìm xem nó biến đâu mất. Nhưng nhớ lại những lần Jem lái nhái ca thán khi Will làm trò đó, và vì anh chưa từng hiểu nổi lý do Jem phản đối trò vui như vậy, anh quyết định không làm bạn mình buồn bực.

Với một cái nhún vai và chớp mắt, viên cảnh sát vừa đi qua Will vừa lắc đầu và lầm bầm thề bỏ rượu trước khi bắt đầu hoang tưởng. Will bước sang bên nhường đường cho người đàn ông, rồi hét lên: “James Carstairs! Jem! Cái thằng khốn nạn bỏ bạn này, bỏ ở đâu rồi!”

Lần này có một tiếng trả lời từ đâu vọng tới. “Đằng này. Đi theo đèn phù thủy ấy.”

Will đi về phía giọng Jem, nghe như vang từ khe hở giữa hai nhà kho; một ánh sáng mờ mờ bập bùng trong bóng tối, hệt như lửa ma trời. “Bồ nghe thấy tôi nói gì không đấy? Tôi vừa bảo quý Shax nghĩ nó có thể giết tôi bằng ba cái cày to đâm máu, nhưng tôi đã dồn nó vào một con hẻm...”

“Có, tôi nghe rồi.” Cậu thiếu niên xuất hiện ở đầu hẻm trông tai tái dưới ánh đèn đường – hơn cả mức bình thường, dù bình thường cậu ấy đã tái lắm rồi. Anh để đầu trần, khiến người ta phải chú ý ngay tới mái tóc bạc trắng bất thường, giống như một đồng xi-linh sáng bóng. Đôi mắt màu bạc trên gương mặt góc cạnh hơi xéch, tiết lộ đôi chút về nguồn gốc của anh.

Trên áo Jem có vết nhơ sạm màu và tay dính đầy máu.

Will căng thẳng. “Bồ chảy máu kìa. Chuyện gì thế?”

Jem phẩy tay bảo Will đừng lo. “Không phải máu của tôi đâu.” Anh quay đầu nhìn con hẻm đằng sau. “Là của người kia.”

Will nhìn qua bạn, vào bóng tối đặc quánh của con hẻm. Ở góc xa xa là một bóng người nằm co quắp – chỉ là một cái bóng trong vùng tối, nhưng khi Will nhìn kỹ, anh có thể thấy một bàn tay trắng bệch, và một lọn tóc vàng.

“Xác một người phụ nữ à?” Will hỏi. “Người phàm à?”

“Đúng ra là một cô bé. Khoảng mười bốn tuổi thôi.”

Nghe tới đó, Will lớn tiếng chửi thề thậm tệ. Jem kiên nhẫn đợi anh bình tĩnh lại.

“Nếu chúng ta gặp cô bé sớm hơn một chút,” cuối cùng Will nói. “Con quý khát máu đó...”

“Vụ này có gì đó rất đặc biệt. Tôi không nghĩ là do quý đâu.” Jem nhú mày. “Quý Shax là thứ kí sinh. Nó sẽ dụ nạn nhân về tổ để đẻ trứng vào da

cô ta khi cô ta còn sống. Nhưng cô bé này – cô ta bị đâm nhiều nhất. Và tôi không cho rằng con hẻm này là hiện trường sự việc, vì ở đây không dấy nhiều máu lắm. Tôi nghĩ cô ta bị tấn công ở đâu đó, rồi cô ta tự lê mình đến đây rồi chết vì các vết thương.”

“Nhưng quý Shax...”

“Tôi đã bảo, tôi không nghĩ quý Shax đứng sau vụ việc này. Tôi nghĩ quý Shax đang bám theo cô ta – săn cô ta vì gì đó, hoặc giúp ai đó.”

“Khứu giác quý Shax rất nhạy,” Will đồng tình. “Tôi nghe nói pháp sư dùng chúng để tìm người mất tích. Và đúng là có vẻ con quý này hành động có chủ đích.” Anh nhìn thi thể đáng thương nằm cong queo trong hẻm. “Bồ không tìm thấy hung khí, đúng không?”

“Đây này.” Jem rút từ trong túi ra một con dao quăn trong vải trắng. “Hình như là dao mổ hay đi săn gì đó. Nhìn lưỡi dao mảnh thế này cơ mà.”

Will cầm lấy. Lưỡi dao mảnh thật, với chuôi bằng xương được đánh bóng. Lưỡi và chuôi dao đều vết máu khô. Khẽ nhúu mày, anh lau dao lên tay áo, cạo sạch máu khô tới khi một biểu tượng được khắc sâu vào lưỡi dao hiện ra: Hai con rắn cắn đuôi nhau, tạo thành một vòng tròn hoàn hảo.

“Ourboros,” Jem cúi nhìn con dao và nói. “Một biểu tượng kép. Bồ nghĩ nó có ý nghĩa gì?”

“Điểm tận cùng,” Will vẫn nhìn con dao và một nụ cười nhạt xuất hiện trên khóe môi anh, “và bắt đầu của thế giới.”

Jem nhăn mặt. “Tôi học môn biểu tượng học rồi, William ạ. Tôi muốn biết bồ nghĩ sự xuất hiện của nó trên con dao có gì đặc biệt không?”

Gió sông thổi lùa xòa mái tóc của Will; anh bực bội vuốt tóc khỏi tầm mắt rồi tiếp tục nghiên cứu con dao. “Nó là biểu tượng thuật giả kim, không

phải của pháp sư hay cư dân Thế Giới Ngầm. Nó thường thuộc về con người – những người phàm ngu ngốc luôn muốn dùng ma thuật làm tấm vé đi đến bến đỗ của tiền tài và danh vọng.”

“Những kẻ thường kết thúc cuộc đời thành một đồng núi đầm đìa máu tươi trong một ngôi sao năm cánh.” Jem có vẻ buồn bã.

“Những kẻ thích tìm kiếm những phần của Thế Giới Ngầm trong thành phố xinh đẹp của chúng ta,” Sau khi cẩn thận cuốn khăn tay quanh con dao, Will nhét nó vào túi áo khoác. “Bồ nghĩ Charlotte có cho tôi điều tra vụ này không?”

“Bồ nghĩ chị ấy có tin tưởng để bồ nằm vùng trong Thế Giới Ngầm không? Những tụ điểm bài bạc, những xới trụ lạc, những ả đàn bà đã mất hết nhân phẩm...”

Will cười hệt như Lucifer lúc sắp bị đẩy khỏi Thiên đường. “Mai đi điều tra có sớm quá không nhĩ?”

Jem thở dài. “Cứ làm gì bồ muốn đi, William. Tính bồ luôn vậy mà.”

Southampton, tháng năm.

Tessa không nhớ nổi cô đã bao giờ không thích sợi dây chuyền thiên sứ này chưa. Nó từng thuộc về mẹ cô, và mẹ đeo nó khi qua đời. Sau đó, nó nằm yên trong hộp trang sức của mẹ tới một ngày nọ, khi anh trai Nathaniel của cô cầm lên xem nó còn chạy không.

Cái đồng hồ được tạo hình thành một bức tượng thiên sứ bằng đồng, cho to bằng ngón út của Tessa, với đôi cánh khép sau lưng không lớn hơn cánh蝶. Nó có khuôn mặt xinh xẻo với đôi mắt như vầng trăng khuyết nhắm chặt, và đôi bàn tay vắt chéo qua thanh kiếm phía trước. Một sợi dây chuyền

mảnh xỏ bên dưới đôi cánh, cho phép Tessa đeo thiên sứ như đeo một mặt dây chuyền.

Tessa biết thiên sứ là một vật chạy cơ vì nếu cô giơ nó lên tai, cô sẽ nghe thấy tiếng máy chạy, như tiếng của đồng hồ đeo tay vậy. Nate đã reo lên vui sướng khi thấy nó vẫn chạy sau ngàn đó năm, và anh tìm kiếm một cái núm hay đinh vít, hoặc bất cứ cái gì để nạy nó ra. Nhưng anh chẳng tìm được gì hết. Và thế rồi anh nhún vai và giao thiên sứ cho Tessa. Kể từ thời khắc đó, cô chưa từng tháo nó khỏi cổ; kể cả khi cô ngủ hằng đêm, thiên thần cùng nằm kề bên trái tim cô, tiếng tíc tắc đều đặn của nó giống như nhịp đập của trái tim thứ hai vậy.

Giờ khi Main rẽ nước đi qua những con tàu hơi nước to lớn khác để tìm chỗ neo đậu trên bến cảng Southampton, cô lại nắm chặt lấy thiên sứ. Nate một mực bắt cô tới Southampton thay vì Liverpool – đích đến của hầu hết các tàu viễn dương. Anh bảo thời tiết ở Southampton dễ chịu hơn, nhưng giờ khi nhìn thấy khung cảnh Anh đầu tiên, cô không kiềm được chút thất vọng. Trời xám xịt ảm đạm. Mưa rỉ rả đổ xuống những ngọn tháp nhà thờ xa xa, còn khói đen sì bốc lên từ ống khói tàu, nhuộm đen bầu trời vốn chẳng lấy gì làm tươi sáng. Một đám đông mặc đồ đen đang cầm ô đứng ở cầu tàu. Tessa căng mắt tìm anh trai, nhưng sương mù cùng hơi nước từ tàu bốc ra quá dày đặc khiến cô chẳng nhìn ra ai với ai.

Tessa rùng mình. Gió biển thổi từng cơn rét buốt. Tất cả những lá thư của Nate đều nói Luân Đôn rất đẹp và luôn nắng ráo. Tessa mong thời tiết ở đó khá khẩm hơn đây, vì ngoài tấm khăn choàng len của dì Harriet và một đôi găng tay, cô không mang theo món đồ ấm nào nữa. Cô đã bán gần hết quần áo để lo liệu tang ma cho dì, vì tin rằng anh sẽ mua thêm đồ cho cô khi cô tới Luân Đôn ở cùng anh.

Một tiếng hét vang lên. Con tàu Main sơn đen bóng sáng lên trong màn mưa đã hạ neo và những tàu kéo đã lướt đi trên làn nước nhấp nhô xám xịt, sẵn sàng chở hành lý cùng hành khách vào bờ. Đám hành khách nhốn nháo

rời tàu rời tàu*, rõ ràng cực kì muốn được cảm nhận mặt đất vững chắc dưới chân mình. Cảnh tượng này hoàn toàn khác lúc họ rời đi. Khi ấy, họ lên tàu dưới bầu trời trong xanh của New York, với âm thanh của dàn khí cụ đồng tiền chân. Mặc dù Tessa không có ai đưa tiễn, nhưng cô vẫn thấy cảnh tượng khi ấy thật đáng nhớ.

Tessa khẽ so vai lách qua đám đông nhộn nhịp. Mưa nhỏ xuống cái đầu không mũ nón và cổ như những mũi kim nhỏ xíu bằng băng, còn đôi tay đeo găng mỏng của cô đã lạnh và ướt rượt nước mưa. Vừa đặt chân lên bến cảng, cô háo hức nhìn quanh tìm bóng dáng Nate. Suốt hai tuần qua, cô hoàn toàn cô độc, chẳng có ai bầu bạn cùng trên tàu Main. Cô rất vui vì sắp lại được trò chuyện với anh trai.

Nhưng anh không có ở đó. Những cầu tàu chất đầy những hành lý và thùng hộp đủ loại, kể cả hàng đông trái cây, rau củ khô quắt và thối vì nước mưa. Một con tàu gần đó đang rời bến đi Le Harve, và đám thủy thủ ướt như chuột lột đứng gần Tessa đang xì xồ gì đó bằng tiếng Pháp. Cô cố tránh sang bên, nhưng suýt bị một nhóm hành khách nháo nhác đi tìm ga tàu giảm phải.

Nhưng Nate vẫn chẳng thấy đâu.

“Cô Gray phải không?” Mọi giọng mũi, nặng khẩu âm vang lên. Một người đàn ông tới trước mặt Tessa. Hắn cao, mặc áo khoác đen chấm gót, đội cái mũ cao với vành mũ trũng nước mưa. Mắt hắn trông như hai khối u, lồi ra như mắt ếch, còn da rồi chẳng chịt. Tessa cố lắm mới không tránh xa hắn. Nhưng hắn biết tên cô. Ở mảnh đất này, ngoài Nate ra còn ai biết tên cô nữa chứ?

“Là tôi đây.”

“Anh cô cử tôi tới. Đi cùng tôi.”

“Anh ấy đâu?” Tessa hỏi, nhưng người đàn ông đã ngoảnh bước đi rồi. Bước chân hẫc cao thấp không đều như bị cà thọt sau một vết thương từ xưa. Lăn chần một lúc, Tessa xách váy và vội vã đuổi theo.

Hắn tập tễnh đi qua đám đông, kiên định tiến về trước. Mọi người nháy sang bên, lèm bèm về lối hành xử thô lỗ của hắn khi hắn xô họ. Trong khi ấy, Tessa phải đi như chạy để theo kịp. Hắn đột ngột quẹo tại chỗ đặt một chõng thùng gỗ và dừng trước một chiếc xe đồ lớn màu đen bóng loáng. Những con chữ vàng kim sơn dọc một bên xe, nhưng nước mưa và sương mù quá dày ngăn Tessa đọc ra.

Cửa xe mở và một người phụ nữ ngó đầu ra. Bà ta đội chiếc mũ quả dưa to tướng che mất khuôn mặt. “Cô là Theresa Gray?”

Tessa gật đầu. Người đàn ông mắt ốc nhồi vội giúp người phụ nữ xuống xe – và một người phụ nữ khác nổi gót. Hai người ngay tức khắc mở ô và giơ lên để che mưa. Sau đó họ dán mắt nhìn Tessa.

Họ trông khá kì lạ. Một người gầy nhẳng với gương mặt xương xẩu, mái tóc trắng búi thấp, mặc bộ váy lụa màu tím hoa cà giờ đã loang vài vết nước mưa, cùng đôi găng tay đồng màu. Người kia béo lùn với đôi mắt bé tí thụt sâu vào trong, đi đôi găng tay hồng rực bị kéo căng trên bàn tay to tướng trông một bộ móng lòe loẹt.

“Theresa Gray,” người phụ nữ thấp hơn nói. “Chúng tôi rất vui được gặp cô. Tôi là bà Black, còn đây là chị tôi, bà Dark. Anh trai cô nhờ chúng tôi đưa cô tới Luân Đôn.”

Tessa – ướt rượt, lạnh và bối rối – cuộn tấm khăn choàng thêm chặt. “Tôi không hiểu. Nate đâu rồi? Sao anh ấy không đến?”

“Cậu ta bận công chuyện ở Luân Đôn. Ông Mortmain không cho cậu ta đi. Cậu ta chuyển cho cô một lá thư đây này.” Bà Black giơ ra một tờ giấy được cuộn tròn, đã ướt nước mưa.

Tessa cầm lấy và quay người để đọc. Trong bức thư ngắn đó, anh trai xin lỗi vì không thể tới cảng đón cô, và cho cô biết anh nhờ bà Black và bà Dark – Tessie, anh gọi họ là Chị Em Hắc Ám, vì những lý do em hiểu rồi đấy, và họ thấy cái tên đó nghe cũng xuôi tai! – để đưa cô an toàn tới nhà anh tại Luân Đôn. Theo như thư anh viết, họ là chủ nhà đồng thời là những người bạn tốt của anh, và họ là những người anh tin tưởng nhất.

Tới đây, cô quyết định luôn. Lá thư rõ ràng là của Nate. Đây là chữ của anh và không ai khác gọi cô là Tessie hết. Cô nuốt khan và nhét thư vào tay áo, quay lại nhìn hai chị em. “Dạ được,” cô nói và cố nén cảm giác thất vọng xuống – cô đã rất mong mỏi được gặp anh mình. “Chúng ta sẽ gọi cứu vãn tới khuân đồ của tôi chứ?”

“Không cần, không cần.” Bà Dark trông hoan hỉ tới kì lạ, trái ngược hẳn với vẻ xám xịt từ trên xuống dưới. “Chúng ta đã sắp xếp gửi hành lí đi trước rồi.” Bà ta búng ngón tay với gã mắt ốc nhồi và hần lập tức leo lên ghế xà ích. Bà ta đặt tay lên vai Tessa. “Đi nào con gái; chúng ta sẽ đưa cô đi tránh mưa.”

Khi Tessa bị bàn tay xương xẩu của bà Dark đẩy vào trong xe, sương mù tan để lộ hình ảnh ánh vàng sơn dọc xe. Dòng chữ “Câu lạc bộ Xứ Quý” nằm gọn trong hình hai con rắn cắn đuôi nhau tạo thành một vòng tròn hoàn hảo. “Nó có ý nghĩa gì vậy?”

“Đừng lo,” bà Black trèo vào và xòe váy trên một chỗ ngồi có vẻ thoải mái. Bên trong cỗ xe được trang hoàng bằng những băng ghế tím lịm đối diện nhau, cùng tấm rèm vàng che cửa sổ.

Bà Dark giúp Tessa rồi cũng lục tục vào theo. Khi Tessa ngồi xuống, bà Black đưa tay đóng cửa hộ người chị, che đi bầu trời xám xịt. Khi bà ta mỉm cười, hàm răng bà ta lóe lên trong bóng tối như thể được làm bằng kim loại. “Thoải mái đi nào Theresa. Chúng ta còn cả một chặng đường dài đấy.”

Tessa đặt tay lên thiên sứ trên cổ, mong tiếng tíc tắc đều đặn sẽ giúp cô trấn tĩnh trong lúc cỗ xe lao đi trong màn mưa.

Chương 1: Ngôi nhà hắc ám

Sáu tuần sau

*Bên ngoài nơi thịnh nộ và nước mắt ngự trị,
Chẳng có gì ngoài sự khủng khiếp của đêm đen.*

- William Ernest Henley, “Invictus”

“Cô Gray, hai phu nhân muốn gặp cô trong phòng của họ.”

Tessa đặt cuốn sách cô đang đọc xuống táp đầu giường, rồi quay ra nhìn Miranda đứng trước cửa căn phòng nhỏ của cô – hết như mọi lần, mang tới tin nhắn giống mọi ngày. Ngay khi Tessa bảo ả đợi ngoài hành lang, Miranda sẽ rời phòng. Mười phút sau, ả sẽ trở lại và nói hết như cũ. Nếu Tessa không ngoan ngoãn đi sau vài lần được nhắc nhở, Miranda sẽ kệ cho cô gào thét và đấm đá mà lôi cô xềnh xệch xuống cầu thang, vào căn phòng nóng hầm hập và nhớp nhúa của Chị Em Hắc Ám.

Suốt một tuần trời đầu Tessa đặt chân vào Ngôi Nhà Hắc Ám – theo như cô đặt – mọi chuyện đều diễn ra như vậy. Về sau, cô nhận ra đấm đá chẳng đem lại lợi ích gì, ngoài làm cô mất sức. Cô nên dành sức vào việc khác thì hơn.

“Lát nữa đi, Miranda,” Tessa nói. ả hàu gái ngượng nghịu cúi đầu chào, rời phòng và đóng cửa lại.

Tessa đứng dậy và nhìn quanh căn phòng giam giữ cô suốt sáu tuần. Nó nhỏ, dán giấy dán tường hình hoa và chỉ có vài món đồ nội thất – một chiếc

bàn đơn giản trải vải đăng ten là nơi cô dùng bữa; một chiếc giường hẹp bằng đồng là nơi cô ngủ; một chậu rửa đã nứt cùng cái hũ để cô giải quyết nhu cầu cá nhân; bậu cửa sổ là nơi cô đặt sách cùng một chiếc ghế nhỏ để cô ngồi viết thư cho anh trai hằng đêm. Cô thừa biết cô sẽ không bao giờ gửi chúng, mà chỉ đem giấu dưới đệm – nơi Chị Em Hắc Ám sẽ không bao giờ lục soát. Chúng là những trang nhật ký cho cô hi vọng rằng một ngày nào đó, cô sẽ gặp lại anh trai.

Cô tới trước chiếc gương treo tường và vuốt thẳng tóc. Chị Em Hắc Ám, như họ muốn được gọi, thích cô luôn chỉnh chu, dù họ chẳng để ý đến ngoại hình của cô mấy – may thật, vì hình ảnh phản chiếu trong gương làm cô nhản mặt. Gương mặt trái xoan của cô xanh tái với đôi mắt xám trũng sâu – gương mặt ủ ê không chút ửng hồng nơi gò má và cũng chẳng ánh lên chút hi vọng nào. Cô mặc chiếc váy đen giản dị mà hai Chị Em đã đưa khi cô vừa tới. Dù họ đã hứa, nhưng cô chẳng thấy hành lí của mình đâu, và đây là tất cả những gì cô có. Cô vội quay mặt đi.

Cô thường không mấy khi giật mình khi nhìn mình trong gương. Nate được thừa hưởng vẻ đẹp của mẹ, nhưng Tessa luôn hài lòng với mái tóc nâu suôn mượt và đôi mắt xám kiên định của mình. Jane Eyre và rất nhiều nhân vật nữ chính khác trong tiểu thuyết đều có mái tóc nâu. Và cao cũng chẳng có gì không ổn – đúng là cô cao hơn hầu hết đám con trai cùng tuổi, nhưng dì Harriet luôn nói rằng nếu một cô tiểu thư cao ráo luôn tự lo được cho mình, cô ta sẽ mãi giữ được vẻ vương giả.

Nhưng giờ trông cô chẳng vương giả tí nào. Cô lôi thôi bệ rạc và giống một con bù nhìn đang sợ hãi. Cô tự hỏi liệu Nate có nhận ra em gái mình nếu nhìn thấy cô ngày hôm nay không.

Nghĩ đến đây, trái tim cô dường như chùng xuống. Nate. Chính anh đã đưa cô lâm vào cảnh này, nhưng đôi lúc cảm giác nhớ anh dâng trào khiến cô có cảm giác như vừa nuốt phải mảnh thủy tinh. Không có anh, cô hoàn toàn đơn độc trong thế giới này. Chẳng có ai quan tâm xem cô sống chết ra sao.

Đôi lúc nỗi sợ ấy choán ngợp trong cô và chìm cô xuống màn đen không lối thoát. Nếu không ai quan tâm tới cô, vậy cô có tồn tại không?

Tiếng khóa lách cách ngay lập tức cắt ngang suy nghĩ của cô. Cửa mở và Miranda đứng ở ngưỡng cửa.

Tessa bức bối nhìn cô ta. Cô không biết Miranda bao nhiêu tuổi. Mười chín? Hai mươi? Có gì đó không tuổi về gương mặt tròn láng mịn đó. Tóc ả có màu giống màu nước tù và được vén hết ra sau tai. Cũng giống hệt như tay xà ích của Chị Em Hắc Ám, mắt ả cũng lồi ra như mắt ếch, khiến ả lúc nào cũng như đang ngạc nhiên. Tessa cho rằng hai người đó là bà con của nhau.

Họ cùng nhau xuống tầng, Miranda đi tập tễnh bên cạnh chẳng lấy gì làm duyên dáng. Tessa giơ tay chạm vào sợi dây chuyền thiên sứ. Đó là thói quen cô thường làm mỗi khi bị bắt đi gặp Chị Em Hắc Ám. Không hiểu sao cô thấy an tâm khi biết thiên sứ vẫn ở trên cổ. Trong lúc họ đi qua các tầng nhà, cô vẫn cầm chặt lấy nó. Có vài tầng hành lang trong Ngôi Nhà Hắc Ám, dù Tessa chẳng thấy gì ngoài phòng của Chị Em Hắc Ám, những hành lang và cầu thang, cùng phòng của cô. Cuối cùng họ tới một hầm chứa tối om. Dưới đây khá ẩm thấp, tường nhộp nháp khó chịu, nhưng Chị Em Hắc Ám rõ ràng không để tâm chút nào. Phòng của họ ở phía trước, đằng sau đôi cánh cửa rộng. Một hành lang hẹp dẫn vào bóng tối hun hút theo một hướng khác; Tessa không biết cái gì trong hành lang đó, nhưng bóng tối đặc quánh của nó khiến cô mừng vì mình không biết.

Cửa phòng Chị Em đã mở. Miranda không chần chờ mà bước vào ngay, Tessa đi theo ả với vẻ cực kỳ không muốn. Cô ghét căn phòng này nhất quả đất.

Căn phòng luôn nóng và ẩm ướt như đầm lầy, kể cả khi ngoài trời đang xầm xì đổ mưa. Những bức tường dường như bốc hơi ẩm, và vải bọc ghế

ngồi và sofa luôn mọc đầy nấm mốc. Nó bốc ra cái mùi kì kì, hết như mùi sông Hudson trong ngày nóng: nước, rác và phù sa.

Như thường lệ, Hai Chị Em đã ở đó, ngồi sau cái bàn to tướng. Họ vẫn mặc đồ lòa loẹt như mọi khi, bà Black vận đồ hồng chói còn bà Dark diện chiếc váy dạ hội màu xanh chim công. Bên trên chiếc váy xa-tanh chói lọi, gương mặt họ như những quả bóng bay xám xịt xì hơi. Dù trong phòng nóng thế nào cũng mặc, lúc nào họ cũng đeo găng tay.

“Để chúng tôi lại với nhau, Miranda,” bà Black vừa xoay quả cầu bằng đồng nặng trĩu để trên bàn vừa nói. Tessa đã nhiều lần cố nhìn kỹ quả địa cầu – cô có cảm giác các vùng đất trên đó có gì không đúng, đặc biệt là vùng nằm giữa Châu Âu – nhưng hai chị em luôn không cho cô nhìn. “Và đóng cửa lại nhé.”

Không nói không rằng, Miranda làm theo điều họ nói. Tessa cố không nhăn mặt khi cửa đóng lại, chặn luôn chút gió thổi vào cái nơi bí bách này.

Bà Dark nghiêng đầu. “Tối đây nào, Theresa.” Trong hai người thì bà ta tử tế với Tessa hơn – bà ta luôn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô, trong khi người chị lại thích dùng đòn roi và quát nạt. “Và cầm lấy cái này.”

Bà ta giơ gì đó ra: một cái nơ bằng ruy băng màu hồng của con gái.

Giờ cô đã quen được Chị Em Hắc Ám giao cho những thứ từng thuộc về người khác: những cái ghim cài, đồng hồ, đồ tùy tang và đồ chơi của trẻ con. Có lần cô được đưa cho một sợi dây giày, lần khác là chiếc khuyên tai dính máu khô.

“Cầm lấy,” bà Dark sốt ruột nhắc lại. “Và Biến Hình đi.”

Tessa cầm lấy cái nơ. Nó nằm trong tay cô, nhẹ như cánh ngài, trong khi Chị Em Hắc Ám dừng dừng quan sát. Cô nhớ những tiểu thuyết mình từng đọc, trong đó các nhân vật run rẩy đợi lời phán xét ở bến tàu tại Old Bailey

và cầu mong được phán vô tội. Lúc nào bước vào căn phòng này, cô cũng có tâm trạng của một bị cáo, dù cô chẳng biết mình phạm tội gì.

Cô xoay cái nơ trong tay và nhớ lại lần đầu tiên Chị Em Hắc Ám giao đồ cho cô – một găng tay phụ nữ, với những cái khuy bằng ngọc trai ở cô tay. Họ hét bảo cô Biển Hình, tát và lắc người cô khi cô hốt hoảng lặp đi lặp lại rằng cô không hiểu họ nói gì hay họ muốn cô làm gì.

Lúc đó dù rất muốn, nhưng Tessa không hề khóc. Tessa ghét phải khóc, nhất là trước những người cô không tin tưởng. Và trên thế gian này chỉ có hai người cô tin, một đã chết và một đang bị giam hãm. Chị Em Hắc Ám bảo cô rằng họ giữ Nate, và nếu cô không làm theo lời họ, anh sẽ chết. Họ cho cô thấy chiếc nhẫn của anh, một thứ từng thuộc về bố họ – giờ dính máu – để chứng minh. Họ không cho cô cầm hay chạm vào nó, và giật lại ngay khi cô đưa tay ra. Nhưng cô nhận ra nó. Nó đúng là nhẫn của Nate.

Sau đó cô làm mọi điều họ bảo: uống những thứ thuốc nước họ đưa, luyện tập hàng giờ liền tới phát rồ phát dại, buộc mình phải nghĩ như họ muốn. Họ bảo cô tưởng tượng mình là đất sét, bị nhào nặn và định hình trên bàn gốm xoay, cô không có hình dạng cố định và có thể thay đổi. Họ bảo cô chạm vào vật họ đưa, tưởng tượng chúng là vật sống và rút linh hồn trong chúng ra.

Cô mất hàng tuần trời mới Biển Hình được, và lần đầu tiên ấy khiến cô đau đớn đến phát nôn ọe và ngất đi. Khi tỉnh lại, cô nằm trên chiếc trường kỷ tại phòng Chị Em Hắc Ám, với một chiếc khăn ẩm vắt ngang mặt. Bà Black đã cúi xuống nhìn cô, hơi thở phả ra đẳng ngột như dấm còn ánh mắt thì ngời sáng. “Theresa, hôm nay cô làm tốt lắm. Rất tốt,” bà ta đã nói vậy đấy.

Đêm đó khi về phòng, cô thấy có hai cuốn sách đặt trên táp đầu giường: cuốn Kỳ vọng lớn lao cùng tác phẩm mà cô thích nhất, Bốn cô con gái nhà bác sĩ March. Không biết bằng cách nào mà Chị Em Hắc Ám biết Tessa thích đọc và nhất là ddọc tiểu thuyết. Tessa đã ngồi ôm chúng mà khóc.

Kể từ đó, Biển Hình trở nên dễ dàng hơn. Tessa không hiểu điều gì trong cô khiến việc đó có thể xảy ra, nhưng cô nhớ các bước Chị Em Hắc Ám dạy, như người mù nhớ từ giường tới cửa phòng ngủ mất bao nhiêu bước chân vậy. Cô không rõ ở cái nơi tối tăm họ bắt cô tới có gì, nhưng cô biết đường tới đó.

Giờ khi nắm dải ruy băng xơ xác, cô đã biết cách rút linh hồn khỏi nó. Cô mở rộng tâm trí và để bóng tối ùa tới, để mối liên kết ràng buộc cô với dải ruy băng và linh hồn bên trong – tiếng vọng ma mị của người từng sở hữu nó – bung ra như một sợi chỉ vàng dẫn đường qua bóng tối. Căn phòng, hơi nóng ngọt ngào của nó cùng tiếng thở phì phò của Chị Em Hắc Ám đều tan biến khi cô đi theo sợi chỉ, trong khi ánh sáng càng lúc càng mạnh và cô cuốn mình quanh nó như thể cuốn chăn.

Da cô ngứa ngáy như bị sốc điện nhẹ cả ngàn mũi. Đó từng là phần kinh khủng nhất – phần làm cô tưởng mình sắp chết. Giờ cô đã quen rồi, và chịu đựng nó khi người cô, từ da đầu tới mũi chân đều run lên. Thiên thần đồng hồ quanh cổ cô dường như chạy nhanh hơn, như nó đồng nhịp với trái tim đang tăng tốc trong ngực cô. Áp lực trong da cô tăng lên – Tessa thở dồn dập – và mắt cô, đã nhắm, bật mở khi những cảm giác lên mức cao nhất – rồi biến mất.

Đã xong rồi.

Tessa mệt mỏi chớp mắt. Giây phút đầu tiên sau khi Biển Hình luôn giống như chảy nước mắt sau khi lặn xuống nước. Cô nhìn mình. Cơ thể mới của cô khá mảnh dẻ, gần như ẻo lả, và váy cô rộng ra, đổ hết xuống sàn. Tay cô, nắm chặt trước mặt, trắng xanh và gầy gò, với đầu ngón nứt nẻ và móng tay bị cắn nham nhở. Bàn tay xa lạ thuộc về người xa lạ.

“Tên cô là gì?” Bà Black hỏi. Bà ta đã đứng lên nhìn Tessa bằng đôi mắt nhạt màu* rực sáng. Bà ta trông như đang đói vậy.

Tessa không trả lời. Cô gái mà cô đang đợi lốt sẽ trả lời dùm cô, nói qua cô theo cách linh hồn sẽ nói qua cầu nối – nhưng Tessa ghét nghĩ theo cách đó; Biến Hình đáng sợ hơn vậy nhiều. “Emma,” giọng nói từ Tessa vang lên. “Cô Emma Bayliss thưa bà.”

Giọng đó trả lời, những lời tuôn ra khỏi miệng Tessa, mang theo những hình ảnh sống động. Sinh ra ở Cheapside, Emma là một trong sáu người con. Bố cô đã chết, mẹ bán nước bạc hà ở East End. Emma đã học thêu thùa để kiếm tiền từ khi còn nhỏ. Hằng đêm, cô thường ngồi ở cái bàn nhỏ trong bếp, khâu chần dưới ánh nến mờ lộn. Đôi lúc khi nến đã tắt và không còn tiền mua cây nến mới, cô sẽ đi ra đường và ngồi dưới một ngọn đèn ga của thành phố, dùng ánh sáng đó mà khâu nốt...

“Có phải đó là việc cô làm vào đêm cô chết không, Emma Bayliss?” bà Dark hỏi. Giờ bà ta hơi nhoén miệng cười và liếm môi dưới, như thể đánh hơi xem câu trả lời là gì.

Tessa thấy con phố tối tăm chật hẹp, bị bao phủ trong mà sương mù, một cây kim bạc miệt mài đâm lên kéo xuống dưới ánh đèn ga vàng vọt. Một bước chân vào màn sương. Đôi bàn tay vươn ra nắm lấy vai cô, kéo cô đi, kệ cho cô la hét, vào bóng tối. Cây kim và sợi chỉ rơi khỏi tay cô, cái nơ tuột khỏi tóc khi cô chống cự. Một giọng nói khàn khàn giận dữ quát tháo gì đó. Và một một* con dao bạc lóe lên trong bóng tối, cắt vào da cô, khiến máu trào ra. Cơn đau như lửa thiêu, cơn hoảng sợ chẳng giống bất cứ điều gì cô từng biết. Cô đá người đàn ông đang giữ mình, thành công đánh rơi con dao khỏi tay hắn; cô cầm con dao và chạy, loạng choạng khi yếu dần, người mất máu quá nhanh. Cô co quắp trong hẻm, nghe tiếng rít đằng sau. Cô biết nó đi theo cô, và cô mong chết trước khi nó tóm được mình...

Phép Biến Hình vỡ tan như kính. Với một tiếng hét Tessa khuyu xuống, mảnh vải rách rơi khỏi tay cô. Giờ cô lại là cô – Emma đã biến mất, như một lớp da bong đi. Tessa lại một lần nữa chỉ có một mình trong trí óc.

Giọng bà Black từ xa xôi vọng tới. “Theresa? Emma đâu rồi?”

“Cô ta chết rồi,” Tessa thều thào. “Cô ta chết trong hẻm – chết vì mất máu.”

“Tốt.” Bà Dark thở dài ra chiều hài lòng. “Làm tốt lắm, Theresa. Rất tốt.”

Tessa không nói gì. Vạt váy trước lấm tẩm máu nhưng cô không thấy đau. Cô biết đó không phải máu cô; đây không phải lần đầu tiên chuyện này xảy ra. Cô nhắm mắt, xoay tròn trong bóng tối, mong không bị ngắt.

“Chúng ta nên bắt nó làm từ trước,” bà Black nói. “Vấn đề về cô gái Bayliss kia làm em lẩn cấn mãi.”

Bà Dark trả lời cụt ngắn. “Chị không chắc nó có làm được không. Em nhớ chuyện xảy ra với bà Adam chứ.”

Tessa biết ngay họ đang nói gì. Nhiều tuần trước cô đã Biến Hình thành một người phụ nữ chết vì một viên đạn găm vào tim; máu ứa xuống váy và cô ngay lập tức Biến Hình trở lại, hét hoảng loạn tới khi Chị Em bắt cô nhìn thấy mình không sao hết.

“Từ hồi đó nó tiến bộ nhanh đấy chứ chị?” bà Black nói. “Hồi đầu nó còn chẳng biết mình là gì nữa mà.”

“Nó quả là một viên ngọc thô,” bà Dark đồng tình. “Chính chúng ta đã biến nó thành kim cương đấy chứ. Nếu mà Ông Chủ thất vọng thì chị chẳng hiểu vì lý gì đâu.”

Bà Black hơi thở dồn. “Ý chị là... chị nghĩ đến lúc rồi hả?”

“Ôi tất nhiên rồi, em gái yêu quý. Nó sẵn sàng rồi. Giờ đã đến lúc Theresa gặp chủ nhân của chúng ta.” Sự hả hê trong giọng bà ta khiến Theresa* khó chịu tới hết chóng mặt. Họ đang nói gì thế? Ông Chủ là ai? Cô nhìn qua mi

mắt khép hờ khi bà Dark kéo dây chuông để gọi Miranda tới đưa Tessa về phòng. Vậy là bài học hôm nay đã xong.

“Có lẽ ngày mai,” bà Black nói, “hoặc ngay đêm nay. Nếu chúng ta nói với Ông Chủ rằng nó đã sẵn sàng, em không biết ngài sẽ vội đến mức nào.”

Bà Dark bước ra từ sau bàn và cười khúc khích. “Chị hiểu em háo hức được trả công sau tất cả những gì chúng ta làm, em gái yêu quý. Nhưng Theresa chưa sẵn sàng. Nó có khả năng kia rồi, nhưng hình thức trông cũng phải ổn chút chứ. Em đồng ý không nào?”

Bà Black đi theo chị mình và đang lăm bầm trả lời gì đó thì bị* cánh cửa mở ra và Miranda bước vào. Trông ả vẫn đều đều như mọi khi. Thấy Tessa nằm co quắp trong tình trạng khấp người dính máu chẳng làm ả ngạc nhiên. Tessa nghĩ hẳn là ả đã từng chứng kiến nhiều chuyện tồi tệ hơn diễn ra trong căn phòng này rồi.

“Miranda, đưa cô gái này về phòng.” Sự hào hứng biến mất, và giọng bà Black lại cộc cằn như thường lệ. “Đưa những thứ... tôi đưa cô... và cho nó mặc đẹp và thơm tất.”

“Thứ... bà đưa con?” Miranda bối rối.

Bà Black và bà Dark nhìn nhau với vẻ chán ghét rồi tiến tới chỗ Miranda, làm Tessa không thấy cô gái kia. Tessa nghe loáng thoáng được mấy từ – “váy vóc”, “phòng thay đồ”, “làm cho nó xinh xinh một chút”, và một câu khá khó chịu sau rốt, “Chị à, em không chắc con Miranda đủ thông minh để hoàn thành những yêu cầu nhập nhằng thế.”

Làm cho nó xinh xinh một chút. Sao họ phải quan tâm xem cô có xinh hay không khi họ có thể ép cô trông giống người họ muốn chứ? Về ngoài của cô có thể nào thì đã ra sao? Và vì sao Ông Chủ quan tâm chứ? Nhưng, qua hành vi của Hai Chị Em, Tessa biết họ tin ông ta sẽ quan tâm.

Bà Dark rời phòng với cô em theo sau như mọi khi. Đến cửa, bà Dark dừng lại và nhìn Tessa. “Nhớ này, Theresa,” bà ta bảo, “ngày hôm nay – đêm nay – là tất cả những gì chúng ta chuẩn bị bao lâu nay.” Bà ta nắm váy bằng cả hai ta. “Đừng làm chúng ta thất vọng.”

“Đi,” Miranda nói. “Chúng ta phải lên tầng.”

Tessa chậm chậm đứng lên. Đầu cô đang quay cuồng. Cuộc sống của cô tại Ngôi Nhà Hắc Ám kinh khủng, nhưng cô nhận ra mình đã quen với nó. Cô biết mỗi ngày cô sẽ đón nhận điều gì. Cô biết Chị Em Hắc Ám huấn luyện cô vì một mục đích gì đó. Cô ngây ngốc tin rằng họ sẽ không giết cô. Sao họ phải phí công dạy dỗ cô để cô chết chứ?

Nhưng nghĩ tới cái giọng hả hê của bà Dark khiến cô sững lại. Gì đó đã thay đổi. Họ đã đạt được điều họ muốn với cô. Họ sẽ được “trả công”. Nhưng ai trả?

“Đi,” Miranda nhắc lại. “Chúng ta phải chuẩn bị cho cô gặp Ông Chủ.”

“Miranda,” Tessa nói. Cô nói khẽ như thể nói chuyện với một con mèo đang sợ hãi. Miranda chưa từng trả lời câu hỏi nào của Tessa, nhưng thử thêm lần nữa đâu có chết ai? “Ông Chủ là ai thế?”

Ả im lặng một hồi. Gương mặt xanh xao vô cảm của Miranda vẫn nhìn thẳng. Rồi, Tessa ngạc nhiên khi ả nói. “Ông Chủ là người vĩ đại,” cô ta nói. “Cô vinh dự lắm mới được kết hôn cùng ngài.”

“Kết hôn?” Tessa nhắc lại. Cô quá sốc tới mức thấy căn phòng rõ hơn – Miranda, tấm vải lấm tấm máu trên sàn, quả địa cầu bằng đồng nặng trĩu trên bàn vẫn nghiêng theo đúng góc độ mà bà Black chỉnh. “Với tôi? Nhưng... ông ta là ai?”

“Ngài là một con người vĩ đại,” Miranda nhắc lại. “Đó là vinh dự của cô.” Ả tiến tới chỗ Tessa. “Giờ cô phải đi cùng tôi.”

“Không.” Tessa lùi mãi lùi mãi tới khi lưng va vào bàn. Cô tuyệt vọng nhìn quanh. Cô có thể chạy, nhưng không thể vượt qua Miranda để ra khỏi phòng. Căn phòng này không có cửa sổ hay cửa thông sang phòng khác. Nếu cô trốn sau bàn, Miranda chỉ cần kéo cô ra rồi đưa cô lên phòng là xong. “Miranda, làm ơn đi mà.”

“Giờ cô phải đi với tôi,” Miranda nhắc lại. Ắ sắp tóm được Tessa rồi. Tessa thấy mình trong đôi móng mắt đen láy của cô gái kia, ngửi thấy cái mùi hơi giống mùi than cháy đẳng ngột, nhàn nhạt trên quần áo và da thịt Miranda. “Cô phải...”

Với toàn bộ sức mạnh Tessa không biết mình có, cô nhấc quả địa cầu trên bàn và quăng vào đầu Miranda.

Nó gây ra tiếng kêu nghe rợn gáy. Miranda loạng choạng lùi lại... rồi đứng thẳng. Tessa ré lên và hạ quả địa cầu mà nhìn trân trối: Toàn bộ nửa mặt bên trái của Miranda bị móp vào như một cái mặt nạ giấy bị dẹt ở một bên. Gò má cô ta bị là phẳng, răng bập vào môi. Nhưng không có lấy một chút máu chảy ra.

“Giờ cô phải đi với tôi,” Miranda vẫn nói ề à như thường lệ.

Tessa há hốc miệng.

“Cô phải đi... cô p... phải... cô... cô... cô... ccccccc...” giọng Miranda run lên bần bật và đứt quãng. Ắ tiến về phía Tessa rồi tự nhiên đi lệch sang bên. Tessa rời khỏi bàn và bắt đầu lùi xa khi ả bắt đầu quay tròn mỗi lúc một nhanh. Ắ vừa rít vừa đi qua phòng như một kẻ say tới khi đâm đầu vào bức tường đối diện... rồi có lẽ bị choáng. Ắ đổ gục xuống và nằm bất động.

Tessa lao ra khỏi cửa và chỉ dừng lại một lần để ngoái đầu nhìn vào phòng lần chót. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô như thấy khói đen bốc ra từ cơ thể bất động của Miranda, nhưng giờ không phải lúc để nhìn. Tessa lao ra hành lang, kê cho cửa mở sau lưng.

Cô theo cầu thang chạy lên tầng trên, suýt dẫm vào váy và đập đầu gối vào bậc thang. Cô hét lên và loạng choạng bò lên tầng đầu tiên, nơi cô lao vào một hành lang dài và ngoằn ngoèo dẫn vào bóng tối. Cô thấy vài cánh cửa. Cô thử mở một cửa nhưng nó bị khóa. Các cửa sau đó cũng vậy.

Cuối hành lang có một cầu thang dẫn xuống dưới. Tessa lao xuống và thấy cửa chính. Có lẽ nó từng có một thời vàng son – sàn nhà lát đá cẩm thạch nứt rạn và cấu bẩn, những ô cửa sổ cao cao không che rèm. Chút ánh sáng lọt vào qua đó, chiếu sáng cái cửa đồ sộ. Trái tim Tessa nảy lên. Cô vịn nắm đấm và cửa mở ra.

Trước mắt cô là một con đường rải sỏi, với những ngôi nhà vườn dọc hai bên. Mùi của thành phố ập tới với Tessa – đã lâu lắm rồi cô mới được hít thở khí trời. Giờ trời đã vào lúc chạng vạng và lạnh băng sương mù. Từ đâu đó có tiếng trẻ con la hét nô đùa và tiếng vó ngựa lộp cộp vọng tới. Nhưng đường xá ở đây chẳng có ai, ngoại trừ người đàn ông đang dựa vào cột đèn khí gần đó để đọc báo.

Tessa đi xuống thềm và về phía người lạ. Cô giật giật ống tay bảo người kia, “Xin ngài làm phúc... nếu ngài có thể giúp tôi...”

Hắn quay lại nhìn cô.

Tessa nén tiếng hét. Gương mặt hắn vẫn nhợt nhạt như lần đầu cô gặp tại bến cảng Southampton; đôi mắt ốc nhồi của hắn vẫn làm cô nhớ tới ắt Miranda, và răng hắn sáng như kim loại khi hắn nhe răng cười.

Đó là tay xà ích của Chị Em Hắc Ám.

Chương 2: Địa ngục lạnh lẽo

Giữa ngày và đêm, bên rìa thế giới

Sự sống lơ lửng

Tựa một vì sao

Chúng ta biết về mình ít biết bao

- Lãnh chúa Byron, Don Juan

“Con ngốc,” bà Black vừa quát vừa trói cổ tay Tessa vào chân giường. “Cô nghĩ cô trốn thì được gì nào? Cô nghĩ cô có thể đi đâu?”

Tessa chẳng nói chẳng rằng, một mực cắn răng nhìn thẳng. Cô không muốn để bà Black và người chị gái độc ác của bà ta thấy cô sắp khóc đến nơi, hay sợi dây trói cổ chân và cổ tay cô khiến cô nhức nhối tới mức nào.

“Nó chẳng biết mình được hân hạnh tới mức nào,” bà Dark đứng chắn cửa để bảo đảm Tessa không giằng dây trói và chạy trốn thêm lần nữa. “Chị bực lắm rồi.”

“Chúng ta đã làm tất cả để nó sẵn sàng gặp Ông Chủ,” bà Dark thở dài. “Tiếc là dù nó có tài, nó cũng chỉ là đồng đất ngu ngốc. Nó là con ngốc giả dối.”

“Quả vậy,” bà chị đồng tình. “Nó biết nếu nó trái lời chúng ta thêm lần nữa, thẳng anh nó sẽ ra sao chứ? Lần này chúng ta có thể bỏ qua, nhưng lần

sau...” Bà ta rít qua kẽ răng tạo nên âm thanh khiến Tessa lạnh gáy.
“Nathaniel sẽ không gặp may vậy đâu.”

Dù biết mình không nên nói, không nên để họ được đặc ý, nhưng cô không chịu thêm được nữa. “Nếu các người nói cho tôi biết Ông Chủ là ai, hay ông ta muốn tôi làm gì...”

“Đồ ngốc, ngài muốn lấy cô đó.” Bà Black buộc nút thắt xong liền lùi lại chiêm ngưỡng thành quả. “Ông ta muốn cho cô mọi thứ.”

“Nhưng vì sao?” Tessa thì thào. “Sao lại là tôi?”

“Vì khả năng của cô,” bà Dark nói. “Vì bản chất của cô và điều cô có thể làm. Điều chúng tôi dạy cô làm. Cô nên cảm ơn chúng tôi.”

“Nhưng anh trai tôi.” Nước mắt ầng ậng trong mắt Tessa. Mình sẽ không khóc, cô tự nhủ. “Các người nói nếu tôi làm theo lời các người, các người sẽ thả anh ấy đi...”

“Một khi cô kết hôn với Ông Chủ, ngài sẽ cho cô mọi thứ cô muốn. Nếu cô muốn anh trai mình, cô sẽ có thôi.” Giọng bà Black chẳng có tí cảm xúc nào.

Bà Dark cười khúc khích. “Chị biết nó nghĩ gì. Nó nghĩ nếu nó có thể ước gì được nấy, nó sẽ giết chúng ta.”

“Đừng phí công tưởng tượng.” Bà Black cúi đầu cười. “Chúng tôi đã thỏa thuận với Ông Chủ. Ngài nợ chúng tôi, vì chúng tôi đã giao cô cho ngài.” Bà ta tới gần hơn và hạ giọng thì thầm. “Ngài muốn cô khỏe mạnh. Nếu không phải vậy, tôi đã đánh cô như xương rồi. Nếu cô dám trái lời chúng tôi lần nữa, tôi sẽ mặc kệ và quất cô tới khi da cô tróc ra. Hiểu chứ?”

Tessa quay đầu nhìn tường.

Tessa nhớ lại một buổi tối tàu Main vừa đi qua Newfoundland. Tối đó cô không ngủ được. Cô qua ngoài boong để hít thở và thấy cảnh biển đêm với những ngọn núi trắng lấp lóa – một thủy thủ đã bảo cô rằng đó là những tảng băng trôi, đã tách khỏi cả mảng bang* lớn ở phương bắc khi thời tiết ấm lên. Chúng lững lờ trôi trên vùng nước đen giống như những ngọn tháp của một thành phố dưới biển. Tessa đã nghĩ đó là cảnh tượng cô đơn nhất đời mình.

Nhưng giờ cô biết hồi đó mình chỉ tưởng tượng ra cô đơn thôi. Khi Hai Chị Em rời đi, Tessa không còn muốn khóc nữa. Trong cô tràn ngập cảm giác tuyệt vọng trống trải. Bà Dark đã đúng. Vừa rồi cô đã suýt giết chết cả hai anh em.

Cô thử kéo sợi dây buộc chân tay cô vào chân giường. Chúng không nhúc nhích. Những nút thắt rất chặt; chúng cứa vào da thịt cô và làm tay và chân cô đau tựa như bị kim châm. Có lẽ chỉ vài phút nữa thôi, cô sẽ sức cùng lực kiệt*

Một phần trong cô – một phần không hề nhỏ - muốn ngừng chống trả, muốn nằm im ở đó đến khi Ông Chủ tới và đưa cô đi. Nhìn qua ô cửa sổ nhỏ, cô biết trời đã tối. Vậy chẳng mấy chốc nữa ông ta sẽ tới. Có thể ông ta thật lòng muốn cưới cô. Có lẽ ông ta thật lòng muốn cho cô mọi thứ.

Đột nhiên cô nghe thấy giọng dì Harriet vang lên trong đầu: Tessa, khi con tìm được một nửa của mình, con hãy nhớ điều này: con biết anh ta là người thế nào không phải bằng lời nói, mà qua hành động của anh ta.

Tất nhiên dì Harriet nói đúng. Cô không muốn lấy một người để cô sống cảnh cầm tù và nô dịch, giam cầm anh trai cô và nhân danh “tài năng” của cô để tra tấn cô. Đó là một sự bôi bác và cợt nhả. Chỉ có trời mới biết khi

đã có cô trong tay rồi, Ông Chủ sẽ còn làm gì nữa. Ôi trời, cô chẳng muốn sống qua những khoảnh khắc tồi tệ đó!

Chúa ơi! Tài năng của cô mới vô dụng làm sao. Biến hình ư? Sao cô không có năng lực phóng hỏa, bóp méo kim loại hay dao mọc ra từ móng tay cơ chứ? Hoặc giả nếu như cô có thể biến thành vô hình, hay thu nhỏ như chuột...

Cô có thể Biến Hình thành một người cũ mà không cần chạm vào đồ của họ. Hai Chị Em đã từng bắt cô nhớ cách làm chuyện đó. Và đây là lần đầu tiên cô thấy biết ơn họ.

Cô dựa lưng vào tấm nệm cứng và cố nhớ lại. Con đường, nhà bếp, cây kim đưa lên đâm xuống, ánh đèn khí. Cô mong chờ nó, mong chờ được Biến Hình. Tên cô là gì? Emma. Emma Bayliss...

Biến Hình đột ngột lao ầm tới như một cái tàu hỏa, tổng toàn bộ hơi thở ra khỏi cô – lớp da và bộ xương của cô, tất cả đều thay đổi. Cô cố nén tiếng hét và cong lưng...

Kết thúc rồi. Tessa chớp mắt rồi ngược lên trần nhà, ngoái đầu nhìn hai bên sau đó tới sợi cổ tay* và sợi dây trói. Đôi bàn tay cô – đôi bàn tay của Emma – gầy và mảnh mai với vòng dây lỏng lẻo quanh cổ tay nhỏ nhắn. Tessa sung sướng giăng tay ra và ngồi thẳng rồi xoa xoa cái cổ tay đỏ lừ vết dây trói.

Chân cô vẫn bị trói. Cô nhoài tới và thoăn thoắt tháo nút thắt. Bà Black thắt nút cừ như các tay thủy thủ. Tới khi sợi dây trói rơi ra và Tessa đứng dậy được, những ngón tay cô đã rớm máu và đau buốt.

Tóc Emma mỏng quệt và trơn nên xổ ra khỏi những cái kẹp tóc. Tessa bực bội hất tóc ra sau và lắc mình thoát khỏi dáng vẻ của Emma. Một lần nữa mái tóc dài dày quen thuộc của Tessa lại xuất hiện giữa những ngón tay cô.

Liếc nhìn tấm gương đối diện, cô thấy Emma Bayliss nhỏ bé đã biến mất và cô được trở lại làm mình.

Một tiếng động vang lên sau lưng khiến Tessa quay phắt lại. Năm đấm cửa đang bị xoay vặn liên tục, tựa như bên kia có người đang cố trầy trật mở cửa.

Là bà Dark, cô nghĩ. Người đàn bà kia đã trở lại và bà ta sẽ vụt tới nát thân cô ra mất. Bà ta trở lại để đưa cô tới gặp Ông Chủ đây mà. Tessa vội chạy tới cầm cái bình sứ trên bồn rửa mặt lên rồi trốn bên cửa. Tay cô cầm cái bình chặt tới độ trắng bệch.

Cánh cửa bật mở. Trong bóng tối lơ mờ, Tessa chỉ thấy bóng ai đó bước vào phòng. Cô lao tới và dùng hết sức giáng cái bình xuống...

Cái bóng di chuyển nhanh như chớp, nhưng không kịp: cái bình đã đập vào cánh tay đang giơ ra của người kia trước khi bay khỏi tay Tessa, đập vào tường và vỡ tan tành. Những mảnh vụn lá tả rơi xuống trong tiếng hét của người lạ mặt.

Đó rõ ràng là giọng nam giới. Tiếp theo đó, Tessa được nghe một loạt những câu chửi thề.

Cô lùi lại rồi lao ra cửa – nhưng nó đã bị đóng sập lại và mặc cho cô vịn nắm* đấm thế nào, cánh cửa cũng không xuy xuyển. Luồng ánh sáng chói mắt bừng chiếu trong căn phòng hệt như một vầng mặt trời. Tessa quay phắt lại, chớp chớp mắt... rồi đứng hình.

Một người con trai đang đứng trước mặt cô. Anh không lớn hơn cô là mấy – có lẽ chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi. Anh mặc đồ như công nhân – áo khoác đen bạc màu, quần vải đi cùng đôi giày đã xờn rách. Anh không mặc áo chên, trên ngực và eo là những sợi dây da giăng chằng chịt, đeo đủ các loại vũ khí, từ dao găm tới dao nhíp và những lưỡi dao trông như được làm bằng băng. Anh đang cầm viên đá tỏa ánh sáng chói mắt trên tay phải.

Bàn tay trái với những ngón tay dài thanh mảnh đang chảy máu do bị những mảnh bình vỡ cửa vào.

Nhưng đó không phải những điều làm cô đứng hình. Anh có gương mặt điển trai nhất cô từng thấy. Mái tóc đen rối và đôi mắt xanh trong vắt. Đôi gò má duyên dáng, đôi môi dày và hàng mi dài rợp xuống. Đến cái cần cổ trông cũng vô cùng hoàn mỹ. Anh giống hệt những gì cô hằng tưởng tượng về nam chính trong một cuốn tiểu thuyết. Tất nhiên trong tưởng tượng không có khoản cô được nam chính hoa tay múa chân nguyên rủa.

Có vẻ anh đã nhận ra Tessa đang nhìn mình nên dừng lại. “Em làm đứt tay anh rồi,” anh nói. Giọng anh mới dễ nghe làm sao. Mang khẩu âm Anh. Rất bình thường. Anh nhìn tay mình với vẻ buộc tội. “Em có thể giết chết anh đấy nhé.”

Tessa trở mắt nhìn. “Anh là Ông Chủ à?”

Anh nghiêng đầu. Máu chảy lấm tẩm xuống sàn. “Ôi trời, anh mất máu nhiều quá. Anh chết mất.”

“Anh là Ông Chủ à?”

“Ông Chủ?” Anh hơi ngạc nhiên trước kiểu gặng hỏi của Tessa. “Là “người tài giỏi” trong tiếng latin phải không?”

“Em...” Tessa càng lúc càng cảm thấy như đang mắc kẹt trong một giấc mơ kỳ quái. “Chắc thế.”

“Anh giỏi nhiều thứ lắm. Xác định các con phố của Luân Đôn này, nhảy điệu Cadri này, rồi cả cắm hoa Nhật Bản, giả ngốc, giả bộ không xin hay dùng vẻ quyền rũ để làm vui lòng phái nữ nữa...”

Tessa nhìn chăm chăm.

“Lạy đấng Ala,” anh tiếp tục, “nhưng chưa có ai gọi anh là “người tài giỏi” hay “Ông Chủ” hết. Đáng tiếc hơn...”

“Giờ anh có xin không đấy?” Tessa hỏi cực kỳ nghiêm túc, nhưng ngay khi lời nói vừa rời đầu lưỡi, cô biết mình thật khiếm nhã – hay tệ hơn, cô đang tán tỉnh anh. Đây là chưa kể anh đang đứng vững thế kia cơ mà. Cô đã thấy Nate say xin quá nhiều nên biết chứ. Chắc anh chàng này bị điên thôi.

“Hỏi rất thẳng thắn, nhưng chắc em là người Mỹ, đúng không?” anh tỏ vẻ hào hứng. “Đúng, nghe giọng là biết. Vậy em tên gì?”

Tessa choáng váng nhìn. “Tên em á?”

“Bộ em không biết hả?”

“Anh... anh đừng đừng lao vào phòng em, dọa em sợ chết khiếp, và giờ anh hỏi tên em sao? Vậy tên anh là gì nào? Và anh là ai?”

“Anh là Herodale,” chàng trai kia vui vẻ đáp. “William Herodale, nhưng mọi người thường gọi anh là Will. Đây là phòng của em thật sao? Trông không được đẹp lắm nhỉ?” anh vẫn vờ đi ra cửa sổ rồi dừng lại xem xét chồng sách trên榻 đầu giường, rồi tới cái giường. Anh vẫy tay về đám dây thừng. “Em thường ngủ trong tư thế bị trói trên giường à?”

Lạ thật, trong tình thế này mà cô vẫn ngượng chín mặt được. Cô có nên nói thật không? Liệu anh có thể là Ông Chủ không nhỉ? Nhưng nói thật, một người có dáng vẻ thế kia không cần phải trói một tiểu thư nào để buộc cô ta kết hôn với mình.

“Đây. Cầm lấy.” Anh đưa cô viên đá phát sáng. Tessa cầm lấy, cứ nghĩ nó sẽ làm bỏng tay cô, nhưng trái lại, nó khá lạnh. Ngay khi chạm vào lòng bàn tay cô, ánh sáng của nó dịu lại. Cô thất vọng nhìn anh, nhưng anh đã ra cửa sổ và nhìn ra ngoài, có vẻ chẳng buồn quan tâm tới cô. “Tiếc là chúng

ta đang ở tầng ba. Anh có thể nhảy xuống ngon lành, nhưng chắc em chết mất. Không, chúng ta phải ra cửa và tìm cách trốn ra.”

“Đi ra... Sao cơ?” Tessa cảm thấy hơi bối rối và lắc đầu. “Em không hiểu.”

“Sao em lại không hiểu được nhỉ?” Anh chỉ chồng sách của cô. “Em đọc tiểu thuyết. Rõ ràng là anh tới đây cứu em. Anh không giống ngài Galahad à?” Anh giơ tay rất kịch. “Ta có thể lấy một địch mười. Vì ta mang trái tim trinh bạch...”

Từ đâu đó trong căn nhà có tiếng vọng tới. Đó là tiếng đóng cửa.

Will nói một từ ngài Galahad không bao giờ nói và nhảy xuống khỏi cửa sổ. Anh tiếp đất kèm theo một cái nhăn mặt và bực bội nhìn bàn tay bị thương. “Anh sẽ lo vấn đề này sau. Đi nào...” Anh chỉ thẳng vào cô, trong mắt anh lên vẻ dò hỏi.

“Gray,” cô lí nhí đáp. “Theresa Gray.”

“Gray à,” anh nhắc lại. “VẬY đi nào, Gray.” Anh đi qua cô, tiến về cánh cửa, vịn nắm đấm và kéo...

Cửa không suy xuyên.

“Không được đâu,” cô nói. “Cửa này không mở được từ bên trong.”

Will cười nhăn nhó. “Thật sao?” Anh đưa tay xuống thắt lưng, với lấy một món vũ khí treo trên đó. Anh chọn vật giống một cành cây dài mảnh, được làm từ vật liệu màu trắng bạc. Anh dí mũi nó lên cửa và vẽ. Những đường đen như mực và mảnh mai uốn lượn từ đầu thanh trụ. Từng nét vẽ xuất hiện kèm theo tiếng xèo xèo trên mặt gỗ.

“Anh đang vẽ à?” Tessa hỏi. “Em không hiểu sao nó có thể...”

Một âm thanh nghe như tiếng kính vỡ vang lên. Năm đấm cửa dù chẳng ai động tới bỗng xoay càng lúc càng nhanh, và cánh cửa bật mở kèm theo chút khói bốc lên từ bản lề.

“Giờ em hiểu rồi đấy,” Will nói và nhét cái vật kỳ lạ về chỗ cũ, sau đó ra hiệu cho Tessa đi theo mình. “Đi nào.”

Cô lưỡng lự nhìn lại căn phòng đã giam giữ cô suốt hai tháng qua. “Sách của em...”

“Anh sẽ lấy thêm cho em.” Anh đẩy cô đi vào hành lang phía trước và đóng cửa lại. Sau đó anh nắm lấy cổ tay cô và lôi cô chạy dọc hành lang và ngoặt ở khúc quanh. Cô thấy cái cầu thang cô đã cùng Miranda lên xuống không biết bao nhiêu lần. Will đi hai bậc một và lôi cô vất vả chạy theo.

Khi tới đầu cầu thang, cô nghe thấy tiếng hét. Giọng bà Dark thật không lẫn vào đâu được.

“Họ thấy em biến mất rồi,” Will nói. Họ tới tầng đầu tiên và Tessa đi chậm lại – và bị Will lôi xềnh xệch đi. Anh có vẻ không định dừng bước.

“Chúng ta không đi qua cửa trước sao?” cô hỏi.

“Không thể. Tòa nhà bị bao vây rồi. Có một hàng xe ngựa đậu đằng trước. Có vẻ anh tới vào một thời điểm thú vị tới không ngờ.” Anh lại nhìn xuống cầu thang và Tessa nhìn theo. “Em biết Chị Em Hắc Ám dự định làm gì vào tối nay không?”

“Không.”

“Nhưng em đang chờ Ông Chủ, đúng không?” Giờ họ đã vào tầng hầm, nơi những bức tường trát vữa nhường chỗ cho tường đá ẩm ướt. không* có ngọn đèn của Miranda, nơi này khá tối tăm. Hơi nóng ủa tới tựa như sóng triều. “Thiên thần ời, nơi này giống tầng chín của địa ngục quá...”

“Tầng chín của địa ngục rất lạnh,” Tessa buột miệng.

Will nhìn. “Gì cơ?”

“Trong Hỏa ngục,” cô bảo. “Địa ngục lạnh. Nó được băng tuyết bao phủ.”

Anh nhìn cô thêm một lúc lâu nữa, khước miệng khẽ giật rồi anh giơ tay ra. “Đưa anh đèn phù thủy.” Thấy vẻ bối rối của cô, anh sốt ruột kêu lên một tiếng. “Viên đá. Đưa anh viên đá.”

Khoảnh khắc tay anh chạm vào viên đá, nó lại bùng sáng trong*. Lần đầu tiên cô thấy trên mu bàn tay anh có một họa tiết được vẽ bằng mực đen. “Gray này, về vấn đề nhiệt độ của địa ngục,” anh nói “để anh cho em một lời khuyên. Một anh chàng điển trai cố cứu em ra khỏi số phận đáng sợ không bao giờ sai. Kể cả nếu anh ta có bảo bầu trời màu tía và do nhím tạo ra cũng vậy.”

Anh ấy điên thật rồi, Tessa nghĩ nhưng không nói ra. Cô quá hoảng khi thấy anh đi ra cánh cửa lớn dẫn vào phòng của Chị Em Hắc Ám.

“Đừng!” cô nắm tay anh kéo lại. “Không được đi đường đó. Vào đó rồi chúng ta không có lối ra đâu. Đó là đường cụt.”

“Em lại sửa lưng anh nữa.” Will quay lại và đi về cái hành lang tối tăm luôn làm Tessa sợ. Cô nuốt khan một cái và đi theo.

Hành lang dần hẹp lại theo bước chân họ. Hơi nóng càng lúc càng cao khiến tóc Tessa quăn lại rồi bết vào cổ và thái dương. Không khí hầm hập đến khó thở. Họ lằng lằng bước một lúc lâu, tới khi Tessa không chịu nổi nữa. Cô phải hỏi dù biết câu trả lời là không.

“Anh Herodale,” cô nói. “Anh trai em nhờ anh tới tìm em à?”

Cô chỉ sợ anh nói ra một lời điên khùng gì đó nhưng hóa ra, anh chỉ nhìn cô với vẻ tò mò. “Chưa từng nghe đến anh trai em,” anh nói và cô thấy lòng nhói lên nỗi thất vọng. Cô biết Nate không thể nhờ chàng trai này tới tìm cô, bởi nếu không, anh đã biết tên cô rồi. Tuy vậy, cô vẫn thấy đau lòng. “Và cách đây mười phút, anh chưa từng nghe thấy tên em, Gray ạ. Anh lần theo dấu vết liên quan tới cái chết của một cô gái cách đây hai tháng. Cô ta bị giết và bỏ lại trong con hẻm tới chết vì mất quá nhiều máu. Cô ta chạy trốn khỏi... cái gì đó.” Hành lang chia làm ba và sau khi dừng một lúc, Will đi sang trái. “Bên cạnh xác cô ta là một con dao dính máu của cô ta. Trên đó có biểu tượng hình hai con rắn cắn đuôi nhau.”

Tessa giật mình. Bị bỏ lại trong con hẻm tới chết vì mất quá nhiều máu. Bên cạnh xác cô ta là một con dao. Chắc chắn đó là xác Emma. “Nó giống hệt biểu tượng trên cổ xe ngựa của Chị Em Hắc Ám. À anh* gọi bà Dark và bà Black như vậy ...”

“Em không phải người duy nhất gọi họ thế; các cư dân Thế Giới Ngầm cũng gọi vậy,” Will nói. “Anh phát hiện ra điều đó khi điều tra biểu tượng đó. Anh trao giải để lấy thông tin. Và thế là anh nghe được tên Chị Em Hắc Ám.”

“Thế Giới Ngầm?” Tessa bối rối nhắc lại. “Đó là một địa danh ở Luân Đôn à?”

“Đừng để tâm,” Will nói. “Anh đang khoe khoang khả năng điều tra, và anh không muốn bị ngắt lời. Anh nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Con dao...” Tessa ngừng nói khi nghe một giọng nói thanh thanh, ngọt ngào và không lẫn vào đâu được vang trong hành lang.

“Gray.” Giọng bà Dark. Nó như uốn éo vang giữa các bức tường như một cuộn khói. “Gray oiiii. Cô ở đâu?”

Tessa chết lặng. “Ôi Chúa ơi, họ đuổi đến nơi rồi...”

Will lại nắm cổ tay cô và họ cùng chạy. Ngọn đèn phù thủy tỏa những bóng đen kỳ dị lên những bức tường đá trong khi họ lao đi trong hành lang ngoằn ngoèo. Sàn hơi dốc xuống, những phiến đá dưới chân dần ẩm trơn hơn khi không khí bao quanh họ càng lúc càng nóng. Họ có cảm giác như đang chạy xuống địa ngục khi giọng Chị Em Hắc Ám vang vọng giữa các bức tường.

“Cô Graaaaay. Cô biết chúng tôi sẽ không để cô chạy thoát đâu. Chúng tôi sẽ không để cô trốn! Cưng à, chúng tôi sẽ tìm ra cô. Cô biết mà.”

Will và Tessa rẽ ở khúc quanh và dừng lại – cuối hành lang là một cánh cửa sắt cao cao. Will thả tay Tessa và tông người vào đó. Chúng bật mở và anh chuệnh choạng bước vào. Tessa vào theo rồi quay người đóng cửa lại. Sức nặng của cô* khiến cô suýt không đóng nổi, và cô phải dùng lưng để đẩy chúng đóng chặt lại.

Ánh sáng duy nhất trong căn phòng phát ra từ viên đá phát sáng của Will. Giờ nó giống như một hòn than hồng ngăn giữa những ngón tay anh. Chúng chiếu sáng anh trong bóng tối, tựa như một ngọn đèn sân khấu, còn anh vòng qua cô để cài then cửa lại. Then cửa nặng, gỉ sét và khi đứng gần anh thế này, Tessa cảm nhận được cơ thể anh gồng lên khi anh kéo nó rơi đúng vào vị trí.

“Gray?” Anh dựa vào cô, lưng cô tì lên cửa. Cô nghe rõ nhịp tim rộn ràng của anh – hay của cô nhỉ? Ánh sáng trắng kỳ dị từ viên đá hắt bóng lên gò má anh, chiếu rõ những giọt mồ hôi trên xương quai xanh. Cô thấy phía trên cổ áo hé mở ra của anh cũng có những họa tiết giống ở tay. Chúng đều dày nét, mang màu đen như thể được vẽ bằng mực.

“Chúng ta đang ở đâu?” cô thì thào. “Chúng ta an toàn chưa?”

Anh không nói không rằng mà lùi ra và giơ tay phải lên. Cùng với đó, ánh sáng thêm rực rỡ chiếu tỏa khắp căn phòng.

Họ đang ở trong một căn hầm, nhưng rất rộng. Tường, sàn và trần nhà đều bằng đá, đổ dốc xuống một cái rãnh ở giữa phòng. Ở đây chỉ có một ô cửa sổ nằm cao cao trên tường. Không có cánh cửa nào khác ngoài cái họ vừa đi qua. Nhưng những điều đó không khiến Tessa muốn ngừng thở.

Nơi này là một trại giết mổ. Những cái bàn gỗ dài chạy dọc theo căn phòng. Những thi thể trắng ớn, bị cắt xẻo nằm trên đó. Mỗi cái xác lại có một vết rạch hình chữ Y trên ngực và những cái đầu oặt ra khỏi bàn, mái tóc những người phụ nữ đổ dài xuống sàn giống như những cái chổi. Ở cái bàn giữa là một chồng dao và thiết bị máy móc dính máu khô – những bánh răng bằng đồng và cửa bằng bạc.

Tessa đưa tay lên che miệng để ngăn tiếng hét chực bật ra. Cô nếm thấy vị máu khi cắn vào tay mình. Will dường như không để ý; mặt anh trắng bệch nhìn quanh, miệng lẩm bầm gì đó Tessa nghe không rõ.

Cánh cửa sắt thỉnh thoảng rung động như bị gì đó lao vào. Tessa bỏ bàn tay chảy máu xuống và hét gọi. “Anh Herodale!”

Anh quay lại đúng lúc cánh cửa rung lên lần nữa. Một giọng nói vọng tới từ phí bên kia. “Gray! Ra ngay, chúng tôi sẽ không làm hại cô.”

“Họ nói dối đấy,” Tessa vội nói.

“Ồ, em nghĩ vậy sao?” Với giọng tràn ngập sự chế giễu hết mức con người có thể, Will nhét viên đá phù thủy vào túi và nhảy lên cái bàn giữa để đầy những thiết bị máy móc dính máu. Anh cúi xuống cầm cái bánh răng bằng đồng lên và thử ước lượng sức nặng của nó. Anh kêu lên một tiếng để lấy sức rồi phi nó ra cửa sổ; kính vỡ tan và Will cất cao giọng: “Henry! Henry! Em cần anh giúp!”

“Henry là ai?” Tessa hỏi, nhưng đúng lúc đó cánh cửa rung lên lần thứ ba và một vết rạn nhỏ xuất hiện trên tấm sắt. Rõ ràng cửa sẽ không cầm chân Chị Em Hắc Ám được lâu hơn. Tessa chạy tới bàn và cầm bừa một món vũ

khí lên – đó là lưỡi cửa thường được người ta dùng để cắt xương. Cô quay phắt lại, cầm chặt lấy nó khi cánh cửa bật mở.

Chị Em Hắc Ám đứng tại cửa – bà Dark cao và xương xẩu như cây còi than trong chiếc váy dạ hội màu xanh vỏ chanh và bà Black với gương mặt đỏ lựng, đôi mắt nheo lại. Một quầng tia lửa xanh bao lấy họ, giống như những bông pháo hoa nhĩ xiu. Họ nhìn qua Will đang đứng trên bàn với con dao bạc rút ra từ thắt lưng ra cầm trên tay với Tessa*. Đôi môi như sợi chỉ đỏ trên gương mặt trắng xanh của bà Black nhoẻn thành một nụ cười. “Gray bé nhỏ,” bà ta nói. “Cô nên biết đường mà không bỏ chạy chứ. Chúng tôi đã nói chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô dám chạy nữa rồi mà...”

“VẬY LÀ ĐI! ĐÁNH CHẾT TÔI ĐI. GIẾT TÔI ĐI. TÔI KHÔNG QUAN TÂM!” Tessa hét lên và hài lòng khi thấy vẻ hơi giật mình của Chị Em Hắc Ám. Trước đây cô sợ họ nên không dám ho he gì. “Tôi sẽ không để các bà trao tôi cho Ông Chủ đâu! Tôi thà chết còn hơn!”

“Gray yêu quý, không ngờ miệng lưỡi cô sắc sảo tới vậy,” bà Black nói. Bà ta thận trọng tháo găng tay phải và đó là lần đầu tiên Tessa được thấy bàn tay trần của bà ta. Nước da xám dày bịch như chân voi với bộ vuốt dài đen sì. Chúng trông sắc như dao. “Có lẽ nếu chúng tôi cắt đầu cô ra, cô sẽ biết điều hơn.”

Bà ta tiến về phía Tessa... và bị Will nhảy xuống chặn đường. “Malik,” anh nói và lưỡi dao sáng lên như một ngôi sao.

“Này nhóc Thợ Săn Bóng Tối, liệu hồn mà tránh đường ra cho ta,” bà Black nói. “Và mang con dao thiên thần đi cùng. Đây không phải trận chiến của bay.”

“Bà sai rồi,” Will nheo mắt. “Tôi được nghe vài điều về bà. Những lời đồn lan trong Thế Giới Ngầm tựa như một dòng chất độc đáng sợ. Tôi nghe nói

chị em bà sẵn sàng trả khá hời để mua các thi thể, và các bà không quan tâm xem người ta lấy chúng từ đâu.”

“Sao bay phải làm ầm lên vì mấy cái xác người phạm chứ?” Bà Dark cười khúc khích và tiến tới bên cạnh em gái, để Will, với lưỡi dao sáng chói, đứng chắn giữa Tessa và hai người phụ nữ kia. “Nhóc Thợ Săn Bóng Tối, chúng ta không định tranh cãi với bay, trừ khi bay muốn. Bay đã xâm phạm lãnh địa của chúng tôi* và phá vỡ luật Hiệp Ước. Chúng ta có thể báo với Clave...”

“Tuy Clave không đồng tình với việc xâm phạm gia cư, nhưng họ càng không thích thấy cảnh con người bị chặt đầu và lột da. Họ rất ghét chuyện đó,” Will nói.

“Con người?” Bà Dark phun phì phì. “Người phạm mới đúng. Bay chẳng quan tâm gì tới họ* hơn chúng ta đâu.” Đoạn, bà ta nhìn Tessa. “Cậu ta đã nói với cô rằng mình là gì chưa? Cậu ta không phải người...”

“Bà mới vậy ấy,” Tessa run run nói.

“Và cô ta nói cho cậu biết cô ta là gì chưa?” Bà Black hỏi Will. “Về khả năng của cô ta nữa.”

“Nếu phải đoán,” Will đáp, “Tôi nghi nó có liên quan đến Ông Chủ.”

Bà Dark nghi hoặc. “Bay biết Ông Chủ sao?” Bà ta liếc nhìn Tessa. “À, ta hiểu. Đó là cô ta nói cho bay nghe. Nhóc thiên thần ơi, Ông Chủ nguy hiểm hơn bay tưởng nhiều. Và ông ta đã đợi người có khả năng như Tessa từ rất lâu rồi. Bay có thể nói nhờ có ông ta mà Tessa có mặt trên cõi đời này...”

Lời nói của bà ta bị ngắt ngang khi toàn bộ bức tường phía đông sụp đổ. Tessa thấy nó thật giống cảnh tượng bức tường Jericho sụp xuống trong cuốn Kinh thánh cũ của mình. Một lúc trước bức tường còn ở đó vậy mà lát

sau đã không còn. Thế vào đó là một lỗ hổng hình chữ nhật đang bốc bụi vữa lên mù mịt.

Bà Dark ré lên và nắm váy bằng bàn tay xương xẩu. Rõ ràng cũng giống như Tessa, bà ta không hề nghĩ bức tường sẽ sụp xuống.

Will nắm lấy tay Tessa và kéo cô lại, dùng cơ thể che chắn cho cô khi những mảnh đá và vữa rơi xuống. Trong lúc ấy, cô vẫn nghe thấy tiếng hét của bà Black.

Tessa vặn vẹo trong lòng Will để cố nhìn xem có chuyện gì. Bà Dark đang chỉ những ngón tay xương xẩu vào cái lỗ hổng đen đúa. Bụi đã hơi lắng xuống, đủ để họ thấy những người đang tiến vào qua cái lỗ. Họ thấy hai người: một cầm con dao cũng tỏa ánh sáng trắng xanh như con dao của Will. Họ là thiên thần, Tessa nghĩ thầm. Ánh sáng chói như vậy cơ mà. Nếu họ không phải thiên thần, vậy họ là gì?

Bà Black gào lên và lao tới. Bà ta giơ tay và những đốm lửa bắn ra tựa pháo hoa. Tessa nghe có tiếng hét – của con người – và Will vội thả Tessa ra rồi quay phắt lại và phi con dao sáng loáng về phía bà Black. Nó xé gió bay đi và cắm phập vào ngực bà ta. Bà ta gào thét rồi loạng choạng lùi lại và đổ sầm xuống một trong những cái bàn ghế tởm kia, trúng đám máu khô và những mảnh vụn gỗ.

Will cười, nhưng không vui vẻ. Anh quay lại nhìn Tessa một lúc lâu nhưng không nói gì – sau đó những người bạn đồng hành của anh trong chiếc áo bó màu đen, cầm thứ vũ khí sáng loáng, ủa tới quanh anh. Cả hai di chuyển nhanh đến độ Tessa chỉ nhìn thấy những cái bóng.

Tessa lùi xa khỏi vụ ẩu đả giữa phòng, nơi bà Dark đang vừa chửi rửa vừa cầm chân những người kia bằng những tia lửa bay ra khỏi tay bà ta tựa như cơn mưa lửa. Trong khi ấy, bà Black quần quai trên sàn nhà, những cuộn khói đen từ người bà ta bốc lên như thể bà ta bị thiêu cháy từ bên trong.

Tessa ra cánh cửa mở dẫn vào hành lang – và những bàn tay khỏe như gọng kìm kéo cô trở lại. Tessa hét và vặn vẹo, nhưng không thoát ra nổi. Cô quay đầu sang bên và căn bàn tay đang nắm cánh tay trái của cô. Có người hét lên và thả cô ra. Cô quay phắt lại, thấy người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ rối nùi, và bàn tay trái chảy máu ôm trước ngực đang nhìn cô với vẻ muốn tiến tới tiếp. “Will!” anh ta hét. “Cô ấy cản anh!”

“Vậy sao Henry?” Will, vẫn vui vẻ như thường lệ, trông như một linh hồn bị triệu hồi từ trận hỗn loạn của khói và lửa. Đằng sau anh, Tessa thấy người bạn đồng hành thứ hai – một chàng thanh niên tóc nâu đáng người chắc lặn – giữ chặt bà Dark đang vùng vẫy. Bà Black giờ là một hình hài đen sì co quắp trên sàn. Will nhướng mày nhìn Tessa. “Sao em lại cản người?” anh nói. “Thế là bất lịch sự lắm đấy. Không ai bảo em vậy sao?”

“Và chạm vào một cô gái lạ cũng là hành vi bất lịch sự.” Tessa ngại ngùng nói. “Không ai bảo anh vậy sao?”

Anh chàng tóc đỏ mà Will gọi là Henry vẫy bàn tay chảy máu và cười đùa dịu. Tessa thấy anh ấy có gương mặt ưa nhìn. Cô thấy hơi hối hận vì đã cản anh ấy.

“Will! Cẩn thận!” Anh chàng tóc nâu hét. Will quay phắt lại thấy gì đó bay trong không trung, suýt trúng đầu Henry và đập vào bức tường đằng sau Tessa. Đó là một bánh răng lớn, và nó và* cắm chặt vào tường như miếng đá cẩm thạch cắm trên bát mì. Tessa quay lại... và thấy bà Black tiến về phía họ với ánh mắt rực cháy như than hồng trên gương mặt trắng bệch. Những lưỡi lửa đen đúa rừng rực bốc ra từ chuôi dao cắm trên ngực bà ta.

“Chết tiệt...” Will rút thêm một con dao nữa từ thắt lưng. “Mình tưởng đã hạ được cái thứ đó rồi chứ...”

Bà Black nhe răng và lao tới. Will nhảy tránh, nhưng Henry không nhanh như vậy; bà ta đâm sâu vào và đẩy anh ấy ngã ngửa. Dường như chỉ trong

một tích tắc, bà ta đã đè Henry ra, rồi găm ghè và cắm bộ vuốt sắc nhọn vào ngực anh ấy. Henry hét lên. Will quay phắt lại với con dao giờ đã cầm chắc trong tay. Anh vừa giơ nó lên vừa hét “Uriel!” và nó đột ngột lóe sáng như một ngọn đuốc. Tessa đứng dán vào tường khi anh chém xuống. Bà Back ngoái lại, định dùng bộ vuốt tóm lấy anh...

Và lưỡi dao chém ngọt qua cổ họng bà ta. Đầu bà ta rơi xuống đất, lăn lông lốc và nảy lên vài lần khi Henry, hét lên vì khó chịu và ướm máu đen sì, đẩy phần thi thể còn lại của bà ta ra khỏi người anh rồi loạng choạng đứng dậy.

Một tiếng găm đáng sợ vang khắp phòng. “Khôngggggg!”

Đó là tiếng bà Dark. Anh chàng tóc nâu đang giữ bà ta bồng hét lên khi một ngọn lửa xanh lam bắn ra từ tay và mắt bà ta. Cậu hét lên đau đớn rồi ngã sang bên khi bà ta giăng ra và tiến về phía Will và Tessa với đôi mắt cháy sáng như hai ngọn đuốc đen sì. Bà ta rút lên bằng thứ ngôn ngữ Tessa chưa từng nghe thấy. Nó nghe như tiếng lửa cháy lách tách. Bà ta giơ một tay lên và ném một lưỡi sét về phía Tessa. Will hét và giơ con dao phát sáng ra chặn. tia sét nảy khỏi lưỡi dao và trúng một bức tường đá, khiến nó đột ngột tỏa ánh sáng kỳ dị.

“Henry!” Will hét gọi mà không buồn quay lại. “Nếu anh có thể sớm đưa Gray tới nơi... an toàn...”

Bàn tay vừa bị cắn của Henry nắm lấy vai Tessa khi bà Dark lại ném một lưỡi sét nữa về phía cô. Vì sao bà ta muốn giết mình? Tessa váng vất nghĩ. Sao bà ta không nhắm vào Will chứ? Và khi Henry kéo cô lại, lại có thêm những lưỡi sét bật khỏi lưỡi dao của Will và tạo nên hàng tá những mảnh sáng chói lòa. Tessa trở mắt chiêm ngưỡng vẻ đẹp kỳ ảo của nó một lúc lâu. Sau đó, cô nghe thấy tiếng Henry hét bảo cô thụp xuống, nhưng đã quá muộn. Một mảnh sáng trúng vai cô với một lực mạnh khó tưởng. Cô cảm giác như bị một đoàn tàu hỏa đâm vào. Cô ngã khỏi vòng tay Henry. Đầu

cô đập vào tường, đau tới nảy đom đóm mắt. Cô chỉ kịp nghe tiếng cười
choe chóa của bà Dark trước khi thế giới biến mất.

Chương 3: Học viện

Yêu, hận, tình, thù tạo ra nhân tính

Chúng là biểu hiện và đặc điểm của nhân tính

-Robert Browning, Paracelsus

Trong giấc mơ, Tessa một lần nữa bị trói nằm trên chiếc giường đồng tại Ngôi Nhà Hắc Ám. Chị Em Hắc Ám đứng trước mặt cô, vừa lách cách đàn len vừa cười the thé. Trong lúc Tessa nhìn, gương mặt họ dần biến đổi, cầu mắt thụt vào trong, tóc rụng từng búi và những đường khâu khóa chặt môi họ ại. Tessa hét thất thanh, nhưng họ có vẻ chẳng nghe thấy.

Hai Chị Em bỗng biến mất không dấu vết và dì Harriet, với gương mặt đỏ lựng hết như lúc rơi vào cơn sốt đã cướp đi sinh mạng dì, đứng cạnh Tessa. Dì nhìn Tessa với vẻ buồn bã khó tả. “Dì đã có rồi,” dì nói. “Dì đã cố yêu thương con. Nhưng rất khó yêu thương một đứa bé còn chẳng phải là người...”

“Không phải người ư?” Một giọng nữ lạ lùng vang lên. “Enoch, nếu cô ấy không phải người, vậy cô ấy là gì?” Giọng đó đượm vẻ sốt ruột. “Anh không biết là sao. Mọi người đều là gì đó. Cô gái này không thể chẳng là gì được...”

Tessa hét lên, mở choàng mắt và thấy mình đang nằm trong bóng tối đặc quánh. Dù đang trong cơn hoảng loạn, cô vẫn nghe thấy những tiếng thì thầm to nhỏ nên cố đá tung chăn gối để ngồi dậy. Đầu óc mụ mị của cô nhận ra chăn dày và nặng, chứ không mỏng và có diềm như ở trong Ngôi Nhà Hắc Ám.

Cô đang nằm trên giường, trong một căn phòng lát đá rộng rãi và gần như chẳng có tí ánh sáng nào. Cô có thể nghe thấy hơi thở hỗn hển của mình khi quay lại, và kinh hoàng thét lớn. Gương mặt trong cơn ác mộng chình ình trước mặt cô – một gương mặt tròn ửng trắng bệch với cái đầu cạo trụi húi và nhãn thính như đá cẩm thạch. Ở nơi đáng ra là đôi mắt chỉ là hai cái hốc – nhưng không phải theo kiểu bị móc ra, mà như chúng chưa từng ở đó. Đôi môi bị khâu lại bằng chỉ đen còn gương mặt chẳng chịt những họa tiết màu đen giống như trên da Will, chỉ có điều những cái này như được khắc bằng dao.

Cô lại thét và thu người lùi lại, đến độ nửa người đã chuôi ra khỏi giường. Cô rơi bịch xuống nền đá lạnh và chiếc váy ngủ cô đang mặc – hẳn có người đã mặc giùm cô khi cô trong cơn hôn mê – bị rách ở diềm khi cô loạng choạng đứng dậy.

“Gray.” Có người đang gọi tên cô, nhưng dù hoảng loạn, cô vẫn biết giọng đó không quen thuộc chút nào. Người nói không phải con quỷ mang gương mặt sứt sẹo không chút cảm xúc đang quan sát cô từ cái táp đầu giường. Nó không hề động đậy và cũng chẳng định tóm cô khi cô cẩn trọng lùi lại và lần tìm cánh cửa đằng sau. Vì không gian chung quanh quá tối nên cô chỉ biết căn phòng có hình bầu dục, với tường và sàn bằng đá. Trần nhà cao cao khuất trong bóng tối và những ô cửa sổ hình vòm như ở nhà thờ nằm ở bức tường đối diện. Gần như chẳng có chút ánh sáng nào lọt qua đó; có lẽ trời đã về tối. “Theresa Gray...”

Cô tìm được tay cầm bằng kim loại của cánh cửa; cô sung sướng quay lại và kéo cửa. Không ăn thua. Cô khế nấc lên.

“Gray!” giọng đó lại vang lên và đột nhiên, căn phòng ngập tràn ánh sáng – màu trắng mà cô quen thuộc. “Gray, chị xin lỗi. Bọn chị không định dọa em.” Đó là giọng phụ nữ. Tuy Tessa vẫn thấy nó lạ tai, nhưng giờ cô có thêm một cảm giác mới: đó là giọng một người phụ nữ trẻ và tràn đầy sự quan tâm. “Gray, làm ơn đi.”

Tessa từ từ quay lại và dựa lưng vào cửa. Giờ cô thấy rõ rồi. Cô đang ở trong một căn phòng đá có một chiếc giường lớn bốn cọc ở giữa, ga giường giờ lộn xộn và hơi tuột xuống do cô kéo nó khỏi đệm. Những tấm rèm thêu được kéo ra, và một tấm thảm trang nhã được trải trên sàn nhà đơn điệu. Đúng hơn, cả căn phòng đều toát lên vẻ đơn điệu. Ở đây không có tranh ảnh treo tường, những đồ nội thất bằng gỗ cũng chẳng có họa tiết trang trí gì. Hai chiếc ghế đặt đối diện nhau gần giường với một bàn trà nhỏ đặt giữa. Một tấm bình phong mang phong cách Trung Hoa nằm ở góc phòng có lẽ để che bồn tắm và bồn rửa mặt.

Đằng sau giường là một người đàn ông cao ráo mặc áo choàng như thầy tu kiểu dài, bằng vải thô màu da dê. Những chữ rune màu nâu đỏ uốn lượn quanh tay áo và diềm áo. Anh ta cầm một cây gậy bạc có đầu gậy hình thiên thần và những chữ rune trang trí dọc theo thân gậy. Mũ áo choàng được kéo xuống, để lộ gương mặt sứt sẹo, trắng bệch và hai hốc mắt trống rỗng.

Bên cạnh anh ta là một người phụ nữ nhỏ như trẻ con, với mái tóc nâu xoắn dày ôm lấy gáy và gương mặt sáng sủa có đôi mắt đen sáng lấp lánh như mắt chim. Chị không xinh nhưng vẻ hồn hậu trên gương mặt chị làm Tessa bình tĩnh hơn, dù cô không biết vì sao. Chị đang cầm viên đá phát sáng giống như của Will lúc ở Ngôi Nhà Hắc Ám. Ánh sáng của nó nhảy nhót qua các kẽ tay, tỏa chiếu khắp căn phòng.

“Gray,” chị nói. “Chị là Charlotte Branwell, đứng đầu Học Viện Luân Đôn và bên cạnh chị là Tu Huynh Enoch ...”

“Anh ta là thứ quái quỷ gì vậy?” Tessa thì thào.

Tu Huynh Enoch không nói gì. Gương mặt anh ta hoàn toàn vô cảm.

“Em biết có quái vật tồn tại trên thế giới này.” Tessa nói. “Chị đừng phủ nhận. Em đã thấy chúng.”

“Chị không định phủ nhận,” Branwell nói. “Nếu thế giới không đầy rẫy quái vật thì chẳng ai cần tới Thợ Săn Bóng Tối nữa.”

Thợ Săn Bóng Tối. Chị Em Hắc Ám đã gọi Will Herodale như vậy.

Will. “Em... Will ở đó cùng em.” Tessa run run nói. “Trong căn hầm đó. Will nói...” cô ngừng lại và thăm cốc đầu mình. Cô không nên gọi tên thường gọi của Will bởi nó khiến người khác nhầm tưởng rằng họ rất thân thiết, dù sự thật không phải vậy. “Anh Herodale đâu ạ?”

“Ở đây,” Branwell đáp. “Trong Học Viện này.”

“Anh ấy đưa em tới đây?” Tessa nói lí nhí.

“Đúng. Nhưng đừng trưng bộ mặt bị phản bội mà Gray. Đầu em bị đập khá mạnh và Will lo cho em. Dù bề ngoài của Tu Huynh Enoch có thể đáng sợ, nhưng anh ấy là một bác sĩ giỏi. Anh ấy khẳng định đầu em chỉ bị chấn động nhẹ, và chủ yếu em bị choáng và căng thẳng quá độ thôi. Tốt nhất em nên ngồi xuống. Cứ đứng ngoài cửa chỉ khiến em nhiễm lạnh, và* điều đó không tốt chút nào.”

“Ý chị là em không thể chạy,” Tessa nói và liếm đôi môi khô nẻ. “Em không thể trốn khỏi đây.”

“Sau khi chúng ta nói chuyện xong, nếu em muốn, em có thể đi,” Branwell nói. “Nephilim không giam cầm các cư dân Thế Giới Ngầm. Hiệp Định cấm ngắt chuyện đó.”

“Hiệp Định?”

Branwell lưỡng lự rồi quay sang Tu Huynh Enoch và thì thào nói gì đó. Tessa an tâm hơn nhiều khi anh ta đội mũ áo choàng lên và che đi khuôn mặt. Một lát sau, anh ta tiến về phía Tessa; cô vội tránh sang bên khi anh ta mở cửa và chỉ dừng lại tại ngưỡng cửa trong một thoáng.

Ngay lúc đó, anh ta nói với Tessa. Dùng từ “nói” thật không chính xác: cô nghe thấy giọng nói của anh ta trong đầu mình, chứ không phải từ ngoài tới. Therese Gray, em là Eidolon. Là kẻ đổi dạng. Nhưng lạ là em không có dấu hiệu của quỷ trên người.

Kẻ đổi dạng. Anh ta biết cô là gì. Cô nhìn theo mà tim đập dồn khi anh ta đi ra và đóng cửa lại. Không hiểu sao Tessa biết nếu cô lại thử mở cửa, cô sẽ thấy nó bị khóa. Chỉ có điều lần này cô không còn muốn chạy nữa. Đầu gối cô mất lực như đã tự dung hóa thành nước. Cô ngồi sụp xuống một chiếc ghế lớn cạnh giường.

“Anh ta nói gì với em?” Branwell hỏi và tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Chiếc váy chị mặc quá rộng so với khổ người nhỏ nhắn, và Tessa không biết cô ta* có mặt* áo lót bên trong không, còn cổ tay chị nhỏ như trẻ con.

Tessa lắc đầu và đan tay đặt lên lòng để Branwell không thấy những ngón tay đang run rẩy của cô.

Branwell tò mò nhìn cô. “Trước hết,” chị nói, “cứ gọi chị là Charlotte nhé Gray. Mọi người trong Học Viện đều gọi vậy. Thợ Săn Bóng Tối bọn chị không coi trọng lễ tiết lắm đâu.”

Tessa gật đầu và cảm thấy hai má đỏ ửng. Thật khó đoán Charlotte bao nhiêu tuổi; dáng người chị nhỏ nhắn nên trông có vẻ trẻ trung; nhưng vẻ quyền uy toát ra từ chị khiến Tessa cảm thấy chị hơn tuổi cô rất nhiều, và cô không nên gọi chị bằng tên thường gọi. Nhưng như dì Harriet nói, Nhập gia phải...

“Charlotte,” Tessa thử gọi.

Branwell – Charlotte – mỉm cười và dựa người vào ghế. Tessa hơi ngạc nhiên khi thấy chị có những hình xăm màu đen. Một người phụ nữ xăm mình! Dấu ấn của chị giống của Will: ngay bên dưới phần tay áo ôm sát bàn tay trái là một hình xăm con mắt đang mở. “Thứ hai, chị đã biết một

chút về em, Theresa Gray ạ.” Chị vẫn đều đều nói như trước, nhưng đôi mắt hiền lành lại sáng lên ánh nhìn sắc như mũi kim. “Em là người Mỹ. Em đến từ thành phố New York tới Luân Đôn để tìm anh trai sau khi anh ta gửi cho em một tấm vé tàu. Tên anh ta là Nathaniel.”

Tessa ngồi im. “Làm sao chị biết?”

“Chị biết Will tìm thấy em trong nhà của Chị Em Hắc Ám,” Charlotte nói. “Chị biết em đã nhắc tới một Ông Chủ nào đó sắp tới tìm em. Chị biết em không biết Ông Chủ là ai. Và chị biết trong trận chiến với Chị Em Hắc Ám, em đã bất tỉnh và được đưa tới đây.”

Những lời nói của Charlotte tựa như một chiếc chìa khóa hé mở cánh cửa. Đột nhiên Tessa nhớ ra tất cả: Cô nhớ đã cùng Will chạy trong hành lang; nhớ cánh cửa sắt và căn phòng bết vết máu khô; nhớ bà Black, đầu bị thương nặng, nhớ Will đã phi dao...

“Bà Black,” cô thì thầm.

“Chết rồi,” Charlotte nói. “Chết thật rồi.” Chị dựa vai vào lưng ghế, chị quá nhỏ nên chiếc ghế cao vượt lên, khiến chị trông như một đứa trẻ ngồi trong ghế của bố mẹ.

“Còn bà Dark?”

“Trốn mất. Bọn chị đã tìm khắp nhà và khu vực lân cận, nhưng không thấy dấu vết của bà ta.”

“Khắp nhà ạ?” Giọng Tessa hơi run. “Và không ai ở đó? Không ai còn sống, hay... hay đã chết ư?”

“Bọn chị không tìm ra anh trai em, Gray ạ,” Charlotte nói. Giọng chị rất nhẹ nhàng. “Không có trong nhà hay bất kỳ tòa nhà kế cạnh nào.”

“Chị... chị đã tìm anh ấy?” Tessa bối rối.

“Bọn chị không đi tìm anh ta,” Charlotte nói. “Nhưng bọn chị tìm thấy những bức thư của em.”

“Thư của em?”

“Những bức thư em viết nhưng chưa từng gửi cho anh trai,” Charlotte nói. “Được gấp đặt dưới đệm.”

“Chị đọc chưa?”

“Bọn chị phải đọc” Charlotte vẫn nói bằng giọng dịu dàng như cũ. “Chị xin lỗi. Bọn chị không thường mang cư dân Thế Giới Ngầm, hay bất cứ ai không phải Thọ Săn Bóng Tối về Học Viện. Điều đó có thể khiến bọn chị gặp họa. Bọn chị cần biết em không hề nguy hiểm.”

Tessa quay đầu sang bên. Khi biết người phụ nữ lạ mặt này đã đọc những suy nghĩ thầm kín nhất, những mơ mộng, hi vọng và sợ hãi của cô, trong cô dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Mắt cô cay cay, nước mắt trực trào ra và cô cố kìm lại bằng bất cứ giá nào.

“Em đang cố không khóc,” Charlotte nói. “(I know that when I do that myself)*Nếu nhìn vào vùng sáng em sẽ thấy dễ kiềm nước mắt hơn. Thử nhìn đèn phù thủy xem nào.”

Tessa quay sang chăm chú nhìn viên đá trong tay Charlotte. Ánh sáng của nó chiếu lên mặt cô tựa như một vầng thái dương đang lớn dần. “Vây,” cô nói qua cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng, “vây chị đã quyết định rằng em không hề nguy hiểm rồi chứ?”

“Có lẽ bản thân em không nguy hiểm,” Charlotte nói. “Nhưng em sở hữu khả năng thay đổi hình dạng hiểm có. Chính vì thế mà Chị Em Hắc Ám muốn có em. Những người khác cũng vậy.”

“Như chị?” Tessa nói. “Hay chị định vờ rằng chị thu nhận vào Học Viện quý hóa của chị chỉ vì lòng tốt?”

Vết tổn thương thoáng hiện trên gương mặt Charlotte. Dù chỉ trong khoảnh khắc nhưng nó quá rõ ràng và khiến Tessa thêm tin rằng có thể cô đã nghĩ sai về Charlotte. “Không phải vì lòng tốt,” chị nói. “Đó là thiên hướng của chị. Của bọn chị.”

Tessa bối rối.

“Có lẽ,” Charlotte nói, “sẽ tốt hơn nếu chị giải thích cho em hiểu bọn chị là gì... và bọn chị làm gì.”

“Nephilim,” Tessa nói. “Chị Em Hắc Ám đã gọi anh Herodale như vậy.” Cô chỉ vào những dấu ấn màu đen trên tay Charlotte. “Chị cũng là một Nephilim, đúng không? Vì thế mà chị có những... những hoa văn đó?”

Charlotte gật đầu. “Chị là một Nephilim... một Thợ Săn Bóng Tối. Em có thể nói bọn chị là một... một chủng tộc người, là những con người có khả năng đặc biệt. Bọn chị mạnh hơn và nhanh nhẹn hơn. Bọn chị có thể ẩn thân nhờ phép che mờ. Và bọn chị rất giỏi diệt quỷ.”

“Quỷ. Ý chị là... Sa-tăng hả?”

“Quỷ là những sinh vật độc ác. Chúng từ rất xa tới để xâm chiếm thế giới này. Nếu không có bọn chị ngăn cản, chúng sẽ biến thế giới này thành cát bụi và tiêu diệt mọi cư dân sống trên đó.” Giọng chị sôi nổi hơn. “Cũng như cảnh sát có nhiệm vụ bảo vệ công dân của thành phố khỏi những kẻ ác, bọn chị có trách nhiệm bảo vệ họ khỏi lũ quỷ và những mối nguy hại siêu nhiên khác. Khi có kẻ tội phạm nào dám làm ảnh hưởng đến Thế Giới Bóng Tối, khi luật của bọn chị bị xâm phạm, bọn chị phải điều tra. Bọn chị bị Luật ràng buộc phải điều tra bất cứ lời đồn nào rằng Hiệp Ước đã bị xâm phạm. Will nói với em về cô gái đã chết tại hẻm; nhưng ngoài ra bọn chị còn nghe được lời đồn đại về nhiều trai gái người phàm đã biến mất trong

những khu ổ chuột của thành phố. Sử dụng phép thuật để giết người là trái Luật, và vì thế bọn chị có trách nhiệm phải điều tra.”

“Anh Herodale hình như quá trẻ để làm một cảnh sát.”

“Thợ Săn Bóng Tối trưởng thành nhanh, và Will không một mình điều tra.” Charlotte không có vẻ muốn nói thêm về chuyện này. “Công việc của bọn chị không chỉ dừng lại ở đó. Bọn chị phải bảo vệ Luật Hiệp Ước và giữ gìn Hiệp Định – những điều luật đảm bảo sự bình yên trong Thế Giới Ngầm.”

Will cũng từng sử dụng cụm từ đó. “Thế Giới Ngầm? Đó là một địa danh ả?”

“Cư dân Thế Giới Ngầm là... người... có một phần nguồn gốc siêu nhiên. Ma cà rồng, người sói, thần tiên, pháp sư – tất cả đều là cư dân Thế Giới Ngầm.”

Tessa nhìn chăm chăm. Thần tiên là nhân vật trong các truyện thần tiên của tụi nhỏ, ma cà rồng là những nhân vật của những cuốn tiểu thuyết kinh dị ba xu. “Những sinh vật đó tồn tại sao?”

“Em là cư dân Thế Giới Ngầm,” Charlotte nói. “Tu Huynh Enoch đã xác nhận điều đó. Chỉ là bọn chị không biết em thuộc dạng nào thôi. Em thấy đấy, dạng phép thuật em có thể sử dụng – khả năng của em – không phải điều người thường có thể làm được. Thợ Săn Bóng Tối cũng không thể. Will nghĩ rất có khả năng em là pháp sư. Chị cũng nghĩ vậy nhưng tất cả các pháp sư đều có dấu hiệu đánh dấu nguồn gốc của họ. Cánh, móng guốc, móng chân có màng hay như trong trường hợp của bà Black là bàn tay có vuốt. Nhưng còn em, em hoàn toàn bình thường. Và theo như những lá thư em viết, em biết hoặc tin bố mẹ em là người.”

“Người?” Tessa trố mắt. “Sao họ có thể không phải người chứ?”

Trước khi Charlotte kịp trả lời, cánh cửa mở ra và một cô gái mảnh mai, tóc đen, đôi mắt trắng, đeo tạp dề bước vào, mang theo một khay trà và đặt lên bàn. “Sophie,” Charlotte có vẻ nhẹ nhõm khi thấy cô gái kia. “Cảm ơn em. Đây là Gray. Cô ấy sẽ làm khách trong bữa tối của chúng ta hôm nay.”

Sophie đứng thẳng quay sang Tessa và khẽ nhún gối. “Chào cô,” cô ta nói nhưng cảm giác ngại ngùng khi được người khác nhún gối chào trong Tessa bay biến sạch khi Sophie ngẩng đầu và Tessa nhìn rõ gương mặt cô gái nọ. Đáng ra cô ấy rất xinh – đôi mắt màu nâu lục nhạt long lanh, làn da mịn màng, đôi môi mềm mại và thanh tú – nhưng một vết sẹo trắng bệch chạy dọc từ khóe miệng bên trái tới tận thái dương, khiến gương mặt cô ta lệch và biến dạng như đeo một chiếc mặt nạ méo mó. Tessa cố giấu đi sự khiếp đảm, nhưng bằng nét mặt cô gái kia, cô biết mình đã thất bại.

“Sophie,” Charlotte nói. “em có mang cái váy đỏ sậm vào đây như chị yêu cầu không? Em phủi bụi rồi giúp Gray mặc nhé?” Chị quay sang Tessa khi người hầu gái gật đầu và tới tủ đựng đồ. “Chị mạn phép mang chiếc váy cũ của Jessamine cho em. Bộ đồ em mặc bị hỏng rồi.”

“Cảm ơn chị,” Tessa ngại ngùng nói. Cô ghét phải nhận ân huệ của người khác. Hai Chị Em đã giả bộ giúp cô, và xem chuyện đã ra sao đấy!

“Gray.” Charlotte nghiêm túc nhìn cô. “Thợ Săn Bóng Tối và cư dân Thế Giới Ngầm không phải kẻ thù. Hiệp Định có thể hà khắc, nhưng chị biết chị có thể tin tưởng cư dân Thế Giới Ngầm – rằng họ chính là chìa khóa giúp bọn chị chiến thắng quỷ dữ. Chị có thể làm gì để chứng minh rằng chị không lợi dụng em không?”

“Em...” Tessa hít một hơi sâu. “Khi Chị Em Hắc Ám lần đầu nhắc tới quyền năng của em, em nghĩ họ bị điên.” Cô nói. “Em đáp rằng những thứ đó không tồn tại. Rồi em nghĩ mình bị kẹt trong một cơn ác mộng, nơi những thứ siêu nhiên đó tồn tại. Sau đó anh Herodale tới. Anh ấy biết làm phép, có viên đá phát sáng và em đã nghĩ, Người có thể giúp mình tới rồi.”

Cô ngược nhìn Charlotte. “Nhưng có vẻ chị không biết sao em lại ra thế này, hoặc em là ai. Và kể cả nếu chị không...”

“Có thể... em thấy khó để chấp nhận đáng vẻ thật sự của thế giới này,” Charlotte nói. “Hầu hết con người sẽ chẳng bao giờ biết. Hầu hết không thể chấp nhận nổi. Nhưng chị đã đọc những bức thư của em và chị biết em rất mạnh mẽ, Gray ạ. Em đã sống sót sau những việc có thể giết chết bất cứ cô gái nào, dù cho cô ta có tới từ Thế Giới Ngầm hay không.”

“Em không được lựa chọn. Em làm vì anh mình. Nếu không họ sẽ giết anh ấy mất.”

“Vài người,” Charlotte nói, “sẽ mặc kệ. Nhưng đọc thư của em, chị biết em sẽ không bao giờ để anh mình chết.” Chị vươn người tới trước. “Em có biết anh ấy ở đâu không? Em có cho rằng anh ấy đã chết không?”

Tessa hít một hơi dài.

“Cô Branwell!” Sophie, hiện đang dùng chài chà diêm váy màu đỏ vang ngược lên và nói với giọng quở trách khiến Tessa ngạc nhiên. Những cuốn sách Tessa đọc luôn nói rõ, ở vương quốc Anh này, người hầu không được phép nhắc nhở chủ nhân của mình.

Những Charlotte chỉ tỏ vẻ hối lỗi. “Sophie là thiên thần lương thiện của chị,” chị nói. “Chị hay hơi vô tâm. Chị chỉ nghĩ biết đâu em biết gì đó nhưng không viết trong thư, một điều có thể cho bọn chị biết anh trai em đang ở đâu.”

Tessa lắc đầu. “Chị Em Hắc Ám bảo anh ấy bị nhốt ở nơi an toàn. Chắc anh ấy vẫn ở đó. Nhưng em không biết cách tìm anh mình.”

“Vậy cho tới lúc đó, em nên ở lại Học Viện.”

“Em không cần lòng hảo tâm của chị,” Tessa ương bướng. “Em có thể tìm một nhà trọ.”

“Chị khuyên em ở lại không phải vì lòng hảo tâm. Luật buộc bọn chị phải hỗ trợ và giúp đỡ cư dân Thế Giới Ngầm. Kệ cho em đi sẽ là phá vỡ Hiệp Định thiêng liêng của bọn chị.”

“Và chị không đòi hỏi gì sao?” Tessa chua chát hỏi. “Chị không đòi em sử dụng... khả năng của em? Chị không muốn em Biến Hình?”

“Nếu,” Charlotte nói, “em không muốn sử dụng quyền năng, bọn chị sẽ không ép em. Nhưng nếu em biết cách kiểm soát và sử dụng nó, bản thân em cũng được lợi...”

“Không!” Tiếng hét của Tessa quá lớn khiến Sophie nhảy dựng lên và làm rơi bàn chải. Charlotte liếc nhìn cô hầu gái rồi lại nhìn Tessa. Chị nói, “Tùy em thôi, Gray. Em có thể giúp bọn chị bằng cách khác. Chị chắc chắn những gì em biết nhiều hơn những gì em viết trong thư. Đối lại, bọn chị sẽ giúp em tìm anh trai mình...”

Tessa ngẩng đầu. “Thật sao?”

“Chị hứa.” Charlotte đứng dậy. Cả hai đều không đụng tới cốc trà trong khay. “Sophie, em có thể giúp Gray mặc đồ rồi xuống ăn tối chứ?”

“Ăn tối?” Sauk hi nghe hàng lô lốc thứ về Nephilim, Thế Giới Ngầm, thần tiên, ma cà rồng và quỷ dữ, khái niệm bữa tối thật quá đối bình thường.

“Tất nhiên rồi. Giờ đã gần bảy giờ rồi. Em đã gặp Will; em có thể gặp những người khác. Biết đâu em sẽ tin tưởng bọn chị hơn.”

Tới đó, Charlotte gật đầu và rời phòng. Khi cánh cửa đóng lại, Tessa im lặng lắc đầu. Dì Harriet có thể hách dịch, nhưng vẫn không bằng một phần của Charlotte Branwell.

“Cô chủ tuy nghiêm khắc nhưng tốt bụng lắm,” Sophie nói và đặt chiếc váy Tessa sẽ mặc lên giường. “Tôi chưa từng gặp ai tốt hơn.”

Tessa chạm vào tay váy. Đúng như Charlotte nói, nó được may bằng vải satin màu đỏ sậm, với đường ruy băng đen viền quanh eo và diềm váy. Cô chưa từng mặc thứ gì đẹp thế này.

“Cô có cần tôi giúp mặc váy đi ăn tối không?” Sophie hỏi. Tessa nhớ điều dì Harriet thường nói – rằng bạn có thể hiểu một người không phải qua điều bạn người đó nói, và* qua cách người đó đối xử với kẻ hầu người hạ. Nếu Sophie nghĩ Charlotte tốt bụng, vậy có lẽ chị tốt thật.

Cô ngẩng đầu. “Cảm ơn Sophie.”

Tessa chưa từng nhờ ai giúp mặc váy áo, ngoại trừ dì mình. Dù Tessa gầy, nhưng chiếc váy rõ ràng được may cho một cô gái nhỏ nhắn hơn, và Sophie phải nịt người Tessa hơi chặt một chút để cho vừa. Cô ấy vừa vừa* lắm bầm gì đó. “Cô Branwell không thích bị thít người lại,” cô ấy giải thích. “Cô chủ bảo chuyện đó sẽ gây ra chứng đau đầu và mệt mỏi, mà Thợ Săn Bóng Tối không được phép bị những bệnh đó. Nhưng Jessamine thích eo váy thật nhỏ, và cô ấy đòi thế bằng được.”

“Ờ,” Tessa hệt hơi nói. “Dù gì tôi cũng không phải Thợ Săn Bóng Tối.”

“Đúng,” Sophie đồng tình và tiếp tục gài móc sau của chiếc váy. “Xong rồi. Cô nghĩ sao?”

Tessa nhìn mình trong gương và giật mình. Chiếc váy quá nhỏ so với khổ người cô, và rõ ràng được thiết kế sao cho bó sát người. Nó bó sát tới tận hông, dùm ở sau lưng và phủ lên khung áo lót. Tay áo xắn lên khoe những đường viền đăng ten. Cô thấy mình... già dặn hơn, không phải theo cái kiểu bù nhìn ử ử như hồi ở Ngôi Nhà Hắc Ám. Chỉ có điều trông cô không giống cô mấy. Giả sử mình Biến Hình và không trở lại đúng là mình thì

sao? Nếu khuôn mặt mình đã bị biến đổi thì sao? Ý nghĩ đó khiến cô sợ tới suýt ngất.

“Trông cô hơi xanh đấy,” Sophie e dè nhìn Tessa trong gương và nhận xét. Nhưng có vẻ cô ấy không bị sốc trước độ bó của chiếc váy. “Cô nên thoa chút phấn má đi. Cô Jessamine hay làm vậy.”

“Cô Jessamine thật tốt làm sao khi cho tôi mượn chiếc váy này.”

Sophie cười khúc khích. “Cô Jessamine không đáng được khen vậy đâu. Cô Branwell đã tặng chiếc váy này làm quà cho cô Jessamine, nhưng cô ấy bảo nó khiến cô ấy có vẻ vàng vọt và vứt thẳng vào tủ quần áo. Nếu cô hỏi tôi, tôi sẽ nói cô ấy là đồ vô ơn. Giờ cô hãy đánh chút má hồng đi. Trông cô trắng bệch như sữa vậy.”

Sau khi làm theo và cảm ơn Sophie xong, Tessa bước ra khỏi phòng và đi theo một hành lang dài bằng đá. Charlotte ở đó đợi cô. Chị đi ngay lập tức và Tessa khập khiễng đi theo – đôi giày lụa màu đen không đúng cỡ đang hành hạ đôi chân vốn đã thâm tím của cô.

Học Viện có chút giống với một lâu đài, hay ít nhất là lâu đài trong tưởng tượng của Tessa – trần nhà cao cao khuất trong bóng tối, những bức tranh thảm treo trên tường lặp đi lặp lại mô-típ ngôi sao, thanh kiếm và những hoa văn giống như trên da Will và Charlotte. Cô còn nhận thấy một mô-típ nữa: một thiên thần nổi lên từ mặt hồ với một tay cầm kiếm và tay kia cầm cốc. “Nơi đây từng là nhà thờ Thánh Toàn Năng,” Charlotte trả lời câu hỏi không nói ra của Tessa. “Nó đã bị thiêu rụi trong Đại Hỏa Hoạn Luân Đôn. Bọn chị đã sử dụng khu đất này từ hồi đó và xây dựng Học Viện trên đồng tàn tích của nhà thờ cũ. Thợ Săn Bóng Tối luôn muốn sử dụng các khu đất thánh.”

“Mọi người không thấy lạ khi tòa nhà của các chị xây trên một nhà thờ cũ như thế sao?”

“Họ đâu có biết. Người phàm – đó là cách bọn chị gọi những người bình thường – không ý thức được bọn chị làm gì.” Charlotte giải thích. “Khi họ nhìn chôn này, họ chỉ thấy một khu đất trống. Ngoài ra, người phàm không mấy hứng thú với những thứ không ảnh hưởng trực tiếp tới họ.” Chị giục Tessa bước qua cửa, vào phòng ăn đèn đuốc sáng choang. “Chúng ta tới nơi rồi.”

Tessa chớp chớp mắt trước nguồn sáng đột ngột. Căn phòng rất rộng, đủ chỗ cho một chiếc bàn có thể phục vụ hai mươi thực khách. Một ngọn đèn khí lớn rủ từ trần nhà xuống tỏa ánh sáng vàng vọt. Một cái bình đồng có vẻ đắt tiền đặt trên nóc tủ và một tấm gương viền vàng mạ chạy dọc căn phòng. Mọi thứ đều đẹp mắt và rất đổi bình thường. Không có gì kỳ dị trong căn phòng này, không có gì cho thấy bản chất của những con người cư ngụ tại đây.

Dù cả bàn ăn được phủ vải linen trắng, nhưng cả năm phần ăn đều được đặt ở cuối bàn. Chỉ có hai người đã ngồi xuống – Will và cô gái tóc vàng tầm tuổi Tessa trong chiếc váy lấp lánh khoét sâu cổ. Cả hai có vẻ cố tình phớt lờ nhau; Will ngước lên với vẻ nhẹ nhõm hiện rõ khi thấy Charlotte và Tessa bước vào. “Will,” Charlotte nói. “Em nhớ Gray chứ?”

“Nói đúng ra,” Will nói, “những gì em nhớ về cô ấy rất sống động.” Anh không còn mặc bộ đồ đen kỳ cục của ngày hôm qua, thay vào đó là quần vải, áo khoác xám cổ nhung đen. Màu xám khiến mắt anh xanh hơn bao giờ hết. Anh cười toe toét với Tessa, khiến cô đỏ mặt và vội quay đi.

“Và Jessamine... Jessie, nhìn lên nào. Jessie, đây là Theresa Gray. Gray, đây là Jessamine Lovelace.”

“Rất vui được làm quen với bồ,” Jessamine lầm bầm. Tes* không thể không nhìn cô nàng. Cô nàng xinh đến ngỡ ngàng, và nếu nói theo những cuốn tiểu thuyết Anh thì đây quả là một đóa hoa hồng xứ sương mù. Cô nàng có mái tóc bạch kim, đôi mắt nâu dịu dàng và nước da trắng sữa. Cô

nàng mặc một chiếc váy xanh quá sáng và gần như ngón tay nào cũng đeo nhẫn. Kể cả nếu cô nàng có những dấu ấn đen như của Charlotte và Will, cô nàng cũng không để lộ ra.

Will nhìn Jessamine với vẻ thù địch rõ ràng, rồi quay sang Charlotte. “Anh chồng cú đêm của chị đâu rồi?”

Charlotte ngồi xuống và ra hiệu cho Tessa ngồi đối diện trên chiếc ghế bên cạnh Will. “Henry đang trong phòng làm việc. Chị đã bảo Thomas gọi anh ấy rồi. Anh ấy sẽ đến ngay thôi.”

“Còn Jem?”

Charlotte có vẻ khó chịu, nhưng chị chỉ nói, “Jem không khỏe,” mà thôi. “Cậu ấy đang mệt.”

“Lúc nào anh ấy chẳng mệt.” Jessamine lộ vẻ chán ghét.

Tessa đang định hỏi xem Jem là ai thì Sophie bước vào, theo sau là một người phụ nữ béo tròn và độ tuổi trung niên, có mái tóc muối tiêu xõ ra khỏi búi đằng sau đầu. Hai người bắt đầu bê các đĩa thức ăn từ trên kệ xuống. Có món thịt heo quay, khoai tây, xúp rau húng và những món cuộn phủ kem màu vàng nhạt. Tessa đột nhiên thấy váng đầu: cô đã quên khuấy mất chuyện mình đói thế nào. Cô cắn một miếng thịt cuộn và chỉ ngồi ngay ngắn lại khi thấy Jessamine đang lom khom nhìn mình.

“Bồ biết không,” Jessamine nói băng quơ. “Hình như mình chưa từng thấy một pháp sư ăn thì phải. Mình tưởng mấy bồ chỉ cần hít khí trời mà sống thôi chứ. Mấy bồ chỉ cần làm phép để cơ thể thon thả.”

“Jessie, chúng ta không biết cô ấy có phải pháp sư hay không,” Will nói.

Jessamine lờ tịt đi. “Là kẻ ác thật tẻ nhỉ? Bồ có sợ phải xuống địa ngục không?” Cô nàng lại gần Tessa hơn. “Bồ nghĩ Sa-tăng trông thế nào?”

Tessa bỏ đĩa xuống. “Bồ muốn gặp hần không? Nếu thích thì để mình gọi hần tới gặp bồ nhé. Làm pháp sư lợi như vậy đấy.”

Will phì cười. Jessamine nheo mắt. “Bồ đừng có bất lịch sự,” cô nàng đang nói thì ngừng lại khi Charlotte kêu lên ngạc nhiên và nhảy dựng dậy.

“Henry!”

Một người đàn ông đứng trong khung cửa hình vòm của phòng ăn – người đàn ông cao lớn có vẻ quen thuộc, với mái tóc màu đỏ và đôi mắt nâu lục nhạt nổi bật. Anh ấy* chiếc áo khoác vải tuýt của hãng Norfolk* (Norfolk jacket là tên một loại áo chứ làm gì có hãng Norfolk -- người dịch có biết google là cái gì không vậy?) bên ngoài chiếc áo chèn màu sáng rực đi cùng cái quần bò dính đầy thứ gì đó trông tựa tựa bụi than. Nhưng Charlotte không hét lên vì cái đó – chị thấy tay áo bên trái của anh ấy bị bén lửa. Những ngọn lửa nhỏ liếm từ khuỷu tay lên, tỏa ra những cuộn khói đen kịt.

“Charlotte yêu dấu,” Henry nói với người vợ đang há hốc mồm hoảng sợ của mình. Jessamine ngồi cạnh cũng trở mắt nhìn. “Xin lỗi anh tới muộn. Anh tưởng mình sắp làm cho Máy Cảm Ứng hoạt động rồi cơ...”

Will ngắt lời. “Henry,” anh nói, “anh đang bị cháy kìa. Anh biết chứ?”

“Ồ có,” Henry vui vẻ nói. Lửa đã sắp bén tới tận tai anh ấy. “Cả ngày hôm nay, anh làm việc cứ như bị ám ấy. Charlotte, em đã nghe về Máy Cảm Ứng rồi chứ?”

Charlotte bỏ bàn tay đang che miệng xuống. “Henry!” chị ré lên. “Tay anh kìa!”

Henry liếc xuống tay và miệng há ra. Henry chỉ kịp nói “Chết tiệt!” thì Will đột ngột đứng dậy, cầm lọ hoa trên bàn và vội dội lên người anh ấy. Ngọn lửa lụi kèm theo những tiếng xèo xèo phản đối khe khẽ, để lại Henry ướt

như chuột lột tại ngưỡng cửa với một bên tay áo xém đen và cả đồng hoa trắng rơi lả tả dưới chân.

Henry nhảy dựng lên và hài lòng vỗ bên tay áo bị cháy. “Em biết thế là sao không?”

Will đặt lọ hoa xuống. “Là anh bị bén lửa mà không biết?”

“Rằng hợp chất cháy chậm anh phát minh tuần trước đã có tác dụng.”

Henry tự hào nói. “Chất liệu này ít ra đã cháy mười phút mà chưa hết nửa ống tay áo đây này!” Anh ấy nheo mắt nhìn tay mình. “Có lẽ anh nên thử đốt ống tay áo còn lại xem...”

“Henry,” Charlotte có vẻ đã phục hồi sau cơn sốc, “nếu anh định tự thiêu, em sẽ đệ đơn xin li dị. Giờ ngồi xuống ăn tối đi. Và chào vị khách của chúng ta nữa.”

Henry ngồi, liếc nhìn Tessa... và chớp mắt ngạc nhiên. “Anh biết em,” anh ấy nói. “Em đã cản anh!” Anh ấy tỏ vẻ hài lòng, như thể đang nhớ lại một kỷ niệm đẹp của hai người.

Charlotte chán nản nhìn chồng mình.

“Chị đã hỏi Gray về câu lạc bộ Xử Quỷ chưa?” Will hỏi.

Câu lạc bộ Xử Quỷ. “Em biết cái đó. Nó được viết bên sườn xe ngựa của bà Dark.” Tessa nói.

“Nó là một tổ chức,” Charlotte nói. “Chính xác hơn là một tổ chức lâu đời của những người phàm thích phép thuật. Trong các buổi họp, họ sẽ đọc thần chú và thử triệu mà quỷ.” Chị thở dài.

Jessamine khịt khịt mũi. “Em chẳng hiểu sao họ lại hứng thú làm ba cái trò vớ vẩn,” cô nàng nói. “Gì mà niệm thần chú với mặc áo chùng đầu rồi đốt

lửa chứ! Thật nực cười.”

“Ồ, họ còn làm hơn vậy,” Will nói. “Quyền lực của họ trong Thế Giới Ngầm lớn hơn em tưởng nhiều. Rất nhiều nhân vật giàu có và có thế lực trong xã hội người phạm là thành viên...”

“Thế còn ngu ngốc hơn.” Jessamine hất tóc. “Họ có tiền và có quyền. Vậy sao họ còn nghịch ngợm phép thuật chứ?”

“Một câu hỏi hay,” Charlotte nói. “Những người phạm nào động vào những thứ họ không hiểu đều đi đến một kết cục không hay.”

Will nhún vai. “Khi điều tra ký hiệu trên con dao tìm thấy trong hẻm, những dấu vết đã dẫn em thẳng đến Câu lạc bộ Xứ Quý. Tiếp đó, các thành viên của câu lạc bộ đã chỉ em tới Chị Em Hắc Ám. Hai con rắn là biểu tượng của họ. Họ quản lý những ổ cờ bạc bí mật mà cư dân Thế Giới Ngầm thường lui tới. Hai Chị Em lừa người phạm vào và khiến họ thua sạch bách trong những trò chơi phép thuật, rồi khi họ nợ nần đầm đìa, Hai Chị Em sẽ bắt đầu tính lãi cao cắt cổ.” Will nhìn Charlotte. “Hai Chị Em còn mở vài cơ sở kinh doanh trái với luân thường đạo lý khác. Em được nghe kể là ngôi nhà họ dùng để giam giữ Tessa là một nhà thổ. Nơi đó từng chứa những cô gái của Thế Giới Ngầm chuyên mua vui cho người phạm có sở thích khác thường.”

“Will, chị không chắc...” Charlotte có vẻ ngờ vực.

“Hừ,” Jessamine nói. “Will, thế nào anh thích tới đó.”

Cô nàng không chọc giận Will nổi vì anh chẳng buồn để ý. Anh đang nhướn mày mãi nhìn Tessa. “Anh có xúc phạm em không, Gray? Anh nghĩ sau những gì em đã chứng kiến, em sẽ không dễ dàng bị sốc.”

“Em không sao đâu, anh Herodale.” Dù nói vậy, nhưng Tessa vẫn thấy hai má nóng bừng. Vì được nuôi dạy đàng hoàng nên Tes không hề biết nhà thổ

là gì và chắc chắn sẽ không bao giờ nhắc đến nó. Thấy cảnh máu me là một chuyện, nhưng... “Em... không hiểu sao đó có thể là... một nơi như vậy,” cô nói khăng khải hết mức. “Chẳng ai lui tới nơi đó. Ngoài ả hầu gái và tay xà ích, em chẳng thấy ai ở đó hết.”

“Ừ, khi anh tới, nơi đó vắng tanh vắng ngắt,” Will đồng tình. “Chắc họ quyết định ngừng kinh doanh để lấy nơi cô lập em.” Anh liếc nhìn Charlotte. “Chị có nghĩ anh trai Gray cũng có quyền năng như cô ấy chứ? Liệu có phải vì vậy mà Chị Em Hắc Ám bắt nhốt anh ta không?”

Tessa xen ngang để đổi đề tài. “Anh trai em chẳng có biểu hiện bất thường nào hết. Nhưng như em đây, em cũng không hiểu sao Chị Em Hắc Ám tìm ra được em.”

“Bồ có khả năng gì vậy?” Jessamine hỏi. “Charlotte không nói.”

“Jessamine!” Charlotte cau mày.

“Em không tin cô ấy có quyền năng gì hết,” Jessamine tiếp tục. “Em nghĩ cô ấy chỉ là một kẻ ranh mãnh biết nếu chúng ta tin cô ấy là cư dân Thế Giới Ngầm, chúng ta sẽ vì Hiệp Định mà đối xử tốt với cô ấy.”

Tessa cắn chặt răng. Cô nghĩ tới lời dì Harriet, Tessa đừng bực mình, đừng gây sự chỉ vì người ta trêu con. Nhưng cô không quan tâm. Mọi con mắt đều đang đổ dồn về cô – đôi mắt xanh lục nhạt* tò mò của Henry, cái nhìn sắc như pha lê của Charlotte, vẻ cố làm bộ không hiểu kỳ của Sophie, cùng sự vui vẻ nhàn nhạt của Will. Nếu như tất cả đều nghĩ như Jessamine thì sao? Nếu tất cả đều nghĩ cô đang cầu xin lòng nhân từ của họ thì sao? Dì Harriet sẽ ghét việc cô cầu xin lòng tốt người tốt* của người khác, còn hơn ghét thái độ khó chịu của Tessa.

Will nhào người tới để nhìn kỹ nét mặt Tessa và nói tiếp. “Em có thể giữ bí mật cho riêng mình,” anh nhẹ nhàng nói. “Nhưng bí mật có sức nặng riêng của nó, và nó có thể rất rất nặng.”

Tessa ngẩng đầu. “Không cần giữ bí mật đâu. Mọi việc sẽ đơn giản hơn nếu em nói cho mọi người đều hay.”

“Tuyệt vời!” Henry có vẻ hài lòng. “Anh thích được xem, em có cần gì không, ví dụ như đèn linh hồn hay...”

“Đấy* không phải lễ cầu hồn đâu, Henry,” Charlotte mệt mỏi nói rồi quay sang Tessa. “Gray, nếu em không muốn thì đừng làm.”

Tessa không quan tâm. “Qủa là em có cần vài thứ.” Cô quay sang Jessamine. “Bồ làm ơn lấy cho mình đồ của bồ. Nhẫn hoặc khăn tay, gì cũng được...”

Jessamine nhăn mũi. “Ôi Chúa ơi, sao mình có cảm giác cậu có quyền năng móc túi thế nhỉ?”

Will có vẻ sốt ruột. “Đưa nhẫn cho cô ấy đi, Jessie. Em có đẩy ra đấy thôi.”

“Thế anh đi mà đưa.” Jessamine vênh mặt.

“Không.” Tessa kiên quyết. “Phải là đồ của bồ mới được.” Vì trong những người ở đây, khổ người và vóc dáng của Jessamine giống mình nhất. Nếu mình biến thành Charlotte nhỏ bé, chiếc váy sẽ tuột ra, Tessa nghĩ. Tessa đã định sử dụng chính chiếc váy, nhưng vì Jessamine chưa từng mặc nó nên cô không chắc có thể Biến Hình thành công.

“Thôi được.” Jessamine miễn cưỡng rút chiếc nhẫn đá đỏ ở ngón tay cái và thả qua bàn cho Tessa. “Đừng giở trò đấy nhé.”

Tất nhiên rồi. Tessa không cười và nắm cái nhẫn trong bàn tay trái. Đoạn, cô nhắm mắt.

Khoảnh khắc Biến Hình luôn như vậy: lúc đầu chẳng có gì, rồi một cái gì đó lóe lên trong tiềm thức cô như ai đó vừa thả nên trong căn phòng tối.

Cô tiến về phía đó đúng như Chị Em Hắc Ám dạy. Rất khó để quên đi nỗi sợ và sự xấu hổ, nhưng cô đã làm nhiều lần nên biết điều gì sẽ xảy ra – ước muốn chạm tới ánh nến giữa bóng tối; cả* giác ánh sáng và hơi ấm lan tỏa chung quanh, như thể cô đang được cuốn trong một tấm chăn dày nặng trĩu, che phủ mọi thớ thịt trên người cô. Và rồi ánh sáng lóe lên và bao lấy cô – và cô ở trong nó. Trong lớp da của người khác. Trong trí óc của người khác.

Trí óc của Jessamine.

Cô luôn ở ngoài rìa, suy nghĩ của cô lướt trên bề mặt suy nghĩ của Jessamine tựa như ngón tay lướt trên mặt nước. Nhưng, nó vẫn khiến cô hít thở khó khăn. Tessa đột nhiên thấy hình ảnh sống động về một cây kẹo sáng màu có gì đó đen đen ở giữa, giống như con sâu trong lõi táo lóe lên. Trong lòng cô dâng lên nỗi oán hận, căm thù, giận dữ... cùng một khát vọng gì đó...

Cô mở choàng mắt. Cô vẫn ngồi tại bàn với chiếc nhẫn của Jessamine nắm chắc trong tay. Da cô ngứa ngáy như kiến bò hết như mỗi lần Biến Hình. Cô thấy kỳ lạ khi ở trong một thân thể không thuộc về mình: cô thấy tóc Jessamine lòa xòa trên vai. Mái tóc bạch kim của cô nàng dày tới độ những ghim kẹp của Tessa không giữ nổi – chúng đổ thành lọn xuống cổ Tessa.

“Lạy Thiên Thần,” Charlotte thở hắt ra. Tessa nhìn quanh bàn. Mọi người đều đang nhìn cô – Charlotte và Henry há hốc miệng; Will lần đầu tiên im lặng với cốc nước sừng lại trước môi. Và Jessamine... Jessamine đưa tay che miệng và nhìn cô với vẻ hoảng hốt khốn khổ của một người thấy bóng ma chính mình. Tessa thấy hơi có lỗi.

Nhưng cảm giác đó chỉ tồn tại trong phút chốc. Jessamine từ từ bỏ tay xuống khỏi gương mặt vẫn còn trắng bệch. “Chúa ơi, mũi em to quá,” cô nàng hét lên. “Sao không ai nói cho em biết chứ?”

Chương 4: Chúng ta là bóng tối

Pulvis et umbra sumus

– Horace, Odes

Ngay khi Tessa trở lại hình dáng thật của mình, một loạt câu hỏi ập tới làm cô tối tăm mặt mũi. Dù đã quá quen với phép thuật nhưng những Nephilim ở đây vẫn cực kỳ ngưỡng mộ khả năng của cô. Điều này càng làm tăng thêm mối nghi ngờ trong cô – rằng khả năng Biến Hình của cô cực kỳ không bình thường. Kể cả Charlotte, người đã biết trước về khả năng của Tessa, cũng rất phấn khích.

“Vậy nếu muốn Biến Hình thành ai đó, em phải có đồ của người đó, đúng chứ?” Charlotte hỏi lần thứ hai. Sophie và bác gái mà Tessa nghi là đầu bếp đã dọn đĩa và mang trà và bánh điểm tâm rất ngon tới, nhưng chẳng một thực khách nào buồn động tới. “Em không thể chỉ cần nhìn người khác và...”

“Em đã giải thích rồi.” Tessa bắt đầu đau đầu. “Em phải cầm đồ của họ, hay một mẫu tóc hay ít lông mi. Gì đó thuộc về họ. Nếu không em chẳng làm được gì hết.”

“Một chút máu có được không?” Will có vẻ thích thú tìm hiểu.

“Có lẽ... em không biết. Em chưa từng thử.” Tessa nhấp một ngụm trà giờ đã lạnh ngắt.

“Và Chị Em Hắc Ám biết khả năng của em? Họ biết trước em sao?” Charlotte hỏi.

“Vâng. Vì thế họ mới tìm đến em.”

Henry lắc đầu. “Nhưng sao họ biết? Anh không hiểu được.”

“Em không biết,” Tessa nói, không phải lần đầu. “Họ chưa từng giải thích với em. Em chỉ biết những gì đã kể cho mọi người – rằng dường như họ biết chính xác em có thể làm gì và huấn luyện em. Mỗi ngày họ ở cùng em hàng giờ liền...” Tessa nuốt vị đắng trong miệng xuống. Những ký ức bỗng hiện lên: hàng giờ hàng giờ trong căn hầm của Ngôi Nhà Hắc Ám, cách họ hét vào mặt cô rằng Nate sẽ chết nếu cô không Biến Hình như họ muốn, cảm giác đau đớn khi đã học được cách. “Lúc đầu đau lắm,” cô thì thào. “Như thể mọi chiếc xương đều bị bẻ gãy, và nát vụn ngay trong người em. Họ buộc em phải bn hai, ba, rồi cả tá lần một ngày, tới khi em bất tỉnh. Và rồi ngày tiếp theo, họ lại lặp lại. Em bị nhốt trong căn phòng đó nên không trốn đi được...” Cô hít một hơi không đều. “Ngày cuối cùng, họ thử kêu em Biến Hình thành một cô gái đã chết. Cô ta bị đâm bằng dao găm. Có gì đó đã đuổi theo cô ta vào hẻm...”

“Có lẽ đó là cô gái anh và Jem tìm thấy.” Will ngồi thẳng dậy và mắt sáng lên. “Jem và anh đoán hắn cô ấy đã trốn từ một vụ tấn công và chạy trốn trong đêm. Anh tin họ đã cho quỷ Shax đuổi theo để đưa cô ấy về, nhưng anh đã giết nó. Chắc họ phải rất muốn biết có chuyện gì đã xảy ra.”

“Cô gái đó là Emma Bayliss,” Tessa lí nhí. “Cô ấy có mái tóc vàng, tết lại và buộc bằng ruy băng màu hồng... Cô ấy khá nhỏ nhắn.”

Will gật đầu xác nhận miêu tả đó.

“Sau đó họ có hỏi chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Đó là lí do họ muốn em biến hình thành cô ấy. Khi em bảo họ rằng cô ấy đã chết, họ có vẻ nhẹ nhõm.”

“Cô bé tội nghiệp,” Charlotte lầm bầm. “Vậy em có thể Biến Hình thành người chết? Chứ không chỉ người sống?”

Tessa gật đầu. “Giọng của họ vang vào trong đầu em khi em Biển Hình. Sự khác nhau là rất nhiều người trong số họ có thể nhớ thời khắc họ chết.”

“Eo.” Jessamine rùng mình. “Bệnh quá đi.”

Tessa nhìn Will. Anh Herodale, cô thầm sửa lại, nhưng thật khó gọi anh như vậy. Không hiểu sao cô cảm thấy mình hiểu rõ anh hơn so với thực tế. Nhưng điều đó nghe thật ngu ngốc. “Anh tìm ra em vì anh đang điều tra Emma Bayliss,” cô nói. “Nhưng cô ấy chỉ là người phạm. Anh dùng từ... người phạm, đúng chứ? Sao anh phải đổ nhiều thời gian và công sức vào việc đó?”

Khi Will nhìn cô, đôi mắt anh mang màu xanh sậm. Rồi thái độ của anh thay đổi – chỉ hơi chút chút thôi, nhưng cũng đủ cho cô nhận ra dù không hiểu. “Ồ, anh không quan tâm, nhưng Charlotte muốn tìm hiểu. Chị ấy nói chuyện đó liên quan tới một rắc rối lớn hơn. Rồi khi anh và Jem theo dõi Câu lạc bộ Xứ Quý, nghe lời đồn về những vụ giết người khác, bọn anh nhận thấy đúng là có chuyện đang xảy ra. Dù có thích người phạm hay không, bọn anh cũng không thể để họ chết không nhắm mắt như thế. Đây là lí do bọn anh tồn tại.”

Charlotte nhào người qua bàn. “Chị Em Hắc Ám chưa từng nói họ định làm gì với khả năng của em, đúng không?”

“Chị biết về Ông Chủ,” Tessa nói. “Họ bảo họ chuẩn bị em cho ông ta.”

“Cho ông ta làm gì?” Will hỏi. “Ăn thịt chắc?”

Tessa lắc đầu. “Để... để kết hôn. Họ nói vậy đấy.”

“Để kết hôn?” Jessamine đặc giọng miệt thị. “Thật lỗ bịch. Có lẽ định đem bồ làm vật tế và không muốn làm bồ hoảng thì có.”

“Anh không biết cái đó,” Will nói. “Anh đã kiểm tra vài phòng trước khi tìm thấy Tessa. Anh thấy một phòng được trang hoàng lộng lẫy như phòng tân hôn. Những tấm rèm trắng trên chiếc giường cỡ lớn. Một chiếc váy trắng treo trong tủ. Có lẽ nó vừa với em.” Anh nhìn Tessa ra chiều ngẫm nghĩ.

“Kết hôn có thể đem tới nhiều quyền lợi,” Charlotte nói. “Nếu được tổ chức đúng, nó sẽ cho phép người khác sử dụng khả năng, hoặc thậm chí là kiểm soát em đấy, Tessa.” Chị vừa suy ngẫm vừa gõ tay xuống bàn. “Chị đã thử tìm “Ông Chủ” trong kho dữ liệu. Từ đó thường được dùng để chỉ người đứng đầu một nhóm thầy pháp. Các thành viên Câu lạc bộ Xứ Quý vẫn tự huỷ hoặc mình là thành viên của một nhóm thầy pháp. Chính vì vậy mà chị có cảm tưởng Ông Chủ và Câu lạc bộ Xứ Quý có liên hệ với nhau.”

“Chúng ta từng điều tra họ và không nhận thấy họ làm trò nguy hiểm gì.” Henry chỉ ra. “Luật đâu cấm người ta ngốc chứ.”

“May cho anh,” Jessamine lẩm bẩm.

Henry có vẻ tổn thương nhưng không nói gì. Charlotte dành cho Jessamine cái nhìn lạnh tanh.

“Henry nói đúng” Will nói. “Jem và em cũng không hề bắt quả tang họ làm chuyện gì phạm pháp – uống rượu ngải đắng trộn cùng tro quỷ, đại loại thế. Chúng ta đâu thể can thiệp vào chuyện họ làm chính mình bị thương chứ? Nhưng nếu họ làm hại người khác...”

“Em có biết ai trong đó không?” Henry tò mò hỏi.

“Người phạm thì không.” Will bức bối nói. “Em chẳng thấy không cần* và rất nhiều người trong số họ đeo mặt nạ hay hóa trang đi dự các sự kiện của câu lạc bộ. Nhưng em nhận ra một vài cư dân Thế Giới Ngầm. Magnus Bane, tiểu thư Belcourt, Ragnor Fell, De Quincey...”

“De Quincey? Mong anh ta không vi phạm luật lệ gì. Em thừa biết chúng ta sẽ gặp rắc rối thế nào nếu phải đối đầu với một thủ lĩnh ma cà rồng,” Charlotte buồn bực.

Will cười trong lúc uống trà. “Mỗi khi thấy hăn, em đều thấy hăn hiền như nai vậy.”

Sau khi lườm anh, Charlotte quay sang Tessa. “Cô hầu gái mà em nhắc tới – Miranda – có khả năng của em không? Còn Emma thì sao?”

“Em không nghĩ vậy. Nếu Miranda giống em, họ đã huấn luyện ả rồi, và Emma không nhớ điều gì giống như vậy.”

“Và họ chưa từng nói tới Câu lạc bộ Xứ Quỷ? Hay việc họ đang phục vụ lợi ích lớn lao gì?”

Tessa nghĩ lại một hồi. Liệu đó có phải điều Chị Em Bóng Tối* nói khi họ nghĩ cô không nghe không? “Em không nghĩ họ từng nhắc tới tên câu lạc bộ đó, nhưng có lúc họ nói về những buổi gặp mặt, và các thành viên khác vui thế nào khi biết họ huấn luyện em tốt. Họ từng nhắc tới một cái tên...” Tessa cau mày, cố nhớ. “Một người trong câu lạc bộ. Em không nhớ, nhưng hình như cái tên* đó nghe lạ tai lắm...”

Charlotte nhào người qua bàn. “Em thử nhớ được không Tessa?”

Tessa biết Charlotte không định làm hại cô, nhưng giọng chị vẫn khiến cô nhớ tới những giọng nói khác – những giọng nói giục giã cô thử lực tìm trong tiềm thức để nắm lấy sức mạnh. Những giọng nói có thể chuyển thành lạnh tanh nếu cô dám phản đối, dù chỉ một chút. Những giọng nói dụ dỗ, dọa dẫm, lừa lọc cô.

Tessa ngồi thẳng dậy. “Nhưng trước hết, anh trai em ra sao rồi?”

Charlotte chớp mắt. “Anh trai em?”

“Chị nói nếu em cho chị thông tin về Chị Em Hắc Ám, chị sẽ giúp em tìm anh trai. Và em đã nói rồi đó. Nhưng em vẫn chẳng biết Nate ở đâu.”

“À.” Charlotte ngả lưng ra ghế và có vẻ hơi bối rối. “Tất nhiên rồi. Ngay ngày mai, bọn chị sẽ bắt tay vào điều tra xem anh ấy ở đâu,” chị trấn an Tessa. “Bọn chị sẽ bắt đầu từ chỗ làm của anh ấy – nói chuyện với ông chủ xem ông ta có biết gì không. Bọn chị có nhiều đầu mối lắm, Gray ạ. Lờn đồn lan trong Thế Giới Ngầm nhanh như trong thế giới của em thôi. Không sớm thì muộn, bọn chị sẽ tìm được người có đầu mối về anh trai em.”

Một lát sau, bữa ăn kết thúc. Tessa cáo từ và sung sướng rời bàn ăn sau khi từ chối lời đề nghị được dẫn cô về phòng của Charlotte. Cô chỉ muốn được một mình suy ngẫm.

Vừa đi trên hành lang sáng ánh đuốc, Tessa vừa nhớ lại cái ngày cô từ tàu bước xuống Southampton. Cô đã tới Anh mà chẳng biết ai khác ngoài anh mình, rồi bị Chị Em Hắc Ám buộc phải phục vụ họ. Giờ cô lại vướng vào các Thợ Săn Bóng Tối, và ai sẽ đối xử với cô tốt hơn đây? Giống như Chị Em Hắc Ám, họ muốn lợi dụng cô – lợi dụng cô hòng lấy những thông tin cô biết – và giờ tất cả đều biết về khả năng của cô, vậy còn bao lâu nữa đến lúc họ sẽ lợi dụng cô như hai mục đàn bà kia?

Mãi mê suy nghĩ, Tessa suýt đâm đầu vào tường. Cô dừng sững lại – và nhú mày nhìn quanh. Cô đã đi xa hơn đoạn đường cô và Charlotte tới phòng ăn, và cô vẫn chưa tìm được phòng mình. Nói đúng hơn, cô không đứng tại hành lang cũ. Giờ cô đang ở một sảnh lớn có những ngọn đuốc và tranh thảm tường hai bên, nhưng cô có đi đúng đường không nhỉ? Một vài hành lang rất sáng, một vài rất tối, những ngọn đuốc cháy lên với đủ màu sắc ánh sáng. Đôi lúc, những ngọn đuốc bùng lên và hấp háy chớp tắt đi khi cô đi qua, như thể trả lời lại sự kích thích nào đó cô không nhìn thấy. Còn hành lang này khá tối. Cô thận trọng đi tới cuối hành lang. Tại đó, đường rẽ thành hai nhánh giống hệt hành lang này.

“Lạc à?” một giọng chậm rãi, kiêu ngạo và cực kỳ quen thuộc vang lên sau lưng cô. Là Will.

Tessa quay lại thấy anh đang ơ hờ dựa lưng vào bức tường đằng sau như thể dựa cửa, chân đi giày da lộn vắt chéo phía trước. Anh cầm viên đá phát sáng trong tay. Thấy ánh mắt của cô, anh nhét nó vào túi và khiến nó tắt ngay lập tức.

“Em nên để anh dẫn em đi thăm quan Học Viện một chút chứ, Gray,” anh đề nghị. “Để em không lạc nữa.”

Tessa lườm xéo anh một cái.

“Tất nhiên nếu muốn, em có thể tiếp tục đi tha thẩn,” anh bổ sung. “Nhưng báo cho em biết trước, ở Học Viện có ít nhất ba đến bốn cánh cửa em không nên mở. Ví dụ, có một cánh cửa dẫn vào phòng bọn anh nhốt quỷ. Chúng hơi “hiếu động” một chút. À còn có kho vũ khí nữa. Một vài món vũ khí có tư duy riêng, và chúng rất sắc. Rồi có những phòng mở ra khoảng không. Chúng dùng để khiến những kẻ đột nhập rối trí, nhưng khi em ở nóc nhà thờ, em sẽ không muốn vô tình trượt chân và...”

“Em không tin anh,” Tessa nói. “Anh nói dối dở lắm, anh Herodale ạ. Nhưng...” Cô cắn môi. “Em không thích đi lang thang. Anh có thể dẫn em đi thăm quan nếu hứa không lừa em.”

Will thề. Và, Tessa rất bất ngờ khi anh làm đúng như lời hứa. Anh vừa trò chuyện vừa đi cô đi qua hàng tá những hành lang giống hệt nhau. Anh bảo cô Học Viện có bao nhiêu phòng (nhiều hơn số cô đếm được), có thể chứa được bao nhiêu người (hàng trăm) và chỉ cho cô phòng khiêu vũ rộng mênh mông được dùng để tổ chức tiệc Giáng Sinh thường niên cho Enclave – Will bảo đó là từ họ dùng để chỉ nhóm Thợ Săn Bóng Tối của Luân Đôn (anh cũng nói thêm là nhóm Thợ Săn Bóng Tối ở New York được gọi là “Conclave”. Có vẻ giới Thợ Săn Bóng Tối cũng dùng tiếng lóng.)

Sau phòng khiêu vũ, họ tham quan bếp. Will giới thiệu cho Tessa biết bà bác mà cô gặp trong phòng ăn tên là Agatha và bà là đầu bếp của nơi đây. Bà đang ngồi khâu vá trước một quầy bếp rất lớn và phì phèo hút tẩu thuốc khiến Tessa ngạc nhiên vô cùng. Bà mỉm cười hiền từ khi Will lấy vài cái bánh sôcôla trên đĩa. Will đưa một cái cho Tessa.

Cô rùng mình. “Không. Em ghét sôcôla.”

Will có vẻ hoảng. “Em là loại quái vật gì mà lại ghét sôcôla chứ?”

“Thằng bé được nết ăn nết uống.” Agatha bảo Tessa với một nụ cười điềm tĩnh. “Từ hồi nó mười hai đã vậy. Chắc do luyện tập chăm chỉ nên nó mới không phát phì ra đó.”

Tessa, vui vẻ khi nghĩ tới một Will phì nộn, khen ngợi bà Agatha đang hút tẩu về việc bà một mình quản lý gian bếp rộng rãi thế nào. Nơi này, với từng hàng từng hàng đồ ăn sẵn, súp, những chai thiếc đựng gia vị cùng một tảng thịt bò lớn đang nướng trên lò lửa, có vẻ thừa sức phục vụ hàng trăm người

“Lấy lòng Agatha là hành động thông minh đấy,” Will nói khi họ đã rời bếp. “Giờ dì ấy thích em. Về* nếu dì ấy ghét em, chuyện sẽ chẳng hay ho chút nào. Dì ấy sẽ cho em ăn cháo đá cho mà xem.”

“Ôi trời,” Tessa nói, nhưng cô không giấu nổi niềm vui của mình. Họ đi từ nhà bếp đến phòng chơi nhạc để những chiếc đàn hạc và cây đại dương cầm cổ nhuộm màu bụi. Theo cầu thang đi xuống, họ tới phòng khách. Đó là một nơi khá đẹp mắt, với những bức tường đá được dán giấy dán tường hình lá và hoa huệ tây. Lửa đang bập bùng cháy trong một lò sưởi lớn có vài chiếc ghế êm ái đặt gần. Trong phòng còn có một chiếc bàn gỗ lớn. Will bảo đó là nơi Charlotte giải quyết những công việc điều hành Học Viện. Tessa bỗng băn khoăn không biết Henry làm gì và ở đâu.

Sau đó họ tới tham quan kho vũ khí. Hóa ra nó ổn hơn bảo tàng trong trí tưởng tượng của Tessa nhiều. Hàng trăm chiếc mâu, rìu, dao găm, kiếm và cả là vài khẩu súng hỏa mai treo trên tường, cùng một bộ sưu tập các loại giáp khác nhau, từ xà cạp bảo vệ ống quyển tới những bộ giáp kim loại hoàn chỉnh. Một thiếu niên trông rắn rỏi với mái tóc nâu sậm đang ngồi trên chiếc bàn cao và đánh bóng một loạt những con dao ngắn. Cậu cười khi thấy họ đi vào. “Chào cậu chủ Will.”

“Chào Thomas. Xin giới thiệu đây là Gray.” Anh chỉ sang Tessa.

“Cậu từng tới Ngôi Nhà Hắc Ám!” Tessa reo lên và nhìn Thomas kỹ hơn. “Cậu tới cùng anh Branwell. Chị tưởng...”

“Em là Thợ Săn Bóng Tối?” Thomas cười. Cậu có một khuôn mặt dễ mến và dễ gần, với mái tóc dày loăn xoăn. Áo cậu để hở cổ khoe cần cổ nam tính. Dù cậu còn trẻ nhưng cực kỳ cao và lực lượng* với bắp tay căng lên dưới ống tay áo. “Không phải đâu. Em chỉ được huấn luyện giống vậy thôi.”

Will dựa người vào tường. “Sao cậu sắp xếp dao kết liễu kiểu đó hả Thomas? Dạo này anh đã đụng độ với kha khá quỷ Shax, và anh cần thứ gì đó mảnh để lách qua lớp vỏ của chúng.”

Thomas bắt đầu nói gì đó với Will về hàng bị chuyển đến chậm do thời tiết ở Idris, nhưng Tessa bị thứ khác thu hút sự chú ý. Đó là một cái hộp gỗ dài mạ vàng, bóng loáng với biểu tượng một con rắn cắn đuôi chính nó được khắc chìm.

“Đó không phải biểu tượng của Chị Em Hắc Ám sao?” cô hỏi. “Sao nó có mặt ở đây?”

“Không hẳn,” Will nói. “Chiếc hộp này là Pyxis. Quý không có linh hồn; nhận thức của chúng đến từ một dạng năng lượng có thể lưu trữ. Pyxis là việc đó... À biểu tượng này là ouroboros – “kẻ ăn đuôi” – một biểu tượng

giả kim thuật cổ xưa tượng trưng cho những không gian khác. Thế giới của chúng ta nằm bên trong con rắn còn những thế giới khác nằm ngoài.” Anh nhún vai. “Đến khi thấy biểu tượng của Chị Em Hắc Ám, anh mới thấy có người vẽ ouroboros với hai con rắn... Này, không được,” anh chặn trước Tessa khi thấy cô định sờ cái hộp. “Chỉ Thợ Săn Bóng Tối mới có thể chạm vào hộp. Nếu không sẽ xảy ra chuyện không hay. Giờ đi thôi. Chúng ta làm mất khá nhiều thời gian của Thomas rồi.”

“Không sao đâu,” Thomas cự nự, nhưng Will đã bước đi mất. Tới ngưỡng cửa, Tessa liếc nhìn Thomas. Cậu lại tiếp tục đánh bóng vũ khí, nhưng không hiểu sao khi nhìn đôi vai cậu, Tessa cảm nhận thấy một nỗi cô đơn.

“Em không biết anh để người phạm chiến đấu cùng anh đấy,” cô nói với Will sau khi họ bỏ lại kho vũ khí sau lưng. “Vậy Thomas là người giúp việc hay...”

“Thomas đã ở Học Viện gần cả cuộc đời rồi,” Will dẫn Tessa đi qua một khúc ngoặt. “Có những dòng tộc người phạm có Tâm Nhãn bẩm sinh và họ luôn phục vụ cho Thợ Săn Bóng Tối. Cha mẹ Thomas đã phục vụ cho cha mẹ Charlotte tại Học Viện, và giờ Thomas phục vụ Charlotte và Henry. Rồi con cái cậu ấy sẽ phục vụ con cái họ. Thomas làm mọi việc từ lái xe, chăm sóc Balios và Xanthos – đó là hai con ngựa bọn anh nuôi – và lo liệu vũ khí. Sophie và Agatha làm những việc khác, nhưng cũng có lúc Thomas phụ đỡ họ. Anh nghi cậu ta thích Sophie và không muốn cô ấy ôm đồm quá.”

Tessa mừng khi nghe đến đó. Cô cảm thấy tệ trước phản ứng của mình khi thấy vết sẹo của Sophie, và nghĩ tới việc Sophie có người theo đuổi – một anh chàng đẹp mã – khiến cô nhẹ nhõm đôi chút. “Có thể cậu ấy yêu quý dì Agatha,” cô nói.

“Anh mong là không. Anh muốn kết bạn với dì Agatha. Dì ấy có thể đã ngàn tuổi nhưng dì ấy làm món bánh mứt ngon tuyệt cú mèo. Vẻ đẹp có thể

tàn lụi nhưng trù nghệ là vĩnh viễn.” Anh dừng lại trước một cánh cửa lớn bằng gỗ sồi có những tấm bản lề bằng đồng dày khụ. “Giờ chúng ta tới rồi,” anh nói và vừa chạm vào cửa, nó liền bật mở.

Căn phòng họ bước vào còn rộng hơn phòng khiêu vũ. Trong căn phòng có chiều dài lớn hơn chiều rộng là một chiếc bàn gỗ sồi dài dài từ giữa phòng tới bức tường có hình vẽ một thiên thần. Ngọn đèn pha lê tỏa ánh sáng trắng hắt hui lên bàn. Căn phòng còn có một gác lửng với hàng lan can bằng gỗ chạy quanh dẫn tới một cầu thang xoắn ốc ở phía bên kia phòng. Từng hàng từng hàng sách giống như những lính gác ở các hốc tường. Trên gác cũng có các giá sách; những cuốn sách ẩn dưới những tấm bình phong bằng kim loại hình chữ triện được đóng dấu họa tiết 4 chữ C. Những ô cửa sổ kính màu lớn cong ra ngoài với những chiếc ghế đá đã nhuộm màu phong sương được đặt giữa các giá.

Một bộ sách lớn được mở ra trên giá như mời gọi Tessa. Cô tiến tới và nghĩ đó hẳn là một cuốn từ điển. Nhưng cuốn sách được viết bằng những con chữ lằng ngoằng, lấp lánh và chứa các tấm bản đồ kỳ lạ.

“Đây là Đại Thư Viện,” Will nói. “Mỗi Học Viện đều có một thư viện, nhưng cái này lớn hơn cả. Nói chính xác hơn, nó lớn nhất Tây Âu luôn.” Anh dựa vào cửa và khoanh tay trước ngực. “Anh đã nói sẽ kiếm thêm sách cho em, đúng chứ?”

Tessa không tin nổi anh vẫn nhớ lời anh hứa nên mất một lúc sau mới đáp lại được. “Nhưng những cuốn sách nằm đằng sau chấn song!” Cô nói. “Đây như kiểu một nhà tù giam sách vậy!”

Will cười toe toét. “Một vài cuốn nguy hiểm lắm đó,” anh nói. “Cẩn thận vẫn hơn.”

“Chúng ta nên cẩn thận với sách,” Tessa nói, “vì sách có sức mạnh thay đổi chúng ta.”

“Anh không biết đã có cuốn sách nào thay đổi anh chưa,” Will nói. “À từng có một cuốn hứa hẹn sẽ dạy anh biến một người thành cả một đàn cừu ...”

“Chỉ có những đầu óc u tối mới chối bỏ thư viện và không muốn từ các áng thơ từ tác động tới mình*,” Tessa nói để ngăn mấy lời ba lằng nhằng của Will.

“Tất nhiên, việc vì sao một người muốn biến thành một đàn cừu lại là một vấn đề hoàn toàn khác,” Will nói hết câu. “Gray, em có muốn đọc gì không? Cứ nói ra và anh sẽ cố cứu nó khỏi nhà tù cho em.”

“Anh nghĩ thư viện có Thế giới rộng lớn? Hay Bốn cô con gái nhà bác sĩ Marchkhông?”

“Chưa nghe bao giờ,” Will nói. “Bọn anh không có nhiều tiểu thuyết lắm.”

“Nhưng em muốn tiểu thuyết,” Tessa nói. “Hoặc thơ. Sách là để đọc chứ không phải để biến một người làm súc vật.”

Mắt Will sáng long lanh. “Hình như bọn anh có cuốn Alice ở Xứ Sở Thần Tiên thì phải.”

Tessa nhăn mũi. “Cuốn đó không phải dành cho trẻ con sao?” cô nói. “Em không thích. Em thấy nó cứ vô bổ thế nào ấy?”

“Nếu chịu khó tìm tòi, em sẽ thấy những thứ vô bổ lại chứa đựng những điều thú vị đấy.”

Nhưng Tessa đã nhìn thấy một cuốn sách quen thuộc trên giá và mừng như gặp bạn cũ. “Oliver Twist!” cô reo lên. “Anh có những cuốn khác của Dickens không?” cô vỗ tay. “Ồ! Anh có Câu chuyện hai thành phố chứ?”

“Thứ ngu xuẩn kể về những gã con trai đi vợ vẫn rồi bị chặt đầu vì tình yêu ấy hả? Nực cười.” Will đứng thẳng dậy và tiến tới giá sách Tessa đang

đứng. Anh khoa tay chỉ cơ ngơi sách chung quanh. “Không, ở đây em sẽ tìm được lời khuyên về cách chặt đầu người khác nếu em muốn, hữu dụng hơn nhiều.”

“Còn lâu!” Tessa phản đối. “Em không cần chặt đầu ai hết. Và những cuốn sách chẳng ai muốn đọc thì được tích sự gì. Anh không có những cuốn tiểu thuyết khác à?”

“Trừ khi em muốn đọc Bí mật của tiểu thư Audley để biết bí mật của cô ấy là giết quỷ lúc rảnh rỗi.” Will nhảy lên thang và rút một cuốn sách xuống. “Anh sẽ tìm cho em cuốn khác. Đón này.” Anh thả mà không thèm nhìn, và Tessa phải lao tới chụp khi nó chạm nền nhà.

Đó là một cuốn sách lớn khổ vuông bọc nhung xanh sậm có khác* những biểu tượng xoắn ốc tựa tựa các ký hiệu trên da Will. Tên sách được viết bằng dấu bạc: Codex của Thợ Săn Bóng Tối. Tessa ngược nhìn Will. “Gì đây?”

“Chắc em có nhiều thắc mắc về Thợ Săn Bóng Tối, và vì hiện em đang sống trong cùng bọn anh, cho nên em cần biết. Cuốn sách sẽ giải thích mọi điều về Thợ Săn Bóng Tối, cũng như những cư dân Thế Giới Ngầm như em.” Nét mặt Will trở nên ảm đạm. “Nhưng giờ nhẹ tay nhé. Nó có niên đại sáu trăm năm và là độc bản. Em làm mất hay làm hỏng, em sẽ bị xử theo Luật đấy.”

Tessa ném bay cuốn sách đi như phải bỏng. “Anh không nói thật đấy chứ.”

“Em đúng. Anh đùa thôi.” Will nhảy xuống khỏi thang và nhẹ nhàng tiếp đất ngay cạnh cô. “Nhưng em tin mọi điều anh nói, đúng không? Do anh khiến em tin anh, hay vì em ngây thơ không phải lỗi đây?”

Thay vì trả lời, Tessa cau mày và bắt đầu đi về một ghế đá đặt gần dưới hộc cửa sổ. Ngồi xuống, cô mở cuốn Codex và bắt đầu đọc, cố tình phớt lờ Will

kể cả khi anh tới ngồi cạnh. Cô bắt đầu thấy ánh mắt anh chăm chú nhìn cô đọc.

Trang đầu tiên trong cuốn sách Nephilim cho thấy hình ảnh cô dần quen thuộc trên những tấm tranh thảm treo dọc các hành lang: thiên thần bay lên từ mặt hồ, một tay cầm kiếm một tay cầm cốc. Bên dưới hình minh họa là dòng chú thích: Thiên thần Raziel và Vũ Khí Bóng Đêm.

“Mọi chuyện bắt đầu như vậy đấy,” Will vui vẻ nói, chẳng để ý chuyện cô đang làm lơ anh. “Với một câu thần chú triệu hồi, một chút máu và em có công thức tạo ra những chiến binh bất khả chiến bại. Tuy nhiên phải nói trước, đọc sách sẽ không giúp em hiểu bọn anh, nhưng đó cũng là một bước khởi đầu.”

“Vậy bọn anh không hẳn là người, mà là một kiểu thiên thần báo thù,” Tessa nhẹ nhàng nói và lật trang. Có hàng tá những bức tranh thiên thần – từ trên trời rơi xuống cùng những chiếc lông vũ bay lả tả tựa sao sa. Trong sách có thêm các bức mô tả Thiên Thần Raziel mở một cuốn sách có những chữ rune sáng rực như lửa cháy. Xung quanh ngài là những người đàn ông mang Ấn Ký đang quỳ. Một trang khác vẽ những kẻ giống hệt kẻ cô thấy trong ác mộng, cũng với đôi mắt không còn và đôi môi khô cứng. Những trang khác mô tả Thợ Săn Bóng Tối đang giơ cao lưỡi gươm lửa như những chiến binh độ chiến từ thiên đường xuống. “Bọn anh là á thiên thần, đúng không?”

Will không trả lời. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Tessa nhìn theo ra một nơi hẳn là phía trước Học Viện, vì ở đó có một cái sân hình tròn, với những bức tường bao quanh. Qua những chấn song sắt của cánh cửa cong cong, cô thoáng thấy con đường được chiếu sáng nhờ ánh đèn khí vàng vọt. Những con chữ bằng sắt uốn theo đường vòm cổng; Chúng* như đổ về phía trước và cô phải nheo mắt để dịch.

“Pulvis et umbra sumus. Câu thơ của Horace. ‘Chúng tôi là tro tàn và bóng tối.’ Em có thấy hợp không?” Will nói. “Nhưng người giết quỷ sống không thọ lắm; họ thường chết trẻ và rồi được hỏa thiêu. Cát bụi lại trở về với cát bụi. Sau đó bọn anh biến mất trong bóng tối của lịch sử. Sự tồn tại của bọn anh không để lại một dấu vết nào trong những trang sách của người phạm.”

Tessa nhìn anh. Vẻ mặt của anh khá lạ - sự vui vẻ dường như chỉ in lên nét mặt anh, như thể anh thấy mọi thứ trong thế giới này vừa là tấn hài kịch vừa là tấn bi kịch. Cô tự hỏi điều gì biến anh thành ra thế này, sao anh có thể luôn chọc ngoáy người khác. Đó là điểm khiến anh hoàn toàn khác với những Thợ Săn Bóng Tối cô đã tiếp xúc. Có lẽ anh giống bố mẹ anh ở điểm đó – nhưng bố mẹ anh là ai?”

“Anh không bao giờ lo sao?” cô thủ thỉ. “Răng thứ ngoài kia... có thể vào đây?”

“Quý và những thứ kém vui ấy hả?” Will nói, dù Tessa không rõ mình có ý đó không, hoặc giả cô chỉ muốn nói tới mọi thứ xấu xa tệ hại nói chung mà thôi. Anh tì tay lên tường. “Loại vữa chít đá xây dựng nơi này được trộn cùng máu Thợ Săn Bóng Tối. Mỗi chấn song đều làm bằng gỗ thanh hương trà. Mỗi cái đinh được đóng vào song được làm bằng bạc, sắt hoặc hợp kim vàng bạc. Nơi này được xây trên đất thánh có kết giới bao quanh. Cửa trước chỉ được mở cho những người mang dòng máu Thợ Săn Bóng Tối. Nơi này là một pháo đài. Vậy nên, không, anh chẳng lo gì hết.”

“Nhưng sao phải sống trong pháo đài?” Thấy vẻ ngạc nhiên của anh, cô nói cụ thể hơn. “Rõ ràng anh không có quan hệ ruột thịt với Charlotte và Henry, cả hai đều còn trẻ nên không thể là bố mẹ nuôi của anh, và ở đây chẳng có Thợ Săn Bóng Tối trẻ nào ngoài anh và Jessamine...”

“Cả Jem nữa,” Will nhắc nhở.

“Đúng, nhưng... anh hiểu ý em rồi đấy. Sao anh không sống cùng với gia đình?”

“Mấy đứa bọn anh không có bố mẹ. Bố mẹ Jessamine chết trong một vụ hỏa hoạn, bố mẹ Jem... ở Jem đến từ một nơi rất xa, sau khi bố mẹ cậu ấy bị quỷ giết chết. Theo Luật Hiệp Ước, Clave có trách nhiệm chăm nom những đứa trẻ Thợ Săn Bóng Tối không cha không mẹ dưới mười tám tuổi.”

“Vậy mọi người là gia đình của nhau.”

“Nếu em thích nói văn hoa, anh nghĩ bọn anh là... anh chị em dưới một mái nhà. Gray, em cũng vậy, dù chỉ là tạm thời.”

“Trong trường hợp đó,” Tessa nói mà cảm thấy máu nóng chạy rần rần lên mặt. “Em nghĩ em muốn anh gọi em bằng tên hơn, như anh gọi Lovelace vậy.”

Will nhìn cô, chậm rãi và kỹ càng, sau đó mỉm cười. Đôi mắt xanh của anh theo đó mà sáng lên. “Vậy em cũng nên gọi tên anh,” anh nói “Tessa.”

Cô chưa từng nghĩ nhiều đến tên mình, nhưng khi nghe tên mình vang lên từ anh, cô cảm thấy như nghe thấy lần đầu – nhấn ở âm T, nhẹ ở hai âm S, giống như kết thúc trong một hơi thở. Cô thở giật cục khi thủ thỉ nói, “Will.”

“Ừ?” Sự vui vẻ ánh lên trong đôi mắt anh.

Với cảm giác hoảng hốt, Tessa chợt nhận ra cô gọi vì muốn gọi chứ không hề có câu hỏi nào. Cô vội vàng lấp liếm, “Anh học cách... chiến đấu như thế nào? Cả cách vẽ những biểu tượng phép thuật cùng những thứ khác nữa?”

Will mỉm cười. “Bọn anh có gia sư huấn luyện các thứ cần thiết và huấn luyện thể lực. Ông ấy mới về Idris rồi. Giờ Charlotte đang tìm người cùng

chị ấy dạy bọn anh. Chị ấy dạy lịch sử và các ngôn ngữ cổ.”

“Vậy chị ấy là người bảo hộ của bọn anh?”

Vẻ đùa cợt xấu xa hiện lên trên nét mặt anh. “Em có thể nói vậy. Nhưng nếu anh là em, anh sẽ không gọi Charlotte là người bảo hộ, nếu còn muốn đầy đủ chân tay. Đừng để vẻ ngoài của chị ấy lừa, chị ấy tinh thông đủ ngón vũ khí đấy.”

Tessa chớp mắt ngạc nhiên. “Ý anh là chị ấy cũng chiến đấu như anh và Henry ư?”

“Tất nhiên rồi. Sao lại không chứ?”

“Vì chị ấy là phụ nữ mà,” Tessa nói.

“Boadicea cũng vậy.”

“Ai cơ?”

“Nữ hoàng Boadicea, ngạo nghễ trên cỗ xe ngựa,/* Tay cầm chặt con dao và ánh mắt như sư tử...” Will ngừng lại khi thấy vẻ ngu ngơ không hiểu của Tessa và cười. “Không hiểu hả? Nếu em là người Anh em sẽ biết. Nhớ nhắc anh tìm cho em cuốn sách về bà ấy nhé. Bà ấy là một nữ hoàng chiến binh dũng mãnh. Khi bị đánh bại, bà ấy thà uống thuốc độc còn hơn bị người La Mã bắt. Bà ấy dũng cảm hơn bất kỳ đấng mày râu nào. Anh thấy Charlotte và bà ấy giống nhau y đúc, chỉ có điều Charlotte nhỏ nhắn hơn thôi.”

“Nhưng chị ấy không thể giỏi thế chứ? Vì theo em, phụ nữ không có đam mê ấy.”

“Đam mê gì?”

“Giết chóc,” Tessa nói sau một lát. “Mạnh mẽ. Cảm giác của chiến binh.”

“Anh đã thấy em giở cái cửa chập xương với Chị Em Hắc Ám,” Will chỉ ra. “Và nếu anh nhớ đúng, bí mật của tiểu thư Audley là, cô ta giết người.”

“Vậy là anh đã đọc!” Tessa không giấu nổi niềm vui.

Anh có vẻ hào hứng. “Anh thích Đuôi rắn hơn. Nhiều yếu tố phiêu lưu và ít yếu tố gia đình hơn. Nhưng cả hai đều không hay bằng The Moonstone. Em đã đọc tác phẩm nào của Collins chưa?”

“Em yêu Wilkie Collins,” Tessa hét lên. “Ôi... Armadale! Người phụ nữ áo trắng... Anh đang cười em à?”

“Không cười em,” Will nhe răng cười, “mà anh cười vì em. Anh chưa từng thấy ai cuồng sách tới vậy. Em làm anh tưởng chúng là kim cương cơ đấy?”

“Ờ, đúng vậy còn gì? Chẳng nhẽ anh chưa từng thích thứ gì tới mức đó à? Và đừng nói ‘trứng sò’, ‘quần vọt sân cỏ’ hay mấy thứ ngu ngốc gì đó nhé.”

“Vì Chúa lòng lành,” anh nói với vẻ hoảng hốt cợt nhả. “Sao em hiểu anh thế.”

“Chúng ta đều sống không thể thiếu thứ gì đó. Nếu anh không tìm ra, em sẽ giúp anh.” Cô định nói nghe nhẹ nhàng, nhưng thấy vẻ mặt anh, giọng cô đột nhiên lạc đi đâu mất. Anh đang nhìn cô với vẻ kiên định kỳ lạ; đôi mắt anh vẫn mang màu xanh đậm như lớp nhung bọc cuốn sách cô đang cầm. Ánh mắt anh lướt qua gương mặt cô, xuống cổ, tới eo trước khi lại chuyển lên gương mặt và dừng lại tại đôi môi cô. Trái tim Tessa đập dồn như thể cô đang leo cầu thang. Có gì trong ngực cô nhói đau như thể cô đang đói khát. Cô muốn gì đó, nhưng lại không biết đó là gì...

“Muộn rồi,” Will đột ngột nói và không nhìn cô nữa. “Anh nên đưa em về phòng.”

“Em...” Tessa muốn phản đối nhưng không có lý do. Anh nói đúng. Giờ đã muộn và những ngôi sao bắt đầu hiện rõ qua những ô kính cửa trong suốt. Cô đứng dậy, ôm chặt sách vào lòng và theo Will ra hành lang.

“Anh sẽ dạy em vài mảnh để nhớ đường đi trong Học Viện,” anh nói và vẫn không nhìn cô. Cách cư xử của anh bỗng khác trước, như thể cô vừa làm gì xúc phạm anh. Nhưng cô có thể làm gì chứ? “Cách để nhận biết những cánh cửa khác nhau và hướng rẽ...”

Anh ngừng nói và Tessa thấy ai đó đi xuống hành lang về phía họ. Đó là Sophie. Cô ấy đang xách một giỏ đồ bẩn. Thấy Will và Tessa, cô ấy dừng lại, ra chùng cảnh giác hơn.

“Sophie!” Sự rụt rè của anh đã biến mất trong nháy mắt. “Chị đã dọn xong phòng tôi chưa?”

“Rồi.” Sophie không cười đáp lại. “Nó bẩn quá thế. Tôi mong sau này cậu đừng tha lỗi mấy mẫu xác quỷ ra khắp nhà nữa.”

Tessa há hốc miệng. Sao Sophie có thể nói chuyện với Will như thế chứ? Cô ấy là người hầu, và anh – dù trẻ hơn cô – vẫn là một quý ông.

Nhưng Will chẳng để tâm. “Bé Sophie ơi, đó là một phần của công việc mà.”

“Anh Branwell và cậu Carstair* dường như không gặp vấn đề gì trong việc lau rửa giày,” Sophie nói và chiếu cái nhìn hắc ám từ Will tới Tessa. “Có lẽ cậu nên noi gương họ.”

“Có lẽ,” Will nói. “Nhưng khó lắm.”

Sophie cau mày và bắt đầu đi tiếp, đôi vai gồng cứng tỏ vẻ căm phẫn.

Tessa ngạc nhiên nhìn Will. “Cái gì vậy?”

Will lười nhác nhún vai. “Sophie thích vờ như không thích anh.”

“Không thích anh á? Cô ấy ghét anh thì có!” Vào lúc khác, hẳn cô sẽ hỏi liệu Will và Sophie có từng yêu rồi chia tay nhau không, nhưng chẳng ai lại chia tay người hầu cả. Nếu họ không hài lòng, họ sẽ sa thải người hầu thôi. “Có... có chuyện giữa bọn anh à?”

“Tessa,” Will nói với vẻ kiên nhẫn rất kịch. “Đủ rồi. Có những thứ em không nên hiểu thì hơn.”

Nếu có gì Tessa ghét, đó là bị bảo rằng có những điều cô không thể hiểu. Vì cô còn trẻ, vì cô là con gái... vì hàng ngàn lý do chẳng có lý gì hết. Cô ương bướng hất hàm. “Được rồi, nếu anh không muốn nói. Nhưng với tư cách người ngoài, em dám cá cô ấy ghét anh vì anh làm chuyện không hay với cô ấy.”

Vẻ mặt Will bỗng ử ê. “Em muốn nghĩ thế nào thì tùy. Đâu phải em hiểu anh rõ như lòng bàn tay đâu.”

“Em biết anh không thích trả lời thẳng. Em biết có lẽ anh tầm mười bảy tuổi. Em biết anh thích Tennyson – anh trích lời ông ấy tại Ngôi Nhà Hắc Ám, và bây giờ nữa. Em biết, cũng như em, anh là trẻ mồ côi...”

“Anh chưa từng nói anh là trẻ mồ côi.” Will đột nhiên nổi khùng. “Và anh ghét thơ ca. Vậy đấy, em chẳng hiểu gì về anh cả, được chưa?”

Nói tới đó, anh quay gót đi mất.

Chương 5: Cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối

Những giấc mơ rất thật khi kết thúc, và liệu chúng ta có sống trong mơ chẳng?

– Bá tước Alfred Tennyson, The Higher Pantheism

Chắc phải mất cả thế kỷ khi đi lòng vòng vô hướng trong các hành lang giống nhau y đúc, Tessa mới may mắn nhận ra một vết rách ở tấm thảm treo tường và nhận ra cánh cửa phòng cô phải ở trong cái hành lang này. Vài phút tìm kiếm, cuối cùng cô sung sướng chui vào phòng và đóng chốt cửa lại.

Sau khi mặc bộ đồ ngủ vào và chui dưới chăn, cô mở cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối và bắt đầu đọc. Will đã nói Đọc sách sẽ không giúp em hiểu bọn anh, nhưng chẳng sao hết. Anh không biết sách có ý nghĩa như thế nào với cô. Chúng là biểu tượng của sự thật và ý nghĩa, là cách cô biết mình tồn tại và có những người khác giống như cô trong thế giới này. Cầm sách trong tay khiến Tessa thấy mọi thứ xảy ra trong sáu tuần qua là thật – còn thật hơn lúc cô trải nghiệm.

Đọc Codex, Tessa biết rằng tất cả Thợ Săn Bóng Tối đều là hậu duệ của tổng lãnh thiên thần Raziel – người đã trao Sách Xám chứa đựng “ngôn ngữ của thiên đường” cho họ. Đó chính là những Ấn Ký chữ rune trên da các Thợ Săn Bóng Tối đã qua huấn luyện như Charlotte và Will. Chúng khắc trên da họ nhờ một dụng cụ hình trụ gọi là stele – chính là vật kỳ lạ giống cây bút mà Will dùng để vẽ lên cửa Ngôi Nhà Hắc Ám. Những Ấn

Ký chữa trị cho Thợ Săn Bóng Tối, mang đến cho họ sức mạnh siêu nhiên, tốc độ, khả năng nhìn trong đêm, và thậm chí là ẩn mình khỏi đôi mắt người phàm bằng những chữ rune che mờ. Nếu vẽ Ẩn Ký lên da cư dân Thế Giới Ngầm hoặc loài người – hay những Thợ Săn Bóng Tối còn quá trẻ chưa được huấn luyện bài bản – sẽ khiến họ đau đến chết đi sống lại rồi sau đó điên hoặc mất mạng.

Ẩn Ký không phải cách duy nhất để họ bảo vệ mình – họ mặc bộ đồ đi săn may bằng thứ vải da dai chắc được ếm bùa mỗi khi tham chiến. Trong sách phác họa bộ đồ đi săn ở các quốc gia khác nhau. Và Tessa ngạc nhiên khi thấy hình ảnh những người phụ nữ mặc áo sơ mi dáng dài và quần vải – không phải quần ống túm kỳ quặc cô thấy trên báo, mà là loại quần nam. Lật trang, cô lắc đầu tự hỏi liệu Charlotte và Jessamine có mặc những bộ đồ lạ mắt này không.

Những trang tiếp theo nói về các món quà Raziel tặng nhó Thợ Săn Bóng Tối đầu tiên – những vật mang quyền năng mạnh mẽ được gọi là Vũ Khí Bóng Đêm – và quê hương của họ. Đó là một vùng đất nhỏ xẻ ra từ nơi hồi đó là Đế Chế La Mã Thần Thánh, được bao quanh bởi những kết giới ngăn người phàm bước vào. Nơi đó được gọi là Idris.

Ánh đèn lụi dần khi Tessa đọc, mí mắt cô càng ngày càng sụp xuống. Cô đọc về cư dân Thế Giới Ngầm – họ là những sinh vật siêu nhiên như tiên, người sói, ma cà rồng và pháp sư. Ma cà rồng và người sói là người bị quỷ truyền bệnh. Nhưng tiên là dạng nửa quỷ nửa thiên thần, vì thế họ vừa đẹp nhưng mang các tính cách độc ác của quỷ. Còn pháp sư – pháp sư là con cháu của quỷ và con người. Thế nào Charlotte hỏi bố mẹ cô có phải người không. Họ là người, như vậy mình không phải pháp sư rồi, cô nghĩ. Cô chăm chú nhìn bức ảnh vẽ một người đàn ông cao ráo có mái tóc lửa chia đang đứng giữa ngôi sao năm cánh vẽ trên nền đá. Anh ta trông hoàn toàn bình thường, ngoại trừ đôi mắt mang đồng tử dọc như mắt mèo. Những ngọn nến cháy bập bùng ở các đỉnh của ngôi sao. Chúng cứ nhòe dần khi

thị lực của Tessa mờ đi vì kiệt sức. Cô nhắm mắt – và giấc mơ tới ngay tức thì.

Trong giấc mơ, cô nhảy múa qua đám khói bốc ra từ hành lang treo gương dọc hai bên. Qua mỗi tấm gương, cô lại thấy một gương mặt khác. Cô nghe thấy tiếng nhạc mê hồn khi gần khi xa. Một người đi trước cô – một cậu con trai cao gầy, mày râu nhẵn nhụi – nhưng dù cô thấy anh ta quen quen, nhưng cô không nhìn thấy khuôn mặt hay nhận ra anh ta là ai. Anh ta có thể là anh trai cô, hoặc Will, hoặc một người hoàn toàn khác. Cô đi theo, gọi anh ta, nhưng anh ta vẫn bước đi như thể khói đang đưa anh ta đi. Tiếng nhạc cao dần, cao nữa như muốn vươn tới vầng trăng khuyết...

Và Tessa tỉnh giấc, thở gấp, cuốn sách trượt xuống lòng khi cô ngồi dậy. Giấc mơ đã qua nhưng tiếng nhạc còn đó: cao vút, ám ảnh và ngọt ngào. Cô ra cửa và nhìn hành lang.

Tiếng nhạc ngoài đó lớn hơn. Dường như nó vang tới từ căn phòng đối diện. Cửa hơi hé mở và tiếng nhạc đổ ra từ đó như nước chảy qua cổ bình.

Một chiếc áo choàng được treo cạnh cửa; Tessa rút nó xuống và choàng ra ngoài bộ đồ ngủ, sau đó bước ra hành lang. Cô đi như trong mơ, qua hành lang và nhẹ nhàng đặt tay lên cửa. Cánh cửa mở ra một vùng tối được chiếu sáng chỉ nhờ ánh trăng. Nó giống hệt căn phòng của cô, cũng có chiếc giường bốn cọc lớn, những đồ nội thất tối màu mang vẻ nặng nề. Rèm được kéo khỏi ô cửa sổ cao để ánh trăng trắng bạc đổ vào và rọi lên một bóng hình đang đứng đó. Một cậu con trai – anh quá gầy khiến cô không nghĩ anh là một người đàn ông trưởng thành – với cây vĩ cầm đặt trên vai. Anh thì má lên nhạc cụ và kéo cây vĩ, để cho những nốt nhạc hay và hoàn hảo hơn bất kỳ thứ âm thanh nào Tessa từng nghe vang ra.

Anh đang nhắm mắt. “Will à?” anh nói mà không mở mắt hay ngừng chơi. “Will, là bồ hả?”

Tessa không nói gì. Cô không dám nói hay ngắt ngang dòng âm nhạc – nhưng đúng lúc đó cậu con trai ngừng lại, hạ cây vĩ xuống và mờ mắt, nhúu mày.

“Will...” anh nói rồi khi thấy Tessa, đôi môi anh hé mở lộ vẻ ngạc nhiên. “Em không phải Will.” Dù anh hiểu kỳ nhưng không hề khó chịu khi thấy Tessa đột nhập vào phòng mình giữa đêm hôm khuya khoắt, trong lúc anh đang mặc đồ ngủ chơi vĩ cầm. Anh ta mặc một chiếc quần vải và áo sơ mi không cổ rộng rãi với chiếc áo choàng đen khoác ngoài. Cô đã đứng. Anh có lẽ chỉ bằng tuổi Will, nhưng trẻ hơn nhờ dáng người gầy nhảnh nhảnh. Tessa thấy anh ta cũng có những Ấn Ký giống như của Charlotte và Will bên dưới cổ áo.

Giờ cô đã biết họ gọi đó là gì. Ấn Ký. Và cô biết anh là gì. Nephilim. Hậu duệ của người và thiên thần. Thế nào dưới ánh trăng, nước da trắng xanh của anh sáng lên như ngọn đèn phù thủy của Will. Mái tóc cùng đôi mắt xécher của anh đều mang màu trắng bạc.

“Em rất xin lỗi,” cô hắng giọng. Tiếng cô nghe khàn khàn và lớn kinh khủng trong căn phòng tĩnh lặng; cô thật chỉ muốn đào lỗ chui xuống. “Em... em không định vào đây thế này. Phòng em ở đối diện, và...”

“Không sao đâu,” Anh hạ cây vĩ cầm xuống khỏi vai. “Em là Gray, đúng không? Cô gái biến hình. Will đã nói một chút về em cho anh biết rồi.”

“Ồ.”

“Ồ sao?” Cậu con trai kia nhướn mày. “Em không có vẻ vui khi anh biết em là ai.”

“Chỉ là em nghĩ Will giận em,” Tessa giải thích. “Vậy nên những điều anh ấy nói...”

Anh cười. “Will giận mọi người ấy mà,” anh nói. “Lời của cậu ấy không ảnh hưởng gì tới đánh giá của anh đâu.”

Ánh trăng trượt trên bề mặt bóng bẩy của cây vĩ cầm khi anh quay người đặt nó lên nóc tủ quần áo cùng cây kéo bên cạnh. Sau đó, anh mỉm cười quay lại. “Đáng ra anh nên giới thiệu mình từ sớm,” anh ta nói. “Anh là James Carstairs. Cứ gọi anh là Jem... mọi người đều gọi vậy.”

“Hóa ra anh là Jem. Anh không ăn tối với mọi người,” Tessa nhớ lại. “Charlotte nói anh bị ốm. Anh khỏe hơn chưa?”

Anh nhún vai. “Anh chỉ mệt thôi.”

“Ồ, xét theo việc bọn anh làm, mệt là đương nhiên rồi.” Vì đã đọc Codex nên Tessa rất muốn hỏi thêm về Thợ Săn Bóng Tối. “Will nói anh tới từ một nơi rất xa – anh là người Idris à?”

Anh nhướn mày. “Em biết về Idris?”

“Hay từ một Học viện khác? Tất cả đều ở các thành phố lớn, đúng không? Và sao anh lại tới Luân Đôn...”

Anh kinh ngạc ngắt lời cô. “Em không thấy mình hỏi hơi nhiều sao?”

“Anh trai em bảo tò mò là tật xấu bẩm sinh của em rồi.”

“Nhưng đó không phải tật xấu nhất.” Anh ngồi xuống một cái rương nhỏ và tò mò nhìn cô. “Vậy bắt đầu đi; hỏi anh bất cứ điều gì em muốn. Đằng nào anh cũng không ngủ được, và anh luôn chào đón những cách giúp anh phân tán tư tưởng.”

Đột nhiên Tessa nhớ lại lời Will nói. Bố mẹ Jem bị quỷ giết. Nhưng mình không thể hỏi chuyện đó, Tessa nghĩ. Vậy nên cô nói. “Will bảo anh tới từ một nơi rất xa. Trước kia anh sống ở đâu?”

“Thượng Hải,” anh nói. “Em biết nó ở đâu không?”

“Trung Quốc,” Tessa hơi dỗi. “Không phải ai cũng biết vậy sao?”

Jem cười. “Em sẽ ngạc nhiên đấy.”

“Anh làm gì ở Trung Quốc?” Tessa thật sự hứng thú. Cô không tưởng tượng được Jem tới từ nơi đó. Khi nghĩ tới Trung Quốc, tất cả những gì hiện lên trong đầu cô chỉ có Marco Polo và trà. Cô có cảm tưởng nơi đó rất xa, ở tận cùng thế giới – phía đông mặt trời và phía tây mặt trăng, như dì Harriet thường nói. “Em tưởng chỉ có cánh thương lái và thủy thủ mới tới đó thôi chứ.”

“Thợ Săn Bóng Tối sống trên khắp thế giới. Mẹ anh là người Trung Quốc, bố là người Anh. Họ gặp nhau ở Luân Đôn và chuyển tới Thượng Hải khi ông ấy được đề cử vào vị trí viện trưởng Học viện ở đó.”

Tessa giật mình. Nếu mẹ Jem là người Trung Quốc, vậy anh ấy cũng vậy, đúng không? Cô biết có những người gốc Hoa di cư tới New York – hầu hết đều làm công việc giặt giũ hay bán loại thuốc lá cuộn tay trên đường. Cô chưa từng thấy người nào có mái tóc và đôi mắt màu bạc kỳ lạ như Jem. Có lẽ do anh là Thợ Săn Bóng Tối chăng? Nhưng cô không biết hỏi thế nào để không xúc phạm tới anh.

May mà Jem không đợi cô nói tiếp. “Anh xin lỗi nhưng có phải... bố mẹ em đã chết không?”

“Will nói với anh à?”

“Cậu ấy không cần. Lũ mờ côi bọn anh học được cách nhận ra những người cùng chung cảnh ngộ. Anh hỏi câu này nữa nhé... có phải chuyện ấy xảy ra khi em còn rất nhỏ không?”

“Hồi em lên ba thì bố mẹ em mất trong một vụ tai nạn xe ngựa. Em hầu như chẳng nhớ gì về họ nữa.” Chỉ còn những thoáng ký ức mờ nhạt – mùi khói thuốc lá, hay chiếc váy màu hoa cà của mẹ. “Dì nuôi em lớn. Và anh trai em, Nathaniel, nữa. Nhưng dì...” Cô ngạc nhiên khi nói tới đó, cổ họng cô nghẹn lại. Hình ảnh dì Harriet nằm trên chiếc giường hẹp bằng đồng trong phòng, đôi mắt sáng lên vì cơn sốt hiện lên rất rõ ràng. Đến gần cuối đời, dì không còn nhận ra Tessa nữa mà luôn gọi cô bằng tên mẹ cô, Elizabeth. Dì Harriet luôn là người mẹ duy nhất Tessa từng biết. Tessa đã nắm lấy bàn tay gầy guộc của dì khi dì từ già cỗi đời trong căn phòng đó, cùng với một thầy tu. Cô nhớ mình đã nghĩ giờ mình thật sự cô độc. “Dì mới mất gần đây. Dì đột nhiên lên cơn sốt. Sức khỏe của dì vốn không tốt lắm.”

“Anh rất tiếc,” Jem nói và có vẻ thực sự thông cảm với cô.

“Khi đó anh trai em đã đi Anh ngót ngét một tháng, và chuyện thật sự tồi tệ. Anh ấy có gửi quà về – trà từ Fortnum và Mason, còn cả sôcôla nữa. Va rồi dì ốm và mất, em viết rất nhiều thư gửi anh ấy, nhưng chúng đều được gửi trả lại. Em đã tuyệt vọng. Sau đó tấm vé tới. Một tấm vé lên tàu tới Southampton, cùng lá thư Nate nói sẽ gặp em ở bến, rằng em phải tới sống ở Luân Đôn cùng anh ấy vì giờ dì đã không còn. Nhưng giờ em không nghĩ thư là do anh ấy viết...” Mắt Tessa bỗng cay cay. “Em xin lỗi. Em nói linh tinh quá. Anh không cần nghe những chuyện này.”

“Anh trai em ra sao?”

Tessa ngạc nhiên nhìn Jem. Những người khác hỏi cô rằng anh ấy đã làm gì để vướng vào cảnh này, rằng liệu cô có biết Chị Em Hắc Ám giấu anh ấy ở đâu không, liệu anh ấy có khả năng như cô không. Nhưng chưa ai từng hỏi anh trai cô như thế nào.

“Dì thường nói anh ấy là một người mơ mộng,” cô nói. “Anh ấy sống nội tâm. Anh ấy chưa từng quan tâm xem mọi chuyện thế nào, chỉ cần nghĩ

xem rồi chúng sẽ ra sao khi anh có tất cả. Khi bọn em có mọi thứ mình muốn,” cô sửa lại. “Anh ấy thường đánh bạc, em nghĩ vì anh ấy không nghĩ mình sẽ thua – phần đó không nằm trong giấc mơ của anh ấy.”

“Giấc mơ có thể rất đáng sợ.”

“Không... không.” Cô lắc đầu. “Đừng nói vậy. Anh ấy tốt lắm. Anh ấy...” Charlotte đúng; sẽ dễ tìm nước mắt khi nhìn chăm chú vào một vật gì đó hơn. Cô nhìn vào tay Jem. Chúng mảnh và dài, và anh cũng có biểu tượng hình con mắt mở trên tay giống hệt Will. Cô chỉ vào đó. “Nó để làm gì?”

Jem dường như không để ý chuyện cô chuyển đề tài. “Đó là Ấn Ký. Em biết chúng là gì chứ?” Anh chìa mu bàn tay ra. “Đây là Voyance. Nó giúp thanh tẩy Tâm Nhân của bọn anh. Giúp bọn anh thấy Thế Giới Ngầm.” Anh lật tay lại và xắn áo. Dọc theo bụng cánh tay là những Ấn Ký khác, mang màu đen đối lập với nước da trắng. Chúng dường như được dệt cùng những mạch máu, như kiểu máu đang chảy trong cả những Ấn Ký nữa. “Để nhanh nhạy, nhìn trong đêm, có sức mạnh của thiên thần, nhanh chóng lành vết thương,” anh đọc ra. “Dù tên của chúng rắc rối hơn và không phải bằng tiếng Anh.”

“Chúng có đau không?”

“Hồi mới vẽ lên da cũng đau lắm. Nhưng giờ thì không.” Anh kéo tay áo xuống và cười với cô. “Giờ đừng nói với anh là em chỉ hỏi từng đó thôi nhé.”

Ồ, em có nhiều hơn anh tưởng đấy. “Sao anh không ngủ được?”

Cô khiến anh cảnh giác; vẻ lưỡng lự thoáng qua gương mặt anh trước khi anh nói. Nhưng sao lại lưỡng lự chứ? Cô nghĩ. Anh có thể nói dối, hoặc chọn không trả lời giống như Will vậy. Nhưng bản năng của cô cảm nhận thấy Jem sẽ không nói dối. “Anh hay gặp ác mộng.”

“Vừa rồi em cũng mơ,” cô nói. “Em mơ thấy tiếng nhạc của anh.”

Anh cười. “Là ác mộng hả?”

“Không. Anh chơi hay lắm. Đó là âm thanh tuyệt vời nhất em từng được nghe kể từ khi tới thành phố kinh khủng này.”

“Luân Đôn không kinh khủng đâu,” Jem điềm đạm nói. “Nhưng em phải tìm hiểu nó. Một hôm nào đó em phải đi cùng anh thăm thú Luân Đôn. Anh sẽ cho em thấy những phần đẹp đẽ của nó – những phần anh thích.”

“Hát ngợi ca thành phố tuyệt đẹp của chúng ta à?” Một giọng cao cao vang lên. Tessa quay lại và thấy Will đang dựa vào khung cửa. Ánh sáng từ hành lang hắt lên mái tóc còn ướt của anh. Gấu áo khoác đen và đôi giày đen dính bùn như thể anh vừa ra ngoài và đôi má anh thì đỏ bừng. Anh vẫn để đầu trần như mọi khi. “Ở đây bồ sống rất tốt, đúng không James? Tôi không nghĩ bồ sẽ được may mắn thế này ở Thượng Hải đâu. Mà này, bồ gọi bọn tôi là gì nhỉ?”

“Yang guizi,” Jem không ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của Will. “Quý Tây.”

“Nghe chưa Tessa? Anh là quý đấy. Em cũng vậy.” Will đứng thẳng và đi vào phòng. Anh ngồi xuống mép giường và cởi cúc áo khoác. Nó có chiếc áo choàng vai rất lịch lãm viền lụa xanh.

“Tóc bồ ướt kìa,” Jem nói. “Bồ ở đâu vậy?”

“Ở đây, ở kia, ở mọi nơi.” Will cười. Dù vẫn có vẻ duyên dáng thường lệ những* có gì đó ở cách anh di chuyển – đôi má đỏ bừng và ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt...

“Quắc cần câu rồi phải không?” Jem hờ hững hỏi.

À, Tessa nghĩ. Anh ấy say. Cô từng thấy anh trai mình trở thành đệ tử lưu linh quá nhiều lần nên chẳng lạ gì. Nhưng không hiểu sao, cô thấy thất vọng.

Jem cười. “Bồ ở đâu thế? Quán Rồng Xanh hay quán Mỹ Nhân Ngư?”

“Quán Quý cơ.” Will thở dài và tựa vào một cọc giường. “Tôi đã lập kế hoạch cho tối nay. Định say bí tỉ rồi kiểm mấy em chơi. Nhưng lạy đức Alas, chuyện đã không thành. Tôi vừa uống cốc rượu thứ ba tại Quán Quý thì bị một cô bé bán hoa nhỏ nhắn vui tươi mời mua một bông cúc dại với giá hai xu. Giá hơi đắt nên tôi từ chối. Và đúng lúc ấy, nó cướp tiền của tôi.”

“Một cô bé cướp tiền của anh?” Tessa nói.

“Hóa ra nó không phải một bé gái, mà là một gã lùn háu chiến có biệt danh Nigel sáu ngón.”

“Nhầm cũng phải thôi,” Tessa nói.

“Tôi bắt quả tang nó cho tay vào túi mình,” Will nói, bàn tay thanh tú đầy sẹo vung vẩy rất sinh động. “Tất nhiên tôi không để yên rồi. Một trận ẩu đả đường như diễn ra ngay tức thì. Tôi chiếm thế thượng phong tới khi Nigel nhảy lên quầy và dùng một chai rượu gin phang vào gáy tôi.”

“À,” Jem nói. “Thế nào mà tóc bồ ướt.”

“Đấy là một trận đấu công bằng,” Will nói. “Nhưng chủ quán Quý không thấy thế. Ông ta ném tôi ra. Tôi không được phép bén mảng tới đó trong hai tuần.”

“Tốt cho bồ đấy,” Jem không cảm thông chút nào. “Mừng được nghe mọi chuyện vẫn như thường lệ. Tôi đang lo bồ định nói bồ về nhà sớm để xem tôi khá hơn chưa.”

“Trông bồ vẫn hoàn toàn khỏe mạnh khi không có tôi. Đúng ra, tôi thấy bồ đã gặp quý cô biến hình bí ẩn đang sống trong nhà chúng ta,” Will nói. Đây là lần đầu tiên anh để ý tới sự hiện diện của cô kể từ khi xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Em có thường xuất hiện ở phòng ngủ của một quý ông vào nửa đêm không? Nếu anh biết thế anh đã vận động mạnh hơn để Charlotte cho em ở lại.”

“Em không hiểu sao anh phải để ý xem em làm gì,” Tessa trả lời. “Nhất là khi anh bỏ em lại hành lang cho em tự tìm đường về phòng.”

“Về em tìm thấy đường về phòng Jem à?”

“Do tiếng vĩ cầm đấy,” Jem giải thích. “Cô ấy nghe tôi luyện đàn.”

“Nghe chói quá hả?” Will hỏi Tessa. “Anh không hiểu sao lũ mèo quanh đây lại không bỏ chạy mỗi khi cậu ấy chơi nhạc.”

“Em nghĩ tiếng đàn hay đó chứ.”

“Đúng vậy đấy,” Jem đồng tình.

Will bức bối chỉ họ. “Các người chơi hội đồng tôi. Giờ chuyện sẽ thế này sao? Giờ tôi là người thừa hả? Ôi Chúa ơi, tôi sẽ phải đánh bạn với Jessamine mất.”

“Jessamine không chịu nổi bồ đâu.” Jem nhận xét.

“VẬY Henry.”

“Henry sẽ làm bồ bị bóng cho xem.”

“Thomas,” Will nêu một cái tên khác.

“Thomas,” Jem đang nói thì cúi gập người, đột nhiên ho dữ dội đến độ phải trượt xuống khỏi cái rường nhỏ và gập người xuống đầu gối. Quá choáng

không nhúc nhích nổi, Tessa cứ trố mắt nhìn Will – vẻ say rượu của anh dường như biến mất trong tích tắc – anh nhảy bật khỏi giường và quỳ xuống và đặt tay lên vai bạn.

“James,” anh bình tĩnh nói. “Ở đâu?”

Jem giơ tay đẩy anh đi. Những hơi thở dồn dập làm cơ thể gầy gò của anh run từng chập. “Tôi không cần... Tôi ổn mà...”

Anh lại ho và thổ ra một bùm máu xuống sàn.

Will nắm chặt lấy vai bạn; Tessa thấy những mấu tay trắng bệch. “Ở đâu? Bỏ để nó ở đâu?”

Jem yếu ớt chỉ về phía giường. “Ở...” anh thở dốc. “Ở mặt lò sưởi... trong hộp... màu bạc...”

“Rồi, tôi đi lấy đây.” Tessa chưa từng thấy Will nói năng nhẹ nhàng như vậy. “Ở nguyên đây.”

“Tôi đi đâu được chứ?” Jem chùi mũi bàn tay qua miệng; trên Ấn Ký hình con mắt mở xuất hiện một đường máu.

Đứng dậy, Will quay lại... và nhìn thấy Tessa. Trong lúc đó, anh hoàn toàn giật mình, như thể đã quên mất sự hiện diện của cô ở đó.

“Will...” cô thì thào. “Em có thể làm gì...”

“Đi cùng anh.” Will nắm lấy tay cô và nhẹ nhàng kéo cô ra cửa. Anh đẩy cô ra ngoài hàng lang và chặn không cho cô nhìn vào phòng. “Tessa, chúc em ngủ ngon.”

“Nhưng anh ấy đang ho ra máu,” Tessa nhỏ giọng phản đối. “Có lẽ em nên gọi Charlotte.”

“Không.” Will ngoái nhìn ra sau rồi lại nhìn Tessa. Anh nhào người tới và đặt tay lên vai cô. Cô cảm thấy những ngón tay anh đang bóp lên da mình. Cô ngửi thấy mùi không khí buổi đêm, mùi kim loại, khói thuốc và sương mù trên da anh. Có gì đó ở mùi hương nơi anh rất lạ, nhưng cô không biết chính xác là thế nào.

Will nói nhỏ. “Cậu ấy cần thuốc. Anh sẽ lấy cho cậu ấy. Charlotte không cần biết.”

“Nhưng nếu anh ấy bị ốm...”

“Làm ơn đi mà, Tessa.” Trong đôi mắt xanh của Will ánh lên nét van lơn. “Sẽ tốt hơn nếu em không nói gì.”

Không hiểu sao Tessa thấy mình không thể từ chối. “Em... được rồi.”

“Cảm ơn em.” Will thả vai cô ra và đưa tay chạm lên má cô – rất nhẹ khiến cô nghĩ chắc mình tưởng tượng ra. Quá giật mình không nói được gì, cô đứng im trong khi anh đóng cửa lại. Khi cô nghe tiếng khóa, cô nhận ra sao cô thấy lạ khi Will nhào người về phía mình.

Dù Will bảo ra ngoài uống rượu cả đêm – dù anh bị một chai rượu gin đập vào đầu – nhưng ở anh không có chút mùi cồn nào.

—

Mãi một lúc lâu sau Tessa mới ngủ được. Cô nằm thao thức, cuốn Codex mở bên cạnh, thiên sứ kêu tích tắc trước ngực, và cô quan sát đèn ngủ hắt những hình dạng kỳ lạ trên trần.

—

Tessa đứng nhìn mình trong gương trước bàn trang điểm trong khi Sophie đóng cúc lưng váy hộ. Ánh nắng tràn vào qua những ô cửa sổ cao cao, cô

trông rất trắng, quầng thâm dưới mắt hiện rõ ràng.

Cô chưa từng ngẩng nhìn kỹ mình trong gương. Cô chỉ liếc qua xem đầu tóc ổn chưa và quần áo có vết dơ nào không thôi. Giờ cô không thể không nhìn vào gương mặt gầy và trắng xanh trong gương. Nó dường như hơi sổng sánh khi cô nhìn, như thể đang nhìn một hình phản chiếu trên mặt nước, giống như cảm giác rung động trước mỗi lần cô Biến Hình. Giờ cô đang đeo một gương mặt khác, nhìn qua đôi mắt khác, sao cô có thể biết đâu là gương mặt thật của mình, dù đó là gương mặt cô có từ khi chào đời? Khi cô Biến Hình trở lại là mình, sao cô biết rằng không có chút biến đổi nào trong cô thật sự, gì đó khiến cô không còn là mình nữa.? Hay cô có dáng vẻ ra sao thì quan trọng gì? Liệu có phải gương mặt cô chẳng là gì ngoài một lớp da, không tương thích với bản ngã của cô?

Cô còn thấy Sophie trong gương; cô ấy đang quay sang bên khiến bên má bị sọc hiện rõ trong gương. Nó còn tẻ hơn dưới ánh sáng ban ngày. Nó giống như thấy một bức tranh đẹp bị ai đó dùng dao xẻ thành từng dải. Tessa rất muốn hỏi xem có chuyện gì đã xảy ra, nhưng biết mình không nên. Thay vào đó, cô nói. “Rất cảm ơn chị đã giúp tôi mặc váy.”

“Tôi rất vui mừng được phục vụ cô,” giọng Sophie đều đều.

“Tôi chỉ muốn hỏi,” Tessa mở lời. Sophie đứng cứng ngắc. Cô ấy nghĩ mình sắp hỏi về gương mặt cô ấy đây mà, Tessa nghĩ. Cô nói. “Cách chị nói chuyện với Will trong hành lang tối qua...”

Sophie cười. Đó là tiếng cười cụt lủn nhưng thật tâm. “Tôi được phép nói chuyện với anh Herodale theo cách tôi thích, lúc nào tôi muốn. Đó là một trong những điều kiện để thuê tôi.”

“Charlotte cho phép chị ra điều kiện sao?”

“Không dễ tìm được người có thể làm việc trong Học Viện,” Sophie giải thích. “Cô cần có Tâm Nhân. Agatha có, và Thomas cũng vậy. Cô Branwell

muốn thuê tôi ngay khi biết tôi có nó, và cô chủ đang tìm một hầu gái xấp xỉ tuổi cô Jessamine. Cô chủ có nói cho tôi biết trước về anh Herodale, nói rằng cậu ấy thích tỏ ra thân quen và hơi bất lịch sự. Cô chủ nói tôi có thể bất lịch sự lại và không ai để ý đâu.”

“Có ai đó nên làm vậy. Anh ấy bất lịch sự với mọi người quá.”

“Tôi cam đoan cô Branwell cũng nghĩ vậy.” Sophie cười với Tessa trong gương; Tessa thấy dù có sọc hay không, cô ấy trông rất xinh khi cười.

“Chị thích Charlotte, đúng không?” cô nói. “Charlotte có vẻ tốt.”

Sophie nhún vai. “Tại ngôi nhà ngày xưa tôi làm thuê, bà Atkins – đó là quản gia – luôn để ý ghi lại từng cây nến bọn tôi dùng, từng mẫu xà phòng bọn tôi có. Bọn tôi phải dùng bánh xà phòng tới khi chỉ còn một mẫu mới được cho bánh mới. Nhưng cô Branwell luôn cho tôi bánh xà phòng mỗi khi em* cần.” Cô ấy nói như đó là một cách đánh giá nhân cách của Charlotte.

“Vậy chắc Học Viện này rất dư dả.” Tessa nghĩ đến những món đồ nội thất tuyệt đẹp cũng* sự nguy nga của nơi này.

“Có lẽ. Nhưng tôi thường xuyên giặt đồ cho cô Branwell nên biết cô chủ không hay mua đồ mới.”

Tessa nghĩ tới chiếc váy xanh Jessamine mặc trong bữa tối trước. “Còn Lovelace?”

“Cô ấy có tiền riêng,” Sophie ừ ừ nói. Cô ấy lùi lại nhìn Tessa. “Được rồi đấy. Giờ trông cô gọn gàng rồi.”

Tessa mỉm cười. “Cảm ơn chị, Sophie.”

Khi Tessa vào phòng ăn, những người khác đang ăn bữa sáng – Charlotte mặc chiếc váy màu xám đơn giản, quét mứt lên miếng bánh mì nướng. Henry vui đầu sau tờ báo, còn Jessamine hờ hững chọc tô cháo yến mạch. Will có cả đồng trứng rán và thịt hun khói trên đĩa và đang mài miết chọc chúng, khiến Tessa không thể nào không thấy kỳ lạ về một người đã tuyên bố ra ngoài uống rượu cả đêm.

“Bọn này đang nói chuyện về bồ đấy,” Jessamine nói khi Tessa tìm được một chỗ ngồi. Cô nàng đẩy chiếc bánh mì nướng qua bàn cho Tessa. “Bánh mì không?”

Tessa cầm đĩa lên và lo lắng nhìn quanh. “Mình có vấn đề gì?”

“Tất nhiên là làm gì với em. Cư dân Thế Giới Ngầm không thể ở mãi trong Học Viện được,” Will nói rồi quay sang Charlotte. “Em cho rằng chúng ta nên bán cô ấy cho tụi di-gan tại vùng Hampstead Health. Hình như họ có mua gái chưa chồng và ngựa.”

“Will, dừng lại đi.” Charlotte ngược lên. “Thật nực cười.”

Will dựa lưng vào ghế. “Chị nói đúng. Họ sẽ không mua cô ấy đâu. Quá gầy.”

“Đủ rồi,” Charlotte nói. “Gray sẽ ở lại. Ít nhất là vì chúng ta đang điều tra một vụ cần sự trợ giúp của cô ấy. Chị đã gửi thư cho Clave thông báo chúng ta sẽ giữ cô ấy lại đây tới khi vấn đề về Câu lạc bộ Xứ Quý được giải quyết và chúng ta tìm ra anh trai cô ấy. Phải không, Henry?”

“Đúng,” Henry nói và bỏ tờ báo xuống. “Vấn đề Câu lạc bộ Xứ Quý đang nằm trong danh sách ưu tiên. Rõ ràng là vậy rồi.”

“Tốt hơn anh nên nói với cả Benedict Lightwood nữa,” Will nói. “Anh biết ông ta thế nào mà.”

Charlotte hơi giật mình, và Tessa tự hỏi Benedict Lightwood là ai. “Will, hôm nay chị muốn em tới ngôi nhà của Chị Em Hắc Ám; giờ nó bị bỏ hoang nhưng vẫn nên kiểm tra lần nữa. Và chị muốn em đưa Jem đi cùng...”

Tới đó, Will chẳng còn vui vẻ nữa. “Cậu ấy khỏe lại chưa?”

“Cậu ấy khỏe rồi.” Giọng đó không phải của Charlotte mà là của Jem. Anh ấy im lặng đi vào phòng và đứng cạnh tủ kệ, tay khoanh trước ngực. Anh đã đỡ xanh hơn tối qua, và chiếc áo chên đỏ đem lại chút màu sắc cho đôi má anh. “Đúng hơn, cậu ấy đã sẵn sàng.”

“Em nên ăn sáng cái đã,” Charlotte bực bội đẩy đĩa thịt về phía anh. Jem ngồi xuống và cười với Tessa ở đối diện. “Ồ, Jem... đây là Gray. Cô ấy...”

“Bọn em gặp nhau rồi,” Jem nhẹ nhàng nói và Tessa đột nhiên đỏ mặt. Cô không thể không nhìn khi anh cầm miếng bánh mỳ và trét bơ lên đó. Thật khó tưởng tượng một người có vẻ ngoài thoát tục thế này có thể ăn bánh mỳ.

Charlotte có vẻ bối rối. “Thật sao?”

“Em gặp Tessa ở hành lang tối qua và tự giới thiệu mình. Em nghĩ hình như em đã làm cô ấy hơi hoảng hốt.” Đôi mắt màu bạc của anh nhìn Tessa ánh lên tia vui thích.

Charlotte nhún vai. “Vây được rồi. Chị muốn em đi cùng Will. Còn Gray, hôm nay em...”

“Cứ gọi em là Tessa ạ,” Tessa nói. “Em muốn được mọi người gọi như thế.”

“Được thôi, Tessa,” Charlotte hơi mỉm cười và nói. “Henry và chị đã gọi điện cho Axel Mortmain, ông chủ của anh trai em, để xem ông ấy hay có

bất cứ nhân công nào có thông tin về nơi ở của anh em không.”

“Cảm ơn chị.” Tessa rất ngạc nhiên. Họ nói sẽ tìm anh trai cô, và họ thực sự làm. Cô chưa từng trông đợi điều đó.

“Em từng nghe tới Axel Mortmain,” Jem nói. “Ông ta là một sếp sòng, một trong những đầu lĩnh kinh doanh lớn tại Thượng Hải. Công ty của ông ta có văn phòng tại bến Thượng Hải.”

“Đúng,” Charlotte nói, “báo chí nói ông ta kiếm được cả một gia tài nhờ nhập khẩu lụa và trà.”

“Hừ.” Jem nói nhẹ nhàng nhưng có chút sắc nhọn trong giọng anh ấy. “Ông ta kiếm tiền nhờ thuốc phiện. Tất cả bọn họ đều vậy. Mua thuốc phiện ở Ấn Độ, chở tới Quảng Đông để đổi lấy hàng hóa.”

“James, ông ta không phạm luật.” Charlotte đẩy tờ báo trên bàn cho Jessamine. “Jessie, trong lúc đó, em và Tessa có thể đọc báo và để ý xem có gì có thể liên quan tới cuộc điều tra, hay cần xem xét...”

Jessamine lùi xa khỏi tờ báo như thấy một con rắn. “Một tiểu thư không đọc báo. Họ có thể đọc những trang viết xã hội hay tin nhà hát. Chứ không phải thứ bẩn thỉu này.”

“Nhưng em không phải một tiểu thư, Jessamine...” Charlotte dõm nói.

“Ôi,” Will nói. “Những sự thật khó chịu thế này vào sáng sớm chẳng tốt cho hệ tiêu hóa chút nào.”

“Ý chị là,” Charlotte sửa lại, “trước hết em là Thợ Săn Bóng Tối, sau đó mới là một tiểu thư.”

“Chị tự dành câu đó cho mình đi,” Jessamine nói và đẩy ghế đứng dậy. Má cô nàng chuyển sang màu đỏ đáng cảnh báo. “Chị biết không,” cô nàng nói.

“Em không mong chị để ý nhưng rõ ràng thứ duy nhất Tessa mặc là chiếc váy đỏ cũ kĩ xấu xí của em, và nó không hề vừa với cô ấy. Nó còn chẳng vừa với em nữa, mà cô ấy lại cao hơn em.”

“Sophie không thể...” Charlotte không biết nói sao.

“Chị có thể mặc nó. Đó là chuyện khác khi khiến nó to gấp đôi ban đầu. Thật đấy, Charlotte,” Jessamine thối một hơi chán nản. “Em tưởng chị nghĩ sẽ để em đưa Tessa tội nghiệp vào thị trấn mua đồ mới. Nếu không, chỉ cần cô ấy hít sâu một hơi thôi, chiếc váy kia sẽ tuột ra ngay.”

Will có vẻ hào hứng. “Anh nghĩ cô ấy nên thử luôn xem sao.”

“Ồ,” Tessa hoàn toàn bối rối. Sao Jessamine đột nhiên tử tế với cô khi chỉ ngày hôm qua thôi, cô nàng chẳng vui vẻ chút nào? “Không cần đâu...”

“Cần đấy,” Jessamine khẳng định.

Charlotte lắc đầu. “Jessamine, khi em còn sống trong Học Viện này, em là một trong chúng ta, và em phải cống hiến...”

“Chị là người bắt bọn em phải chăm sóc cho cư dân Thế Giới Ngầm,” Jessamine nói. “Em chắc chắn điều đó bao gồm cả cho họ quần áo mặc. Chị thấy đấy, em sẽ cống hiến... để Tessa ăn vận chỉnh chu.”

Henry nghiêng người về phía vợ. “Em để em ấy làm vậy đi,” anh ấy khuyên. “Nhớ lần cuối em cố bắt em ấy sắp xếp dao găm trong kho vũ khí, và em ấy dùng chúng để cắt sạch đồng vải linen chưa?”

“Chúng ta cần những tấm vải linen mới,” Jessamine không hề nao núng.

“Ồ, được rồi,” Charlotte gật. “Thực tình, đôi lúc chị rất buồn vì các em.”

“Em đã làm gì chứ?” Jem hỏi. “Em vừa mới vào thôi mà.”

Charlotte úp mặt vào tay. Khi Henry bắt đầu vỗ vai chị và khẽ an ủi, Will nhào qua Tessa về phía Jem, hoàn toàn phớt lờ cô. “Giờ chúng ta đi chưa?”

“Đợi tôi uống trà xong đã,” Jem nói. “À, tôi không hiểu sao bồ phấn khởi thế. Bồ nói nơi đó không còn được dùng làm nhà thổ lâu rồi mà.”

“Tôi muốn trở lại trước khi trời tối,” Will nói. Anh đang nhào người gần qua lòng Tessa, và cô có thể ngửi thấy mùi nam tính nhàn nhạt của da và kim loại dường như bám trên tóc và da anh. “Tối nay tôi có hẹn với một cô nàng xinh đẹp ở Soho.”

“Chúa ơi,” Tessa nói đằng sau đầu anh. “Nếu anh tiếp tục gọi Nigel sáu ngón như vậy, hẳn sẽ muốn anh nói rõ ý định đấy.”

Jem sặc trà.

—

Đi với Jessamine quả nhiên tồi tệ như Tessa sợ. Giao thông thật kinh khủng. Dù New York rất đông đúc, nhưng Tessa chưa từng thấy thứ gì lộn xộn như phố Strand giữa trưa. Những cỗ xe ngựa đi song song với đám xe bò chất đầy trái cây và rau củ; những người phụ nữ bê và đội những cái giỏ nông đầy hoa đi lại tất tả giữa dòng xe cộ khi cố mời chào những vị khách ngồi trong xe ngựa; và những cỗ xe dừng sừng lại giữa đường để người xà ích có thể gào thét vào mặt một người khác. Âm thanh càng hỗn độn – những người bán kem hét, “Kem đây, kem đây, một xu một cái,” những cậu bé bán báo rao những tin mới nhất của ngày, và có ai đó ở đâu đó đang chơi nhạc thùng. Tessa tự hỏi sao mọi người sống và làm việc ở Luân Đôn không bị điếc.

Khi nhìn ra cửa sổ, một bà lão mang một cái lồng lớn bằng sắt đầy những chú chim sặc sỡ bước cạnh cỗ xe ngựa chở Tessa và Jessamine. Bà ta quay đầu và Tessa thấy da bà ta xanh như lông vẹt, đôi mắt to và đen như chim, mái tóc là đám lông vũ đủ màu. Tessa giật mình và Jessamine nhìn theo,

nhíu mày. “Kéo rèm đi,” cô nàng nói. “Thế cho đỡ bụi.” Miệng nói tay làm, Jessamine kéo rèm luôn.

Tessa nhìn cô nàng. Đôi môi nhỏ của Jessamine đang mím lại. “Bồ có thấy...” Tessa mở lời.

“Không,” Jessamine nói và nhìn Tessa với ánh mắt chắc được gọi là ánh mắt “hình viên đạn”. Tessa vội nhìn đi chỗ khác.

Mọi chuyện cũng chẳng hề thay đổi cho tới khi họ đến khu West End thời thượng. Để lại Thomas kiên nhẫn đợi cùng đám ngựa, Jessamine kéo Tessa ra vào hàng loạt các nhà may, nhìn hết mẫu thiết kế này tới mẫu may khác, đứng đợi trong khi cô bán hàng xinh đẹp nhất được chọn để mặc mẫu (không một tiểu thư thực thụ nào được phép mặc váy có thể từng mặc lên một người lạ). Ở mỗi nơi cô nàng lại dùng một tên giả và một địa vị khác nhau; ở mỗi nơi, người chủ dường như đều ấn tượng trước vẻ ngoài và sự giàu có rõ ràng và luôn tay phục vụ cô nàng. Tessa, gần như bị tảng lờ, đứng ở bên cạnh, chán muốn chết đi được.

Tại một cửa hàng, trong vai một thiếu phụ, Jessamine thậm chí còn xem xét mẫu thiết kế đồ tang may bằng nhiều điều và đăng ten. Tessa phải thừa nhận nó làm nổi bật mái tóc vàng óng của cô nàng.

“Cô mặc chiếc váy này đẹp quá đi. Thế nào cô cũng sớm tái hôn thôi.” Thợ may nháy mắt đầy ẩn ý. “Cô biết chúng tôi gọi thiết kế này là gì không? Bầy Sập.”

Jessamine cười khúc khích, người thợ may cười lạnh lạnh, và Tessa nghĩ xem có nên chạy ra đường và đâm đầu vào xe ngựa không. Như ý thức được sự khó chịu của cô, Jessamine liếc sang kèm theo một nụ cười trịch thượng. “Tôi cũng đang tìm vài bộ váy cho người họ hàng tới từ Mỹ này,” cô nàng nói. “Quần áo ở đó trông ghê quá. Cô ấy trông nhạt như nước ốc, mà điều đó chẳng hay tí nào. Vậy tôi mong cô có thể làm gì đó.”

Người thợ may chớp mắt như thế đây là lần đầu tiên cô ta thấy Tessa, và có lẽ là vậy thật. “Cô có muốn chọn thiết kế không?”

Sau đó là hàng lô lốc những công việc hoàn toàn mới mẻ với Tessa. Hồi ở New York, quần áo của cô luôn do dì mua – những món đồ may sẵn phải sửa lại cho vừa, và luôn luôn là chất liệu rẻ tiền màu xám sậm hoặc xanh thủy thủ. Cô chưa từng biết màu xanh dương hợp với cô và làm nổi bật màu mắt xám xanh, hay cô nên mặc đồ hồng sậm để thêm sắc thắm cho đôi má. Thợ may vừa lấy số đo của Tessa vừa bàn bạc gì đó về áo bó chên, áo lót và ai đó tên Charles Worth, còn cô đứng nhìn mình trong gương, chờ đợi một nét mặt sẽ tự động thay đổi. Nhưng cô vẫn vậy, và cuối cùng cô có thêm bốn chiếc váy mới – một hồng, một vàng, một sọc xanh trắng có khuy bằng ngà, và một bằng lụa màu vàng và đen – cùng hai chiếc áo vét, một cái có đính cườm quanh cổ tay. Tất cả sẽ được đưa đến trong tuần này.

“Chắc bồ sẽ rất xinh trong bộ đồ cuối cùng đấy,” Jessamine nói khi họ trở vào xe ngựa. “Đúng là người đẹp vì lụa.”

Tessa thầm đếm đến mười trước khi trả lời. “Mình cảm ơn bồ rất nhiều, Jessamine. Giờ chúng ta trở về Học Viện được chưa?”

Nghe tới đó, vẻ tươi sáng biến mất khỏi gương mặt Jessamine. Tessa nhận thấy cô nàng ghét nơi đó hơn bất cứ điều gì khác. Học Viện có gì kinh khủng thế chứ? Tất nhiên toàn bộ lý do cho sự tồn tại của nó đã đủ kinh khủng rồi, nhưng Jessamine hẳn phải quen rồi chứ. Cô nàng cũng là Thợ Săn Bóng Tối cơ mà.

“Thật là một ngày tuyệt vời,” Jessamine nói, “và bồ còn chưa thăm thú Luân Đôn. Mình nghĩ đi dạo trong công viên Hyde cũng hay đấy. Và sau đó, chúng ta có thể tới Gunter và bảo Thomas mua kem cho chúng ta!”

Tessa liếc ra ngoài cửa sổ. Bầu trời xám xịt, chỉ có chút sắc xanh ở nơi các đám mây khê tách ra. Đây không thể được coi là một ngày đẹp trời tại New

York, nhưng Luân Đôn hình như có những cách đánh giá khác về thời tiết. Hơn nữa, giờ cô nợ Jessamine, mà cô gái kia lại chẳng muốn về nhà.

“Mình thích công viên lắm,” Tessa nói.

Jessamine suýt mỉm cười.

“Em không nói với Gray về những bánh răng,” Henry nói.

Charlotte ngược mắt khỏi đồng giấy tờ và thở dài. Chị rất bức khi dù đã yêu cầu nhiều lần, nhưng Clave chỉ cấp cho Học Viện một chiếc xe ngựa duy nhất. Nó khá tốt – chuyên di chuyển trong thành phố – và Thomas là một xà ích tuyệt vời. Nhưng khi các Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện cần đi theo các hướng khác nhau như ngày hôm nay, Charlotte sẽ buộc phải mượn một cỗ xe từ chỗ Benedict Lightwood khó ưa. Và cỗ xe ngựa duy nhất ông ta đồng ý cho mượn rất nhỏ và khó chịu; Henry cao ngều tột nghiệp đã cộc đầu vào nóc xe khá thấp.

“Không,” chị nói. “Giờ cô gái tội nghiệp ấy đã đỡ dần lắm rồi. Em không thể nói với cô ấy rằng những thiết bị máy móc chúng ta tìm thấy trong tầng hầm do công ty anh trai cô ấy sản xuất ra. Cô ấy sẽ thêm lo cho anh trai mình. Cô ấy sẽ gục mất.”

“Em yêu, có thể nó chẳng có ý nghĩa gì,” Henry nhắc nhở chị. “Mortmain và công ty sản xuất hầu hết các thiết bị máy móc ở Anh. Mortmain thật sự là một thiên tài. Hệ thống chủ của ông ta sản xuất ổ bi...”

“Vâng, vâng.” Charlotte cố không để sự sốt ruột len lỏi vào giọng nói. “Và có lẽ đáng ra chúng ta nên nói. Nhưng em nghĩ tốt nhất chúng ta nên nói chuyện với Mortmain trước và thu thập tất cả những thông tin có thể. Anh nói đúng. Có thể ông ta không biết gì, và có thể chẳng có mấy liên quan.

Nhưng đó quả là một sự trùng hợp đó Henry ạ. Và em hiểu rất rõ những sự trùng hợp.”

Cô liếc nhìn những ghi chú về Axel Mortmain. Ông ta là con trai (và dù những ghi chú không nói rõ ràng, nhưng có thể) duy nhất của bác sĩ Hollingworth Mortmain, người chỉ trong vài năm đã từ một thầy lang quen làm việc trên tàu buôn với Trung Quốc trở thành một thương gia giàu nứt đổ đổ vách, chuyên mua bán hương liệu, đường, lụa, trà và – dù không được nói ra nhưng Charlotte đồng ý với Jem – có lẽ là cả thuốc phiện. Khi bác sĩ Mortmain qua đời, con trai ông, Axel, chỉ độ đôi mươi, đã thừa kế sản nghiệp và ngay lập tức đầu tư vào xây dựng những hạm đội tàu nhanh hơn, mạnh mai hơn bất cứ con tàu lướt trên biển nào khác. Chỉ trong mười năm, cậu Mortmain trẻ tuổi đã nhân đôi rồi nhân bốn số tài sản ông bố để lại.

Và trong những năm gần đây, ông ta không còn buôn bán trên tuyến Thượng Hải – Luân Đôn nữa. Ông ta bán hết tàu buôn và sử dụng số tiền đó để mua một công ty lớn sản xuất linh kiện làm đồng hồ, từ đồng hồ quả quýt cho tới đồng hồ đứng. Ông ta rất ư giàu có.

Cỗ xe ngựa đỗ lại trước một dãy nhà trắng có những ô cửa sổ cao cao nhìn ra quảng trường. Henry ngó đầu ra và đọc số trên tấm biển đồng đính ở cổng trước. “Hẳn là nơi này rồi.” Đoạn, anh ấy vươn tay ra mở cửa.

“Henry,” Charlotte nói và đặt tay lên tay chồng. “Henry, anh có nhớ chúng ta nói gì lúc sáng chứ?”

Anh ấy cười lỏn lén. “Anh sẽ cố hết sức để không làm mất mặt em hay gây ảnh hưởng tới cuộc điều tra. Thật lòng có đôi khi anh không hiểu sao em lại lôi anh đi cùng trong những việc này. Em biết anh thường rất lúng túng khi đứng trước đám đông mà.”

“Không đâu, Henry.” Charlotte nhẹ nhàng nói. Chị rất muốn vuốt ve gương mặt chồng, vén những sợi tóc ra sau và trấn an anh ấy*. Nhưng chị kìm chế. Chị biết – chị đã được khuyên nhiều lần – đừng ép Henry làm những gì anh ấy không muốn.

Rời xe cùng anh xà ích của nhà Lightwood, họ bước lên bậc tam cấp và rung chuông; một người đàn ông mặc chế phục màu xanh đậm và mang vè mặt khó đăm đăm ra mở cửa. “Xin chào,” ông ta nói cộc lốc. “Xin hỏi các vị có chuyện gì vậy?”

Charlotte liếc nhìn Henry, người đang nhìn qua người hầu kia với vẻ mơ màng. Chúa cũng biết anh đang nghĩ gì – chắc chắn là bánh răng và những món đồ mới lạ – nhưng anh không quan tâm đến hoàn cảnh của họ. Thăm thở dài, chị nói. “Tôi là Gray, và đây là chồng tôi, Henry Gray. Chúng tôi đang tìm người anh họ tên Nathaniel Gray. Gần sáu tuần này chúng tôi không nghe được tin tức gì của anh ấy rồi. Anh ấy là hoặc từng là người làm thuê cho ông Mortmain...”

Trong một lát – hoặc có thể chỉ là tưởng tượng của chị – chị nghĩ đã thấy gì đó, một chút bất an trong ánh mắt gã người hầu. “Ông Mortmain sở hữu một công ty khá lớn. Cô không thể mong ông ấy biết nơi ở của mọi nhân vật. Điều đó là không thể. Có lẽ cô nên báo cảnh sát.”

Charlotte nheo mắt. Trước khi rời Học Viện, chị đã vẽ trong bụng cánh tay những chữ rune thuyết phục. Hiếm người phạm nào có thể cưỡng lại sức ảnh hưởng của chúng. “Rồi chứ, nhưng hình như họ không chịu xúc tiến vụ này. Anh biết đấy, chúng tôi rất lo cho Nate, và chuyện đó thật khó chịu. Nếu chúng tôi có thể gặp ông Mortmain chỉ một lát thôi...”

Chị thả lỏng khi gã người hầu chậm rãi gật đầu. “Tôi sẽ báo cho ông Mortmain rằng hai người tới,” anh ta nói và lùi lại cho họ bước vào trong. “Làm ơn đợi ở ngoài tiền sảnh.” Anh ta giật mình như ngạc nhiên trước sự đồng ý của chính mình.

Anh ta mở rộng cửa, và Charlotte đi vào theo, Henry đi sau cùng. Dù không mời Charlotte ngồi – một lỗi lịch sự chỉ cho rằng do anh ta bị rối trí vì những chữ rune thuyết phục – anh ta cũng giúp cất áo khoác và mũ của Henry cùng áo khoác ngoài của Charlotte, trước khi bỏ hai người tò mò nhìn quanh tiền sảnh.

Căn phòng có trần cao nhưng không được trang trí. Nó cũng thiếu những khung cảnh làng quê và những bức chân dung gia đình. Thay vào đó, treo trên trần nhà là những lá cờ dài bằng lụa vẽ các phúc thần của Trung Quốc; một chiếc đĩa Ấn bằng bạc đập dẹt dựng ở góc phòng; những bức tranh thủy mặc vẽ danh lam thắng cảnh treo trên tường. Charlotte nhận ra núi Kilimanjaro, kim tự tháp Ai Cập, cung điện Taj Mahal, và một đoạn Vạn Lý Trường Thành. Mortmain rõ ràng đã đi thăm thú nhiều nơi và rất tự hào về việc đó.

Charlotte quay sang nhìn Henry để xem anh ấy có quan sát như chị không, nhưng anh ấy chỉ thờ thờ nhìn về phía cầu thang. Henry lại trong tình trạng đầu óc bay tới tận đâu tận đâu rồi! Trước khi chị kịp nói gì, gã người hầu đã xuất hiện kèm theo một nụ cười tươi rói trên môi. “Mời đi hướng này.”

Henry và Charlotte đi theo gã người hầu tới cuối hành lang, nơi anh ta mở một cửa gỗ sồi sáng bóng và mời họ vào trước.

Họ bước vào một phòng làm việc rộng thênh thang có các ô cửa sổ rộng nhìn ra quảng trường. Những tấm rèm màu nâu sậm được kéo ra để ánh sáng lọt vào, và qua những ô cửa, Charlotte có thể thấy chiếc xe ngựa đi mượn đang đợi họ ở góc đường, con ngựa đang gục đầu vào giỏ thức ăn, còn người xà ích đang đọc báo. Những nhánh cây xanh rì vươn cao ở bên kia đường tạo thành một tấm màn xanh tĩnh lặng. Những ô cửa sổ ngăn tiếng động, và trong phòng chẳng vang lên âm thanh gì ngoài tiếng tíc tắc khe khẽ của chiếc đồng hồ có dòng chữ MORTMAIN VÀ CÔNG TY màu vàng.

Đồ nội thất có tông tối bằng gỗ vân đen nặng nề, những cái đầu thú – hổ, thú ăn kiến, và báo – cùng một số phong cảnh nước ngoài khác treo đầy tường. Một chiếc bàn lớn bằng gỗ gụ đặt ở giữa phòng, trên đó là các chồng giấy tờ được xếp rất gọn gàng. Những cái bánh răng bằng đồng nặng trĩu đè lên đó. Một quả địa cầu bọc đồng có dòng chữ đã đi vào huyền thoại QUẢ ĐỊA CẦU CỦA WYLD, VỚI NHỮNG PHÁT HIỆN MỚI NHẤT! được đặt ở góc bàn. Trên đó, những vùng đất thuộc Đế Quốc Anh có màu đỏ hồng. Mỗi lần ngắm nhìn quả địa cầu của người phàm, Charlotte lại thấy kỳ kỳ. Thế giới của họ không giống thế giới chị biết.

Đằng sau chiếc bàn là một người đàn ông vừa đứng lên khi họ bước vào. Ông ta có dáng vẻ nhỏ bé nhưng nhanh nhẹn, tầm tuổi trung niên với mái tóc muối tiêu ăn rơm với tóc mai dài. Nước da ông ta ửng đỏ như thể thường xuyên ở vùng thời tiết khắc nghiệt. Đôi mắt ông ta mang màu xám rất rất nhạt, gương mặt dễ ưa; dù mặc bộ đồ trang nhã và có vẻ đắt tiền, Charlotte rất dễ để nghĩ tới hình ảnh ông ta trên boong tàu, hào hứng nheo mắt nhìn về đằng xa. “Xin chào,” ông ta nói. “Walker vừa cho tôi biết rằng hai người muốn tìm Nathaniel Gray?”

“Vâng,” Henry nói, khiến Charlotte ngạc nhiên. Henry hiếm khi, nếu không muốn nói là không bao giờ, chủ động tiếp chuyện người lạ. Cô tự hỏi việc này có liên quan gì tới bản vẽ phức tạp trên bàn không. Henry đang nhìn nó như hổ đói rình mồi. “Ông biết đấy, chúng tôi là anh em họ mà.”

“Chúng tôi rất cảm ơn ông đã bớt chút thời gian nói chuyện với chúng tôi, thưa ông Mortmain,” Charlotte vội nói. “Chúng tôi biết anh ấy chỉ là một trong hàng tá nhân viên của ông....”

“Hàng trăm,” ông Mortmain nói. Ông ta có giọng nam trung dễ nghe, vào lúc đó nghe có vẻ vui thú. “Đúng là tôi không thể theo dõi tất cả. Nhưng tôi có nhớ Gray. Chỉ có điều tôi không nhớ cậu ta từng nói có anh em họ là Thợ Săn Bóng Tối chưa.”

Chương 6: Trái đất kỳ lạ

Đừng nhìn lũ yêu tinh,

Và cũng đừng mua hoa quả của chúng:

Đâu ai biết những chiếc rễ khát nước kia

Được chúng trồng trên loại đất nào?

– Christina Rossetti, Chợ yêu tinh

Hai cậu con trai đứng ở lối vào nơi Tessa gọi là Ngôi Nhà Hắc Ám tại đường Whitechapel High. Nó có vẻ cáu bẳn và tối tăm hơn Will nhớ, như thể có người đã đổ cả một lớp đất lên đó vậy. “Vậy bồ tưởng nó thế nào hả James? Những cô gái đứng trên ban công vẫy khách trong đêm chắc? Những bức tượng khóa thân đặt ở lối vào sao?”

“Chắc vậy,” Jem hòa nhã nói. “Tôi mong gì đó ít ảm đạm hơn.”

Will cũng nghĩ vậy vào lần đầu tiên tới đây. Khi bước vào trong Ngôi Nhà Hắc Ám, anh thấy đây khó có thể coi là nhà. Các ô cửa sổ bị khóa trái nhòe bần, những tấm rèm cáu đen và không được giặt giũ.

Will xắn tay áo. “Chúng ta phải phá cửa...”

“Hoặc,” Jem nói và giơ tay vịn năm đấm, “Không.”

Cánh cửa mở ra một không gian hình chữ nhật tối om.

“Giờ tới phần dễ rồi,” Will nói. Rút con dao đi sẵn khỏi thắt lưng, anh cẩn trọng bước vào trong Jem theo sau với cây gậy đốc ngọc bích nắm chặt trong tay. Họ đáng ra sẽ thay phiên nhau đi đầu vào những tình huống nguy hiểm, dù Jem thích ở sau canh chừng hơn – Will luôn quên canh chừng phía sau giùm Jem.

Cửa đóng sầm lại họ, nhốt họ vào vùng tranh tối tranh sáng. Lối vào đường như vẫn giống hệt lần đầu Will tới – vẫn cái cầu thang gỗ dẫn lên trên, vẫn những vết nứt xinh đẹp trên nền đá cẩm thạch, vẫn bầu không khí bụi bặm.

Jem giơ cao ngọn đèn phù thủy trong tay. Nó bùng sáng và dọa đám gián chạy nháo nhác. Will cau mày, “Đây là nơi sống được đấy nhỉ? Mong rằng họ còn bỏ lại gì đó ngoài đồng bản thiêu. Vài lá thư đề địa chỉ gửi, vài cẳng tay cẳng chân đã thối rữa, một hai ả gái điếm...”

“Ừ. Và nếu may mắn, biết đâu chúng ta còn có cả bệnh giang mai nữa ấy chứ.”

“Hoặc bệnh đậu mùa quỷ,” Will vui vẻ gợi ý, thử mở cửa dưới cầu thang. Cũng như cửa trước, nó không hề khóa. “Luôn có bệnh đậu mùa quỷ.”

“Làm gì có bệnh đó.”

“Biết đâu được đấy,” nói rồi Will biến mất vào bóng tối dưới cầu thang.

Họ cùng nhau khám xét kỹ càng phòng rượu và tầng hầm, nhưng chẳng tìm được gì ngoài bụi và bẩn. Mọi thứ trong căn phòng Tessa và Will chiến đấu với Chị Em Hắc Ám đều bị dọn sạch; sau một hồi tìm kiếm, Will phát hiện ra trên tường có gì đó giống dấu máu khô, nhưng Jem bảo đó có thể chỉ là một vết sơn.

Rời tầng hầm, họ đi lên trên, và thấy một hành lang dài có những cánh cửa mà Will đã quen mắt. Anh đã kéo Tessa chạy trên hành lang này. Anh thò đầu vào phòng đầu tiên bên phải, chính là căn phòng anh đã tìm thấy cô.

Không còn dấu hiệu gì còn sót lại của cô gái đã mở to mắt và dùng bình đập anh. Căn phòng trống trải, đồ nội thất bị mang đi khám nghiệm tại Thành Phố Cẩm Lặng. Bốn vết lõm trên sàn cho thấy nơi từng đặt chiếc giường.

Những căn phòng khác gần như không thay đổi. Will đang thử trèo qua một cửa sổ thì nghe thấy Jem hét gọi anh đến ngay, anh ở căn phòng cuối cùng bên trái. Will rảo chân và tìm thấy Jem đứng ở giữa căn phòng lớn, ngọn đèn phù thủy sáng trên tay. Jem không chỉ có một mình. Trong phòng còn sót lại một chiếc ghế bành, và trên đó là một người phụ nữ.

Ả còn trẻ – có lẽ chỉ tầm Jessamine – và mặc chiếc váy vải in rẻ tiền, mái tóc buộc túm dưới gáy. Tóc rối bù mang màu nâu xỉn, và tay ả đỏ lựng. Đôi mắt ả mở to nhìn trừng trừng.

“Trời,” Will ngạc nhiên chẳng biết nói gì. “Ả...”

“Chết rồi,” Jem nói.

“Bồ chắc không?” Will không thể rời mắt khỏi gương mặt cô gái kia. Ả trắng bệch nhưng không phải theo kiểu da người chết, tay đặt ngay ngắn trong lòng, những ngón tay hơi cong lại chứ không đơ như người chết. Anh lại gần hơn và đặt tay lên hai tay ả. Chúng cứng và lạnh lạnh. “Ờ, ả không đáp lại tôi,” anh nhận xét với vẻ tươi sáng hơn thực tế, “vậy chắc ả chết rồi.”

“Hoặc ả biết nhìn người.” Jem quỳ xuống và ngược nhìn gương mặt người con gái. Đôi mắt ả màu xanh dương nhạt và lồi ra; chúng nhìn qua Jem, vô hồn như mắt vẽ. “Cô này,” Jem nói và chạm vào cổ tay ả định kiểm tra xem còn mạch không.

Ả giật lên dưới tay anh và rên rỉ nghe không giống người chút nào.

Jem vội đứng dậy. “Cái gì...”

Người con gái ngẩng đầu. Đôi mắt ả vẫn vô hồn, vô định, nhưng đôi môi đang máy móc cử động. “Cẩn thận!” Ả gào lên. Giọng ả vang vọng khắp phòng, và Will hét một tiếng rồi nhảy lùi lại.

Giọng người con gái kia nghe như tiếng bánh răng cọ vào nhau. “Cẩn thận, Nephilim. Ác giả ác báo, người giết người rồi có người sẽ giết người. Thiên thần không thể bảo vệ các người khỏi những tạo vật không phải của Chúa hay của Quỷ, một đội quân chẳng thuộc thiên đường hay địa ngục. Hãy cẩn thận với con người. Cẩn thận.” Giọng ả ré rin rít, và ả ngật ra ghế như một con rối bị điều khiển bởi những sợi dây vô hình. “CẨN THẬN CẨN THẬN CẨN THẬN CẨN THẬN CẨN THẬN....”

“Lạy Chúa lòng lành,” Jem lầm bầm.

“CẨN THẬN!” cô gái hét một tiếng cuối rồi đổ xuống nền nhà và đột nhiên im lặng. Will há hốc miệng nhìn.

“Ả....?” anh mở lời.

“Đúng,” Jem nói. “Giờ chắc ả chết thật rồi.”

Nhưng Will lắc đầu. “Chết. Bồ biết không, tôi không nghĩ vậy.”

“Vậy bồ nghĩ gì?”

Thay vì trả lời, Will tới quỳ bên cái xác. Anh đặt hai ngón tay lên hai bên má người con gái và nhẹ nhàng quay đầu cho ả nhìn anh. Miệng ả há ra, con mắt phải nhìn trần nhà. Con mắt trái treo tòng teng tới giữa má, dính với hốc mắt bằng một đoạn dây đồng.

“Ả không sống,” Will nói, “nhưng cũng chẳng chết. Có lẽ ả... giống một thiết bị thông minh của Henry.” Anh chạm vào mặt ả. “Ai có thể làm chuyện này chứ?”

“Tôi chẳng đoán ra. Nhưng ả gọi chúng ta là Nephilim. ả biết chúng ta là gì.”

“Hoặc có người biết,” Will nói. “Chứ tôi không nghĩ ả biết gì đâu. Tôi nghĩ ả là một cỗ máy, giống một cái đồng hồ vậy. Và ả đã hỏng.” Anh đứng dậy. “Nhưng dù sao chúng ta cũng phải đưa ả về Học Viện. Henry sẽ muốn nghiên cứu ả.”

Jem không đáp mà mãi mê nhìn người con gái nằm trên sàn. Đôi chân trần lộ dưới gấu váy thật bẩn thỉu. Miệng ả há ra và Jem có thể thấy mảnh kim loại lóe lên trong họng. Đôi mắt ả treo tòng teo* kỳ lạ trên mẫu dây đồng khi bên ngoài cửa sổ, tiếng đồng hồ một nhà thờ nào đó điểm báo giữa trưa.

Khi vào công viên, Tessa bắt đầu thư giãn. Cô chưa từng ở một không gian xanh yên tĩnh kể từ ngày đặt chân tới Luân Đôn, và tâm trạng cô khá lên khi thấy cây cỏ, dù cô nghĩ chẳng công viên nơi đâu đẹp bằng công viên Trung Tâm của New York. Bầu trời ở đây không ảm đạm như phần còn lại của thành phố, mà mang màu gần giống sắc xanh.

Thomas đứng đợi tại cỗ xe ngựa khi những cô gái đi dạo. Trong lúc Tessa đi cạnh Jessamine, cô gái kia tiếp tục nói luyên thuyên không dứt. Họ đang đi qua một đại lộ mà theo như Jessamine nói thì chả hiểu vì sao nó lại bị gọi là Rotten Row (Hàng cây thối). Dù mang cái tên không hay nhưng rõ ràng nó là nơi để nhìn và được nhìn. Đi giữa đường là những người phụ nữ và đàn ông phục trang tuyệt đẹp đang ngồi trên lưng ngựa điều hành. Những người phụ nữ đeo các tấm mạng bay bay trong gió và cười lạnh lớt. Tiếng cười của họ vang vọng trong tiết trời mùa hè. Hai bên đại lộ là những người đang tản bộ. Những chiếc ghế được đặt dưới tán cây, và đám phụ nữ ngồi xoay những chiếc ô sắc sỡ và nhấp những ngụm nước bạc hà; bên cạnh họ là những người đàn ông để ria mép đang phì phèo điếu thuốc, phả mùi thuốc lá vào bầu không khí vốn đã ẩm mùi cỏ mới cắt và mùi ngựa.

Nhưng không ai dừng lại nói chuyện với họ; Jessamine dường như biết rõ mọi người – ai đã kết hôn, ai đang tìm chồng, ai có quan hệ trăng gió với ai. Chuyện nghe hơi đau đầu và Tessa mừng khi họ rời khỏi con đường và đi vào một lối nhỏ hơn dẫn vào công viên.

Jessamine cầm tay Tessa và khẽ bóp nhẹ. “Bồ không biết mình mừng thế nào khi có một cô bạn gái đâu,” cô nàng vui vẻ nói. “Ý mình là, Charlotte cũng tốt, nhưng chị ấy tẻ nhạt và đã kết hôn rồi.”

“Vậy còn Sophie.”

Jessamine khịt mũi. “Sophie là hầu gái.”

“Mình biết những tiểu thư dễ kết bạn với hầu gái phục vụ họ,” Tessa phản đối. Điều đó không hoàn toàn đúng. Cô mới đọc, chứ chưa biết một ai như vậy. Nhưng theo như tiểu thuyết, nhiệm vụ chính của những cô hầu gái phục vụ các tiểu thư là lắng nghe chủ nhân trải lòng về mối tình thâm khốc, rồi thi thoảng mặc váy áo của chủ nhân để giả làm chủ nhân để chủ nhân không bị người xấu bắt. Nhưng Tessa không thể tưởng tượng cảnh Sophie làm những việc như vậy vì Jessamine.

“Bồ nhìn thấy mặt cô ấy ra sao rồi đó. Xấu xí làm cô ta căm căn. Một cô hầu gái phải xinh đẹp, biết nói tiếng Pháp, mà Sophie chẳng được nước gì hết. Mình đã bảo Charlotte như vậy khi chị đưa cô ấy về. Charlotte không nghe mình. Chị chẳng bao giờ lắng nghe hết.”

“Mình không hiểu,” Tessa nói. Họ đã bước vào con đường nhỏ uốn lượn qua những hàng cây. Họ thoáng thấy mặt nước lấp lóa và những nhánh cây xoắn xuýt vào nhau thành cái lưới che nắng.

“Mình biết mà! Mình cũng chẳng hiểu!” Jessamine ngẩng cổ để ánh nắng lọt qua tán lá nhảy nhót trên da cô nàng. “Charlotte chẳng nghe ai hết. Chị luôn dắt mũi Henry tội nghiệp. Mình chẳng hiểu sao anh ấy lấy Charlotte nữa.”

“Vì Henry yêu Charlotte?”

Jessamine khịt khịt mũi. “Chẳng ai nghĩ vậy. Henry muốn vào Học Viện để có thể làm những thí nghiệm nho nhỏ dưới hầm và không phải chiến đấu. Và mình không nghĩ anh ấy thấy phiền khi phải lấy Charlotte – mình không nghĩ anh ấy muốn lấy người nào khác. Nhưng nếu là người khác điều hành Học Viện, anh ấy sẽ kết hôn với người đó thôi.” Cô nàng khịt mũi. “Rồi còn Will với Jem nữa chứ. Jem rất dễ chịu, nhưng bồ biết người ngoại quốc thế nào rồi đấy. Không đáng tin, ích kỷ và lười nhác. Anh ta luôn ở trong phòng giả ốm, không chịu động tay động chân giúp người khác gì hết,” Jessamine vô tư nói tiếp, rõ ràng đã quên bég mất rằng Jem và Will đang khám xét Ngôi Nhà Hắc Ám khi cô nàng nhàn tản thả bộ trong công viên cùng Tessa. “Và Will. Đẹp trai, nhưng nửa ngày hành động như đồ điên; như thể anh ta được người rừng nuôi lớn vậy. Anh ta chẳng tôn trọng ai hay cái gì, không chịu cư xử như một quý ông. Chắc do anh ấy là người xứ Wales.”

Tessa bối rối. “Xứ Wales?” Điều đó tệ lắm sao? Cô định nói thêm, nhưng Jessamine tưởng Tessa nghi ngờ nguồn gốc xuất thân của Will liền vui vẻ nói tiếp.

“Đúng. Nhìn mái tóc đen của anh ấy là biết. Mẹ anh ấy là người xứ Wales. Bố anh ấy phải lòng bà ấy, và chuyện gì phải đến cũng đến. Ông ấy từ bỏ thân phận Nephilim. Có lẽ ông ấy bị bỏ bùa.” Jessamine cười. “Bồ biết không, xứ Wales có nhiều loại bùa ngải lắm đấy.”

Tessa không biết. “Bồ biết chuyện bố mẹ Will chứ? Họ chết rồi à?”

“Chắc vậy, nếu không họ phải tới tìm anh ấy chứ.” Jessamine nhú mày. “Mà thôi kệ đi. Mình không muốn nói về Học Viện nữa.” Cô nàng quay phắt lại nhìn Tessa. “Hắn bồ thấy lạ khi mình đối tốt với bồ.”

“Ờ...” Tessa quả có cảm thấy vậy. Trong tiểu thuyết, những cô con gái con nhà giàu bị thất thế thường được những người hảo tâm giàu có mua cho quần áo mới và cho học hành đầy đủ (Nhưng Tessa nghĩ chuyện học vấn của cô chẳng có vấn đề gì hết. Dì Harriet từng làm gia sư.) Tất nhiên Jessamine sẽ không đóng vai bà lão tốt bụng giúp người không vụ lợi như trong truyện. “Jessamine, bồ đã bao giờ đọc Người Thắp Đèn chưa?”

“Tất nhiên chưa. Con gái không nên đọc tiểu thuyết,” Jessamine nói bằng giọng như đang nhắc lại một điều nghe được ở đâu đó. “Thôi Gray này, mình muốn nhờ bồ chút chuyện.”

“Cứ gọi mình là Tessa.” Tessa tự động sửa lại.

“Tất nhiên, chúng ta là bạn thân cơ mà,” Jessamine nói, “và sẽ còn hơn thế.”

Tessa bối rối nhìn cô gái kia. “Ý bồ là sao?”

“Vì mình chắc Will khó ưa kia đã nói với bồ rằng bố mẹ mình, ông bố bà mẹ yêu quý của mình đã qua đời. Nhưng họ để lại một khoản tiền kha khá. Và nó sẽ được chuyển cho mình vào sinh nhật mười tám sau đây vài tháng. Tất nhiên bồ thấy rắc rối ở đâu rồi đó.”

Tessa không thấy liên hồi. “Mình á?”

“Mình không phải Thợ Săn Bóng Tối, Tessa. Mình ghét mọi thứ về Nephilim. Mình chưa từng muốn là một trong số họ. Ước nguyện lớn nhất đời mình là được rời Học Viện và không bao giờ phải giao tiếp với bất cứ ai sống trong đó nữa.”

“Nhưng mình tưởng bố mẹ cậu là Thợ Săn Bóng Tối...”

“Một người không phải Thợ Săn Bóng Tối nếu như không muốn,” Jessamine đáp. “Bố mẹ mình như vậy đấy. Họ rời Clave khi còn trẻ. Mẹ

mình không muốn ở gần các Thọ Săn Bóng Tối. Bà nói bà chưa từng muốn một cô gái phải sống đời như vậy. Bà muốn những thứ khác cho mình. Rằng mình có thể được nổi tiếng, gặp Nữ Hoàng, tìm được một đức lang quân và có những đứa con xinh xắn. Mình được sống cuộc đời bình thường.” Giọng cô nàng ánh lên sự ham muốn. “Tessa, trong thành phố này có những cô gái khác bằng tuổi mình, không xinh bằng mình, nhưng luôn khiêu vũ, tán tỉnh, cười nói và kiếm chồng. Họ học bằng tiếng Pháp. Mình học bằng tiếng quý tộc lợm. Thật không công bằng.”

“Bồ vẫn kết hôn được cơ mà.” Tessa bối rối. “Bất cứ người đàn ông nào cũng muốn...”

“Mình có thể kết hôn với một Thọ Săn Bóng Tối.” Jessamine nói từ đó với vẻ khó chịu. “Rồi giống như Charlotte, mình phải mặc đồ như đàn ông và chiến đấu như đàn ông. Thật kinh tởm. Phụ nữ không nên sống như vậy. Chúng ta phải sống đời yên ả trong những ngôi nhà xinh xắn. Trang hoàng chúng theo cách làm vui lòng đức ông chồng. Khiến họ thoải mái và phần chần bẻg vẻ ngoài thánh thiện của chúng ta.”

Jessamine không có vẻ thánh thiện chút nào, nhưng Tessa không nói ra. “Mình không hiểu sao...”

Jessamine túm chặt lấy tay Tessa. “Bồ không hiểu ư? Tessa, mình có thể rời Học Viện, nhưng không thể sống một mình. Điều đó thật chẳng cao quý chút nào. Có lẽ sẽ ổn nếu mình là một góa phụ, nhưng mình chỉ là một cô thiếu nữ. Nhưng nếu mình có bạn đồng hành... một người chị em...”

“Bồ muốn mình giả làm chị em của bồ?”

“Sao lại không?” Jessamine nói, như thể đó là một lời gợi ý có lý nhất quả đất. “Hoặc bồ có thể là người họ hàng tới từ Mỹ của mình. Đúng, thế ổn đấy,” cô nàng nói với vẻ thực tế hơn. “Bồ không còn nơi nào để đi, đúng không? Mình chắc chúng ta sẽ sớm tìm được một tấm chồng thôi.”

Đầu Tessa bắt đầu đau và cô chỉ ước Jessamine ngừng nói từ “tìm” như thể tìm một con chó con mèo đi lạc.

“Mình có thể giới thiệu bồ với giới thượng lưu,” Jessamine tiếp tục. “Sẽ có những buổi tiệc khiêu vũ, ăn tối...” cô nàng ngừng lại, đột nhiên bối rối nhìn quanh. “Nhưng... chúng ta ở đâu thế này?”

Tessa nhìn quanh. Con đường rất hẹp. Giờ nó trở thành một đường mòn nhỏ đi giữa những hàng cây cao và khẳng khiu. Tessa không còn nhìn thấy bầu trời, không nghe thấy tiếng người cười nói. Bên cạnh cô, Jessamine đã dừng lại. Gương mặt cô nàng đột nhiên hằn nổi sợ hãi. “Chúng ta đi nhầm đường rồi,” cô nàng thì thào.

“Vậy chúng ta tìm đường về nhé?” Tessa quay lại, tìm một kẽ lá, một tia nắng. “Mình nghĩ chúng ta tới từ hướng này.”

Jessamine đột ngột bấu chặt lấy tay Tessa. Có gì đó – không, ai đó – đang án ngữ trước mặt họ.

Người đó nhỏ thó đến mức Tessa tưởng họ đang thấy một đứa trẻ. Nhưng khi bóng dáng đó bước vào vùng sáng, cô thấy nó là một người đàn ông – một người đàn ông khô đét, lưng còng, ăn mặc rách rưới và đội chiếc mũ sờn rách như kẻ bán rong.

Gương mặt nó đầy nếp nhăn và trắng bệch như lớp mốc phủ trên quả táo già. Nó có đôi mắt đen láy.

Nó cười, khoe hàm răng sắc như dao cạo. “Mấy tiểu thư xinh đẹp.”

Tessa liếc nhìn Jessamine; cô gái kia đứng đờ người bất động, miệng mím tới trắng bệch. “Chúng ta nên đi thôi,” Tessa thì thào và kéo tay Jessamine. Từ từ, như thể đang mơ, Jessamine để Tessa dẫn mình về đường cũ.

Và người đàn ông lại xuất hiện trước mặt họ, chặn đường họ trở lại công viên. Xa xa, Tessa nghĩ mình có thể thấy khoảng không tươi sáng, ngập tràn ánh nắng của công viên. Nó xa tới không tưởng.

“Hai cô đi nhầm đường.” Người lạ mặt nói. Giọng nó ngân nga, có nhạc. “Các cô gái xinh đẹp ời, các cô đi nhầm đường rồi. Các cô biết chuyện gì sẽ xảy ra với các cô gái như cô chứ?”

Nó tiến tới một bước.

Jessamine, vẫn cứng đờ người, nắm chặt cái ô như thể đó là phao cứu sinh. “Yêu tinh,” cô nàng nói, “ba bị, dù mi là ai – bọn ta không muốn gây hấn với Tiên Tộc. Nhưng nếu mi chạm vào bọn ta...”

“Các cô đi nhầm đường,” người đàn ông nhỏ thó vừa ngân nga vừa tới gần hơn. Khi ấy, Tessa thấy đôi giày sáng loáng của nó không phải giày, mà là bộ móng guốc bóng bẩy. “Đồ Nephilim ngu ngốc dám tới nơi này khi không có Ấn Ký. Đây là vùng đất lâu đời hơn bất kì Hiệp Định nào. Đây là một vùng đất lạ. Nếu dòng máu thiên thần của cô từng đổ trên đây, những sợi dây vàng sẽ mọc lên với những viên kim cương trên chóp. Và ta muốn cái đó. Ta muốn máu của cô.”

Tessa kéo tay Jessamine. “Jessamine, chúng ta nên...”

“Im nào Tessa,” Jessamine giật tay ra và chỉ cái ô vào con yêu tinh. “Mi không muốn làm điều đó đâu. Mi không muốn...”

Sinh vật kia nhảy tới. Khi y lao tới, miệng nó ngoác rộng, da nứt toác và Tessa thấy gương mặt bên dưới đầy những răng nanh và độc địa. Cô hét và thối lui nhưng giày vướng phải một rễ cây. Cô ngã ngửa ra đất trong khi Jessamine giơ cây dù, và với một cú lắc cổ tay, chiếc dù bung mở như một bông hoa.

Con yêu tinh hét văng lên. Nó hét, ngã ngửa và lăn lộn trên đất. Máu tứa ra từ vết thương trên má, nhuộm đỏ chiếc áo khoác màu xám rác rưởi.

“Ta đã bảo rồi,” Jessamine nói. Cô nàng thở dốc, ngực phập phồng như thể vừa chạy qua công viên. “Đồ bẩn thỉu kia, ta đã bảo mi để chúng ta yên...” cô nàng đánh con yêu tinh thêm lần nữa, và Tessa có thể thấy mép dù của Jessamine lóe lên ánh sáng bạc kim kỳ lạ, và sắc như dao cạo. Máu lấm tẩm trên đó.

Con yêu tinh gào rú, giơ tay lên bảo vệ mình. Giờ nó giống như một ông già nhỏ thó bị gù, và dù Tessa biết đó chỉ là ảo ảnh, cô không thể gạt đi cảm giác thương hại. “Cô ơi, làm ơn thương tình, làm ơn...”

“Thương tình ư?” Jessamine quát. “Mi muốn trồng hoa từ máu ta! Đồ yêu tinh dơ bẩn! Đồ ghê tởm!” Cô nàng liên tục xĩa vào sinh vật kia trong khi nó lồm lộn gào thét. Tessa ngồi, lắc cho đất bẩn rơi khỏi tóc và loạng choạng đứng lên. Jessamine vẫn đang gào thét, cây dù bay lên và sinh vật trên mặt đất oằn mình dưới mỗi cú đánh. “Ta ghét mi!” Jessamine ré lên bằng cái giọng run rẩy và cao chói lói. “Ta ghét mi và bất cứ thứ gì giống mi – các cư dân Thế Giới Ngầm – đồ kinh tởm, đồ kinh tởm...”

“Jessamine!” Tessa chạy tới chỗ cô gái kia và vòng tay ôm chặt cô nàng lại. Jessamine chống cự một lúc, và Tessa biết cô không thể giữ được lâu. Cô nàng kia khỏe, những cơ bắp dưới làn da con gái mềm căng như ngọn roi. Và rồi đột nhiên Jessamine xịu xuống, dựa vào Tessa, thở nấc lên khi cây dù buông xuống khỏi tay. “Không,” cô nàng thút thít. “Không. Mình không muốn. Mình không định làm vậy. Không...”

Tessa liếc xuống. Cơ thể con yêu tinh nằm co quắp bất động dưới chân họ. Máu lan trên mặt đất từ nơi nó nằm tựa như đám dây leo đen đúa. Tessa ôm lấy Jessamine đang nức nở mà lòng tự hỏi rằng loại cây gì sẽ mọc lên ở đây.

Không hề bất ngờ khi Charlotte phục hồi khỏi cơn chấn động trước. “Ông Mortmain, tôi không chắc ông muốn nói gì...”

“Tất nhiên là cô chắc chứ.” Gương mặt gầy của ông ta nở một nụ cười ngoác tận mang tai. “Thợ Săn Bóng Tối. Nephilim. Các vị tự xưng như vậy, đúng chứ? Hậu duệ của người và thiên thần. Thật lạ khi Kinh Thánh miêu tả Nephilim là những con quái vật xấu xí nhỉ?”

“Ông biết không, điều đó không hề đúng chút nào,” Henry không thể nào cưỡng lại bản chất của mình. “Đó là vấn đề chuyển ngữ từ tiếng Aramaic...”

“Henry,” Charlotte cảnh cáo.

“Các người thực sự nhốt linh hồn quý các vị giết trong một tảng pha lê khổng lồ sao?”

“Ý ông là Pyxis?” Henry bối rối. “Nó không phải pha lê, mà giống cái hộp gỗ hơn. Và quý không có linh hồn. Chúng có năng lượng...”

“Trật tự nào, Henry,” Charlotte quát.

“Cô Branwell,” Mortmain nói. Ông ta có vẻ vui tươi đáng sợ. “Làm ơn đừng lo lắng. Tôi biết rõ về các vị. Cô là Charlotte Branwell đúng không? Và đây là chồng cô, Henry Branwell. Cô điều hành Học Viện Luân Đôn được xây dựng trên nền nhà thờ Thánh Toàn Năng. Cô thật sự cho rằng tôi không biết cô là ai sao? Nhất là khi cô phù phép người hầu của tôi? Cô thừa biết anh ta không chịu nổi nó mà. Tha cho anh ta đi.”

Charlotte nheo mắt. “Và sao ông có những thông tin này?”

Mortmain vui vẻ nhào người tới, chống tay lên bàn. “Tôi nghiên cứu huyền học. Từ hồi trẻ sống ở Ấn Độ, khi lần đầu tiên tôi biết về nó, tôi đã hứng thú với những vương quốc bóng tối rồi. Với một người ở địa vị của tôi, với nguồn tiền tài dư dả và thời gian rảnh rỗi nhiều, tôi có thể tiếp cận nhiều thứ. Tôi có thể mua sách và thông tin. Những thông tin về Nephilim không bí mật như cô tưởng đâu.”

“Có lẽ,” Henry cực kỳ không vui, “nhưng... ông phải biết điều ông làm nguy hiểm chứ. Giết quỷ... không hề giống bắn hổ. Chúng có thể săn lùng ông cũng như ông có thể săn lùng chúng.”

Mortmain cười khùng khục. “Chàng trai ơi, tôi không định tay không đánh quỷ đâu. Tất nhiên những tri thức này sẽ nguy hiểm khi rơi vào tay những kẻ nông nổi hiếu chiến, nhưng tôi rất cẩn trọng và lí trí. Tôi chỉ mở mang kiến thức về thế giới này mà thôi.” Ông ta nhìn căn phòng. “Tôi phải thừa nhận rằng mình chưa từng tiếp chuyện một Nephilim nào. Tất nhiên, các tác phẩm văn chương rất hay nhắc đến Nephilim, nhưng đọc và trải nghiệm là hai vấn đề hoàn toàn khác biệt. Tôi chắc hai vị đồng ý với tôi trong vấn đề này. Các vị có thể dạy tôi rất nhiều...”

“Ví dụ như,” Charlotte lạnh lùng nói, “ông nên dừng lại.”

Mortmain bối rối nhìn chị. “Xin lỗi?”

“Ông Mortmain, vì ông biết rất nhiều về Nephilim nên tôi xin mạn phép hỏi: ông có biết chúng tôi làm gì không?”

Mortmain tỏ vẻ tự mãn. “Tiêu diệt quỷ dữ. Bảo vệ loài người – người phàm, như các vị gọi chúng tôi.”

“Đúng,” Charlotte nói, “và rất nhiều lần chúng tôi phải bảo vệ con người trước sự ngu ngốc của chính họ. Có vẻ ông không biết điều này.”

Nghe tới đó, Mortmain thực sự chấn động. Ông ta liếc nhìn Henry. Charlotte biết ánh mắt đó. Đó là ánh mắt giữa đàn ông với nhau, cái nhìn muốn nói, Anh không biết đường dạy vợ à? Chị biết cái nhìn đó chẳng xi nhê gì với Henry, người đang cố đọc bản phác thảo ngược trên bàn Mortmain và chẳng để ý gì tới cuộc nói chuyện của hai người còn lại.

“Ông nghĩ kiến thức huyền học sẽ khiến ông thông thái,” Charlotte nói. “Nhưng tôi đã thấy quá nhiều người phạm phải chết rồi, thưa ông Mortmain. Tôi không đếm nổi số lần chúng tôi phải nhặt mẩu xác những người tự cho rằng có tài dùng phép. Tôi nhớ khi còn trẻ, tôi bị gọi tới nhà của một luật sư biện hộ. Ông ta là thành viên của một nhóm ngu ngốc tin rằng mình là pháp sư. Họ dành thời gian đọc thần chú, mặc áo choàng và vẽ ngôi sao năm cánh trên đất. Một tối nọ, ông ta nghĩ mình đủ tài cán để triệu hồi quỷ.”

“Và ông ta thành công không?”

“Có,” Charlotte nói. “Ông ta quả đã gọi được quỷ Marax. Nó giết sạch cả nhà ông ta.” Chị nói đều đều như trần thuật. “Chúng tôi thấy hầu hết đều bị mất đầu và treo ngược trong nhà. Đứa con út của ông ta bị nướng trên lửa. Chúng tôi không tìm được con quỷ Marax đó.”

Mortmain sợ xanh mặt nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. “Luôn luôn có những kẻ đánh giá quá cao khả năng của mình,” ông ta nói. “Nhưng tôi...”

“Nhưng ông sẽ không làm chuyện đại dột,” Charlotte nói. “Nhưng giờ ông đang làm trò đại dột đó. Ông nhìn vợ chồng tôi và nói ông không sợ chúng tôi. Ông vui mừng! Một câu chuyện thần tiên trở thành sự thực.” Chị đập tay xuống cạnh bàn, khiến ông ta nháy dựng lên. “Clave đứng đằng sau chúng tôi,” chị nói bằng giọng lạnh lùng hết mức. “Nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ con người. Ví như Nathaniel Gray. Anh ta đã biến mất, và rõ ràng một thứ huyền hoặc nào đó đứng sau vụ mất tích này. Và giờ chúng tôi tìm

ra ông chủ cũ của anh ta, và ông ta có liên quan tới huyền học. Nó khiến tôi thêm nghi hai chuyện có quan hệ với nhau.”

“Tôi... Cậu ta... Gray mất tích?” Mortmain lặp bặp.

“Đúng. Em gái Nathaniel tới nhờ chúng tôi tìm anh ta; cô ấy được hai pháp sư báo rằng anh mình đang gặp hiểm nguy. Trong lúc ông đang vui mừng, có lẽ anh ta đang chết dần chết mòn. Và Clave sẽ không nhân từ với những người cản trở nhiệm vụ của chúng tôi.”

Mortmain đưa tay vuốt mặt. Khi hạ tay xuống, gương mặt ông ta xám xịt. “Tất nhiên,” ông ta nói, “tôi sẽ nói cho hai vị biết mọi điều cần thiết.”

“Tuyệt vời.” Trái tim Charlotte đập rộn ràng, nhưng giọng nói không biểu lộ chút căng thẳng nào.

“Tôi quen bố Nathaniel. Tôi thuê ông ta trong hai mươi năm vào hồi nhà Mortmain chỉ tập trung vào ngành vận tải. Tôi có các văn phòng tại Hong Kong, Thượng Hải, Thiên Tân...” Ông ta dừng lại khi Charlotte sốt ruột gõ tay lên bàn. “Richard Gray làm việc cho tôi tại Luân Đôn này. Ông ấy là thư ký trưởng, một người đàn ông tốt bụng và thông minh. Tôi rất tiếc khi ông ấy cùng gia đình tới Mỹ. Khi Nathaniel viết thư giới thiệu cậu ấy là ai, tôi cho cậu ấy một công việc cũng ở vị trí ấy.”

“Ông Mortmain,” giọng Charlotte lạnh tanh. “Giờ không thích hợp...”

“Ồ có chứ,” người đàn ông nhỏ thó khẳng định. “Những kiến thức huyền học luôn giúp ích việc kinh doanh của tôi. Ví dụ như nhiều năm trước, khi nhà băng Lombard Street nổi tiếng phá sản và kéo theo sự sụp đổ của cả tá công ty lớn, nhờ quen biết một pháp sư mà tôi được tai qua nạn khỏi. Tôi có thể rút tiền tiết kiệm trước khi nhà băng giải thể và cứu công ty. Nhưng Richard thấy nghi ngờ. Hẳn ông ấy đã điều tra, vì ông ấy đã chất vấn tôi về câu lạc bộ Xứ Quý.”

“VẬY ông là thành viên,” Charlotte lẩm bẩm. “Tất nhiên rồi.”

“Tôi muốn Richard gia nhập câu lạc bộ – tôi còn đưa ông ấy tới một hai buổi gặp mặt – nhưng ông ấy không có hứng. Sau đó một thời gian ngắn, ông ấy đưa cả gia đình tới Mỹ.” Mortmain xòe tay. “Câu lạc bộ Xứ Quỷ không dành cho mọi người. Đi nhiều nên tôi được nghe vài câu chuyện về các tổ chức tương tự ở nhiều thành phố. Đó là những nhóm người biết về Thế Giới Bóng Tối và ước được chia sẻ hiểu biết với người khác, nhưng họ sẽ phải bỏ ra món tiền lớn để trở thành thành viên.”

“Một người đã phải trả giá cao hơn nhiều.”

“Đó không phải một tổ chức ma quỷ,” Mortmain nói. Ông ta có vẻ hơi tổn thương. “Chúng tôi được thấy nhiều phát kiến và phát minh tuyệt vời. Tôi đã thấy một pháp sư tạo ra chiếc nhẫn bạc có thể đưa người đeo nó tới một nơi khác chỉ cần người đó xoay nhẫn. Hay một cánh cửa có thể mang cô tới bất cứ nơi nào cô muốn trên thế giới. Tôi đã thấy những con người được hồi sinh...”

“Tôi biết phép thuật có thể làm những gì, thưa ông Mortmain.” Charlotte liếc nhìn Henry đang đứng dựa vào tường và xem xét bản vẽ một thiết bị cơ khí. “Còn một vấn đề khiến tôi quan tâm. Những pháp sư bắt cóc anh Gray có liên quan tới câu lạc bộ này. Tôi thường nghe nói đó là nơi dành cho người phạm. Sao cư dân Thế Giới Ngầm lại ở đó?”

Mortmain nhăn trán. “Cư dân Thế Giới Ngầm? Ý cô là những giống nòi có khả năng siêu việt như pháp sư và người sói ấy hả? Có nhiều cấp độ thành viên, thưa cô Branwell. Người phạm như tôi có thể trở thành thành viên câu lạc bộ. Nhưng chủ tịch – người điều hành – là cư dân Thế Giới Ngầm. Pháp sư, người sói và ma cà rồng. Tuy nhiên, Tiên tộc không giao du với chúng tôi. Những nguồn vốn của ngành công nghiệp đổ vào xây dựng đường ray rồi công xưởng khiến môi trường sống của họ bị thu hẹp. Họ ghét những

thứ đó.” Ông ta lắc đầu. “Tiên là những sinh vật xinh đẹp, nhưng tôi sợ là quá trình này sẽ giết chết họ mất.”

Charlotte không hứng thú với những suy nghĩ của Mortmain về thần tiên; đầu óc chị đang xoay như chong chóng. “Để tôi đoán. Ông đưa Nathaniel đến câu lạc bộ, hết như đã làm với bố anh ta.”

Mortmain vừa phục hồi lại chút tự tin cũ liền ỉu xiu. “Nathaniel đã làm việc trong công ty tôi tại Luân Đôn vài ngày trước khi chết vấn tôi. Tôi đoán là cậu ta đã biết về những trải nghiệm của người bố tại câu lạc bộ, và nó khiến cậu ta muốn biết nhiều hơn. Tôi không thể phủ nhận, Tôi* đưa cậu ta tới một buổi gặp mặt và nghĩ chuyện sẽ chấm dứt tại đó. Nhưng không.” Ông ta lắc đầu. “Nathaniel đến với câu lạc bộ như cá đến với nước. Vài tuần sau buổi gặp mặt đầu tiên, cậu ta lại tới đó. Cậu ta gửi thư xin thôi việc và bảo sẽ làm việc cho một thành viên khác của câu lạc bộ Xứ Quý, một người sẵn lòng trả lương cao để cậu ấy đốt vào canh bạc.” Ông ta thở dài. “Không cần nói chắc cô cũng biết, cậu ta không hề ghi địa chỉ người gửi.”

“Và thế thôi sao?” giọng Charlotte lên cao vì không tin nổi. “Ông không hề tìm hiểu xem anh ta đã đi đâu và làm cho ai sao?”

“Một người có quyền làm ở đâu người đó muốn,” Mortmain quát âm lên. “Không có lý gì tôi phải tốn công...”

“Và từ đó ông không gặp anh ta?”

“Không. Tôi đã bảo...”

Charlotte ngắt lời. “Ông nói anh ta tới câu lạc bộ Xứ Quý như cá gặp nước, nhưng ông không gặp anh ta trong bất cứ cuộc gặp mặt nào kể từ ngày anh ta nghỉ việc?”

Vẻ hoảng hốt thoáng qua mắt Mortmain. “Tôi... tôi không tới buổi gặp mặt nào kể từ đó. Dạo này công việc của tôi lu bu quá.”

Charlotte neho mắt nhìn Axel Mortmain qua chiếc bàn lớn. Chị luôn nghĩ rằng mình giỏi đánh giá người khác. Chị đã từng gặp những kẻ giống Mortmain. Ranh ma, ôn hòa, tự tin, những kẻ tin sự thành công trong kinh doanh hay một lĩnh vực nào khác đồng nghĩa với việc họ sẽ thành công trong phép thuật. Chị lại nghĩ về ông luật sư biện hộ nọ, những bức tường trong căn nhà tại đường Knightbridge đỏ vết máu thành viên gia đình ông ta. Chị nghĩ tới cảm giác kinh hoàng ông ta cảm nhận được trong giây phút cuối đời. Chị có thể thấy cảm giác sợ hãi đó bắt đầu hiện lên trong mắt Mortmain.

“Ông Mortmain,” chị nói, “tôi không ngốc. Tôi biết ông có chuyện giấu tôi.” Chị rút bánh răng Will đã lấy từ nhà của Chị Em Hắc Ám ra và đặt lên bàn. “Cái này giống thứ công ty ông sản xuất.”

Với vẻ xao lãng, Mortmain nhìn vật nho nhỏ bằng kim loại trên bàn mình. “Đúng... đúng, đây là bánh răng của tôi. Thế thì sao?”

“Hai pháp sư tự xưng là Chị Em Hắc Ám – cả hai đều là thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ – đã giết hại con người. Những cô thiếu nữ. Vừa mới lớn. Và chúng tôi tìm thấy cái này trong tầng hầm nhà họ.”

“Tôi không liên quan gì tới các vụ giết người!” Mortmain kêu lên. “Tôi chưa từng... Tôi nghĩ...” Ông ta bắt đầu rịn mồ hôi.

“Ông nghĩ sao?” Charlotte ôn tồn.

Mortmain run rẩy cầm cái bánh răng lên. “Cô không tưởng tượng được...” Giọng ông ta lạc đi. “Vài tháng trước một thành viên ban quản trị của câu lạc bộ – một cư dân Thế Giới Ngầm, nhiều tuổi và hùng mạnh – đã tới gặp và bảo tôi bán cho hắn một vài đồ cơ khí giá rẻ. Những bánh răng, ống cam và những thứ đại loại như vậy. Tôi không hỏi để làm gì – sao tôi phải hỏi chứ? Dường như không có gì bất thường trong yêu cầu này.”

“Liệu đó có thể là người thuê Nathaniel sau khi anh ta bỏ việc chỗ ông không?”

Mortmain bỏ bánh răng xuống. Khi nó lăn trên mặt bàn, ông đập tay lên đó, khiến nó dừng lại. Dù ông ta không nói gì, Charlotte biết qua sự sợ hãi trong đôi mắt ông ta rằng suy đoán của chị là chính xác. Cảm giác râm ran chiến thắng chạy trong mạch máu chị.

“Tên hăn,” cô nói. “Hãy cho tôi biết tên hăn.”

Mortmain dán mắt nhìn bàn. “Vậy chẳng khác nào lấy mạng tôi.”

“Thế còn mạng của Nathaniel Gray thì sao?” Charlotte nói.

Không nhìn vào mắt chị, Mortmain lắc đầu. “Cô không biết người đó mạnh và nguy hiểm cỡ nào đâu.”

Charlotte ngồi thẳng. “Henry,” chị gọi. “Henry, đưa em Máy Triệu Tập.”

Henry không nhìn tường nữa và bối rối chớp mắt với chị. “Nhưng, em à...”

“Đưa em thiết bị đó!” Charlotte gắt. Cô ghét phải hét lên với Henry; nó giống như đá một chú cúm vậy. Nhưng đôi lúc chị buộc phải làm vậy.

Vẻ bối rối không rời khỏi gương mặt Henry khi anh tới bên vợ và rút một vật từ trong túi áo ra. Nó có hình chữ nhật bằng kim loại màu đen, với hàng loạt các nút ấn kỳ lạ bên trên. Charlotte cầm và đưa cho Mortmain.

“Đây là thiết bị triệu tập,” chị bảo. “Nó cho phép chúng tôi gọi Clave. Trong ba phút, họ sẽ bao vây nhà ông. Nephilim sẽ lôi ông ra khỏi phòng, kệ ông muốn gào thét đấm đá thế nào thì tùy. Họ sẽ thực hiện những trò tra tấn dã man nhất tới khi ông phun ra hết. Ông biết chuyện gì sẽ xảy ra với người bị nhò máu quý vào mắt chứ?”

Mortmain nhìn chị với vẻ khiếp đảm, nhưng không nói gì.

“Đừng thử thách tôi, ông Mortmain.” Thiết bị trong tay Charlotte trơn tuột vì mồ hôi, nhưng giọng chị vẫn đều đều. “Tôi ghét nhìn ông chết lắm.”

“Lạy Chúa lòng lành, ông nói ra đi!” Henry buột miệng. “Ông không cần làm vậy đâu, ông Mortmain. Ông chỉ làm mình khổ hơn thôi.”

Mortmain đưa tay che mặt. Charlotte nhìn ông ta và nghĩ ông ta luôn muốn gặp những Thợ Săn Bóng Tối thực thụ. Và giờ ước nguyện của ông ta đã thành hiện thực.

“De Quincey,” ông ta nói. “Tôi không biết họ của hã. Chỉ De Quincey thôi.”

Lạy Thiên Thần. Charlotte từ từ thở ra và hạ thiết bị xuống “De Quincey? Không thể là...”

“Cô biết hã là ai không?” giọng Mortmain nghe đờ đẫn. “—, chắc cô biết rồi.”

“Hã là thủ lĩnh của nhóm ma cà rồng Luân Đôn,” Charlotte nói với vẻ hơi lưỡng lự, “một cư dân Thế Giới Ngầm rất có tầm ảnh hưởng và là đồng minh của Clave. Tôi không tưởng tượng được sao hã...”

“Hã đứng đầu câu lạc bộ,” Mortmain nói. Ông ta có vẻ kiệt sức và hơi tái. “Mọi người khác đều phải nghe lệnh hã.”

“Người đứng đầu câu lạc bộ. Hã có danh xưng không?”

Mortmain hơi ngạc nhiên khi được hỏi. “Ông Chủ.”

Bằng bàn tay hơi run rẩy, Charlotte nhét thiết bị đang cầm vào tay áo. “Cảm ơn ông Mortmain. Ông đã giúp chúng tôi rất nhiều.”

Mortmain nhìn chị với vẻ oán giận hết mức. “De Quincey sẽ biết tôi nói. Hã sẽ giết tôi.”

“Clave sẽ bảo đảm chuyện đó không xảy ra. Và chúng tôi sẽ che giấu danh tính cho ông. Hẳn không bao giờ biết chúng tôi đã hỏi chuyện ông.”

“Cô có thể làm vậy sao?” Mortmain nhẹ nhàng nói. “Chỉ vì... một người phàm ngu ngốc?”

“Tôi rất hi vọng ở ông, ông Mortmain ạ. Ông có vẻ đã nhận ra sự ngu ngốc của mình. Clave sẽ theo dõi ông – không chỉ để bảo vệ ông, mà để xem ông có tránh xa Xứ Quỷ không. Vì chính ông, tôi mong ông coi cuộc gặp này như một lời cảnh tỉnh.”

Mortmain gật đầu. Charlotte ra cửa, Henry đi sau; chị đã đứng ở ngưỡng cửa thì Mortmain lại lên tiếng. “Chúng chỉ là những bánh răng,” ông ta khẽ nói. “Chúng vô hại mà.”

Charlotte ngạc nhiên khi Henry trả lời mà không quay đầu lại. “Vật vô tri vô giác luôn vô hại, thưa ông Mortmain. Nhưng chúng ta không thể nói vậy về kẻ sử dụng chúng.”

Mortmain im lặng khi hai tsbt rời phòng. Một lát sau họ ra ngoài quảng trường, hít thở không khí trong lành – trong lành như không khí Luân Đôn luôn vậy. Nó ngọt ngào khói than và bụi, nhưng ít nhất không còn cảm giác sợ hãi, tuyệt vọng như một tấm lưới bao trùm phòng làm việc của Mortmain.

Rút thiết bị khỏi tay áo, Charlotte đưa cho chồng. “Đáng ra em nên hỏi anh trước,” chị nói khi anh ừ ơ nhận lại thiết bị, “cái này là gì hả Henry?”

“Một thứ anh đang nghiên cứu.” Henry vui vẻ nhìn nó. “Một thiết bị có thể cảm nhận năng lượng quỷ. Anh sẽ gọi nó là Máy Cảm Ứng. Nó chưa làm việc, nhưng rồi anh sẽ thành công cho xem!”

“Chắc chắn nó sẽ rất tuyệt.”

Henry chuyển sự phấn khích từ thiết bị qua vợ, một điều hiếm khi xảy ra. “Em đúng là thiên tài đấy, Charlotte. Giả vờ có thể gọi Clave từ đó, để dọa người đàn ông kia! Sao em biết anh có thiết bị em có thể tận dụng được?”

“Ông xã à, anh có,” Charlotte nói, “đúng không?”

Henry ra vẻ ngây thơ. “Bà xã, em vừa đáng sợ lại vừa tuyệt vời đấy.”

“Cảm ơn anh, Henry.”

Chuyến trở về Học Viện hoàn toàn trong im lặng; Jessamine nhìn dòng phương tiện như mắc cửi của Luân Đôn bên ngoài cửa sổ và không chịu nói một lời. Cô nàng đặt cây dù trong lòng, tỏ vẻ hờ hững khi vết máu trên diềm nhuộm đỏ chiếc áo khoác vải bóng. Khi họ tới sân nhà thờ, cô nàng để Thomas giúp bước xuống trước khi cầm lấy tay Tessa.

Ngạc nhiên trước hành động này, Tessa chỉ trố mắt nhìn. Những ngón tay của Jessamine lạnh băng. “Đi nào,” Jessamine sốt ruột gắt và kéo bạn mình qua cửa Học Viện, để lại Thomas trố mắt nhìn theo.

Tessa để cô gái kia kéo mình lên tầng, vào Học Viện và đi theo hành lang dài gần giống hệt hành lang ngoài phòng Tessa. Jessamine tìm cửa, đẩy Tessa vào và đi theo rồi đóng cửa lại sau lưng. “Mình muốn cho bồ xem cái này,” cô nàng nói.

Tessa nhìn quanh. Đây là một trong không biết bao nhiêu căn phòng ngủ rộng rãi khác của Học Viện. Nhưng Jessamine đã trang hoàng nó cho hợp với gu thẩm mỹ của cô nàng. Trên chân tường ốp gỗ, bức tường được dán giấy* lụa hình hoa hồng và ga trải giường có họa tiết in hoa. Trong phòng còn có một bàn trang điểm màu trắng đặt những đồ phụ kiện đắt tiền: giá để nhẫn, một lọ nước hoa, một cái lược và gương bằng bạc.

“Phòng bồ đẹp nhỉ,” Tessa nói, hi vọng có thể làm giảm cơn hoảng hốt cô đang cảm thấy.

“Nó quá nhỏ,” Jessamine nói. “Nhưng tới... tới đây.” Và vút cái dù dính máu xuống giường, cô nàng đi tới một góc cạnh cửa sổ. Tessa bối rối theo sau. Ở đó chẳng có gì ngoài chiếc bàn cao cao có đặt một ngôi nhà búp bê. Không phải dạng nhà đồ chơi Dolly bằng bìa cứng hai phòng mà Tessa chơi hồi nhỏ. Đây là mô hình thu nhỏ xinh đẹp của một ngôi nhà ở Luân Đôn, và khi Jessamine chạm vào nó, cửa trước có những cái bản lề nhỏ xíu mở ra.

Tessa nấc lên một tiếng. Trong nhà là những căn phòng nhỏ xíu xinh xắn được trang trí hoàn hảo bằng những món đồ nội thất thu nhỏ, mọi thứ đều đúng tỉ lệ, từ những chiếc ghế gỗ nho nhỏ, những chiếc gối đính cườm tới lò nướng trong bếp. Trong đó còn có những con búp bê nhỏ có đầu bằng sứ và các tranh sơn dầu nho nhỏ treo trên tường.

“Đây là nhà mình.” Jessamine quỳ xuống để tầm mắt ngang những căn phòng của ngôi nhà búp bê, và ra hiệu cho Tessa làm theo.

Tessa ngượng ngịu làm theo, cố không quỳ lên váy của Jessamine. “Ý bồ đây là căn nhà búp bê bồ có khi còn bé hả?”

“Không.” Jessamine có vẻ bức. “Đây là nhà mình. Bố mình đã làm cho mình khi mình lên sáu. Nó mô phỏng chính xác ngôi nhà gia đình mình sống hồi đó ở đường Curzon. Đây là giấy dán tường nhà mình dùng trong phòng ăn” – cô nàng chỉ – “và chính xác là chiếc ghế trong phòng làm việc của bố mình. Bồ thấy không?”

Cô nàng chăm chú nhìn Tessa, quá chăm chú tới độ Tessa chắc chắn mình nhìn thấy gì đó thật, thứ gì đó vượt xa món đồ chơi xa xỉ Jessamine đáng ra không nên chơi nữa. Cô đơn giản không biết đó có thể là gì. “Nó rất đẹp,” cuối cùng cô thốt lên.

“Thấy không, ở phòng khách là mẹ mình,” Jessamine nói và chạm vào một trong những con búp bê nhỏ xíu. Con búp bê lắc lư trên chiếc ghế bập bênh. “Và trong phòng làm việc, đang đọc sách là bố mình.” Cô nàng lướt tay sang một con búp bê sứ khác. “Và trên tầng, trong phòng trông trẻ là bé Jessie.” Trong chiếc nôi bé xíu quả thật có một con búp bê, chỉ lộ đầu khỏi cái chăn nhỏ xinh. “Sau đó nhà mình sẽ ăn tối trong phòng ăn. Và rồi bố mẹ mình sẽ ngồi bên cạnh lò sưởi trong phòng khách. Có đêm họ sẽ tới nhà hát, hoặc buổi dạ tiệc hay vũ hội.” Cô nàng nói liến thoắng như đang đọc kinh cầu nguyện. “Và rồi mẹ sẽ hôn chúc bố ngủ ngon rồi vào phòng ngủ cả đêm. Không có một cuộc gọi nào từ Clave yêu cầu họ ra ngoài giữa đêm để đấu đá với lũ quỷ trong bóng tối. Không có ai mang vết máu vào nhà. Không ai mất tay hay mắt vì một người sói, hay sặc nước thánh do bị ma cà rồng tấn công.”

Chúa ơi, Tessa nghĩ.

Như thế Jessamine đọc được tâm trí Tessa, gương mặt cô nàng cau lại. “Khi nhà mình bị cháy, mình chẳng còn nơi nào để đi. Mình không có bà con thân thích; họ hàng của bố mẹ mình đều là tsbt và đã dừng liên lạc với nhau kể từ ngày họ rời Clave. Henry làm cho mình chiếc dù này. Bỏ biết không? Mình nghĩ nó khá đẹp tới khi anh ấy bảo nó được viền hợp kim vàng bạc và sắc như dao cạo. Nó luôn là một món vũ khí.”

“Bỏ đã cứu chúng ta,” Tessa nói. “Trong công viên hôm nay. Mình không biết phải chống trả ra sao. Nếu bỏ không làm vậy...”

“Đáng ra mình không nên làm.” Jessamine đờ đẫn nhìn ngôi nhà búp bê. Mình không nên sống cuộc đời này, Tessa. Mình sẽ không có nó. Mình không quan tâm mình phải làm gì. Bắt mình sống thế này, mình thà chết còn hơn.”

Hoảng hốt, Tessa định bảo cô gái kia đừng nói vậy thì cửa mở ra. Sophie đội mũ trắng và mặc đồ đen gọn gàng bước vào. Khi nhìn Jessamine, ánh

mắt cô ấy ánh lên vẻ đề phòng. Cô ấy nói. "Cô Tessa, anh Branwell rất muốn gặp cô trong phòng làm việc. Anh ấy bảo có việc quan trọng."

Tessa quay sang hỏi Jessamine có ổn không, nhưng gương mặt Jessamine đã biến thành vô cảm. Vẻ tổn thương và giận dữ biến mất; tấm mặt nạ lạnh lùng được đeo trở lại. "VẬY ĐI ĐI, nếu Henry muốn gặp bồ," cô nàng nói. "Mình chán bồ lắm rồi, và hình như mình bị đau đầu. Sophie, khi trở lại, chị làm ơn lấy nước hoa day thái dương cho tôi nhé."

Sophie hào hứng nhìn Tessa. "Vâng, thưa cô Jessamine."

Chương 7: Cô gái người máy

Anh chẳng thể chơi

Ván cờ Đêm và Ngày

Bước dọc ngang di chuyển

Chiếu và bị chiếu

Rồi anh sẽ thua thôi.

- The Rubaiyat of Omar Khayyam,

Edward FitzGerald dịch, 1859

Ngoài trời đã tối, và chiếc đèn của Sophie tạo nên những cái bóng kỳ lạ nhảy nhót trên các bức tường khi cô ấy dẫn Tessa xuống hết tầng này tới tầng khác. Những bậc thang đã cũ, hơi lồi ở giữa do hàng bao nhiêu bước chân đã mài mòn chúng. Tường bằng đá thô nhám, những ô cửa sổ nhỏ xíu cách nhau từng quãng không cho chút ánh sáng lọt vào cho thấy họ đã ở dưới lòng đất.

“Sophie ơi,” cuối cùng Tessa nói vì quá căng thẳng trước bóng tối và sự im lặng, “có lẽ nào chúng ta sắp vào hầm mộ của nhà thờ không?”

Sophie cười khúc khích, và ánh sáng từ ngọn đèn tỏa lên tường khẽ rung động. “Nơi đó từng là hầm mộ, trước khi anh Branwell sửa nó thành phòng thí nghiệm. Anh ấy luôn ở đó nghiên cứu các món đồ chơi và làm đủ loại thí nghiệm. Cô Branwell chưa điên là may lắm rồi.”

“Anh ấy làm gì?” Tessa suýt ngã nhào khỏi bậc thang không bằng phẳng và phải tóm lấy tường để đứng vững. Sophie có vẻ không để ý.

“Đủ loại,” Giọng Sophie vang vọng lạ thường qua những bức tường. “Chế tạo vũ khí, bộ đồ đi săn kiểu mới cho Thợ Săn Bóng Tối. Anh ấy thích đồng hồ, đồ cơ khí và những thứ tương tự. Cô Branwell đôi lúc nói anh ấy sẽ yêu cô ấy hơn nếu cô ấy kêu tích tắc như đồng hồ.”

“Có vẻ,” Tessa nói, “chị thích vợ chồng Branwell.”

Sophie không nói gì, nhưng tấm lưng cô ấy uốn thẳng đầy tự hào.

“Dù gì cũng hơn em thích Will,” Tessa nói, mong sự hài hước sẽ làm tâm trạng cô gái kia nhẹ bớt.

“Cậu ta ấy à.” Sự khó chịu hiện rõ trong giọng Sophie. “Cậu ta... cậu ta xấu tính, đúng không? Làm tôi nhớ tới con trai người chủ cũ. Hẳn kiêu căng hệt như cậu Herodale. Từ ngày sinh ra, hẳn đều muốn gì được đó. Và nếu không có, hẳn...” tới đó, cô ấy vô thức đưa tay chạm vết sẹo chạy từ miệng lên thái dương.

“Hẳn làm sao?”

Nhưng vẻ cộc cằn của Sophie đã trở lại. “VẬY hẳn sẽ ăn vạ, thế thôi” Chuyển cây đèn sang tay kia, cô ấy nheo mắt nhìn bóng tối. “Cẩn thận nhé cô. Cầu thang trơn trượt lắm đấy.”

Tessa tới gần tường hơn. Đá lạnh lạnh dưới bàn tay cô. “Chị có nghĩ nó đơn giản vì Will là Thợ Săn Bóng Tối không?” cô hỏi. “Và họ... ờ, họ thích nghĩ mình hơn người khác, phải không? Jessamine cũng vậy.”

“Nhưng anh Carstairs và vợ chồng Branwell không giống vậy.”

Trước khi Tessa kịp nói thêm, họ đột nhiên dừng lại tại chân cầu thang. Có một cánh cửa gỗ sồi nặng nề gắn lưới sắt, Tessa không thấy gì qua tấm lưới sắt ngoài bóng tối. Sophie đưa tay với thanh sắt bản rộng chạy ngang cửa và kéo mạnh xuống.

Cánh cửa mở ra một vùng không gian rộng rãi sáng trưng, Tessa tròn mắt bước vào; nguyên bản của nơi này đúng là hầm mộ của nhà thờ. Những hàng cột to bè đỡ cái mái khuất trong bóng tối. Sàn nhà lát đá phiến sạm màu phong sương; một vài được khắc chữ và Tessa đoán mình đang đứng trên những tấm bia mộ - và xương - của những người được chôn ở nơi đây. Ở đây không có cửa sổ, và Tessa đoán nguồn ánh sáng trắng rực rỡ kia hẳn là do đèn phù thủy tỏa xuống từ những vòng đai cố định bằng đồng thau đính trên hàng cột.

Ở giữa phòng là rất nhiều những chiếc bàn lớn bằng gỗ đặt đủ loại link kiện cơ khí - bánh răng bằng đồng và sắt; các đoạn dây đồng dài; những chiếc cốc thủy tinh đựng chất lỏng đủ màu và một vài còn đang bốc khói hoặc mùi đăng ngột. Không khí sặc mùi sắt giống như thời tiết trước bão. Một bàn nữa vương vãi đầy những thứ vũ khí lóe sáng dưới ánh đèn phù thủy. Có một bộ đồ đã hoàn thành phần nửa trông giống một dạng áo giáp mắt kim loại mỏng treo trên khung dây cạnh chiếc bàn đá chất đầy chăn len dày cuì.

Đằng sau cái bàn đó là Henry với Charlotte bên cạnh. Henry đang cho vợ xem một vật trong tay - hình như là một bánh răng bằng đồng - và thì thầm. Anh ấy choàng cái áo vải thô rộng thùng thình giống áo của cánh ngư dân bên ngoài. Nó dính đầy đất và những chất lỏng đen đúa. Nhưng điều khiến Tessa ngạc nhiên nhất là cách anh ấy an ủi Charlotte. Thường thì anh ấy không có vẻ mặt này. Anh ấy trông tự tin và thẳng thắn, đôi mắt nâu lục nhạt khi ngược nhìn Tessa rất trong sáng và kiên định.

“Gray! Sophie đưa em xuống đây đúng không? Rất tốt!”

“À vâng, cô ấy...” Tessa mở miệng và liếc nhìn ra sau, nhưng Sophie không còn ở đó. Hẳn cô ấy đã im lặng ra cửa và trở lên tầng rồi. Tessa thấy mình thật ngốc vì không nhận ra. “Cô ấy đưa em xuống,” cô nói hết câu. “Anh muốn gặp em ạ?”

“Ừ,” Henry nói. “Vợ chồng anh cần em giúp. Em có thể qua đây một lát không?”

Anh ấy ra hiệu cho cô đến bên mình và Charlotte. Khi Tessa tới, cô thấy gương mặt Charlotte trắng bệch và mang vẻ dằn vặt, đôi lông mày* đượm vẻ ủ ê. Chị nhìn Tessa, căn môi, nhìn cái bàn phủ vải... và kéo xuống.

Tessa chớp mắt. Có phải cô tưởng tượng ra không? Nhưng không, có gì đó vừa chuyển động - và giờ khi ở gần hơn, cô thấy trên bàn không chỉ có một đồng vải. Nó đang phủ lên gì đó xấp xỉ kích cỡ và hình dáng cơ thể người. Cô khựng lại khi Henry nắm lấy góc vải và kéo, để lộ cái bên dưới.

Tessa, đột nhiên thấy chóng mặt, nắm lấy mép bàn. “Miranda.”

Xác cô gái kia nằm trên bàn, tay buông thõng, mái tóc nâu xỉn đổ xuống hai vai. Đôi mắt khiến Tessa sợ sệt đã biến mất. Giờ đó là hai hốc đen sâu hoắm trên gương mặt trắng bệch. Cái váy rẻ tiền bị cắt dọc mặt trước, để lộ bộ ngực trần. Tessa nhả mặt nhìn đi chỗ khác - và rồi vội nhìn lại vì shock. Dưới đó không có da, không có máu, dù ngực Miranda bị xé mở, làn da bóc ra như vỏ cam. Bên dưới vết cắt xẻ xấu xí ấy lóe lên... ánh kim loại ư?

Tessa tiến tới đối diện cái bàn Miranda nằm. Ở nơi đáng ra phải có máu, lớp da bị cắt rạch chỉ có hai mảnh da trắng bị kéo sang, bên dưới là lớp vỏ kim loại. Những tấm đồng được lắp ráp khá công phu tạo nên bộ ngực, đổ xuống dưới là một cái lồng bằng đồng dẻo tạo nên phần eo của Miranda. Một miếng đồng hình vuông bằng cỡ nắm tay Tessa bị lấy ra khỏi giữa ngực cô gái kia, để lại một khoảng trống.

“Tessa.” Giọng Charlotte nhẹ nhàng nhưng giục giã. “Will và Jem đã tìm thấy... thi thể này trong căn nhà giam giữ em. Căn nhà đó chẳng còn gì ngoài cô gái này.”

Tessa vẫn trố mắt ra nhìn và gật đầu. “Miranda. Cô hầu gái của Chị Em Hắc Ám.”

“Em biết gì về ả không? Ả là ai? Tiểu sử thế nào?”

“Không. Không. Em nghĩ... Ả ít nói lắm, và nếu mở miệng cũng chỉ lặp lại mệnh lệnh của Hai Chị Em thôi.”

Henry móc ngón tay vào môi dưới Miranda và kéo. “Ả có cái lưỡi bằng kim loại thô, nhưng đôi môi được tạo hình để nói, hoặc để ăn uống. Ả không có thực quản, nên chắc cũng không có dạ dày. Miệng ả kết thúc bằng một miếng kim loại sau răng.” Anh ấy quay đầu ả sang hai bên và nheo mắt.

“Nhưng ả là gì?” Tessa hỏi. “Một dạng cư dân Thế Giới Ngầm, hay là quỷ?”

“Không.” Henry thả hàm Miranda ra. “Ả không phải sinh vật sống. Ả là một cỗ máy tự động. Một tạo vật cơ khí có thể cử động và có hình dáng cũng như cách di chuyển giống con người. Leonardo da Vinci đã thiết kế ra một người máy như vậy. Em có thể thấy trong bản vẽ của ông ấy - một cỗ máy cơ khí có thể đi đứng và quay đầu. Ông ấy là người đầu tiên đưa ra luận điểm rằng con người chỉ là những cỗ máy phức tạp, bên trong chúng ta cũng có các bộ phận tựa như bánh răng, pít-tông, thanh cam tạo nên cơ và da. Vậy sao các bộ phận của cơ thể không thể được thay thế bằng đồng và sắt chứ? Sao chúng ta không thể tạo ra một con người? Nhưng cái này thì đến Jaquet Droz và Maillardet cũng chẳng thể nghĩ ra. Một người máy cơ sinh học thực sự, có hình dáng giống con người, có thể tự di chuyển và tự điều hướng.” Đôi mắt anh ấy sáng lên. “Quá tuyệt vời.”

“Henry.” Charlotte gật. “Cái lớp da anh đang ngưỡng mộ đến từ một nơi nào đó.”

Henry áp mu bàn tay lên trán, ánh sáng vụt tắt khỏi mắt anh ấy. “Đúng... những xác chết trong tầng hầm.”

“Nhóm Tu Huynh Câm đã kiểm tra chúng. Hầu hết đều thiếu các nội tạng như tim, phổi. Một vài mất xương và sụn, thậm chí cả tóc. Có thể Chị Em Hắc Ám đã dùng những thi thể đó để tạo nên các tạo vật cơ khí giống Miranda.”

“Và gã xà ích nữa,” Tessa nói. “Em nghĩ hẳn cũng là người máy. Nhưng sao có người làm chuyện này chứ?” “Còn chuyện này nữa,” Charlotte nói. “Đồng linh kiện cơ khí trong tầng hầm của Chị Em Hắc Ám được sản xuất bởi công ty Mortmain. Anh trai em từng làm cho công ty đó.”

“Mortmain!” Tessa thôi không nhìn cô gái trên bàn. “Chị đã tới gặp ông ấy, đúng không? Ông ta nói gì về Nate?”

Charlotte lưỡng lự một lát và nhìn Henry. Tessa biết ánh mắt đó. Đó là kiểu khi người ta chuẩn bị báo tin buồn. Cái nhìn cô và Nathaniel nhìn nhau khi họ có chuyện giấu dì Harriet.

“Chị có chuyện giấu em,” cô nói. “Anh trai em đâu? Mortmain biết gì?”

Charlotte thở dài. “Mortmain có dính dáng tới thế giới huyền học. Ông ta là thành viên câu lạc bộ Xứ Quỷ. Tổ chức này được một nhóm cư dân Thế Giới Ngầm điều hành.”

“Nhưng chuyện đó có liên quan gì tới anh trai em?”

“Anh trai em đã biết và thích câu lạc bộ đó. Anh ấy làm việc cho một ma cà rồng tên de Quincey. Một cư dân Thế Giới Ngầm có tầm ảnh hưởng rộng.

De Quincey chính là kẻ đứng đầu câu lạc bộ Xứ Quý.” Charlotte có vẻ cực kỳ chán ghét. “Có vẻ có cái tên gọi cho vị trí đó”

Đột nhiên thấy chóng mặt, Tessa lại nằm mép bàn. “Ông Chủ?”

Charlotte nhìn Henry đang cho tay vào ngực tạo vật kia. Anh lôi ra một trái tim người còn tươi đỏ nhưng cứng và sáng như được phủ véc-ni. Xung quanh nó là những dây đồng và dây bạc. Cứ một lát, nó lại đập một nhịp yếu ớt. Không hiểu sao nó vẫn còn đập. “Em muốn cầm không?” Anh ấy hỏi Tessa. “Em phải cẩn thận nhé. Những ống đồng này dẫn đi khắp cơ thể sinh vật kia, mang dầu và những chất lỏng dễ cháy khác. Nhưng anh chưa xác định được tất cả.

Tessa lắc đầu.

“Được rồi.” Henry có vẻ rất thất vọng. “Có cái này anh muốn xem. Nếu em nhìn vào đây...” Anh ấy cẩn thận xoay trái tim trong những ngón tay dài, để lộ một miếng kim loại ở phía đối diện có khắc một con dấu – một chữ Q hoavà một d thường bên trong.

“Dấu hiệu của De Quincey,” Charlotte nói. Chị có vẻ ủ rũ. “Chị từng thấy nó trong những bức thư hẩn gửi. Hẩn luôn là đồng minh của Clave, hoặc đó là chị nghĩ. Hẩn đã ở đó khi Hiệp Định được kí. Hẩn rất mạnh. Hẩn kiểm soát tất cả những Đứa Con của Màn Đêm thuộc khu tây thành phố. Mortmain nói De Quincey mua những linh kiện cơ khí từ ông ta, và thế là đủ hiểu. Có vẻ em không phải là người duy nhất trong ngôi nhà của Chị Em Hắc Ám được huấn bị cho Ông Chủ. Họ còn tạo ra những tạo vật cơ khí này cho hẩn.”

“Nếu ma cà rồng đó là Ông Chủ,” Tessa chậm rãi nói, “vậy hẩn là người sai Chị Em Hắc Ám bắt cóc em, và hẩn là kẻ buộc Nate viết thư. Hẩn phải biết anh trai em ở đâu.”

Charlotte khẽ cười. “Em suy nghĩ đơn giản thật.”

Giọng Tessa cương quyết. “Đừng tưởng em không muốn biết Ông Chủ định làm gì với em. Sao hăn bắt cóc và huấn luyện em. Sao hăn biết em có... có sức mạnh. Và đừng nghĩ em không muốn trả thù nếu có thể.” Cô thở một hơi run rẩy. “Nhưng giờ em chỉ còn có anh trai. Em phải tìm ra anh ấy.”

“Chúng ta sẽ tìm ra anh ấy mà Tessa,” Charlotte nói. “Tất cả những chuyện này – Chị Em Hắc Ám, anh trai em, khả năng của em, sự dính líu của de Quincey – có liên quan mật thiết với nhau. Chúng ta chỉ chưa tìm ra những mảnh còn thiếu mà thôi.”

“Anh rất mong chúng ta sẽ sớm tìm ra anh ta,” Henry buồn bã liếc nhìn cơ thể trên bàn. “Một ma cà rồng muốn làm gì với đám người nửa cơ khí này chứ? Anh không hiểu.”

“Chưa thôi,” Charlotte nói và hất cao cái cằm nhỏ. “Nhưng rồi anh sẽ hiểu.”

Henry ở lại trong phòng thí nghiệm kể cả khi Charlotte nói đã quá giờ ăn tối. Anh ấy bảo cần ở lại thêm năm phút rồi hờ hững đuổi họ đi trong khi Charlotte lắc đầu.

“Phòng thí nghiệm của Henry – em chưa từng thấy gì giống vậy,” Tessa nói với Charlotte khi họ đi được nửa cầu thang. Cô đã thở không ra hơi, nhưng Charlotte vẫn đi nhịp nhàng và như không hề biết mệt.

“Đúng,” Charlotte buồn buồn đáp. “Henry sẽ dành cả ngày lẫn đêm ở đó nếu chị cho phép.”

Nếu chị cho phép. Từ đó khiến Tessa bất ngờ. không phải chồng mới có quyền quyết định cái gì được phép cái gì không, và ngôi nhà của anh ta ra sao ư? Nhiệm vụ của vợ là làm theo ước nguyện và cho anh ta bến đỗ bình yên giữa những hỗn độn của cuộc đời. Và nơi để anh ta né đời. Nhưng Học

Viện không như vậy. Nó vừa là nhà, vừa là một trường tư thục, vừa là một trại luyện binh. Và người điều hành nó chắc chắn không phải là Henry.

Reo lên một tiếng ngạc nhiên, Charlotte dừng lại ngay trước Tessa.
“Jessamine! Có chuyện gì thế này?”

Tessa ngược lên. Jessamine đứng ở đầu cầu thang, ngay ngưỡng cửa. Cô nàng vẫn mặc bộ đồ cũ, dù mái tóc, giờ là những lọn xoắn nhỏ cầu kỳ, rõ ràng đã sẵn sàng dự bữa tối. Gương mặt cô nàng cau có khó tả.

“Đó là Will,” cô nàng nói. “Anh ấy đang làm trò lơ trong phòng ăn kia.”

Charlotte có vẻ bối rối. “Thế trò lơ của cậu ấy ở đó khác với ở thư viện, trong kho vũ khí, hay bất cứ nơi nào khác thế nào?”

“Vì,” Jessamine nói như thể đã quá rõ ràng, “chúng ta phải ăn trong đó.” Cô nàng quay người ra bước trong hành lang, đôi lúc lại liếc ra sau để chắc chắn Tessa và Charlotte đi theo mình.

Tessa không thể không cười. “Chị như mẹ của bọn họ ấy nhỉ?”

Charlotte thở dài, “Ừ,” chị đáp. “Trừ việc họ buộc phải quý chị.”

Tessa không biết phải trả lời ra sao.

Vì Charlotte bảo có việc phải làm ở phòng khách trước nên Tessa tự tới phòng ăn. Khi vừa tới đó trong tâm trạng rất ư tự hào vì không lạc đường, cô thấy Will đang đứng trên tủ và gắn gì đó lên trần.

Jem ngồi trên ghế và ngược nhìn Will với vẻ ngờ vực. “Bồ làm vỡ là xong chuyện đó nhá,” anh nói và nghiêng đầu khi thấy Tessa. “Chào em,” Nhìn theo ánh mắt cô, anh mỉm cười. “Anh treo đèn khí bị lệch nên Will giúp chỉnh lại.”

Tessa không thấy cái đèn khí bị sao, nhưng trước khi cô kịp nhận xét, Jessamine đã bước vào phòng và lườm Will. “Thật sao? Anh bảo Thomas làm không được à? Một quý ông không cần...”

“Máu dính trên tay áo em hả, Jessie?” Will liếc xuống hỏi.

Jessamine cau mặt. Không nói thêm lời nào, cô nàng quay gót đi tới cuối bàn, ngồi phịch xuống và nhìn thẳng.

“Có chuyện xảy ra lúc em và Jessamine ra ngoài à?” Jem thực sự lo lắng, Khi anh quay đầu nhìn Tessa, cô thấy ánh xanh lam lóe lên trên hõm cổ anh.

Jessamine hốt hoảng nhìn Tessa. “Không.” Tessa nói. “Chẳng có gì cả...”

“Anh làm được rồi!” Henry ngạo nghễ vào phòng, cầm gì đó trong tay. Nó giống một ống đồng có nút đen ở cạnh. “Các em không nghĩ anh làm được, đúng không?”

Will thôi chỉnh cái đèn khí nữa và liếc Henry. “Anh có biết là chẳng ai hiểu anh nó* gì không?”

“Mát Lân Tinh của anh hoạt động rồi.” Henry tự hào giơ vật kia lên. “Nó giống đèn phù thủy nhưng sáng gấp năm lần. Chỉ cần ấn nút và em sẽ thấy một luồng sáng chưa bao giờ tưởng tượng nổi.”

Im lặng. “Vậy,” cuối cùng Will lên tiếng, “nó là đèn phù thủy rất rất sáng ạ?”

“Chính xác,” Henry đáp.

“Và nó rất hữu dụng?” Jem hỏi. “Sau cùng, đèn phù thủy chỉ để chiếu sáng. Nó có nguy hiểm gì đâu...”

“Đợi tới khi em nhìn thấy đi!” Henry trả lời. Anh giơ vật kia lên. “Xem này.”

Will định phản đối, nhưng đã quá muộn; Henry đã ấn nút. Có một luồng sáng chói mắt và tiếng ù ù vang lên, và căn phòng chìm trong bóng tối. Tessa kêu lên vì bất ngờ, còn Jem khẽ cười.

“Em bị mù rồi à?” giọng Will trôi trong bóng tối, nhuộm chút bức bối. “Em không vui nếu anh làm mù mắt em đâu, Henry.”

“Không.” Henry có vẻ lo lắng. “Không, cái Máy Lân Tinh hình như... Ờ, nó dường như đã hút sạch ánh sáng của cả phòng.”

“Đáng ra nó không được làm thế?” Jem vẫn hòa nhã như bình thường.

“Ờ,” Henry nói, “không.”

Will lăm bầm gì đó. Tessa không nghe ra, nhưng chắc chắn cô có nghe được “Henry” và “ngu ngốc”. Một lát sau có một tiếng vỗ lớn.

“Will!” Ai đó hốt hoảng ré lên. Ánh sáng rực rỡ tràn ngập căn phòng, thấy Tessa chớp mắt mất một lúc. Charlotte đứng ở cửa, cầm đèn phù thủy trong tay, còn Will đang nằm dưới chân chị cùng đồng mảnh sành vỡ từ tủ rơi xuống. “Cái quái gì...”

“Em đang cố sửa đèn khí,” Will bức bối nói, ngồi thẳng dậy và phúi những mảnh vỡ bám trên áo.

“Thomas có thể làm được cơ mà. Và giờ em đã làm vỡ nửa số đĩa rồi đấy.”

“Và chủ yếu là nhờ anh chồng ngu ngốc của chị.” Will nhìn xuống mình. “Em nghĩ em đã bị gãy gì rồi. Cảm giác đau khó chịu quá.”

“Chị thấy em vẫn bình thường.” Charlotte dừng dừng. “Đứng dậy. Chắc hôm nay chúng ta phải thắp đèn phù thủy mà ăn cơm rồi.”

Jessamine ở mãi cuối bàn, khịt mũi. Đó là tiếng động đầu tiên của cô nàng kể từ lúc Will hỏi cô nàng về vết máu trên ống tay áo. “Em ghét đèn phù thủy. Nó khiến da em trông xanh xao.”

Dù Jessamine trông xanh thật nhưng Tessa lại thích đèn phù thủy. Nó tạo ra thứ ánh sáng trắng bao phủ mọi thứ và khiến đến đậu và hành cũng lảng mạn và bí ẩn. Khi cô dùng dao cắt miếng nem cuộn, cô không thể không nghĩ tới căn hộ nhỏ ở Manhattan, nơi cô, anh trai và dì đã ăn những bữa tối đậm bạc quanh chiếc bàn đơn sơ dưới ánh sáng của vài cây nến. Dì Harriet luôn giữ mọi thứ sạch như lau như li, từ bộ rèm ren trắng ở cửa sổ trước tới cái ấm bằng đồng sáng bóng trên bếp. Dì luôn bảo cháu có càng ít, cháu càng cẩn thận hơn với những thứ cháu có. Tessa tự hỏi liệu các Thợ Săn Bóng Tối có cẩn thận với mọi thứ họ có không?

Charlotte và Henry đang bàn về những thông tin moi được từ Mortmain; Jem và Will dỏng tai nghe trong khi Jessamine lơ đãng nhìn cửa sổ. Jem có vẻ đặc biệt hứng thú với miêu tả về nhà của Mortmain, với những đồ thủ công từ khắp nơi trên thế giới. “Em bảo rồi mà,” anh nói. “Đài Loan. Tất cả dân nước đó đều nghĩ họ là những con người quan trọng. Đứng trên luật pháp.”

“Ừ,” Charlotte nói. “Ông ta cũng có thái độ đó, như thế ông ta đã quen được nghe những điều như vậy. Những người như thế* dễ bị kéo vào Thế Giới Bóng Tối. Họ quen sử dụng sức mạnh và mong dễ dàng kiếm thêm sức mạnh mà không tốn chút gì. Họ không biết cái giá để có sức mạnh ở Thế Giới Ngầm đắt đến mức nào.” Cô ta* quay sang nhú mày với Will và Jessamine, người có vẻ đang mãi cãi nhau đôm đốp. “Hai em làm sao thế?”

Tessa nhân cơ hội đó để quay sang Jem, người đang ngồi bên phải cô. “Thượng Hải,” cô thì thào nói. “Nghe hay đấy chứ. Em ước được đến đó. Em thích đi du lịch lắm.”

Khi Jem cười với cô, cô thấy có gì lóe lên nơi cổ anh ta. Đó là một mặt dây chuyền bằng đá xanh sẫm. “Và em đã được đi du lịch rồi đấy. Em đã ở đây còn gì?”

“Trước đây em chỉ được biết về các vùng đất khác qua sách vở. Em biết nghe thật ngu ngốc, nhưng...”

Jessamine cắt ngang cuộc nói chuyện của họ bằng cách ném toẹt cái đĩa xuống bàn. “Charlotte,” cô nàng ré lên ra lệnh, “bảo Will để em yên đi.”

Will dựa lưng vào ghế, đôi mắt xanh lóe sáng. “Nếu em ấy nói ra lý do dính máu trên váy, em sẽ để bạn* ấy yên. Jessie, để anh đoán nhé. Em tình cờ gặp một người phụ nữ nghèo khổ trong công viên không may mặc bộ váy không tiếp màu với váy của em, và em đã dùng cái dù nho nhỏ đáng yêu để cứu cô bà ta. Anh nói đúng chứ?”

Jessamine nghiêng răng. “Anh thật lỗ bịch.”

“Đúng thế,” Charlotte bảo cậu.

“Ý em là, em mặc màu xanh dương. Màu xanh dương hợp với mọi thứ,” Jessamine tiếp tục, “anh phải biết điều đó chứ. Thế nào quần áo của anh xấu mù.”

“Màu xanh không hợp với mọi thứ,” Will bảo. “Ví dụ, nó không ăn rơ với màu đỏ.”

“Anh có một cái áo chẹn đỏ sọc xanh đấy,” Henry xen ngang, với đĩa đậu.

“Và nếu đó không phải bằng chứng cho thấy hai màu đó không nên đi cùng nhau thì anh* chịu rồi.”

“Will,” Charlotte nạt. “không* được ăn nói với Henry thế. Henry...”

Henry ngẩng đầu. “Ừ?”

Charlotte thở dài. “Anh đang ăn đậu trong đĩa của Jessamine đấy. Chú ý chút đi, ông xã.”

Khi Henry ngạc nhiên nhìn xuống, phòng ăn* mở ra và Sophie bước vào. Cô ta* cúi đầu, mái tóc đen sáng lên. Khi cô ta* cúi xuống nói nhỏ vào tai Charlotte, ngọn đèn phủ thủy chiếu ánh sáng gay gắt lên gương mặt cô ta, khiến vết sẹo sáng như ánh bạc.

Vẻ an tâm thoáng qua gương mặt Charlotte. Một lát sau cô ta* đứng dậy và vội ra khỏi phòng, chỉ dừng lại để khẽ chạm vào vai Henry.

Đôi mắt Jessamine mở lớn. “Chị ấy đi đâu thế?”

Will nhìn Sophie, thoáng qua Tessa tựa như những ngón tay khẽ cù lên da. “Sophie yêu quý, chị ấy đi đâu thế?”

Sophie dành cho anh cái nhìn độc địa. “Nếu cô Branwell muốn mọi người biết, cô ấy đã nói rồi,” cô ta* quát và vội ra ngoài theo phu nhân của mình.

Henry, bỏ đĩa đậu xuống và cố nở nụ cười thân ái. “Rồi,” anh ta* nói. “Chúng ta đang bàn về vấn đề gì thế?”

“Không có gì,” Will nói. “Bọn em muốn biết Charlotte đi đâu. Có chuyện gì à?”

“Không,” Henry nói. “Anh không nghĩ vậy...” anh ta* nhìn quanh phòng thấy bốn đôi mắt đang chú mục vào mình và thở dài. “Charlotte không phải lúc nào cũng nói cho anh biết cô ấy đang làm gì. Các em biết mà.” Anh cười hơi tổn thương. “Đừng trách cô ấy, thật đấy. Trong những vấn đề lí trí, không trông chờ gì được vào anh rồi.”

Tessa ước có thể nói gì an ủi Henry. Có gì đó ở anh ta* khiến cô nghĩ tới Nate hồi còn trẻ, luôn đỏ mặt cả thẹn và dễ tủi thân. Cô vô thức chạm lên thiên thần đeo trên cổ, tìm kiếm sự trấn an từ những tiếng tíc tắc đều đặn.

Henry nhìn sang cô. “Cái mặt đồng hồ em đeo trên cổ ấy... anh xem một chút được không?”

Tessa hơi lưỡng lự, rồi gật đầu. Dù sao đó chỉ là Henry thôi. Cô tháo móc và đưa cho anh.

“Đây là một vật nhỏ nhắn tốt,” anh nói và xoay trong tay. “Em có nó từ đâu?”

“Của mẹ em đấy ạ.”

“Một dạng bùa” Anh ta* ngược lên. “Em có phiền nếu anh xem nó trong phòng thí nghiệm không?”

“Ồ.” Tessa không giấu nổi sự căng thẳng. “Nếu anh cẩn thận thì được. Đó là tất cả những gì của mẹ mà em có. Nếu nó bị hỏng...”

“Henry không làm hỏng hay vỡ đâu,” Jem trấn an. “Anh ấy giỏi với mấy cái đó lắm.”

“Đúng thế,” Henry nói, rất khiêm tốn và thật. “Anh sẽ trả lại em nguyên vẹn.”

“Dạ...” Tessa lưỡng lự.

“Mình chẳng thấy có gì phải làm rồi lên,” Jessamine, có vẻ đã chán. “Nó có dính kim cương đâu mà lo.”

“Nhiều người đánh giá tình cảm cao hơn kim cương đấy, Jessamine.” Đó là Charlotte, đứng ở ngưỡng cửa. Cô ta* có vẻ bối rối. “Có người muốn nói chuyện với em đó, Tessa.”

“Với em?” Tessa hỏi, quên mất chiếc đồng hồ mặt thiên thần trong chốc lát.

“Ai vậy?” Will nói. “Chị nhất định phải làm lơ bọn em thế không?”

Charlotte thở dài. “Là tiểu thư Belcourt. Cô ta ở dưới tầng. Trong Đất Thánh*.”

“Giờ sao?” Will hỏi. “Có chuyện gì à?”

“Chị liên lạc với cô ta,” Charlotte nói. “Về de Quincey, ngay trước bữa tối. Chị mong cô ta có thông tin gì đó, và cô ta có, nhưng đòi gặp Tessa trước. Có vẻ dù chúng ta vô cùng cẩn trọng, những tin đồn về Tessa vẫn rò rỉ trong Thế Giới Ngầm, và tiểu thư Belcourt... hứng thú.”

Tessa bỏ đĩa xuống. “Hứng thú với gì ạ?” cô nhìn quanh bàn, nhận ra bốn cặp mắt giờ đang dán vào cô. “Tiểu thư Belcourt là ai?” Khi không ai đáp, cô quay sang Jem vì đó là người có khả năng trả lời cô nhất. “Cô ấy là Thợ Săn Bóng Tối à?”

“Cô ta là ma cà rồng,” Jem nói. “Chính ra là một ma cà rồng cung cấp tin. Cô ta đưa tin cho Charlotte và cho bọn anh biết về những chuyện xảy ra trong cộng đồng Màn Đêm.”

“Nếu không muốn, em có thể không nói chuyện với cô ta, Tessa,” Charlotte nói. “Chị bảo cô ta đi cũng không sao.”

“Không.” Tessa đẩy đĩa ăn đi. “Nếu cô ta có thể đưa tin về de Quincey, có lẽ cô ta biết về Nate. Em không thể liều để cô ta đi khi cô ta có thể có thông tin. Em sẽ đi.”

“Em không muốn biết cô ta muốn gì từ em sao?” Will hỏi.

Tessa trầm ngâm nhìn anh. Đèn phù thủy khiến da anh xanh xao hơn, đôi mắt xanh hơn. Chúng là màu nước Bắc Đại Tây Dương, nơi băng bao trùm mặt biển xanh đen hết như tuyết bám trên lớp kính đen. “Ngoài Chị Em Hắc Ám, em chưa từng gặp một cư dân Thế Giới Ngầm nào khác,” cô nói. “Em nghĩ... em muốn.”

“Tessa...” Jem mở miệng nhưng cô đã đứng dậy. Không nhìn ai ở bàn, cô vội đi theo Charlotte.

Chương 8: Camille

*Trái rụng, tình tàn và thời gian trôi,
Nhưng nghệ thuật là vĩnh cửu,
Vẫn sống sót sau bãi bể nương dâu
Vẫn tươi mới trước nụ hôn của thần chết
Trước sự yếu đuối nhen lên rồi bùng cháy
Trước niềm vui trơ trụi và thấp hèn
Trước thế gian ngập thất bại ê chề,
Và trước cả vị nữ hoàng độc ác*

- Algernon Charles Swinburne, Dolores

Tessa mới đi được nửa hành lang thì Will và Jem đuổi tới rồi đi sóng bước hai bên. “Em thật sự nghĩ bọn anh sẽ không đi cùng sao?” Will hỏi, giơ tay và để ngọn đèn phù thủy lóe lên giữa những kẽ ngón tay, khiến hành lang sáng như ban ngày. Charlotte, vội vã đi trước, quay đầu và nhú mào, nhưng không nói gì.

“Em biết anh không để cái gì yên mà,” Tessa trả lời, mắt vẫn nhìn thẳng. “Nhưng em nghĩ tốt hơn về Jem.”

“Will đi đâu, anh theo đó,” Jem nói đều đều. “Hơn nữa, anh cũng hiểu kì lắm à nha.”

“Đấy không phải cái để khoe khoang đâu. Chúng ta đang đi đâu đây?” Tessa giật mình khi họ tới cuối hành lang và rẽ trái. Đoạn đường tiếp theo chìm trong bóng tối không biết đâu là điểm cuối. “Chúng ta đi nhằm đường à?”

“Nên kiên nhẫn chút đi, Gray,” Will nói. Họ tới một hành lang dài hơi dốc xuống. Ở đây không có thảm treo tường hay đèn đuốc, và bóng tối khiến Tessa nhận ra lí do Will mang theo đèn phù thủy.

“Hành lang này dẫn tới Đất Thánh của bọn chị,” Charlotte nói. Đây là phần duy nhất trong Học Viện không được làm phép thánh. Đây là nơi bọn chị gặp những nhân vật, bất kể vì lý do gì, không thể vào nhà thờ, chẳng hạn như những kẻ bị nguyên rửa hay ma cà rồng. Đây còn được dùng làm nơi những cư dân Thế Giới Ngầm gặp nguy hiểm bởi quỷ hay những thành viên khác của Thế Giới Bóng Tối ở tạm. Vì lí do đó, nên cửa được ếm rất nhiều bùa chú bảo vệ. Em phải dùng tới thanh stele hoặc khóa mới mở được cửa.

“Là ma cà rồng là bị nguyên rửa sao?” Tessa hỏi.

Charlotte lắc đầu. “Không. Bọn chị nghĩ đó là một dạng bệnh do quỷ truyền nhiễm. Hầu hết các căn bệnh ảnh hưởng tới quỷ đều không lây sang người, nhưng trong một số trường hợp, do con người bị quỷ cắn hoặc cào xước, họ có thể nhiễm bệnh. Ví dụ như bệnh ma cà rồng, bệnh người hóa sói...

“Bệnh đậu mùa quỷ,” Will nói.

“Will, em biết là không có bệnh đậu mùa quỷ mà,” Charlotte nói. “À chị nói tới đâu rồi?”

“Là ma cà rồng không phải là bị nguyên rửa. Nó là một căn bệnh.” Tessa nhắc. “Nhưng họ vẫn không thể vào nhà thờ, đúng không? Vì họ bị Chúa bỏ rơi sao?”

“Điều đó phụ thuộc vào đức tin của em,” Jem nói. “Và em có tin vào việc bị Chúa bỏ rơi hay không.”

“Nhưng anh giết quỷ. Anh phải tin vào việc bị Chúa bỏ rơi chứ!”

“Anh tin vào thiện và ác,” Jem nói. “Và anh tin linh hồn là bất diệt. Nhưng anh không tin vào các tầng địa ngục, cây ba chia, và những hình phạt không dứt. Anh không tin em có thể dùng đòn roi để cải huấn con người.”

Tessa nhìn Will. “Còn anh? Anh tin gì?”

“Pulvis et umbra sumus.” Will nói mà không nhìn cô. “Anh tin chúng ta là cát bụi và bóng tối. Chúng ta còn có thể là gì khác chứ?”

“Dù em tin gì, làm ơn đừng để tiểu thư Belcourt nghĩ em cho rằng cô ta bị Chúa bỏ rơi nhé,” Charlotte nói. Chị dừng lại trước một cánh cửa đôi lớn bằng sắt. Hai bên cánh đều được khắc biểu tượng kỳ lạ nhìn giống hai cặp chữ Cs* đấu lưng vào nhau. Chị quay lại nhìn ba người đồng hành. “Cô ta đã rất tử tế khi đề nghị giúp chúng ta, và chúng ta không nên đáp lại bằng những lời thóa mạ. Đặc biệt là em đẩy Will. Nếu em không thể lịch sự, chị sẽ đuổi em ra khỏi Đất Thánh. Jem, chị tin em. Tessa...” Charlotte hướng ánh mắt nhân hậu, nghiêm trang tới cô. “Đừng sợ.”

Chị rút cái chìa sắt khỏi túi váy và tra vào ổ khóa. Đầu khóa được tạo hình thiên thần xòe cánh; đôi cánh lóe lên một cái rất nhanh khi Charlotte vặn khóa và cánh cửa bật mở.

Căn phòng giống một hầm chứa kho báu. Ở đó không có cửa sổ, không cửa ra vào nào khác ngoài cái họ vừa đi qua. Những cột đá lớn chống đỡ phần mái khuất trong bóng tối được chiếu sáng bằng một dãy những giá nến bập bùng cháy. Những cây cột được khắc các văn bản chữ rune trông rối rắm như muốn trêu ngươi người nhìn. Trên các tấm thảm tường cỡ đại chỉ vẽ một chữ rune. Trong đây còn có một cái gương viền vàng cỡ lớn, khiến nơi này có cảm tưởng như rộng gấp đôi. Một đài phun nước bằng đá

cỡ lớn nằm ở giữa phòng. Căn phòng hình tròn với trung tâm là bức tượng thiên thần khép cánh. Nước mắt chảy thành dòng từ mắt tượng đổ xuống đài phun nước phía dưới.

Bên cạnh đài phun nước, giữa hai cây cột lớn là một lô ghế bọc nhung đen. Người phụ nữ ngồi trên cái ghế cao nhất có dáng người thanh mảnh và trang nghiêm. Cái mũ đội ngả ra trước, cân bằng với hai chiếc lông vũ lớn ở giữa. Cô ta mặc chiếc váy nhung đỏ sậm, bộ ngực trắng như nước đá được đẩy lên trên phần áo lót bó chặt, nhưng ngực cô ta không hề phập phồng hít thở. Sợi dây chuyền bằng hồng ngọc trên cổ cô ta trông tựa như một vết sẹo. Tóc cô ta dài và màu vàng nhạt, uốn thành các lọn xoắn tinh tế quanh gáy; đôi mắt cô ta xanh long lanh sáng như mắt mèo.

Tessa hít thở không thông. Vậy ra cư dân Thế Giới Ngầm có thể đẹp đến vậy.

“Tắt đèn phù thủy đi, Will,” Charlotte lầm bầm nói, trước khi rảo bước tới đón khách. “Nữ nam tước, cảm ơn cô đã tốt bụng chờ chúng tôi. Cô thấy Đất Thánh này thoải mái chứ?”

“Vẫn như thường lệ, Charlotte.” Tiểu thư Belcourt có vẻ buồn chán; giọng cô ta pha lẫn khẩu âm của một vùng nào đó mà Tessa không nhận ra.

“Tiểu thư Belcourt. Xin giới thiệu đây là Theresa Gray.” Charlotte chỉ Tessa. Cô không biết nên làm gì nên khẽ cúi đầu tỏ ý lịch sự. Cô cố nhớ xem nam bá tước là như thế nào. Hình như liên quan tới việc họ kết hôn cùng một nam tước thì phải. “Bên cạnh là James Carstairs, một trong những Thợ Săn Bóng Tối trẻ tuổi của chúng tôi, và đi cùng cậu ta là...”

Nhưng đôi mắt xanh của tiểu thư Belcourt đã chiếu thẳng vào Will.

“William Herodale,” cô ta nói và mỉm cười. Tessa căng thẳng, nhưng cô nàng ma cà rồng có vẻ hoàn toàn bình thường, không hề có dấu hiệu của những chiếc răng nanh sắc nhọn. “Thật lạ khi cậu tới đây chào tôi.”

“Hai người biết nhau sao?” Charlotte kinh ngạc.

“William thắng của tôi hai mươi bảng trong trò faro,” tiểu thư Belcourt nói, và nhìn Will với ánh mắt khiến Tessa rợn gáy. “Một vài tuần trước, một vụ cá cược của Thế Giới Ngầm được tổ chức tại câu lạc bộ Xứ Quỷ.”

“Thật sao?” Charlotte nhìn Will. Anh nhún vai.

“Đó là một phần của cuộc điều tra. Em phải giả làm một gã người phạm gốc nghèo tới tham dự cuộc vui,” Will giải thích. “Mọi người sẽ nghi ngờ nếu em không chịu chơi cờ bạc.”

Charlotte nhìn thẳng. “Nhưng Will, số tiền em thắng được là bằng chứng. Đáng ra em phải đưa cho Clave.”

“Em dùng để mua rượu rồi còn đâu.”

“Will.”

Will nhún vai. “Chiến lợi phẩm của cuộc vui là một loại gánh nặng.”

“Nhưng có vẻ bồ vẫn gánh được đấy thôi,” Jem nhận xét với chút vui vẻ lóe lên trong đôi mắt bạc.

Charlotte giơ tay lên trời. “Chị sẽ xử lý em sau, William. Tiểu thư Belcourt, cô cũng là thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ sao?”

Tiểu thư Belcourt bày ra vẻ mặt kinh hoàng. “Tất nhiên là không. Tôi chơi bạc vào đêm đó vì một pháp sư bạn tôi muốn kiểm soát chút đỉnh. Hầu hết các cư dân Thế Giới Ngầm đều được phép tham gia hoạt động của câu lạc bộ. Các thành viên thích chúng tôi xuất hiện tại đó; có vậy người phạm mới bị ẩn tượng mà chịu mở hầu bao. Tôi biết có một số cư dân Thế Giới Ngầm điều hành nơi đó, nhưng tôi thì chưa từng. Trò kinh doanh đó chẳng khác nào hạ nhục tôi.”

“De Quincey là thành viên,” Charlotte nói, và bên dưới đôi mắt nâu mở to của chị, Tessa có thể thấy ánh sáng của trí tuệ sắc sảo. “Tôi nghe nói hẳn là người đứng đầu tổ chức đó. Cô có biết không?”

Belcourt lắc đầu, rõ ràng không hứng thú với thông tin này. “De Quincey và tôi biết nhau nhiều năm nay, nhưng giờ chúng tôi không còn là bạn nữa, và tôi không có hứng thú với câu lạc bộ. Hẳn rất có thể là người đứng đầu chốn đó. Nếu cô hỏi ý kiến tôi, tôi xin nói đó là một tổ chức lỗ bịch nhưng kiếm được ra trò.” Cô ta nhoài tới và khoanh tay. Từng chuyển động, thậm chí là nhỏ nhất của cô ta đều có gì đó rất lạ. Chúng có sự uyển chuyển của động vật, khiến Tessa có cảm tưởng như đang quan sát mèo di chuyển trong bóng tối. “Thứ nhất cô phải hiểu,” cô ta nói. “De Quincey là ma cà rồng nguy hiểm nhất Luân Đôn. Hẳn đã leo lên vị trí thủ lĩnh nhóm ma cà rồng mạnh nhất. Mọi ma cà rồng sống trong thành phố đều nằm dưới quyền sinh quyền sát của hẳn.” Đôi môi đỏ của cô ta mím lại. “Điều thứ hai cô phải hiểu là de Quincey rất nhiều tuổi - thậm chí là so với tiêu chuẩn của cộng đồng Đứa Con của Màn Đêm. Hẳn sống phần lớn cuộc đời trước khi Hiệp Định ra đời và rất, rất ghét sống dưới ách của Luật. Và trên hết, hẳn ghét Nephilim.”

Tessa thấy Jem cúi tới thì thầm gì đó vào tai Will đang nhếch mép cười. “Quả vậy,” Will nói. “Sao mọi người có thể ghét chúng tôi khi chúng tôi cuốn hút thế này cơ chứ?”

“Tôi chắc rằng hầu hết cư dân Thế Giới Ngầm đều không yêu mến các cậu.”

“Nhưng chúng tôi tưởng de Quincey là đồng minh.” Charlotte đặt bàn tay mảnh dẻ run rẩy lên lưng một chiếc ghế nhung. “Hẳn luôn hợp tác với Clave.”

“Giả vờ đấy. Hẳn làm những gì hẳn thấy cần thiết. Nhưng hẳn hẳn sẽ rất hả hê khi nhìn quý vị chết chìm dưới biển.”

Mặt Charlotte đã trắng bệch, nhưng chị vẫn trấn tĩnh. “Và cô không biết gì về sự liên can của hai ả tự xưng là Chị Em Hắc Ám hay hứng thú của de Quincey với đám người máy... những cỗ máy sinh học?”

“Eo, Chị Em Hắc Ám,” tiểu thư Belcourt rùng mình. “Mấy con mụ xấu người xấu cả nết. Hình như họ là pháp sư. Tôi tránh xa họ. Họ cung cấp ‘hàng’ cho những thành viên có sở thích... kém sạch sẽ của câu lạc bộ. Thuốc phiện của quý, gái điếm của Thế Giới Ngầm, dạng thế.”

“Và người máy nữa?”

Tiểu thư Belcourt phẩy tay ra chiều không thích. “Tôi không biết de Quincey có sở thích với các linh kiện máy móc không Charlotte, đúng ra, khi cô liên hệ với tôi về chuyện của de Quincey, tôi không định cung cấp một chút thông tin nào. Chia sẻ một vài bí mật của Thế Giới Ngầm với Clave là một chuyện, nhưng bán đứng ma cà rồng mạnh nhất Luân Đôn lại là chuyện khác. Tôi chỉ đổi ý khi nghe tới cô gái biến hình nhỏ bé kia.” Đôi mắt xanh của cô ta nhìn sang Tessa và đôi môi đỏ mím cười. “Tôi nhìn ra vài nét tương đồng.”

Tessa trợn mắt. “Với ai?”

“Tất nhiên là Nathaniel rồi. Anh trai cô ấy.”

Tessa thấy như bị dội một gáo nước lạnh và vô cùng choáng váng. “Cô đã gặp anh tôi?”

Tiểu thư Belcourt nở nụ cười của một phụ nữ biết rõ mình đang nắm cả căn phòng trong tay. “Tôi đã gặp anh ta vài lần trong câu lạc bộ Xứ Quý,” cô nói. “Anh chàng tội nghiệp đó có vẻ như bị vận rủi đeo bám vậy. Anh ta dám cược mọi thứ mình có. Người phàm luôn vậy. Charlotte bảo tôi rằng Chị Em Hắc Ám đã bắt anh ta và tôi cũng chẳng hề ngạc nhiên. Họ thích lừa người phàm vào cảnh nợ đầm đìa rồi thu lại tiền theo cách khiến người ta sốc nhất...”

“Nhưng anh ấy còn sống chứ?” Tessa nói. “Cô thấy anh ấy còn sống chứ?”

“Chuyện đã xảy ra một thời gian rồi, nhưng đúng.” Tiểu thư Belcourt phẩy tay. Cô ta đeo găng màu đỏ sậm trông như nhuộm máu. “Trở lại vấn đề chính,” cô ta nói. “Chúng ta đang nói về de Quincey. Charlotte, nói cho tôi nghe, cô biết hẳn tổ chức tiệc tại cơ ngơi của mình trên quảng trường Carleton chứ?”

Charlotte bỏ tay khỏi ghế. “Có nghe nói.”

“Nhưng thật không may,” Will nói, “hắn quên mời tôi thì phải. Hoặc có lẽ thư mời chúng tôi bị gửi tới nhầm địa chỉ rồi.”

“Tại đó,” tiểu thư Belcourt tiếp tục, “con người bị hành hạ và giết chết. Thi thể của họ bị ném xuống sông Thames cho đám vét than bùn nhặt về. Cô biết chuyện đó chứ?”

Kể cả Will cũng có vẻ bất ngờ. Charlotte nói, “Nhưng Luật cấm Những Đứa Con của Màn Đêm giết người...”

“Còn de Quincey ghét Luật. Hắn làm vậy để trêu gan Nephilim và vì hắn thích giết chóc. Tuy nhiên, giết người vẫn là giết người.”

Đôi môi Charlotte trắng bệch không còn chút huyết sắc. “Camille, chuyện này kéo dài bao lâu rồi?”

Hóa ra tên cô ta là vậy. Camille. Đó là cái tên mang âm điệu Pháp. Thế nào khẩu âm của cô ta có gì đó là lạ.

“Ít ra cũng cả năm rồi. Hoặc lâu hơn.” Giọng ả ma cà rồng nghe lạnh lùng, hờ hững.

“Và cô chỉ cho tôi biết bởi vì...” Charlotte có vẻ tổn thương.

“Ai dám tiết lộ bí mật của Chúa tể thành Luân Đôn, kẻ đó chỉ có thể chuốc lấy cái chết,” Camille nói và đôi mắt xanh tối lại. “Kể cả tôi có nói cho cô hay, cô cũng chẳng thể làm gì. De Quincey là đồng minh của cô. Cô không có lí do hay cớ gì để lao vào nhà hắn như thể hắn là một tay tội phạm thông thường. Cô không có bằng chứng cho thấy hắn làm chuyện phi pháp. Chiều theo Hiệp Định mới, Nephilim chỉ có thể can dự vào sau khi tận mắt chứng kiến ma cà rồng giết người, đúng không?”

“Đúng,” Charlotte lưỡng lự nói, “nhưng nếu chúng tôi có thể tham dự một bữa tiệc...”

Camille cười cụt lủn. “Đừng mơ! Chỉ thoáng thấy bóng Thợ Săn Bóng Tối thôi là hắn đã khóa chặt nơi đó lại rồi. Cô sẽ không bao giờ được đặt chân vào.”

“Nhưng cô có thể,” Charlotte nói. “Cô có thể đưa một người của chúng tôi đi cùng...”

Chiếc lông vũ trên mũ Camille rung lên khi cô ta lắc đầu. “Và đùa với mạng sống của chính tôi?”

“Cô làm gì có mạng mà mất, đúng không?” Will nói.

“Tôi đánh giá sự tồn tại của mình ngang hàng với cậu đó, Thợ Săn Bóng Tối ạ,” tiểu thư Belcourt nheo mắt nói. “Cậu nên học cả điều này nữa; Thợ Săn Bóng Tối sẽ chẳng mất gì khi nghĩ rằng nếu một kẻ không sống giống Thợ Săn Bóng Tối, không có nghĩa là kẻ đó không hề sống.”

Jem lên tiếng lần đầu tiên kể từ khi bước vào phòng. “Tôi xin phép được hỏi, thưa tiểu thư Belcourt. Cô muốn gì ở Tessa?”

Camille nhìn Tessa, đôi mắt xanh sáng lên như đá quý. “Cô có thể biến thành bất kì ai, đúng không? Nói cách khác, cô sẽ cải trang thành người khác một cách hoàn hảo, từ vẻ bề ngoài, giọng nói lẫn cung cách hành xử,

đúng không? Tôi nghe người ta đồn vậy.” Đôi môi cô ta cong lên. “Tôi có vài nguồn tin.”

“Đúng,” Tessa lưỡng lự đáp. “Tôi nghe đồn là tôi cải trang giống y chang.”

Camille nhìn kĩ cô. “Nó phải hoàn hảo. Nếu cô có thể cải trang thành tôi...”

“Thành cô?” Charlotte nói. “Tiểu thư Belcourt, tôi không hiểu...”

“Em hiểu,” Will nói ngay. “Nếu Tessa cải trang làm tiểu thư Belcourt, cô ấy có thể tham gia một bữa tiệc của de Quincey. Cô ấy có thể chứng kiến hãn phạm Luật. Rồi Clave có thể tấn công mà không vi phạm Hiệp Định.”

“Cậu là một nhà chiến lược khá đấy,” Camille mỉm cười và một lần nữa khoe hàm răng trắng bóc.

“Và nó cũng là cơ hội hoàn hảo cho chúng ta khám gia cư của de Quincey,” Jem nói. “Để xem chúng ta có thể tìm hiểu gì về sở thích chế tạo người máy của hãn. Nếu hãn giết người phạm thật, rất có thể hãn không đơn giản là muốn lấy giết chóc làm vui. Hãn có mục đích lớn hơn thế.” Anh nhìn Charlotte một cách ý nhị, và Tessa biết anh, cũng giống như cô, đang nghĩ về những thi thể trong tầng hầm Ngôi Nhà Hắc Ám.

“Chúng ta sẽ tìm ra cách báo hiệu cho Clave từ trong nhà của De Quincey,” Đôi mắt xanh dương của Will sáng lên trong khi anh tính toán. “Có lẽ Henry sẽ chế ra cái gì đó. Nếu có được bản vẽ cấu trúc ngôi nhà thì tốt quá...”

“Will,” Tessa phản đối, “em không...”

“Tất nhiên em sẽ không đi một mình,” Will sốt ruột. “Anh sẽ đi cùng và không để chuyện gì xảy tới với em.”

“Không, Will,” Charlotte nói. “Em cùng Tessa trong một ngôi nhà toàn ma cà rồng sao? Chị cấm đấy.”

“Vậy nếu không phải em, ai sẽ đi cùng cô ấy nào?” Will nói. “Chị biết em có thể bảo vệ cô ấy, và chị biết em là lựa chọn đúng đắn...”

“Chị. Hoặc Henry...”

Camille, người đang quan sát toàn bộ với vẻ vừa chán vừa thích nói, “Tôi e là mình phải đồng ý với William. Chỉ có những người bạn thân, ma cà rồng và người kí sinh của ma cà rồng được phép tham gia bữa tiệc của de Quincey. De Quincey từng gặp Will, trong vai một người phạm ham thích huyền học; hẳn sẽ không ngạc nhiên nếu cậu ta tham gia phục vụ ma cà rồng.”

Người kí sinh. Tessa đã đọc trong cuốn Codex: Người kí sinh, hay kẻ tối, là những người phạm đã thề phục vụ một ma cà rồng. Họ phục vụ và hiến máu cho ma cà rồng, và đổi lại ma cà rồng sẽ thi thoảng cho họ uống chút máu. Máu ràng buộc họ với ma cà rồng chủ nhân, và đồng thời bảo đảm khi họ chết, họ cũng trở thành ma cà rồng.

“Nhưng Will mới mười bảy tuổi,” Charlotte phản đối.

“Hầu hết người kí sinh đều rất trẻ,” Will nói. “Ma cà rồng thích chọn người kí sinh còn trẻ - vậy trông sẽ ưa mắt hơn và máu người trẻ ít có khả năng nhiễm bệnh hơn. Và người trẻ sẽ sống lâu hơn, dù không nhiều.” Anh có vẻ hài lòng với mình. “Chị có tìm ở Enclave cũng không bói ra được một người hợp tiêu chuẩn người kí sinh như em đâu, Charlotte ạ.”

“Vì tất cả bọn tôi đều rất xấu, đúng không?” Jem hỏi, có vẻ hứng thú. “Vì thế nên tôi không thể tham gia?”

“Không,” Will nói. “Bồ thừa biết vì sao bồ không thể tham gia.” Ang nói đều đều, và Jem, sau khi nhìn anh một lúc, nhún vai và quay đi chỗ khác.

“Tôi thật không chắc về chuyện này,” Charlotte nói. “Camille, bữa tiệc của de Quincey sẽ diễn ra vào hôm nào?”

“Tối thứ bảy.”

Charlotte hít một hơi thật sâu. “Tôi phải bàn với Enclave trước đã. Và chúng tôi cần sự ưng thuận của Tessa nữa.”

Tất cả đều nhìn Tessa.

Cô lo lắng liếc đôi môi khô rang. “Cô tin,” cô nói với tiểu thư Belcourt, “rằng anh tôi có thể ở đó chứ?”

“Tôi không dám hứa anh ta sẽ ở đó. Nhưng một ai đó có thể biết chuyện xảy ra với anh ta. Chị Em Hắc Ám thường tới dự tiệc của de Quincey. Nếu cô có thể tóm được hai mục ấy hoặc tông phạm của họ, cô sẽ có đáp án thôi.”

Bụng Tessa quặn lại. “Tôi sẽ làm,” cô nói. “Nhưng tôi muốn các người hứa nếu Nate ở đó, chúng ta sẽ đưa anh ấy ra, còn nếu không, chúng ta sẽ tìm xem anh ấy ở đâu. Tôi muốn đảm bảo toàn bộ chuyện không chỉ nhằm bắt de Quincey, mà còn để cứu Nate nữa.”

“Tất nhiên,” Charlotte nói. “Nhưng chị không chắc nữa, Tessa à. Sẽ rất nguy hiểm...”

“Em đã bao giờ biến thành một cư dân Thế Giới Ngầm chưa?” Will hỏi. “Em làm được không?”

Tessa lắc đầu. “Em chưa từng làm bao giờ. Nhưng... em có thể thử.” Cô quay sang tiểu thư Belcourt. “Tôi mượn đồ của cô được không? Nhấn hay khăn tay chẳng hạn?”

Camille đưa tay ra sau đầu, vén những lọn tóc xoắn dày trên cổ, và tháo dây chuyền. Để nó treo tòng teng trên những ngón tay thon, cô ta đưa cho Tessa. “Đây, cầm lấy.”

Jem nhúu mày, tiến tới cầm sợi dây chuyền rồi đưa cho Tessa. Cô cảm thấy sức nặng của nó khi cầm từ chỗ anh. Nó nặng và mặt đá hồng ngọc hình vuông bằng cỡ quả trứng lạnh như nằm trong băng. Tessa thấy như mình đang nắm một viên nước đá. Cô hít một hơi và nhắm mắt.

Lần biến đổi này thật kỳ lạ, khác hẳn những lần trước. Bóng tối nhanh chóng ào tới, quấn lấy cô, và ánh sáng cô thấy đằng xa là một vầng bạc lạnh lẽo. Cái lạnh tỏa ra từ ánh sáng đó bỏng rát. Tessa kéo ánh sáng lại phía mình, để ánh sáng lạnh ấy bao quanh mình, đẩy mình tới trung tâm của nó. Ánh sáng tạo thành một bức tường trắng lấp lánh quanh cô...

Rồi cô thấy ngực nhói đau, và trong một lúc, trước mắt cô chỉ có màu đỏ - đỏ sậm, màu của máu - nhuộm lên mọi thứ. Cô bắt đầu hoảng, cố thoát ra và mở choàng mắt...

Và cô lại ở đó, trong Đất Thánh, với những người khác nhìn mình. Camille khẽ cười; những người khác có vẻ hoảng hốt, nhưng không choáng váng như lúc họ thấy cô biến thành Jessamine.

Nhưng có gì đó cực kì không ổn. Trong cô bỗng trống rỗng lạ lùng - dù không đau, nhưng có cảm giác rằng gì đó đã biến mất. Tessa nghẹn ngào, và cảm giác choáng váng đau đớn chạy khắp người cô. Cô ngồi phịch xuống ghế, hai tay đặt lên ngực. Toàn thân cô run rẩy.

“Tessa?” Jem ngồi xồm cạnh ghế, nắm lấy tay cô. Trong tấm gương đối diện là cô - hay đúng hơn, là Camille. Mái tóc bạch kim óng ả buông xõa đổ xuống hai vai, và phần ngực trắng ngần lồ lộ bên trên chiếc váy giờ quá chật khiến Tessa đỏ mặt - nếu có thể. Nhưng đỏ mặt cần máu chạy trong

mạch máu, và cô hoảng hồn khi nhớ ra rằng ma cà rồng không có hơi thở, không biết nóng lạnh và cũng chẳng có tim.

Vậy cảm giác trống rỗng kì lạ từ đó mà ra. Trái tim vẫn trong ngực cô nhưng như một thứ đã chết. Cô hỗn hển hít một hơi nữa. Cô nhận thấy hít thở khi không cần hay không muốn quả là đau đớn.

“Ôi Chúa ơi,” cô thì thào với Jem. “Em... tim em không đập nữa. Em thấy như đã chết. Jem..”

Anh nhẹ nhàng, an ủi vuốt tay cô và ngược nhìn cô bằng đôi mắt màu bạc. Dù cô thay đổi nhưng ánh nhìn anh dành cho cô vẫn như trước, như thể cô vẫn mang bộ dạng của Tessa Gray vậy. “Em còn sống,” anh nói rất nhỏ chỉ đủ để mình cô nghe. “Tuy em mang một bộ da khác nhưng em là Tessa và em còn sống. Em hiểu vì sao anh biết không?”

Cô lắc đầu.

“Vì em vừa nói ‘Chúa’ với anh. Chẳng ma cà rồng nào có thể.” Anh nắm chặt tay cô. “Linh hồn em vẫn vậy.”

Cô nhắm mắt và ngồi im một lát, tập trung vào áp lực từ tay anh, làn da ấm áp trên làn da giờ lạnh như nước đá của cô. Cảm giác run rẩy nơi cô dần tan biến; cô mở mắt và nở nụ cười run rẩy với Jem.

“Tessa,” Charlotte nói. “Em... chuyện ổn chứ?”

Tessa không nhìn Jem nữa. Cô quay sang Charlotte, người đang lo lắng nhìn cô. Will, đứng cạnh Charlotte, mang một biểu cảm khó hiểu.

“Nếu muốn de Quincey tin cô là tôi, cô phải luyện cách đi đứng một chút,” tiểu thư Belcourt nói. “Tôi sẽ không bao giờ ngồi sụp xuống ghế như vậy.” Cô ta nghiêng đầu. “Nhưng về tổng thể, tôi rất ấn tượng. Người nào đó dạy cô rất tốt.”

Tessa nghĩ tới Chị Em Hắc Ám. Họ đã dạy cô rất tốt sao? Dù cô ghét họ và nó bao nhiêu đi nữa thì họ vẫn là người đã gia ơn, đã mở khóa cho sức mạnh vốn ngủ yên trong cô bừng tỉnh ư? Hay chuyện sẽ tốt hơn nếu cô chưa từng biết mình khác biệt?

Cô để bộ da của Camille từ từ tuột khỏi mình. Cô cảm giác như đang trôi lên từ nước đá. Tay cô nắm chặt lấy tay Jem khi cảm giác buốt giá chạy từ đầu tới chân, như thể một thác nước buốt giá đổ ào xuống cô. Gì đó nảy lên trong ngực cô. Giống như một chú chim, vốn nằm im bất động sau khi đâm vào cửa sổ bằng gom sức và nhún mình bay vào không trung, trái tim cô đột nhiên đập trở lại. Không khí tràn vào phổi Tessa và cô buông tay Jem, đưa tay ép lên ngực để tìm nhịp đập khe khẽ bên dưới.

Cô nhìn mình trong gương. Cô lại là mình, là Tessa Gray, chứ không phải một ma cà rồng xinh đẹp tuyệt trần nữa. Cô thấy nhẹ nhõm vô cùng.

“Sợi dây chuyền của tôi?” tiểu thư Belcourt lạnh lùng nói và đưa bàn tay thon dài ra. Jem cầm mặt đá từ tay Tessa và đưa cho ả ma cà rồng kia; khi anh giơ lên cô thấy vài chữ khắc trên viền bạc của mặt dây chuyền: AMOR VERUS NUMQUAM MORITUR.

Không rõ vì sao cô lại đưa mắt nhìn Will và thấy anh đang nhìn mình. Cả hai vội quay đi chỗ khác. “Tiểu thư Belcourt,” Will nói, “vì chúng tôi chưa từng đặt chân vào nhà de Quincey, liệu cô có thể cung cấp cho chúng tôi sơ đồ hay bản phác vẽ các tầng và các phòng của ngôi nhà không?”

“Tôi sẽ cho các cậu thứ tốt hơn.” Tiểu thư Belcourt giơ tay đeo sợi dây chuyền. “Magnus Bane.”

“Gã pháp sư đó sao?” Charlotte nhướn mày.

“Đúng,” tiểu thư Belcourt nói. “Anh ta biết rõ ngôi nhà đó như tôi và thường được mời tham gia các hoạt động xã giao của de Quincey. Nhưng cũng như tôi, anh ta luôn tránh lui tới các bữa tiệc giết chóc.”

“Anh ta mới cao quý làm sao,” Will lầm bầm.

“Anh ta sẽ gặp hai người ở đó và dẫn hai người đi khắp nhà. Không ai ngạc nhiên khi thấy chúng tôi đi cùng nhau đâu. Magnus Bane là người tình của tôi.”

Tessa hơi hé môi. Đây không phải điều các tiểu thư nên nói. Nhưng biết đâu văn hóa của ma cà rồng lại khác. Mọi người đều có vẻ choáng váng như cô, trừ Will. Anh vẫn có cái vẻ cố nín cười như thường lệ.

“Tuyệt.” Charlotte lên tiếng sau một lát.

“Quả vậy,” Camille nói và đứng dậy. “Và giờ, mong ai đó đưa tôi ra ngoài. Đã muộn rồi mà tôi lại chưa ăn uống gì.”

Charlotte đang mãi lo lắng nhìn Tessa, nói, “Will, Jem, hai em đi nhé?”

Tessa quan sát khi hai cậu con trai đi cạnh Camille như hai người lính - họ đúng là vậy còn gì - và hộ tống cô ta ra khỏi phòng. Vừa qua cửa, á ma cà rồng ngoái đầu lại. Cô ta cười khiến các lọn tóc xoắn vàng cọ vào má. Cô ta quá đẹp tới độ khi nhìn cô ta, Tessa bỗng thấy cảm giác nhói đau át đi sự ác cảm theo bản năng.

“Nếu cô làm chuyện này,” Camille nói, “và thành công - dù có tìm thấy anh trai cô hay không - tôi có thể hứa với cô, cô bé biến hình ạ, cô sẽ không hối tiếc đâu.”

Tessa nhú mày nhưng Camille đã đi mất. Cô ta di chuyển quá nhanh đến độ như biến mất trong một hơi thở. Tessa quay sang Charlotte. “Theo chị, cô ta bảo em sẽ không hối tiếc là sao?”

Charlotte lắc đầu. “Chị không rõ.” Chị thở dài. “Chị muốn nghĩ cô ta muốn nói rằng những gì em biết sẽ an ủi em phần nào nhưng vì đó là Camille nên...”

“Tất cả ma cà rồng đều lạnh lùng vậy sao?” Tessa hỏi.

“Rất nhiều kẻ đã sống rất lâu,” Charlotte nói bằng quơ. “Và họ không còn nhìn sự việc như chúng ta nữa.”

Tessa đưa tay lên day thái dương đau nhức. “Quả vậy.”

Trong tất cả những điều Will ghét ở ma cà rồng, chẳng hạn như cách di chuyển êm ru, giọng nói mang âm sắc trầm thấp không giống người, thì cái mùi của họ làm anh khó chịu nhất. Nói chính xác hơn là sự vô mùi của họ. Là người thì ai cũng mang một mùi gì đó - mồ hôi, xà phòng, nước hoa - nhưng ma cà rồng lại không có, giống như những con ma nơ canh bằng sáp vậy.

Phía trước anh, Jem đang giữ cánh cửa cuối cùng dẫn từ Đất Thánh ra thềm ngoài Học Viện. Toàn bộ không gian này đều được hoàn tục để ma cà rồng và những kẻ cùng giống nòi với họ có thể sử dụng, và Camille cũng chỉ được phép đi lại trong khu vực này. Đưa cô ta ra ngoài không chỉ là phép lịch sự. Họ đang đảm bảo cô ta không vô tình lạc vào khu vực được thánh hóa, một điều nguy hiểm cho bất cứ ai liên can.

Camille khẽ chạm vào Jem nhưng chẳng buồn nhìn. Will đi theo, chỉ dừng lại để lầm bầm “Cô ta chẳng có mùi gì” vào tai bạn.

Jem có vẻ hoảng hốt. “Từ này tới giờ bồ ngửi mùi cô ta à?”

Camille, đang đợi họ ở ngưỡng cửa kế, bỗng ngoái lại và mỉm cười. “Tôi nghe hết những gì các cậu nói đấy nhé,” cô ta nói. “Đúng, ma cà rồng không có mùi. Nhờ vậy mà chúng tôi đi săn tốt hơn.”

“Cái đó, cộng với thính tai nữa,” Jem nói, đợi Will bước qua rồi đi theo và đóng cửa lại. Họ đang đứng trước một lối vào hình vuông nho nhỏ cùng

Camille, tay cô ta đặt trên năm đấm cửa trước như thể muốn ra lắm rồi, nhưng khi nhìn họ, cô ta không tỏ ra lấy chút vội vã.

“Nhìn cả hai cậu đi,” cô ta nói, “toàn đen với bạc không. Với bề ngoài và vẻ trắng bệch của cậu,” cô ta nói với Jem. “cậu* giống ma cà rồng lắm. Còn cậu,” cô ta nói với Will, “tôi không cho rằng de Quincey sẽ nghi ngờ nếu cậu là người kí sinh của tôi.”

Jem nhìn Camille với vẻ mà Will cho rằng có thể cắt được cả kính. Anh ta nói.

“Sao cô lại làm chuyện này, tiểu thư Belcourt? Kế hoạch của cô, de Quincey, tất cả - vì sao?”

Camille mỉm cười. Will phải thừa nhận cô ta rất đẹp - nhưng có rất nhiều ma cà rồng có vẻ ngoài ưa mắt. Vẻ đẹp của họ luôn khiến anh nghĩ tới những bông hoa ép khô - tuy đẹp nhưng vô hồn. “Vì thật tâm tôi muốn biết hẳn đang làm gì.”

Jem lắc đầu. “Có thể cô thuộc típ người tự tế thân mình, nhưng tôi tin vào khả năng đó lắm. Hầu hết chúng ta đều làm việc vì mục đích cá nhân hơn. Vì tình yêu hoặc thù hận.”

“Hoặc để trả thù,” Will nói. “Dù sao cô đã biết chuyện đó cả năm nay rồi, nhưng giờ cô mới tìm đến chúng tôi.”

“Đó là vì Gray.”

“Nhưng không chỉ vì nguyên nhân đó thôi, đúng không? Jem nói. “Tessa là cơ hội của cô, nhưng động cơ của cô lại là cái khác.” Anh ta nghiêng đầu. “Sao cô ghét de Quincey vậy?”

“Đó không phải việc của cậu, nhóc Thợ Săn Bóng Tối bạc ạ,” Camille nói và đôi môi cô ta co lên, để lộ rõ răng nanh như những mảnh ngà trên đôi

môi đó. Will biết rằng nanh của ma cà rồng có thể vô tình dài ra, nhưng nó vẫn khiến anh khó chịu. “Động cơ của tôi thế nào thì đã sao?”

Will trả lời dùm Jem như thể biết bạn mình nghĩ gì. “Nếu cô không chịu nói, chúng tôi không thể tin cô. Có lẽ cô đang lừa chúng tôi vào tròng. Charlotte không cho là vậy, nhưng như vậy không có nghĩa là không có khả năng.”

“Lừa các cậu vào tròng?” Camille mĩa mai. “Và chịu cơn thịnh nộ của Clave? Khó có khả năng đó lắm!”

“Tiểu thư Belcourt,” Jem nói, “dù Charlotte hứa gì với cô, nhưng nếu cô muốn chúng tôi giúp, cô sẽ phải trả lời câu hỏi kia.”

“Được thôi,” cô ta nói. “Tôi thấy chừng nào tôi chưa cho các cậu một lời giải thích, các cậu sẽ chưa hài lòng. Cậu,” cô ta nói và hất hàm với Will, “nói đúng. Và với tư cách một người tuổi đời còn quá trẻ, cậu biết khá nhiều về tình yêu và thù hận đấy; rồi một ngày nào đó chúng ta sẽ cùng thảo luận về vấn đề này.” Cô ta lại cười, nhưng trong đôi mắt không ánh lên chút vui vẻ nào. “Tôi từng có một người tình,” cô ta nói. “Anh ta là một người đổi dạng, một người sói. Những Đứa Con của Màn Đêm bị cấm yêu hay ăn nằm với Đứa Con của Mặt Trăng. Dù chúng tôi rất thận trọng nhưng de Quincey vẫn phát hiện ra. Hắn giết anh ấy, theo cách sẽ sát hại người phạm trong bữa tiệc tới đây.” Đôi mắt cô ta sáng như đèn xanh khi nhìn cả hai. “Tôi yêu anh ấy, mà de Quincey giết anh ấy, và đồng loại của tôi lại giúp đỡ và tiếp tay cho hắn. Tôi sẽ không tha thứ cho chúng. Tôi sẽ giết tất cả.”

Hiệp Định, tính tới nay đã kéo dài mười năm, đánh mốc son trong lịch sử của Nephilim và Thế Giới Ngầm. Hai nhóm không còn tàn sát nhau nữa. Họ thống nhất để chống lại một kẻ thù duy nhất - quỷ dữ. Năm mươi đại

diện đã tham dự lễ kí kết Hiệp Định tại Idris; mười Đứa Con của Màn Đêm; mười Đứa Con của Lilith, còn gọi là pháp sư; mười thần tiên; mười Đứa Con của Mặt Trăng; và mười hậu duệ của Raziel...

Tessa bật dậy khi nghe tiếng gõ cửa; cô đang lơ mơ ngủ, những ngón tay vẫn đặt đánh dấu trên cuốn Codex của Thợ Săn Bóng Tối. Sau khi đặt sách xuống, cô chỉ kịp ngồi dậy và kéo chăn che mình thì cửa mở.

Charlotte cầm đèn đi vào. Tessa thấy cảm giác nhức nhối kì lạ, gần như thất vọng - nhưng cô mong ai sẽ vào đây? Dù đã muộn, Charlotte vẫn ăn vận như định ra ngoài. Chị tỏ vẻ nghiêm túc, và những đường mệt mỏi hằn dưới đôi mắt đen. “Em còn thức chứ?”

Tessa gật đầu và cầm cuốn sách vừa đọc lên. “Em đang đọc.”

Charlotte không nói gì, nhưng đến ngồi dưới chân giường Tessa. Chị giơ tay ra. Có gì đó lóe lên trong lòng bàn tay chị - dây chuyền thiên sứ của Tessa. “Em đưa vật này cho Henry.”

Tessa đặt sách xuống và cầm dây chuyền thiên sứ lên. Cô đeo qua đầu và thấy yên tâm hẳn khi cảm giác nặng nề quen thuộc nằm tại hõm cổ. “Anh ấy có phát hiện được điều gì không?”

“Chị không chắc. Anh ấy bảo bên trong nó bị gỉ sắt bịt hết, nhưng thật kỳ lạ khi nó còn chạy được. Anh ấy đã làm vệ sinh máy, nhưng có vẻ kết quả không mấy thay đổi. Nhưng có lẽ từ giờ, tiếng tíc tắc sẽ đều đặn hơn chăng?”

“Có lẽ ạ.” Tessa không quan tâm; cô chỉ vui vì thiên sứ, biểu tượng của mẹ cô và cuộc đời của cô tại New York, đã trở lại.

Charlotte khoanh tay đặt trong lòng. “Tessa, có chuyện này chị chưa nói với em.”

Trái tim Tessa đập nhanh hơn. “Gì vậy ạ?”

“Mortmain...” Charlotte ngập ngừng. “Chị đã kể chuyện Mortmain giới thiệu anh trai em tới câu lạc bộ Xứ Quý, nhưng chị chưa nói hết. Anh trai em biết về Thế Giới Bóng Tối trước khi Mortmain tiết lộ. Có lẽ anh ấy biết từ bố em.”

Tessa choáng váng đến không biết nói gì.

“Lúc bố mẹ em qua đời, em mấy tuổi?” Charlotte nói.

“Bố mẹ em gặp tai nạn rồi qua đời,” Tessa hơi dờ dẩn nói. “Em ba tuổi. Nate lên sáu.”

Charlotte nhú mào. “Lúc đó anh trai em còn nhỏ quá nhỉ? Nhưng... chị nghĩ cũng có khả năng bố em đã kể bí mật đó ra.”

“Không,” Tessa nói. “Chị không hiểu rồi. Em được nuôi dạy theo cách bình thường nhất, con người nhất. Dì Harriet là người phụ nữ thực tế nhất đời. Nếu bố mẹ em có bí mật, dì em hẳn phải biết chứ? Dì là em gái mẹ em; họ đưa đi theo cùng khi tới Mỹ.”

“Tessa, mọi người đều có bí mật, đôi khi họ giấu cả người thân.” Charlotte vuốt ve bìa cuốn Codex, sờ vào con dấu rập nổi. “Và em cũng phải thừa nhận rằng khả năng đó là có thể đi.”

“Có thể? Em chẳng thấy thế chút nào!”

“Tessa...” Charlotte thở dài. “Chị không biết vì sao em có khả năng kia. Nhưng nếu bố hoặc mẹ em có liên quan tới thế giới phép thuật, biết đâu vẫn đề nằm ở chỗ đó? Có thể vì bố em là thành viên câu lạc bộ Xứ Quý nên de Quincey biết về em?”

“Chắc vậy.” Tessa uất ức. “Chỉ là... khi lần đầu tới Luân Đôn, em đã tin rằng em đang sống trong mơ. Rằng cuộc đời ngày xưa của em mới là thật, còn đây chỉ là một cơn ác mộng kinh hoàng. Em nghĩ nếu em tìm được Nate, bọn em sẽ quay lại cuộc sống trước kia.” Cô ngước mắt nhìn Charlotte. “Nhưng giờ em không thể không nghi ngờ rằng cuộc đời trước kia của em là mơ, còn đây mới là thật. Nếu bố mẹ em biết về câu lạc bộ Xứ Quý - nếu họ là một phần của Thế Giới Bóng Tối - vậy em không có thể giới bình thường nào để quay về.”

Charlotte, tay vẫn đặt trong lòng, kiên định nhìn Tessa. “Em có bao giờ băn khoăn vết sẹo của Sophie đến từ đâu chưa?”

Bị bất ngờ, Tessa lắp bắp. “Em... em có, nhưng em... không thích hỏi.”

“Và cũng không nên,” Charlotte nói. Giọng chị lạnh lùng và thẳng thắn. “Lần đầu tiên chị thấy Sophie, cô ấy nằm co quắp tại ngưỡng cửa, bắn thiêu, với một miếng giẻ đầm máu rịt lên má. Cô ấy thấy chị đi qua. Cô ấy có Tâm Nhân giống như Thomas và Agatha. Chị cho tiền nhưng cô ấy không nhận. Chị mời cô ấy vào một quán trà, và cô ấy kể ra toàn bộ sự việc. Cô ấy từng là người hầu trong một nhà khá giả tại St.John’s Wood. Tất nhiên, nhà đó chọn người hầu theo tiêu chuẩn ngoại hình, và Sophie xinh đẹp - đó vừa là lợi thế cũng là bất lợi. Như em có thể tưởng tượng, cậu con trai của chủ nhà muốn cô ấy. Cô ấy nhiều lần từ chối. Trong cơn giận, hắn đã dùng dao rạch mặt cô ấy, nói rằng nếu cậu ta không thể có, không ai có thể có cô ấy nữa.”

“Thật kinh khủng,” Tessa thì thào.

“Cô ấy tới gặp bà chủ, mẹ của gã kia, nhưng hắn dựng chuyện thành cô ấy muốn quyến rũ hắn, và hắn chỉ dùng dao để chống cự và bảo vệ sự trinh nguyên của mình. Tất nhiên, họ ném cô ấy ra đường. Khi chị tìm thấy cô ấy, má cô ấy bị nhiễm trùng nặng. Chị mang cô ấy về đây và nhờ các Tu Huynh Chăm chữa trị, nhưng họ không thể làm gì với vết sẹo.”

Tessa vô thức đặt tay lên mặt tỏ ý thông cảm. “Tội nghiệp Sophie.”

Charlotte nghiêng đầu nhìn Tessa bằng đôi mắt nâu sáng. Chị luôn cho người khác cảm giác chị là người mạnh mẽ, dù mang vóc người nhỏ nhắn như chim chích. “Sophie có thiên phú, ” chị nói. “Cô ấy có Tâm Nhân. Cô ấy thấy những điều người khác không thể. Ngày xưa, cô ấy thường nghĩ mình bị điên. Giờ cô ấy biết mình không điên mà đặc biệt. Ở đó, cô ấy chỉ là một người hầu riêng, người có thể mất vị trí ngay khi sắc đẹp tàn phai. Giờ cô ấy là một thành viên quan trọng trong nhà, một cô gái có tài cần cống hiến.” Charlotte nhào người tới. “Em nhìn lại cuộc đời ngày xưa, Tessa, và em thấy nó an toàn hơn bây giờ. Nhưng nếu chị không nhầm thì dì cháu em sống trong cảnh túng quẫn. Nếu không tới Luân Đôn, em có thể đi đâu khi dì mất nào? Em sẽ làm gì? Em có nằm khóc tròn hém giống như Sophie của chúng ta không?” Charlotte lắc đầu. “Em có quyền năng vô giá. Em không cần cầu xin ai điều gì. Em không cần phụ thuộc vào ai. Em được tự do, mà tự do là một món quà.”

“Thật khó nghĩ đó là một món quà khi vì nó mà chị bị giày vò và giam giữ.”

Charlotte lắc đầu. “Sophie từng nói với chị rằng cô ấy mừng vì mặt mang sẹo. Cô ấy nói bất cứ ai yêu cô ấy lúc này là vì chính bản thân cô ấy, chứ không phải vì gương mặt đẹp. Đây là con người thật sự của em, Tessa. Sức mạnh này là chính em. Dù ai yêu em bây giờ - và em cũng phải yêu chính mình - sẽ yêu con người thật sự của em.”

Tessa cầm cuốn Codex và ôm vào ngực. “Vậy chị đang nói rằng em đúng. Đây là thực còn cuộc đời lúc trước của em là mơ.”

“Đúng.” Charlotte nhẹ nhàng vỗ vai Tessa; Tessa suýt nhảy dựng lên. Cô nghĩ đã lâu lắm rồi mới có người chạm vào cô như một người mẹ; cô nghĩ tới dì Harriet, và cổ cô nghẹn lại. “Và giờ là để* lúc tỉnh giấc.”

Chương 9: Enclave

Hãy làm tim tôi thành đá tảng, gương mặt trở nên kiên quyết.

Lừa dối và bị lừa dối, và chết: ai biết? chúng ta là tro tàn và cát bụi.*

– Bá tước Alfred Tennyson, Maud

“Làm lại đi,” Will đề nghị. “Cứ đi từ đầu tới cuối phòng xem. Bọn ang sẽ nói nếu thấy thuyết phục.”

Tessa thở dài. Đầu cô ong ong và đáy mắt cũng vậy. Thật mệt mỗi khi phải học cách giả làm ma cà rồng.

Đã hai ngày trôi qua kể từ chuyến viếng thăm của tiểu thư Belcourt, và Tessa đã dành hầu hết thời gian để bắt chước sao cho giống ả ma cà rồng kia nhất, nhưng không mấy thành công. Cô vẫn thấy mình chỉ lướt trên tâm trí Camille, không thể tiến vào và nắm bắt suy nghĩ. Chính vì thế cô chẳng biết phải đi đứng, nói năng hay biểu cảm thế nào khi gặp các ma cà rồng tham dự tiệc của de Quincey – những kẻ Camille chắc chắn biết rất rõ, và Tessa cũng mong mình biết vậy.

Giờ cô đang trong thư viện, dành suốt mấy giờ sau bữa trưa để luyện cách đi như lướt kì lạ của Camille, và nói bằng cái giọng kéo dài cần trọng như cô ta. Cô đeo chiếc ghim cài mà một trong những người kí sinh của Camille, gã nhỏ thó nhăn nheo tên Archer, đã mang tới cùng một cái hộp. Trong đó đặt một chiếc váy để Tessa mặc tới bữa tiệc của de Quincey, nhưng nó quá nặng và lỏng lẻo để mặc ban ngày. Tessa luyện tập với chiếc váy màu xanh trắng của mình, nhưng có điều nó quá bó ngực và lỏng eo mỗi khi cô biến thành Camille.

Jem và Will đã án ngữ trên một chiếc bàn dài đằng sau thư viện để giúp đỡ và đưa ra lời khuyên, nhưng cô lại thấy họ như đang mĩa móc sự kinh ngạc của cô. “Khi đi, em nhấc chân cao quá,” Will tiếp tục. Anh đang mãi dùng vạt áo trước cọ bóng quả táo, và có vẻ không thấy Tessa đang lờm mình. “Camille di chuyển nhẹ nhàng như con nai trong rừng, chứ không phải như vịt trên cạn.”

“Em không đi như vịt.”

“Anh thích vịt,” Jem nhận xét rất khách quan. “Nhất là những con ở công viên Hyde.” Anh liếc nhìn Will; cả hai cậu con trai đều đang đung đưa chân ngồi trên bàn. “Nhớ lần bồ cổ thuyết phục tôi cho lũ vịt trời ăn bánh nhân thịt để xem có thể tạo ra giống vịt ăn thịt không chứ?”

“Chúng cũng ăn mà.” Will hồi tưởng. “Lũ quý nhỏ khát máu đó. Đừng bao giờ tin vịt.”

“Xin lỗi,” Tessa nói. “Nếu các anh không định giúp em, cả hai có thể đi. Em không định nghe các anh nói huyền thuyên về lũ vịt.”

“Sự thiếu kiên nhẫn của em,” Will nói, “thật chẳng ra dáng tiểu thư gì cả.” Anh vừa cười toe toét với cô vừa cắn táo. “Có lẽ bản chất ma cà rồng của Camille là cương quyết chẳng?”

Giọng anh ngập ý đùa. Tessa thấy thật lạ. Chỉ vài ngày trước anh đã giận cô, sau đó căng thẳng xin cô giúp giấu việc Jem ho ra máu. Và giờ anh đang trêu chọc cô như thể cô là bạn của em gái anh, một người anh biết rõ, có lẽ quan tâm đến, nhưng không có chút cảm xúc bối rối nào.

Tessa cắn môi – và nhăn mặt trước cảm giác đau đột ngột. Răng nanh của Camille – của cô – bị khổng chế bởi một bản năng cô không thể hiểu. Chúng dường như dài ra không hề báo trước, chỉ khi nó đột ngột cắm vào lớp da môi mỏng manh, cô mới nhận thấy sự hiện diện của chúng. Cô nếm

thấy vị máu – máu của cô, mặn và nóng. Cô ấn ngón tay lên môi; khi cô rút tay lại, những ngón tay đã dính máu.

“Kệ nó đi,” Will nói, đặt quả táo xuống và đứng dậy. “Nó sẽ lành nhanh thôi.”

Tessa đưa lưỡi chạm vào cái răng nanh bên trái. Nó đã thụt vào thành cái rãnh bình thường. “Em không hiểu sao chúng lại trôi ra vậy!”

“Đói,” Jem nói. “Em có nghĩ tới máu không?”

“Không.”

“Em có nghĩ tới ăn thịt anh không?”

“Không!”

“Không ai trách em đâu,” Jem nói. “Tính cậu ta khó chịu quá mà.”

Tessa thở dài. “Làm Camille thật khó. Em không hiểu chút gì về cô ta, chứ đừng nói tới trở thành cô ta.”

Jem nhìn kỹ cô. “Em có thể chạm vào suy nghĩ của cô ta không? Theo cách em chạm vào tâm tưởng những người em biến thành ấy?”

“Chưa. Em đang cố, nhưng thỉnh thoảng em mới thấy những ký ức hay hình ảnh thoáng qua. Ý nghĩ của cô ta có vẻ được bảo vệ tốt.”

“Ừ, mong là em có thể vượt qua lưới bảo vệ đó trước tối mai,” Will nói. “Hoặc chúng ta chẳng có mấy cơ may.”

“Will,” Jem nạt. “Đừng nói vậy.”

“Bồ đúng,” Will nói. “Tôi không nên đánh giá thấp kỹ năng của mình. Nếu Tessa gây chuyện, tôi chắc chắn có thể mở đường thoát khỏi lũ ma cà rồng

khát máu kia.”

Jem – đúng như thói quen, Tessa đang dần nhận ra – lơ đãng đi. “Có lẽ,” anh nói, “em chỉ có thể chạm vào tâm tưởng những người đã chết chẳng, Tessa? Có lẽ những vật đưa cho em đều đến từ những người họ giết.”

“Không. Em chạm vào tâm tưởng của Jessamine khi em Biến Hình thành bạn ấy. Vậy gợi ý của anh là không thể. Nếu không đó sẽ là một quyền năng kinh khủng.”

Jem đang nhìn cô bằng đôi mắt bạc trầm tư; có gì đó trong đôi mắt căng thẳng của anh khiến cô thấy khá khó chịu. “Em nhìn rõ tâm tưởng của người chết đến mức nào? Ví dụ, nếu anh đưa em một vật từng thuộc về ba anh, em có biết ông ấy nghĩ gì lúc lâm chung không?”

Đến lượt Will phát hoảng. “James, tôi không nghĩ...” anh mở miệng, rồi dừng lại khi cửa thư viện mở ra và Charlotte bước vào. Chị không đi một mình. Có ít nhất một tá người mà Tessa chưa thấy bao giờ theo sau.

“Enclave đấy,” Will thì thầm rồi ra hiệu cho Jem và Tessa trốn sau một giá sách cao 2 mét. Từ chỗ ẩn náu, họ quan sát căn phòng đầy những Thợ Săn Bóng Tối – hầu hết là đàn ông. Nhưng Tessa thấy, trong đó cũng có hai phụ nữ.

Khi nhìn họ, Tessa bỗng nhớ lại lời Will nói về Boadicea, người phụ nữ mạnh bằng nhiều nam chiến binh cộng lại. Người phụ nữ cao hơn – bà ta chắc phải cao tới 1 mét 80 – có mái tóc trắng toát búi gọn sau gáy. Bà ta tầm sáu mươi tuổi và mang dáng vẻ quyền uy. Người thứ hai trẻ hơn, tóc đen, mắt như mắt mèo và khá kín đáo.

Những người đàn ông tạo thành một nhóm hợp rơ hơn. Người lớn tuổi nhất cao và mặc toàn đồ xám. Nước da và mái tóc của ông ta cũng xám xịt, gương mặt xương xẩu khắc khổ đi cùng cái mũi mảnh kiêu hãnh và cằm nhọn. Những nếp nhăn hiện rõ quanh khóe mắt và đôi má ông ta thì hóp lại.

Đôi mắt ông ta vẫn đỏ. Bên cạnh ông ta là người trẻ nhất trong nhóm, một cậu con trai không lớn hơn Jem hay Will là mấy. Anh ta đẹp theo kiểu gai góc, với những đường nét sắc sảo nhưng bình thường, mái tóc nâu rối và vẻ chăm chú.

Jem khịt khịt ngạc nhiên và khó chịu. “Gabriel Lightwood,” anh lầm bầm với Will. “Cậu ta làm gì ở đây? Tôi tưởng cậu ta đang theo học ở Idris chứ.”

Will không nhúc nhích. Anh đang mãi ngưỡng* mày nhìn cậu con trai tóc nâu. Một nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi anh.

“Đừng tranh cãi với cậu ta, Will,” Jem vội nói. “Không phải ở đây. Tôi chỉ yêu cầu bồ có vậy thôi đấy.”

“Bồ không thấy thế là quá nhiều à?” Will nói mà không nhìn Jem. Will thò đầu ra từ giá sách và quan sát Charlotte giục mọi người tiến về cái bàn lớn ở đầu phòng. Hình như chị đang yêu cầu mọi người ổn định chỗ ngồi.

“Frederick Ashdown và George Penhallow, mời hai người ngồi đây,” Charlotte nói. “Lilian Highsmith, cô có thể ngồi bên bản đồ...”

“Henry đâu rồi?” Người đàn ông tóc xám hỏi không chút lịch sự. “Chồng cháu ấy? Với tư cách một trong những người đứng đầu Học Viện, cậu ta phải có mặt chứ.”

Charlotte lưỡng lự một giây trước khi mỉm cười. “Chú Lightwood, chồng cháu tới ngay thôi,” chị nói và Tessa nhận ra hai điều: Một, người đàn ông tóc xám kia rất có khả năng của bố của Gabriel Lightwood, và hai là, Charlotte đàn nói dối.

“Mong là vậy,” ông Lightwood lầm bầm. “Một buổi họp của Enclave mà không có sự xuất hiện của người đứng đầu Học Viện – quả là cực kỳ bất thường.” Rồi ông ta quay lại, dù Will đã thụt cổ vào sau cái giá sách, nhưng

quá muộn. Người đàn ông nheo mắt. “Vậy ai ở đằng kia vậy? Ra đây xem nào!”

Will liếc nhìn Jem, người đang nhún vai một cách thuyết phục. “Trốn làm gì khi đằng nào họ chẳng lôi chúng ta ra, đúng không?”

“Kệ bọn anh,” Tessa rút lên. “Em không muốn Charlotte giận em nếu chúng ta không được phép ở đây.”

“Đừng lo. Em không biết gì về buổi họp của Enclave, và Charlotte hoàn toàn hiểu điều đó,” Will nói. “Chị ấy luôn biết phải đổ lỗi cho ai.” Anh cười toe toét. “Nhưng anh khuyên em nên trở lại làm mình đi. Không cần khiến mấy ông già kia tăng xông đâu.”

“Ồ!” Tessa suýt quên mình đang cải trang làm Camille. Cô vội lột bỏ lớp vỏ, và khi ba người họ rời khỏi giá sách, cô đã là chính mình.

“Will.” Charlotte thở dài khi thấy anh và lắc đầu trước Tessa và Jem. “Chị đã bảo Enclave sẽ họp lúc bốn giờ rồi cơ mà.”

“Thế ạ?” Will nói. “Chắc em quên mất. Em đang trí quá.” Anh liếc ngang dọc rồi mỉm cười. “Chào Gabriel.”

Anh chàng tóc nâu lờm đáp lại câu chào của Will. Anh ta có đôi mắt xanh lục rất sáng, và khi nhìn Will, môi anh ta mím lại tỏ ý khinh mạn.

“William,” cuối cùng anh ta nói, với chút nỗ lực. Anh ta nhìn sang Jem.

“Và James. Cả hai là trẻ con hay sao mà đi coi trộm buổi họp của Enclave thế hử?”

“Cậu thì khác gì?” Jem nói.

“Tháng sáu này tôi mười tám rồi,” Gabriel nói, dựa hết cỡ vào ghế khiến chân rời mặt đất. “Tôi có quyền tham gia các hoạt động của Enclave.”

“Mừng cho cậu.” Người phụ nữ tóc trắng Tessa thấy thật vương giả nói.
“Lottie, đây là* chính là pháp sư mà cháu đã nói tới phải không?” Câu hỏi dành cho Charlotte, nhưng ánh mắt người phụ nữ dừng lại trên Tessa. “Con bé không giống pháp sư lắm.”

“Lần đầu tiên gặp Magnus Bane, tôi cũng thấy vậy,” ông Lightwood nói, hiểu kỳ nhìn Tessa. “Vậy giờ cháu hãy chứng minh đi. Hãy cho chúng ta thấy cháu có thể làm gì.”

“Cháu không phải pháp sư,” Tessa bực bội phủ nhận.

“Nhưng cháu phải là gì đó,” người phụ nữ lớn tuổi*. “Nếu không phải pháp sư, vậy là gì nào?”

“Chúng ta sẽ tìm hiểu sau.” Charlotte đứng dậy. “Gray đã chứng minh sự trong sạch với vợ chồng cháu. Thế là đủ – ít nhất tới khi Enclave quyết định muốn sử dụng quyền năng của cô ấy.”

“Tất nhiên rồi,” Will nói. “Chúng ta sẽ không thể thành công trong kế hoạch này nếu không có cô ấy...”

Gabriel ấn ghế về phía trước với lực làm chân ghế trước đập thành xuống sàn nhà. “Chị Branwell,” anh ta giận dữ nói, “William đã đủ tuổi tham gia buổi họp của Enclave chưa?”

Charlotte lần lượt nhìn từ gương mặt đỏ lựng của Gabriel sang gương mặt không chút cảm xúc của Will. Chị thở dài. “Đúng, cậu ấy chưa đủ tuổi. Will, Jem, hai em làm ơn ra ngoài đợi cùng Tessa.”

Will cau mặt, nhưng Jem cảnh cáo và anh vẫn im lặng. Gabriel Lightwood đắc chí. “Tôi sẽ đưa các cậu ra,” anh ta tuyên bố và đứng bật dậy. Anh ta đẩy cả ba ra khỏi thư viện, rồi cũng ra hành lang theo. “Cậu,” anh ta quát Will, giọng nhỏ để người trong thư viện không nghe được. “Cậu biết cách làm xấu mặt Thợ Săn Bóng Tối ở mọi lúc mọi nơi.”

Will dựa người vào tường và nhìn Gabriel bằng đôi mắt xang lạnh lùng.
“Tôi không biết rằng ngoài bố cậu ra lại có người có thể làm xấu mặt Thợ Săn Bóng Tối...”

“Tôi sẽ rất cảm ơn nếu cậu không nhắc tới gia đình tôi,” Gabriel gầm ghe và đưa tau ra sau đóng cửa thư viện lại.

“Không may là tôi chẳng thêm cái lòng biết ơn của cậu,” Will nói.

Gabriel nhìn anh bằng đôi mắt bùng lửa giận. Nhìn anh ta, Tessa bỗng nghĩ tới một người, nhưng cô không nhớ đích xác là ai.

“Cái gì?” Gabriel gầm lên.

“Ý cậu ấy là,” Jem giải thích, “cậu ấy không quan tâm tới lời cảm ơn cảm huệ của cậu.”

Má Gabriel sậm lại. “Nếu không phải vì cậu chưa đủ tuổi, Herodale, chúng ta đã độ kiểm rồi. Chỉ cậu và tôi, đến chết. Tôi sẽ xé cậu thành từng khúc...”

“Dừng lại đi, Gabriel,” Jem xen ngang trước khi Will kịp trả lời. “Kéo Will vào một cuộc đấu tay đôi chẳng khác nào đánh chó sau khi cậu nhử nó cắn cậu. Cậu biết tính cậu ấy thế nào mà.”

“Cảm ơn rất nhiều, James,” Will nói nhưng không buồn rời mắt khỏi Gabriel. “Tôi đánh giá cao sự đánh giá của bồ với tính cách tôi.”

Jem nhún vai. “Tôi nói thật đấy chứ.”

Gabriel dành cho Jem cái nhìn hắc ám. “Đừng chõ mũi vào, Carstairs. Chuyện không liên quan tới cậu.”

Jem tới gần cửa và Will hơn. Will đang đứng hoàn toàn im lặng, đáp trả ánh mắt lạnh lẽo của Gabriel bằng cái nhìn tương tự. Tessa bắt đầu rợn tóc gáy.

“Nếu chuyện liên quan tới Will, nó cũng liên quan tới tôi,” Jem nói.

Gabriel lắc đầu. “Cậu là một Thợ Săn Bóng Tối lịch sự và là một quý ông. Cậu có... những điểm yếu, nhưng không ai trách cậu vì cái đó. Nhưng chuyện này...” Anh ta dẫu môi về phía Will. “Thứ hạ đẳng này chỉ lôi cậu xuống bùn thôi. Tìm một người khác làm parabatai của cậu đi. Không ai mong Will Herodale sống qua tuổi mười chín, và sẽ chẳng ai thương tiếc nếu cậu ta qua đời, hay...”

Tessa chịu hết nổi rồi. Không kịp nghĩ, cô đã buột miệng phần nộ nói, “Anh ăn nói hay nhỉ!”

Gabriel, bị ngắt ngang, nhìn có vẻ choáng như thể vừa thấy một tấm thảm tường biết nói. “Xin lỗi?”

“Anh nghe rồi đấy. Nói với một người rằng chẳng ai thương tiếc nếu người đó qua đời thật không chấp nhận nổi!” Cô tóm lấy ống tay áo Will. “Đi nào Will. Cái... cái người này... rõ ràng không đáng để anh tốn thời gian.”

Will cực kỳ hưng phấn. “Quá đúng.”

“Cô... cô...” Gabriel hơi lắp bắp, giật mình nhìn Tessa. “Cô không hề biết cậu ta đã làm gì...”

“Và tôi có quan tâm. Tất cả các anh đều là Nephilim, đúng không? Đúng không? Người ta bảo gà cùng một mẹ chó hoai đá nhau cơ mà.” Tessa nhú mày với Gabriel. “Ang nợ Will một lời xin lỗi.”

“Tôi,” Gabriel nói, “tôi thà phải nhìn mình bị moi ruột buột chơi còn hơn xin lỗi đồ sâu bọ kia.”

“Tuyệt,” Jem ôn tồn nói. “Cậu không muốn vậy thật đâu. Tất nhiên tôi không muốn nói tới phần Will là sâu bọ, mà về ruột ấy. Nghe kinh quá.”

“Tôi nói vậy đấy,” Gabriel nói bằng cách so sánh khác. “Tôi thà bị ném vài vạc độc quỷ Malphas và bị mục ruỗng tới chỉ còn xương vẫn hơn.”

“Thật sao,” Will nói. “Vì tôi tình cờ biết một thằng cha bán vạc...”

Cửa thư viện mở và ông Lightwood bố đứng tại đó. “Gabriel,” ông ta lạnh lùng bảo. “Con định tham gia buổi họp – buổi họp Enclave đầu tiên, nếu bố phải nhắc con – hay ở ngoài này chơi với lũ trẻ kia?”

Không ai đặc biệt hài lòng với lời nhận xét đó, nhất là Gabriel. Anh ta nuốt khan, gật đầu, lườm Will lần cuối rồi theo bố mình trở lại thư viện sau khi đóng sầm cửa sau lưng.

“Ờ,” Jem nói sau khi cửa đã đóng sau lưng Gabriel. “Chuyện này đúng là tệ như tôi đoán. Đây là lần đầu tiên bồ gặp hăn kể từ tiệc giáng sinh năm ngoái hả?” anh hỏi Will.

“Ừ,” Will đáp. “Bồ nghĩ tôi nên bảo là tôi nhớ hăn không?”

“Không,” Jem nói.

“Anh ta luôn xấu tính vậy sao?” Tessa hỏi.

“Em nên gặp anh trai hăn,” Jem nói. “Sau đó em sẽ thấy Gabriel ngọt ngào tựa bánh mì gừng vậy. Anh trai Gabriel còn ghét Will hơn.”

Will cười và quay người đi xuống hành lang, vừa đi vừa huýt sáo. Sau một thoáng lưỡng lự, Jem đi theo, ra hiệu cho Tessa nối gót.

“Sao Gabriel Lightwood ghét anh vậy, Will?” Tessa hỏi. “Anh làm gì anh ta thế?”

“Anh chẳng làm gì hăn,” Will vừa nói vừa rảo bước. “Hăn ghét anh vì chuyện giữa anh và em gái hăn.”

Jem nhún vai, trả lời cái nhìn thắc mắc mà Tessa vừa gửi đến anh. “Ở đâu có Will, ở đó có nửa tá những cô gái giận dữ nói cậu ta cướp đi sự trinh trắng của họ.”

“Thật sao?” Tessa hỏi và vội đuổi theo hai cậu con trai. Cô chỉ đi được tới vậy khi mặc chiếc váy quá nặng nề chạm vào mắt cá theo mỗi bước di chuyển. Đám váy vóc mua ở đường Bond được chuyển tới vào hôm qua, và cô chỉ đang làm quen với việc mặc đồ đắt tiền. Cô nhớ những chiếc váy nhẹ nhàng vẫn mặc hồi bé, hồi đó cô có thể chạy theo anh, đá vào mắt cá anh và lao vụt đi mà không sợ anh đuổi kịp. Cô thoáng tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô làm điều tương tự với Will. Cô không nghĩ mình sẽ có lợi thế, dù ý nghĩ đó cũng khá hay ho. “Cướp đi sự trinh trắng ấy.”

“Em hỏi nhiều quá đấy,” Will nói, quàng sang trái và đi lên cầu thang hẹp. “Phải không?”

“Vâng,” Tessa nói, tiếng giày cao gót gõ cồng cộc trên bậc đá khi cô đi theo Will lên. “Parabatai là gì? Anh nói bố Gabriel làm xấu mặt Thợ Săn Bóng Tối là sao?”

“Parabatai trong tiếng Hy Lạp chỉ một người lính bắt cặp với người đánh xe ngựa,” Jem nói, “nhưng trong ngôn ngữ Nephilim, nó nghĩa là một nhóm hai nam chiến binh thề bảo vệ nhau.”

“Nam sao?” Tessa hỏi. “Không thể có một nhóm hai người phụ nữ hay một nam một nữ à?”

“Anh tưởng em bảo phụ nữ không đam mê giết chóc,” Will nói mà không ngoái lại. “Còn về bố Gabriel, cứ coi là ông ta thích quý và cư dân Thế Giới Ngầm hơn mức cần thiết đi. Anh sẽ ngạc nhiên nếu vài lần viếng thăm vào ban đêm đến một số ngôi nhà nhất định tại Shadwell không khiến ông ấy mắc bệnh đậu mùa quý.”

“Đậu mùa quý á?” Tessa vừa hoảng hốt vừa thấy thú vị.

“Cậu ấy bị ra đấy,” Jem vội trấn an. “Thật sao, Will? Bọn tôi phải bảo bao nhiêu lần nữa là không có bệnh đậu mùa quỉ đây?”

Will dừng lại trước cánh cửa nhỏ ở góc cầu thang. “Chắc là cái này,” anh nói như thể với chính mình và vắn năm đấm. Khi không được, anh rút thanh stele khỏi túi áo và vẽ một Ấn Ký lên cửa. Nó bật mở, kèm theo một cơn mưa bụi. “Hắn đây là nhà kho.”

Jem đi theo vào, và Tessa theo sau một lát. Cô bước vào một căn phòng nhỏ chỉ nhờ ánh sáng chiếu qua độc nhất một ô cửa sổ cao cao trên tường chiếu tỏ. Luồng sáng ủa vào, chiếu rõ một khoảng vuông chứa đầy những hòm và thùng. Nó sẽ giống với phòng kho của bất cứ nhà nào nếu không đó* đóng vũ khí cũ dựng ở góc: những thanh kiếm bản rộng và chùy đinh nặng nề và gỉ sét.

Will đẩy một cái thùng sang bên để lấy chỗ trống. Bụi được dịp bay tứ tán. Jem ho hắng và lườm quở trách. “Nếu không phải vì động cơ của bồ có phần mơ hồ,” anh nói, “chắc có người sẽ nghĩ bồ lôi bọn tôi đến đây để giết đấy.”

“Không phải giết,” Will nói. “Đợi đã. Tôi cần đẩy thêm một thùng nữa.”

Khi anh đẩy cái thùng nặng ra tường, Tessa liếc nhìn Jem. “Gabriel bảo,” cô nói nhỏ để Will không nghe thấy, “anh có điểm yếu là sao?”

Đôi mắt bạc của Jem mở to hơn chút trước khi anh nói. “Việc anh đau ốm liên miên ấy mà.”

Tessa biết anh đang nói dối. Cái vẻ khi nói dối của anh giống hệt Nate – ánh mắt anh quá sáng khiến cô không tin anh nói thật. Nhưng trước khi cô kịp nói gì, Will đã đứng thẳng dậy và tuyên bố. “Rồi. Ngồi xuống đi.”

Sau đó anh ngồi bệt xuống nền nhà bám đầy bụi bẩn; Jem tới ngồi cạnh, nhưng Tessa hơi do dự. Will, rút thanh stele, ngược nhìn cô cười đều giả.

“Không định ngồi cùng bọn anh hả Tessa? Chắc em không muốn làm hỏng bộ váy đẹp Jessamine mua cho.”

Quả là vậy. Tessa không muốn làm hỏng bộ đồ đẹp nhất cô có. Nhưng giọng châm biếm của Will khiến cô bực hơn việc làm hỏng bộ váy. Cô ngẩng cao đầu, tới ngồi đối diện hai cậu con trai và ba người tạo thành một hình tam giác.

Will ấn mũi stele lên nền sàn bẩn thiu, và bắt đầu vẽ. Những nét to dày hiện lên từ đó, và Tessa hào hứng quan sát. Cách thanh stele vẽ không có gì đặc biệt hay đẹp đẽ – không giống mực chảy ra từ đầu bút, mà giống như thể những đường nét vẫn ở đó, chỉ chờ Will khám phá ra thôi.

Anh mới vẽ được nửa thì Jem kêu lên ngờ ngợ, rõ ràng nhận ra Ấn Ký bạn vẽ. “Bồ...” anh mở miệng, nhưng Will giơ bàn tay còn rảnh lên và lắc đầu.

“Đừng,” Will nói. “Chỉ cần tôi bất cần thôi, chúng ta sẽ rơi thẳng xuống đấy.”

Jem đảo tròn mắt, nhưng có vẻ không ăn thua; Will đã làm xong và đang nhắc thanh stele lên khỏi họa tiết vừa thành hình. Tessa khẽ ré lên khi thấy sàn nhà dưới chân dường như rung động... rồi trong như kính. Nhoài người tới mà quên hẳn cái váy, cô nhìn qua đó như nhìn qua kính.

Bên dưới là thư viện. Cô có thể thấy cái bàn tròn lớn và Enclave ngồi ở đó, Charlotte ngồi giữa Benedict Lightwood và người phụ nữ tóc trắng duyên dáng. Thậm chí từ trên này Tessa cũng nhận ra Charlotte qua mái tóc búi gọn gàng và bàn tay huơ nhanh trong lúc nói.

“Sao lại vào phòng này?” Jem thì thầm hỏi Will. “Sao không chọn kho vũ khí? Nó ngay cạnh thư viện cơ mà.”

“Âm thanh phân tán,” Will nói. “Trên này nghe dễ hơn. Hơn nữa, nếu ai đó nổi hứng rẽ sang kho vũ khí trên đường tới buổi họp và thấy chúng ta đang

nghe lén thì sao? Chuyện đó từng xảy ra rồi.”

Tessa háo hức nhìn xuống, nhận ra đúng là cô có nghe thấy những tiếng thì thào. “Họ nghe thấy chúng ta không?”

Will lắc đầu. “Chữ rune này chỉ có tác dụng một chiều thôi.” Anh nhú mào và nhào tới. “Họ đang nói gì thế?”

Ba người họ im lặng, và tiếng Benedict Lightwood vang lên rõ ràng. “Tôi không biết chuyện đó, Charlotte,” ông ta nói. “Kế hoạch này mạo hiểm quá.”

“Nhưng chúng ta không thể để de Quincey tự tung tự tác được,” Charlotte tranh luận. “Hắn là thủ lĩnh ma cà rồng của Luân Đôn. Những Đứa Con của Màn Đêm sẽ noi gương hắn. Nếu chúng ta cho phép hắn tự do phá Luật, thông điệp nào sẽ được gửi khắp Thế Giới Ngầm đây? Nephilim không còn đủ sức bảo vệ mọi người sao?”

“Theo như tôi hiểu,” Lightwood nói, “cháu sẵn lòng tin tiểu thư Belcourt rằng de Quincey, đồng minh lâu nay của Clave, thực sự sát hại người phạm trong nhà hắn?”

“Cháu không biết vì sao chú ngạc nhiên, Benedict.” Giọng Charlotte nhuộm màu bức dọc. “Chú cho rằng chúng ta nên lơ báo cáo của cô ta đi, dù trước đây cô ta luôn cho chúng ta tin tức chính xác? Và rằng nếu cô ta nói thật, thì từ giờ máu người phạm đổ dưới tay de Quincey là do lỗi của chúng ta ư?”

“Đây là chưa kể chuyện chúng ta bị Luật ràng buộc phải điều tra mọi báo cáo nào* rằng Hiệp Ước bị vi phạm,” người đàn ông gầy gò tóc đen ở cuối bàn nói. “Ông hiểu rõ chuyện như chúng tôi mà, Benedict. Ông chỉ đang cứng đầu thôi.”

Charlotte thở dài khi mặt Lightwood tối sầm lại. “Cảm ơn, George. Tôi vô cùng biết ơn,” chị nói.

Người phụ nữ cao ráo vừa gọi Charlotte là Lottie khẽ cười. “Charlotte, đừng nghiêm trọng hóa vấn đề,” bà ta nói. “Cháu phải thừa nhận rằng toàn bộ chuyện này quá ư kỳ lạ. Một cô gái biến hình rất có thể là pháp sư, một nhà thổ chứa đầy tử thi, và kẻ chỉ điểm thề đã bán cho de Quincey một vài linh kiện cơ khí – cháu cho đó là bằng chứng đáng giá nhất nhưng lại không chịu tiết lộ danh tính kẻ chỉ điểm.”

“Cháu thề không để ông ta dây vào chuyện này rồi,” Charlotte phản kháng. “Ông ta sợ de Quincey.”

“Ông ta là Thợ Săn Bóng Tối sao?” Lightwood hỏi. “Còn nếu không phải, ông ta không đáng tin.”

“Thật sao, Benedict, quan điểm của ông lỗi thời quá đấy,” người phụ nữ mắt mèo nói. “Nói chuyện với chú làm tôi tưởng Hiệp Định chưa từng tồn tại cơ đấy.”

“Lilian nói đúng, ông lỗ bịch quá đấy, Benedict ạ,” George Penhallow nói. “Tìm những người chỉ điểm hoàn toàn đáng tin cậy giống như tìm một cô nhân tình còn trinh tiết vậy. Nếu họ còn trinh trắng, họ sẽ chẳng ngó ngang tới ông. Một người chỉ điểm chỉ cung cấp thông tin; nhiệm vụ của chúng ta là tìm hiểu thông tin, đúng như Charlotte đề nghị.”

“Tôi chỉ ghét thấy sức mạnh của Enclave bị sử dụng sai trong trường hợp này,” Lightwood hòa nhã nói. Tessa thấy thật lạ khi nghe một nhóm người lớn nói chuyện không dung kính ngữ, chỉ gọi thẳng tên. Nhưng có vẻ đó là phong tục của Thợ Săn Bóng Tối. “Ví dụ, nếu có một ma cà rồng cắn ghét thủ lĩnh của mình, hoặc muốn thấy anh ta thoái vị, còn cách nào tốt hơn là để Clave làm việc bẩn thỉu đó giùm mình?”

“Chết tiệt,” Will lầm bầm và liếc nhìn Jem. “Sao ông ta biết nhỉ?”

Jem lắc đầu, như nói Tôi không biết.

“Biết gì?” Tessa thì thầm, nhưng bị giọng Charlotte và người phụ nữ tóc trắng át đi.

“Camille không bao giờ làm chuyện đó!” Charlotte phản đối. “Thứ nhất, cô ta không ngốc. Cô ta biết nói dối chúng ta sẽ đem đến hậu quả gì!”

“Benedict nói đúng,” bà kia nói. “Sẽ tốt hơn nếu một Thợ Săn Bóng Tối chứng kiến hãn phạm Luật...”

“Mục đích của toàn bộ kế hoạch này là vậy,” Charlotte nói. Có chút gì đó khác lạ trong giọng chị. Hình như chị đang lo lắng và muốn chứng tỏ bản thân. Tessa thấy thương chị. “Để chứng kiến de Quincey phạm luật, thừa di Callida.”

Tessa giật mình thảng thốt.

Jem ngược lên. “Đúng, bà ấy là dì của Charlotte,” anh nói. “Trước đây, anh trai bà ấy – bố Charlotte – điều hành Học Viện này. Bà ấy thích ra lệnh cho người khác. Nhưng tất nhiên bà ấy luôn làm việc tùy ý.”

“Đúng,” Will đồng tình. “Bồ biết bà ta từng gạ gẫm tôi không?”

Jem có vẻ không tin chuyện đó lấy chút nào. “Không đâu.”

“Có đó,” Will khẳng định. “Chuyện đó vô cùng tai tiếng. Nếu bà ấy không làm tôi sợ phát khiếp, chắc tôi đã đồng ý rồi.”

Jem chỉ lắc đầu và chuyển sự chú ý sang quang cảnh trong thư viện.

“Chúng tôi còn tìm thấy dấu ấn của de Quincey,” Charlotte đang nói, “trong ả người máy. Bằng chứng đó chứng minh hãn chắc chắn liên quan tới những sự việc này. Chính vì vậy, chúng ta càng phải điều tra.”

“Cồ đồng ý,” Lilian nói. “Cô rất quan tâm tới những sinh vật cơ đó. Tạo ra những cô gái chạy cơ là một chuyện, nhưng nếu hắt tạo ra một đội quân chạy cơ thì sao?”

“Đó chỉ là suy đoán mà thôi,” Frederick Ashdown nói.

Lilian phẩy tay gạt đi. “Người máy không phải đồng minh của thiên thần hay quỷ dữ; nó không phải con của Chúa Trời hay Sa-tăng. Vũ khí của chúng ta có tiêu diệt được nó không?”

“Tôi nghĩ chị đang tưởng tượng ra một vấn đề không tồn tại,” Benedict Lightwood nói. “Người máy xuất hiện từ nhiều năm nay; người phàm thích thứ đó. Nó đâu có đe dọa chúng ta gì chứ?”

“Nhưng chưa có một người máy nào được phép thuật tạo ra,” Charlotte nói.

“Cháu cũng biết thế cơ mà.” Lightwood có vẻ sốt ruột.

Charlotte ngồi thẳng lưng; Chỉ Tessa và hai cậu con trai kia mới thấy đôi bàn tay chị đang đan chặt lấy nhau. “Benedict, ý chú là chúng ta có thể đang xử oan cho de Quincey vì một chuyện hắt không làm, và gây nguy hiểm cho mối quan hệ giữa Những Đứa Con của Màn Đêm và Nephilim. Cháu đúng chứ?”

Benedict Lightwood gật đầu.

“Nhưng kế hoạch của Will là quan sát de Quincey. Nếu chúng ta không thấy hắt phạm Luật, chúng ta sẽ chẳng làm gì hắt hết và mối quan hệ giữa hai chủng tộc không bị tổn hại gì. Nếu chúng ta thấy hắt phạm Luật, vật mối quan hệ đó là lừa bịp. Chúng ta không cho phép lạm dụng Luật Hiệp Ước, dù... sẽ tiện hơn nếu chúng ta cứ lờ nó đi.”

“Tôi đồng ý với Charlotte,” Gabriel Lightwood lần đầu tiên lên tiếng, khiến Tessa vô cùng ngạc nhiên. “Tôi thấy kế hoạch đó khả thi. Trừ phần cô gái

Biển Hình đi cùng Will Herodale. Cậu ta chưa đủ tuổi tham dự buổi họp này. Sao cậu ấy đáng để chúng ta gửi gắm nhiệm vụ nặng nề đến vậy?”

“Đồ xun xoe,” Will chửi, tới gần hơn như muốn vươn tay qua cái cổng phép thuật và lao vào thụi Gabriel vài cú. “Tôi mà thấy hấn đi một mình thì...”

“Nên để tôi đi cùng cô ấy,” Gabriel tiếp tục. “Tôi có thể trông chừng cô ấy tốt hơn chút. Thay vì chỉ bảo vệ chính mình.”

“Treo cổ hấn là còn nhẹ,” Jem nín cười và đồng tình.

“Tessa biết Will,” Charlotte tranh cãi. “Cô ấy tin Will.”

“Không đến mức đó đâu,” Tessa lầm bầm.

“Hơn nữa,” Charlotte nói, “chính Will đã đề ra kế hoạch này, de Quincey sẽ nhận ra Will từng đến câu lạc bộ Xứ Quý. Will biết phải tìm gì trong nhà de Quincey cho thấy mối liên quan giữa hấn với đám người máy và những người phạm bị sát hại. Gabriel, Will là điều tra viên có tài, một Thợ Săn Bóng Tối tốt. Cậu phải dành lời khen ngợi đó cho Will thôi.”

Gabriel ngồi trở lại ghế, khoanh tay trước ngực. “Còn lâu tôi mới khen cậu ta.”

“Vậy Will và nữ pháp sư của cháu sẽ vào nhà, chịu đựng bữa tiệc của de Quincey tới khi chứng kiến hấn phạm Luật, rồi ra hiệu cho chúng ta... như thế nào?” Lilian nói.

“Bằng phát minh của Henry,” Charlotte nói. Giọng chị có chút – chỉ một chút – run rẩy. “Máy Lân Tinh. Nó tạo ra một luồng sáng phù thủy cực mạnh làm bùng sáng tất cả các ô cửa sổ trong nhà de Quincey trong chốc lát. Đó là tín hiệu.”

“Lạy Chúa lòng lành, lại một phát minh của Henry nữa sao,” George nói.

“Lúc trước máy Lân Tinh có trục trặc chút ít, nhưng Henry đã cho tôi xem tối qua,” Charlotte phản đối. “Nó hoạt động hoàn hảo.”

Frederick khịt mũi. “Nhớ lần cuối Henry bảo chúng ta dùng phát minh của anh ta chứ? Chúng ta phải lau ruột cá dính trên bộ đồ đi săn cả ngày trời.”

“Nhưng nó không được dùng gần nguồn nước...” giọng Charlotte vẫn run, nhưng những người khác đã át tiếng chị, vui vẻ nói về những phát minh thất bại của Henry và hậu quả kinh khủng sau đó. Chị đành nín thinh. Charlotte tội nghiệp, Tessa nghĩ. Charlotte, với tinh thần trách nhiệm cực kì cao, đã bị người khác lấn lướt.

“Chỉ có lũ khốn nạn mới át lời chị ấy như thế,” Will lầm bầm. Tessa kinh ngạc nhìn anh. Anh đang chăm chú nhìn quang cảnh bên dưới và nắm chặt tay lại. Vậy là anh ấy quý Charlotte, cô nghĩ và ngạc nhiên khi* trước niềm vui của bản thân. Vậy là có thể Will cũng có cảm xúc.

Nhưng tất nhiên, dù anh có cảm xúc hay không chẳng liên quan tới cô. Cô vội chuyển sang nhìn Jem và thấy sắc mặt anh cũng tương tự. Anh cắn môi. “Henry đâu? Giờ anh ấy phải tới rồi chứ?”

Như để trả lời, cửa nhà kho bật mở và ba người thấy Henry mắt mở to tóc dựng ngược đứng ở ngưỡng cửa. Anh ấy đang nắm cái ống đồng có nút đen ở cạnh bên đã làm Will suýt gãy tay khi ngã từ trên tủ xuống.

Will sợ sệt nhìn nó. “Bỏ cái vật phát sáng đó xa em ra.”

Henry, mặt đỏ lựng và đổ mồ hôi, hoảng hốt nhìn họ. “Anh đang tìm thư viện, Enclave...”

“Đang họp,” Jem nói. “Đúng, bọn em biết. Nó ở dưới đây một tầng, Henry. Cửa thứ ba bên phải. Và anh nên đi đi. Charlotte đang đợi anh.”

“Anh biết,” Henry rên rỉ. “Lóe sáng, lóe sáng. Anh chỉ cố làm cho máy Lân Tinh hoạt động tốt thôi mà.”

“Henry,” Jem nói, “Charlotte cần anh.”

“Đúng.” Henry quay người như định lao ra khỏi phòng, rồi quay phắt lại và nhìn họ. Vẻ bối rối hiện lên trên gương mặt lấm tấm tàn nhang của Henry, như thể giờ anh mới thắc mắc vì sao Will, Tessa và Jem lại cùng ngồi chồm hổm trong nhà kho không ai sử dụng này. “Mà ba em làm gì ở đây vậy?”

Will nghiêng đầu, mỉm cười với Henry. “Chơi đồ chữ ạ,” anh nói.

“À. Vậy được rồi,” Henry nói và lao khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng.

“Chơi đồ chữ hả?” Jem khụt khịt tỏ ý ghét bỏ, rồi lại nhoài tới, chống tay lên đầu gối khi giọng Callida vang lên. “Thành thật mà nói, Charlotte,” bà ta đang nói, “đến bao giờ cháu mới chịu thừa nhận rằng Henry không hề tham gia công việc điều hành Học Viện, và cháu phải tự gánh vác tất cả? Có lẽ cháu được James Carstairs và Will Herodale giúp, nhưng cả hai đều chưa qua mười bảy tuổi. Hai đứa có thể giúp cháu tới mức nào?”

Charlotte lăm băm phản đối gì đó.

“Công việc điều hành Học Viện quá vất vả với một người, nhất là một người ở độ tuổi cháu,” Benedict nói. “Cháu mới hai mươi ba. Nếu cháu chịu từ chức...”

Mới hai mươi ba! Tessa kinh ngạc. Cô tưởng Charlotte lớn tuổi hơn, có lẽ vì ở chị toát ra cảm giác tranh đua.

“Quan tổng tài Wayland bổ nhiệm vợ chồng cháu điều hành Học Viện từ năm năm trước,” Charlotte cuối cùng cũng mở lời phản pháo. “Nếu chú có vấn đề gì với lựa chọn đó, mời chú nói chuyện với ông ấy. Trong lúc đó, cháu vẫn điều hành Học Viện theo cách cháu thấy phù hợp.”

“Kế hoạch này sẽ thông qua biểu quyết chứ?” Benedict Lightwood nói.
“Hay giờ cháu điều hành bằng lệnh?”

“Đừng nực cười vậy, Lightwood, tất nhiên là thông qua bỏ phiếu rồi,”
Lilian bức dọc nói, mà không cho Charlotte cơ hội trả lời. “Những ai đồng
ý theo dõi de Quincey, nói tán thành.”

Tessa ngạc nhiên khi nghe rất nhiều tiếng tán thành, mà không có tiếng phủ
quyết nào. Cuộc thảo luận nảy lửa đến mức cô chắc chắn ít nhất một Thợ
Săn Bóng Tối sẽ cố chuồn đi. Jem thấy vẻ giật mình của cô và mỉm cười.
“Họ luôn như vậy đấy,” anh lầm bầm. “Họ thích dùng mảnh khóe để dành
lợi về mình, nhưng không ai dám phủ quyết vấn đề thế này. Họ quá hèn
mà.”

“Rất tốt,” Benedict nói. “Vậy thì tối mai. Mọi người chuẩn bị cả chưa? Có
gì...”

Cửa thư viện bật mở, và Henry bước vào – mắt mở to và tóc còn dựng hơn
lúc trước. “Tôi đây!” anh tuyên bố. “Không quá muộn chứ?”

Charlotte đưa tay che mặt.

“Henry,” Benedict Lightwood lạnh nhạt nói. “Thật mừng được thấy cháu.
Vợ cháu vừa thông báo về phát minh mới nhất của cháu. Máy Lân Tinh,
đúng chứ?”

“Đúng!” Henry tự hào giơ Máy Lân Tinh lên. “Nó đây. Và cháu hứa nó sẽ
hoạt động đúng như quảng cáo. Thấy không?”

“Không cần biểu diễn đâu,” Benedict vội nói nhưng quá muộn. Henry đã ấn
nút. Một luồng sáng rực rỡ lóe lên và ánh sáng trong phòng đột ngột tịt
ngóm, để lại Tessa nhìn vào khoảng đen không đèn đóm. Những tiếng thờ
gấp gáp từ dưới vọng lên. Tiếp đó là một tiếng ré và gì đó rơi xuống đất, vỡ

tan tành. Vang lên rõ nhất là tiếng chửi thề rất ngọt của Benedict Lightwood.

Will ngược lên và mỉm cười. “Tình hình khiến anh ngỡ ngàng thay cho Henry,” anh vui vẻ nhận xét, “nhưng xem cũng thỏa lòng nhỉ?”

Tessa không thể nào không đồng ý với cả hai nhận xét kia.

Chương 10: Những ông hoàng tái nhợt

Tôi thấy những ông hoàng tái nhợt

Những chiến binh mang nước da của người chết

- John Keats, La Belle Dame Sans Merci

Khi chiếc xe ngựa lọc cọc đi trên phố Strand, Will đưa bàn tay đeo găng đen vén rèm cửa sổ, để chút ánh đèn khí vàng vọt chiếu vào không gian tối tăm trong cỗ xe. “Có vẻ,” anh nói, “tối nay sẽ mưa.”

Tessa nhìn theo; ngoài cửa sổ, bầu trời xám xịt và nhiều mây - Tessa thấy đó là điều bình thường với Luân Đôn. Những người đàn ông đội mũ và mặc áo bành tô vội vã đi trên vỉa hè, vai co lại vì những đợt gió rét mang theo bụi than, mùi phân ngựa cùng tất cả những thứ mùi làm cay mắt khác. Một lần nữa, Tessa nghĩ mình có thể ngửi thấy mùi sông Thames.

“Có nhà thờ ở giữa đường à?” cô phân vân.

“Đó là nhà thờ St. Mary le Strand,” Will nói, “có một câu chuyện dài về nó, nhưng giờ anh không kể cho em nghe đâu. Em có nghe điều gì anh vừa nói không?”

“Em có,” Tessa nói, “tối lúc anh huyền thuyên về mưa. Ai quan tâm tới mưa chứ? Chúng ta đang trên đường tới... một sự kiện của xã hội ma cà rồng, em thì không biết nên cư xử ra sao, còn tính đến giờ phút này, anh chẳng giúp được em mấy.”

Khóe miệng Will nhếch lên. “Chỉ cần cẩn trọng. Khi chúng ta tới nhà, em không được nhìn anh xin giúp đỡ hay hướng dẫn. Hãy nhớ anh là người kí sinh của em. Em giữ anh vì máu - máu khi em cần - và không gì khác.”

“Vậy tối nay anh sẽ không nói một lời nào,” Tessa nói.

“Trừ khi em ra lệnh.” Will nói.

“Tối nay có vẻ tốt đẹp hơn em nghĩ rồi đây.”

Will giả bộ không nghe thấy. Anh dùng tay phải siết cái cùm giấu dao vào cổ tay trái. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, như đang ngắm nghía cái gì đó cô không thấy. “Em có thể nghĩ ma cà rồng là một loại quái vật hung dữ, nhưng một vài ma cà rồng không như vậy. Họ cũng là những kẻ có học thức.” Anh nghiêng răng trong bóng tối. “Em phải cố ứng phó. Và vì Chúa, nếu không thể thì đừng nói gì. Một sai lầm nghiêm trọng trong giao tiếp sẽ khiến em chết ngay lập tức.”

Hai bàn tay Tessa vịn vẹo trong lòng. Chúng lạnh ngắt. Cô có thể cảm nhận cái lạnh từ da Camille, dù cô đã đeo găng.

“Anh đùa à? Nếu em ném sách như anh trong thư viện, em có thể bị giết sao?”

“Không,” giọng anh nghe xa xôi.

“Will, anh đang dọa em đấy.” Tessa buột miệng; cô căng thẳng, chờ đợi một câu chế giễu.

Will quay lại nhìn cô với vẻ ngờ ngợ. “Tess,” anh nói và Tessa hơi giật mình; chưa từng ai gọi cô là Tess hết. Đôi lúc anh trai gọi cô là Tessie, nhưng chỉ vậy thôi. “Em biết em không phải làm chuyện này nếu không muốn.”

Cô hít một hơi không cần thiết. “Và rồi sao? Chúng ta quay xe ngựa về nhà à?”

Ang nắm tay cô. Bàn tay Camille quá nhỏ nhắn, dường như nằm trọn trong bàn tay anh. “Một người vì mọi người, mọi người vì một người,” anh nói.

Cô mỉm cười yếu ớt. “Ba chàng lính ngự lâm à?”

Anh nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt xanh của anh sậm hơn rất nhiều. Cô từng biết những người mắt xanh dương, nhưng mắt họ luôn mang màu xanh nhạt, còn mắt Will lại là màu xanh của bầu trời tầm nhập nhoạng. Hàng lông mi dài rợp xuống khi anh nói, ‘Đôi lúc, khi anh phải làm điều mình không muốn, anh giả làm một nhân vật trong truyện. Sẽ dễ hơn khi biết họ sẽ làm gì.’”

“Thật sao? Anh giả làm ai thế? D'Artagnan hả?” Tessa nêu tên nhân vật duy nhất duy nhất cô nhớ trong Ba chàng lính ngự lâm.

“Thế tốt hơn bất cứ điều anh làm, hay từng làm” Will đọc. “Tốt hơn bất cứ điều gì anh sẽ làm.”

“Trích lời Sydney Carton? Nhưng anh nói anh ghét Câu chuyện hai thành phố cơ mà!”

“Đúng là anh không thích.” Có vẻ Will không hề bối rối trước lời nói dối của mình.

“Và Sydney Carton là một tay nghiện rượu phá gia chi tử.”

“Chính xác. Có những con người vô giá trị, biết mình vô giá trị nhưng dù anh ta xấu xa tới đâu, trong anh ta vẫn có những phần có thể làm nên những chuyện vĩ đại.” Will hạ giọng. “Anh ta nói gì với Lucie Manette? Rằng dù yếu đuối, nhưng anh ta vẫn có thể bùng cháy à?”

Tessa, con người đã đọc Câu chuyện hai thành phố không biết bao nhiêu lần, thì thầm. “Tuy anh từng và vẫn có những điểm yếu, nhưng anh cần em cứu anh, để biến anh từ đồng tro tàn mà bùng thành lửa rực.” Cô lưỡng lự. “Nhưng đó là vì anh ấy yêu Lucie.”

“Đúng,” Will nói. “Anh ta yêu cô ấy nên biết cô ấy sẽ sống tốt hơn nếu không có anh ta.” Anh vẫn cầm tay cô, hơi ấm của bàn tay anh truyền qua găng tay cho cô cảm giác ấm nóng. Ngoài trời, gió thổi vù vù, và thổi tung mái tóc đen huyền của anh khi họ đi qua sân Học Viện vào cỗ xe. Nó khiến anh trông trẻ hơn, yếu đuối hơn... và đôi mắt anh cũng trở nên yếu đuối và cho cô nhìn qua như một cánh cửa mở. Cô không nghĩ anh sẽ nhìn ai như nhìn cô. Và nếu có thể thì hắt gương mặt cô đã đỏ lựng lên rồi.

Cô ước chưa nghĩ tới chuyện đó. Vì ý nghĩ đó chắc chắn sẽ dẫn tới một suy nghĩ khác: Giờ anh đang nhìn cô hay nhìn nàng Camille xinh đẹp? Anh nhìn thấy Tessa, hay chỉ thấy vỏ bọc của cô? Có phải vì vậy mà anh thay đổi thái độ không?

Cô rút tay lại, dù anh đang nắm chặt. Cô mất một lúc mới gỡ ra nổi.

“Tessa...” anh mở lời, nhưng trước khi anh kịp nói thêm, cỗ xe ngựa đã dừng lại khiến tấm rèm nhung hơi rung động. Thomas gọi, “Chúng ta đến rồi!” từ ghế xà ích. Will, sau khi hít một hơi thật sâu, mở cửa và nhảy xuống vỉa hè, giơ tay giúp cô xuống.

Tessa cúi đầu khi xuống xe để không làm nát bông hồng nào trên mũ của Camille. Dù Will đeo găng tay như cô, cô vẫn tưởng tượng ra dòng máu đang chảy trong người anh, dù giữa họ là hai lớp vải ngăn cách. Má anh đỏ hồng, và cô tự hỏi đó là do gió hay vì điều gì khác.

Họ đang đứng trước một ngôi nhà cao cao sơn trắng có các cây cột phía trước. Xung quanh là những ngôi nhà tương tự, trông như những quân cờ

đominô trắng nhợt. Trên bậc thềm trắng là cánh cửa sơn đen. Chúng khép hờ, và Tessa có thể thấy ánh nền như một tấm rèm lay động.

Tessa quay sang nhìn Will. Đằng sau anh, Thomas đang ngồi trên cổ xe ngựa, cái mũ kéo lên trên che đi khuôn mặt. Khẩu súng bạc nhét trong áo chên hoàn toàn bị giấu biến.

Cô dường như cảm thấy Camille đang cười, và không hiểu sao cô biết ả nàng* ma cà rồng kia hứng thú trước sự ngưỡng mộ của cô dành cho Will. Tessa nghĩ, Cô đây rồi, thấy vừa an tâm vừa bức dọc. Cô đã sợ sẽ không bao giờ nghe được giọng nói nội tâm của Camille.

Cô rời khỏi Will và ngẩng cao đầu. Vẻ kiêu kì không phải bản chất của cô - nhưng Camille là vậy. “Giờ anh sẽ đối xử với em không phải như với Tessa, mà trong tư cách kẻ nô bộc đối với chủ nhân,” cô nói và cong môi. “Giờ đi thôi.” Cô hống hách hất hàm về phía bậc tam cấp, và bắt đầu đi không buồn nhìn xem Will có bước theo không.

Một người hầu ăn mặc trang nhã đợi cô ở đầu bậc tam cấp. “Xin chào tiểu thư,” hắc khê nói, và khi hắc cúi xuống, Tessa nhìn thấy hai vết răng nanh ngay phía trên cổ áo hắc. Cô quay đầu thấy Will đằng sau, đang định giới thiệu anh với gã người hầu thì giọng Camille vang lên trong đầu cô, Chúng ta không giới thiệu người cứng cho kẻ khác. Chúng là tài sản vô danh của chúng ta, trừ khi chúng ta chọn đặt tên cho chúng.

Eo, Tessa nghĩ. Vì đang kinh tởm, cô chẳng mấy để tâm khi gã người hầu dẫn cô qua một hành lang dài vào một căn phòng rộng lát đá cẩm thạch. Hắc lại cúi chào và rời đi; Will tới bên cạnh cô và trong một thoáng, cả hai cứ trở mắt nhìn.

Không gian chỉ được thắp sáng nhờ nến. Hàng tá những cái giá nến bằng vàng điểm xuyết căn phòng, những cây nến trắng to tướng đặt trên bệ đỡ. Những bàn tay bằng đá cẩm thạch vươn ra từ những bức tường, nắm lấy

những cây nến đỏ sậm, những giọt sáp nến đỏ nở rộ dọc theo chân tường tựa như những đóa hồng.

Và giữa các giá nến là những ma cà rồng mặt tái xanh đang đi lại duyên dáng, uyển chuyển và kì lạ. Tessa có thể thấy những nét tương đồng giữa họ và Camille: làn da nhẵn thín không lỗ chân lông, đôi mắt màu đá quý, đôi má tái xanh che bằng phấn hồng. Một vài tên trông đặc biệt khác lạ. Rất nhiều ma cà rồng mặc trang phục của những thời xưa cũ - quần ống túm và cà vạt, váy dài chấm gót phồng to như của Marie Antoinette hay loại có những đường nhún sau lưng, tay ren và chân váy bèo nhúm. Tessa hoảng hốt nhìn khắp phòng để tìm mái tóc vàng quen thuộc, nhưng không thấy Nathaniel đâu. Thay vào đó, cô lại phải cố lắm mới không dán mắt vào một người phụ nữ cao và gầy xơ xác, đội bộ tóc giả to sụ và đánh phấn như phong cách của một trăm năm trước. Gương mặt đáng sợ và khắc nghiệt của cô ta còn trắng hơn lớp phấn trên tóc. Cô ta là phu nhân Delilah, giọng Camille thì thầm trong đầu Tessa. Phu nhân Delilah bế một vật nhỏ trong tay, và Tessa thầm ghê sợ - một đứa bé, ở nơi này? - nhưng khi sinh vật đó quay lại, cô nhận ra đó cũng là một ma cà rồng, với đôi mắt đen sâu trũng trên gương mặt tròn trẻ thơ. Nó nhe răng nanh ra cười với Tessa.

“Chúng ta phải tìm Magnus Bane,” Will thì thầm. “Anh ta sẽ dẫn chúng ta qua đám hỗn độn này. Anh sẽ nhận ra nếu thấy anh ta.”

Cô đang định bảo Camille sẽ giúp cô nhận mặt Magnus thì thấy một người đàn ông tóc trắng cực kỳ thu hút, mặc áo đuôi tôm màu đen. Trái tim cô nảy lên - và rồi xịu xuống trong thất vọng khi nhận ra đó không phải Nathaniel. Đó là một ma cà rồng có gương mặt trắng xanh và góc cạnh. Tóc hăn không phải màu vàng như Nate mà gần như không màu dưới ánh nến. Hăn nháy mắt với Tessa và bắt đầu chen qua chỗ cô. Tessa nhận thấy ở đây không chỉ có ma cà rồng, mà còn có cả người ký sinh nữa. Họ bưng những cái khay sáng loáng đặt đám ly rỗng. Bên cạnh ly là một hàng dụng

cụ bạc, tất cả đều sắc nhọn. Tất nhiên có dao và những vật mảnh trông như cái dùi đục da của thợ giày.

Trong khi Tessa bối rối nhìn, một người kí sinh dừng lại bên người phụ nữ đội tóc giả phủ bột trắng. Bà ta độc đoán búng ngón tay, và sinh vật hướng tối - cậu nhóc tóc trắng mặc áo khoác đen và quần vải - ngoan ngoãn quay mặt sang bên. Sau khi nhón lấy cái dùi mảnh trên khay, bà ta vạch đầu nhọn trên phần da ngay dưới hàm cậu kia. Những chiếc ly trên khay kêu lanh canh khi tay cậu ta run lên, nhưng cậu ta không làm rơi, kể cả khi người phụ nữ cầm ly ấn vào cổ cậu ta để máu chảy thành dòng nhỏ vào đó.

Dạ dày Tessa quặn lại và đột nhiên vừa khiếp sợ vừa... đói; cô không thể chối bỏ cảm giác khát máu, dù nó thuộc về Camille chứ không phải cô. Nhưng lớn hơn cả cảm giác đó là cảm giác sợ hãi của cô. Cô quan sát khi ả ma cà rồng nâng ly lên miệng, và cậu kia xám xịt mặt mày và run bần bật.

Cô muốn cầm tay Will, nhưng nữ nam tước ma cà rồng sẽ không bao giờ cầm tay người ký sinh. Cô ưỡn thẳng lưng và búng tay ra hiệu cho Will đứng cạnh. Anh ngạc nhiên ngược nhìn rồi tới cạnh, rõ ràng cố giấu cơn bực bội. Nhưng anh phải làm vậy thôi. “William, đừng đi lung tung,” cô nói kèm theo cái liếc mắt ý nhị. “Ta không muốn người đi lạc.”

Will cắn chặt răng. “Sao anh có cảm giác rất kỳ lạ rằng em thích trò này lắm nhỉ,” anh lầm bầm.

“Chẳng có gì lạ cả,” Cảm thấy táo bạo tới khó tin, Tessa dùng quạt nâng cằm anh. “Liệu đường mà cư xử đấy.”

“Chúng rất khó dạy, đúng không?” Người đàn ông tóc trắng rời khỏi đám đông, nghiêng đầu chào Tessa. “Người kí sinh là thế đấy,” hắn ta nhìn nhằm vẻ giật mình của cô thành bối rối. “Rồi khi cô đã dạy chúng ngon lành rồi, chúng lại lăn đùng ra chết. Con người quả là sinh vật mong manh. Cuộc sống của chúng ngắn như vòng đời của bướm vậy.”

Hắn mỉm cười khoe trọn hàm răng. Hắn có nước da màu trắng xanh của đá lạnh, mái tóc gần như trắng và thả thẳng xuống vai, chỉ vừa chạm cổ chiếc áo khoác đen thanh lịch. Chiếc áo chèn bằng lụa xám mang họa tiết biểu tượng uốn lượn màu bạc. Trông hắn giống một sa hoàng bước ra từ trang sách. “Rất mừng được thấy tiểu thư Belcourt,” giọng hắn mang khẩu âm không phải Pháp, mà giống của vùng Đông Âu hơn. “Em mới đổi xe ngựa à?”

De Quincey đẩy, giọng Camille thì thâm trong đầu Tessa. Những hình ảnh đột ngột hiện lên trong óc cô, giống như một đài phun nước phun ra hình ảnh thay cho nước. Cô thấy mình khiêu vũ cùng de Quincey, tay đặt lên vai hắn; cô đứng bên một dòng suối đen dưới đêm trắng của phương bắc quan sát trong khi hắn ăn gì đó màu trắng và bò trong cỏ; cô ngồi bất động bên chiếc bàn dài cùng các ma cà rồng khác, de Quincey ngồi đầu, quát mắng và giáng nắm đấm xuống, làm mặt bàn bằng đá cẩm thạch nứt rạn. Hắn gào thét về một người sói và mối quan hệ sẽ khiến cô sống trong ân hận. Rồi cô ngồi một mình trong bóng tối của căn phòng mà sục sùi khóc, còn de Quincey tới quỳ bên ghế cô, nắm tay muốn vỗ về cô, dù hắn chính là nguyên nhân gây nên nỗi đau trong cô. Ý nghĩ đầu tiên của Tessa là Ma cà rồng có thể khóc sao? Và rồi, Alexei de Quincey và Camille Belcourt vốn biết nhau từ rất lâu. Họ từng là bạn, và hắn vẫn nghĩ họ là bạn.

“Quả vậy, Alexei ạ,” cô nói và khi đó, cô biết đó là cái tên cô cố nhớ ra trong bữa tối hôm nọ - cái tên lạ tai mà Chị Em Hắc Ám từng nhắc tới. Alexei. “Em muốn thứ gì đó... hòa nhập hơn.” Cô giơ tay và đứng im khi hắn áp đôi môi lạnh lẽo lên da cô.

Đôi mắt de Quincey nhìn qua Tessa sang Will, và hắn liếm môi. “Và anh thấy một người kí sinh mới. Ngon ra phết.” Hắn giơ bàn tay gầy xanh, và dùng ngón trỏ vuốt từ vá xuống cằm Will. “Đôi mắt đó,” hắn cảm thán. “Mang một màu sắc kì lạ.”

“Cảm ơn,” Tessa nói như vừa được khen chọn giấy dán tường đẹp. Cô lo lắng quan sát khi de Quincey tiến tới gần Will hơn. Anh có vẻ xanh xao và căng thẳng. Cô tự hỏi liệu anh có thể kiềm chế khi mọi tế bào thần kinh đều đang gào thét Kẻ thù! Kẻ thù! không.

De Quincey lần ngón tay từ quai hàm xuống cổ Will, tới nơi có mạch đập. “Đó,” hắn nói và lần này khi hắn mỉm cười, những chiếc răng nanh trắng ớn đã hiện rõ. Chúng sắc và đẹp như đầu mũi kim. Mí mắt trũng xuống uể oải, và giọng nghe ngái ngủ, hắn nói, “Em không phiền chứ Camille, nếu anh cần một chút...”

Tessa chỉ trông thấy một màu trắng. Cô lại thấy de Quincey, với vạt áo trắng đẫm máu - và cô thấy một thi thể treo lộn ngược trên cây gần mép suối, những ngón tay trắng bệch đung đưa trên dòng nước đen...

Cô giơ tay ra nhanh hơn tưởng tượng và nắm lấy cổ tay de Quincey. “Bạn yêu dấu, không được đâu,” cô nói bằng giọng dịu ngon dịu ngọt. “Em định giữ hắn làm của riêng thêm một thời gian nữa. Đôi lúc chúng ta thích món gì đó trong một thời gian mà.” Cô khẽ nhắm mắt.

De Quincey cười khúc khích. “Camille, vì em, anh sẽ kiềm chế.” Hắn rút tay ra và trong thoáng chốc Tessa nghĩ cô đã thấy sự giận dữ ánh lên sau vẻ tán tỉnh trong mắt hắn nhưng nhanh chóng bị giấu mất. “Vì mối quan hệ lâu năm giữa chúng ta.”

“Cảm ơn anh, Alexei.”

“Bạn yêu dấu, em sẽ nghĩ kỹ hơn,” hắn nói, “về việc tham gia câu lạc bộ Xứ Quý chứ? Anh biết em không thích người phàm, nhưng họ chỉ là một nguồn lợi nhuận, không hơn. Những kẻ như chúng ta nằm trong hội đồng quản trị sắp khám phá ra... những thứ cực kỳ thú vị. Một nguồn sức mạnh vượt qua những giấc mơ điên rồ nhất của em đấy, Camille ạ.”

Tessa đợi, nhưng giọng nói nội tâm của Camille im lặng. Vì sao? Cô cố đẩy cảm giác hoảng loạn xuống và cố cười với de Quincey. “Những giấc mơ của em,” cô nói và mong hẳn nghĩ cái giọng khào khào của cô là vì tò mò chứ không phải vì sợ, “có lẽ còn điên rồ hơn anh tưởng nhiều.”

Will đứng cạnh đang nhìn cô với vẻ bất ngờ trước khi nhanh chóng chuyển về trạng thái thờ ơ và nhìn đi nơi khác. Mắt de Quincey sáng lên, nhưng hẳn chỉ mỉm cười.

“Anh chỉ đề nghị em cân nhắc đề nghị của anh thôi, Camille. Và anh phải đi tiếp đãi những vị khách khác đây. Anh sẽ gặp em trong lễ mừng chứ?”

Vì không hiểu gì nên cô gật bừa. “Tất nhiên rồi.”

De Quincey cúi chào và biến mất trong đám đông. Tessa thở hắt ra. Cô không nhận ra cô nín thở từ này giờ.

“Đừng,” Will nhẹ nhàng nhắc. “Ma cà rồng không cần hít thở, nhớ chứ?”

“Chúa ơi, Will.” Tessa nhận ra mình đang run. “Hắn có thể đã cắn anh.”

Đôi mắt Will đen lửa giận. “Vậy anh sẽ giết hắn trước.”

Một giọng từ sau vọng tới. “Rồi cả hai đều chết.”

Cô quay lại và thấy một người đàn ông cao cao ở sau lưng, xuất hiện im lặng tựa mây khói. Anh ta mặc chiếc áo khoác vải thêu kim tuyến trang nhã có cổ áo và cổ tay viền ren trắng giống như thuộc về thế kỉ trước. Bên dưới cái áo khoác dài, Tessa thoáng thấy chiếc quần ống túm và đôi giày cao cổ đóng khuy. Mái tóc anh ta đen như lụa, đen tới độ ánh lên ánh xanh; nước da màu đồng và vẻ ngoài na ná Jem. Cô tự hỏi có lẽ nào, giống như Jem, anh ta mang một chút dòng máu nước ngoài. Một tai anh ta đeo khuyên bạc với viên kim cương cỡ ngón tay tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nến, cùng thêm nhiều viên kim cương khác đính trên đốc gậy chống màu bạc. Dường như

chỗ nào của anh ta cũng tỏa sáng như đèn phù thủy. Tessa trố mắt nhìn; cô chưa thấy ai ăn mặc điên rồ thế này.

“Đó là Magnus,” Will bình tĩnh nói, có vẻ nhẹ nhõm. “Magnus Bane.”

“Camille yêu quý,” Magnus nói và cúi hôn bàn tay đeo găng của cô.

“Chúng ta xa nhau quá lâu rồi.”

Ngay khi anh ta chạm vào cô, những ký ức của Camille ùa về như thác lũ - những ký ức về việc Magnus ôm cô, hôn cô, chạm vào cô theo cách thân mật và riêng tư. Tessa khẽ kêu lên và rút tay lại. Giờ cô lại xuất hiện đây, cô cảm tức hường suy nghĩ tới Camille.

“Anh biết,” anh ta nói khẽ rồi đứng thẳng. Đôi mắt anh ta khi nhìn vào mắt Tessa khiến cô suýt mất bình tĩnh: chúng mang màu xanh vàng với đồng tử dọc, một đôi mắt mèo trên khuôn mặt con người. Chúng tỏa ánh sáng ngạc nhiên thích thú. Không giống Will, đôi mắt Magnus tràn ngập niềm vui thích ngạc nhiên. Chúng đảo khắp chốn và anh ta hất cằm về phía bên kia phòng, ra hiệu cho Tessa đi theo. “Vậy đi nào. Ở đó có một phòng riêng cho chúng ta nói chuyện.”

Tessa bối rối đi theo sau với Will đi cạnh. Do cô tưởng tượng ra hay những gương mặt trắng bệch của ma cà rồng thật sự dõi theo cô nhỉ? Một ả ma cà rồng tóc đỏ mặc váy xanh thanh lịch nguýt cô; giọng Camille thì thầm rằng ả ta ghen tức trước tình cảm de Quincey dành cho cô. Tessa mừng vì cuối cùng Magnus cũng tới cửa - được lấp khéo tới độ cô không nhận ra tới khi pháp sư tra chìa khóa vào ổ. Một tiếng cách khẽ vang lên và cánh cửa hé mở, Will và Tessa theo Magnus vào trong.

Căn phòng là một thư viện hiếm được sử dụng; dù những tập sách xếp dài trên giá, nhưng chúng bị phủ bụi. Những tấm màn nhung che cửa sổ cũng chịu chung số phận. Khi cánh cửa đóng lại, phòng rất tối; trước khi Tessa

kịp nói gì, Magnus đã búng tay và hai ngọn lửa nhảy lên trong lò sưởi ở hai bên phòng. Ánh lửa xanh có hương thơm đậm đà, tựa như hương trầm.

“Ồ!” Tessa không kìm tiếng reo nho nhỏ vì ngạc nhiên bật khỏi đôi môi.

Với một nụ cười toe toét, Magnus ngồi lên chiếc bàn đá cẩm thạch to lớn ở giữa phòng, và nằm nghiêng người, đầu tựa lên tay. “Em chưa từng thấy một pháp sư làm phép à?”

Will thở dài thườn thượt. “Làm ơn đừng trêu cô ấy nữa, Magnus. Hẳn Camille phải báo cho anh hay rằng cô ấy biết rất ít về Thế Giới Bóng Tối rồi chứ.”

“Quả vậy,” Magnus đáp ráo hoảnh, “nhưng khó mà tin, khi nhìn cô ấy có thể làm gì.” Anh ta nhìn Tessa. “Tôi thấy gương mặt khi hôn tay em. Em biết tôi là ai tức thì, đúng không? Em biết điều Camille biết. Một vài pháp sư và quý có khả năng biến hình - thành bất cứ dạng nào. Nhưng tôi chưa từng nghe về kẻ nào có khả năng giống em.”

“Nhưng cũng không thể nói chắc rằng tôi là pháp sư,” Tessa nói. “Charlotte bảo tôi không có những dấu ấn của pháp sư.”

“Ồ, em là pháp sư. Tin tôi đi. Chỉ vì em không có tai dơi...” Magnus thấy Tessa nhú mày và nhướn mày. “Ồ, em không muốn là pháp sư, đúng không? Em ghét ý nghĩ đó.”

“Tôi chỉ chưa từng nghĩ...” Tessa nói lí nhí. “Rằng tôi không phải người.”

Magnus chẳng có tí thông cảm nào. “Tội nghiệp. Giờ em đã biết sự thật, em không thể quay đầu lại.”

“Tha cho cô ấy đi, Magnus.” Will có vẻ bức. “Tôi phải kiểm tra căn phòng. Nếu anh không giúp, chí ít đừng chòng ghẹo Tessa trong khi tôi làm việc.” Anh tiến về cái tủ gỗ sồi ở góc phòng và bắt đầu lục lọi.

Magnus liếc nhìn Tessa và nháy mắt. “Cậu ta ghen đấy,” anh ta nói bằng giọng thì thầm bí ẩn.

Tessa lắc đầu và tiến về giá sách gần nhất. Ở giữa giá có một cuốn sách mở sẵn như thể trưng bày. Những trang sách đầy những con chữ màu sáng và rối rắm, cùng vài hình minh họa sáng lên như được vẽ bằng vàng. Tessa reo lên ngạc nhiên. “Đây là Kinh Thánh.”

“Nó khiến em kinh ngạc sao?” Magnus hỏi.

“Tôi tưởng ma cà rồng không thể động những vật được làm phép thánh.”

“Nó phụ thuộc vào ma cà rồng - vào việc họ đã sống bao lâu, đức tin của họ là gì. De Quincey có sở thích sưu tầm Kinh Thánh. Hẳn nói không một cuốn sách nào nhuộm nhiều máu như Kinh Thánh.”

Tessa liếc cánh cửa đang đóng. Những giọng nói từ bên kia vọng sang.

“Chúng ta trốn trong đây thế này không khiến kẻ khác dị nghị à? Những kẻ khác - các ma cà rồng khác - tôi chắc họ nhìn khi chúng ta bước vào.”

“Họ nhìn Will thôi.” Không hiểu sao nụ cười của Magnus cũng có khả năng làm người khác căng thẳng hết như nụ cười của ma cà rồng dù anh ta không có răng nanh. “Will trông không ổn.”

Tessa liếc nhìn Will đang lục ngăn kéo tủ. “Tôi tưởng họ nhìn trang phục của anh đấy chứ,” Will bảo.

Magnus lờ đi. “Will không cư xử giống người kí sinh. Chẳng hạn, ánh mắt nhìn chủ nhân của cậu ta không chứa sự ngưỡng mộ mù quáng.”

“Do cái mũi xấu xí của cô ấy đấy,” Will nói. “Làm tôi không dám nhìn luôn.”

“Người kí sinh không bao giờ ‘không dám nhìn’,” Magnus nói. “Họ ngưỡng mộ chủ nhân, dù ma cà rồng kia ăn vận thế nào. Tất nhiên, những vị khách cũng nhìn vì biết mối quan hệ giữa tôi và Camille, và tự hỏi chúng tôi làm gì trong thư viện này... một mình.” Anh ta nhướn mày với Tessa.

Tessa nghĩ lại ký ức đã thấy. “De Quincey... Hẳn nói gì đó với Camille rằng cô ta sẽ phải ân hận khi dám qua lại với người sói. Qua lời hẳn, tôi thấy hình như đó là một cái tội.”

Magnus đang nằm ngả lưng và giờ gậy cao quá đầu liền ngún vai. “Với hẳn đó là tội. Ma cà rồng và người sói thù ghét nhau. Họ cho rằng chuyện đó liên quan tới hai chủng tộc quý đều là dã thú, và dã thú luôn ghét bị kẻ khác xâm nhập vào lãnh thổ. Tất nhiên ma cà rồng không thích tiên, hay pháp sư, nhưng de Quincey quý tôi hơn anh chàng người sói kia. Hẳn nghĩ tôi và hẳn là bạn. Nói đúng ra, tôi nghi hẳn còn muốn đẩy mối quan hệ giữa chúng tôi lên trên mức bạn bè nữa kìa.” Magnus cười khiến Tessa bối rối. “Có điều tôi ghét hẳn, nhưng hẳn không biết.”

“Nhưng tại sao anh lại ở cùng hẳn?” Will hỏi khi đã tiến tới cái bàn viết cao cao nằm giữa hai ô cửa sổ và lục lọi. “Sao lại tới nhà hẳn?”

“Chính trị,” Magnus lại nhún vai. “Hẳn là thủ lĩnh nhóm; nếu Camille không chịu tham dự những bữa tiệc hẳn mời, hẳn sẽ coi đó là một sự sỉ nhục. Về phần tôi, để cô ấy đi một mình sẽ là... bất cần. De Quincey nguy hiểm với cả những kẻ cùng giống nòi. Nhất là với những kẻ đã từng làm mất lòng hẳn.”

“Vậy anh nên...” Will vừa nói đã dừng lại, giọng khác hẳn. “Tôi tìm thấy cái này.” Anh dừng lại. “Có lẽ anh nên nhìn xem thế nào, Magnus.” Will đặt lên bàn thứ nhìn giống một cuộn giấy dài. Anh ra hiệu cho Tessa tới cùng và trải tờ giấy lên mặt bàn. “Trên bàn chẳng có gì,” anh nói, “nhưng tôi tìm thấy cái này giấu trong một ngăn tủ giả trong ngăn kéo. Magnus, anh nghĩ sao?”

Tessa, giờ đã đứng cạnh Will, nhìn tờ giấy. Đó là bản phác thảo một bộ xương người làm từ pít-tông, bánh răng và lá thép. Phần sọ là cái hàm được gắn bản lề, hai cái lỗ hổng làm mắt và cái miệng bị kết thúc ngay sau hàm răng. Có một cái học ở lồng ngực, hết như Miranda. Toàn bộ phần bên trái trang giấy được viết nhè nhằng gì đó như ghi chú bằng thứ ngôn ngữ Tessa không dịch được. Những con chữ cực kỳ xa lạ.

“Bản thiết kế người máy,” Magnus nói và nghiêng đầu. “Một người nhân tạo. Loài người luôn hứng thú với sinh vật này - có lẽ vì chúng mang hình người nhưng không thể chết hay bị đau. Hai người đã đọc cuốn Khoa học thường thức về máy móc tinh vi chưa?”

“Chưa nghe bao giờ,” Will nói. “Trong đó có nói tới những trường nước hun hút gió, bị phủ trong những đám sương mù bí ẩn chứ? Hay kể về những cô dâu ma lang thang trong hành lang của các lâu đài phế tích? Hoặc giả như một anh chàng đẹp trai vội giải cứu một thiếu nữ xinh đẹp nhưng nghèo xơ xác?”

“Không,” Magnus nói. “Nội dung của nửa cuốn nói về bánh răng, nhưng nói chung là khô khan.”

“Vậy đến Tessa cũng chẳng thèm đọc nó đâu,” Will nói.

Tessa lườm anh nhưng không nói gì; cô chưa từng đọc và cũng không định để Will nảm thóp.

“Vậy được rồi,” Magnus nói. “Tác giả của nó là một học giả Ả Rập. Cuốn sách ra đời trước Leonardo de Vinci hai thế kỷ, và miêu tả loại máy có thể bắt chước hành động của con người. Nhưng cái này” - Những ngón tay dài của Magnus nhẹ nhàng vuốt lên phần chữ bên trái. - “Khiến tôi lo lắng.”

Will cúi xuống nhìn kỹ hơn. Ống tay áo anh sượt qua tay Tessa. “Đúng, tôi muốn hỏi anh về cái đó đó. Là một câu thần chú à?”

Magnus gật đầu. “Một phép trói buộc. Nhằm truyền năng lượng quý vào vật vô tri vô giác, cho tạo vật kia sự sống. Tôi từng chứng kiến phép thuật này có thể làm gì. Trước Hiệp Định, ma cà rồng thích giải khuây bằng cách tạo ra những cỗ máy quý chỉ hoạt động vào đêm tối nhỏ bằng hộp nhạc, các con ngựa máy chỉ có thể cười sau hoàng hôn, và nhiều thứ ngu ngốc tương tự.” Anh ta trầm tư vỗ lên đầu gậy. “Tất nhiên một trong những rắc rối chính khi chế tạo người máy, đó là vẻ ngoài. Không một vật liệu nào giống với lớp da của con người hết.”

“Nhưng nếu người ta dùng da người luôn thì sao?” Tessa hỏi.

Magnus dừng lại một cách thanh lịch. “Đối với những nhà thiết kế loài người, rắc rối quả là, ờ, rõ ràng. Bảo toàn làn da sẽ phá hoại bề ngoài. Một người sẽ dùng phép thuật. Và rồi lại* phép thuật để trói buộc năng lượng quý với cơ thể cơ khí.”

“Và rồi nó sẽ đạt được điều gì?” Will hỏi, đã có chút sốt ruột.

“Những người máy từng được tạo ra có thể viết thơ, vẽ phong cảnh - nhưng phải được lập trình sẵn. Chúng không có khả năng sáng tạo hay trí tưởng tượng. Tuy nhiên một người máy 'sống' nhờ năng lượng quý sẽ có một chút suy nghĩ và mong muốn. Nhưng bất kỳ linh hồn nào bị câu thần chú trói buộc đều biến thành nô lệ. Nó sẽ phải hoàn toàn nghe lời người niệm chú.”

“Một đội quân máy,” Will nói với chút trào phúng, “không thuộc về địa ngục hay thiên đường.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Magnus nói. “Năng lượng quý không phải dễ kiếm. Một người phải triệu hồi quý sau đó trói buộc chúng, mà cậu biết quá trình đó khó thế nào rồi đấy. Kiếm đủ năng lượng quý cần thiết để tạo ra một đội quân là bất khả thi và cực kỳ nguy hiểm. Kể cả với một thẳng khốn ranh ma như de Quincey.”

“Tôi hiểu.” Tới đó, Will cuộn tờ giấy lại và nhét vào áo. “Rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, Magnus Bane.”

Magnus có vẻ hơi bối rối, nhưng vẫn nhã nhặn trả lời. “Tất nhiên rồi.”

“Hắn anh sẽ không nuối tiếc nếu de Quincey biến mất và một ma cà rồng khác thay thế vị trí của hắn,” Will nói. “Anh từng chứng kiến hắn phạm Luật chưa?”

“Một lần. Tôi được mời tới để chứng kiến một trong những ‘lễ mừng’ của hắn. Và hóa ra...” Magnus có vẻ buồn kì lạ. “Ờ, để tôi cho cậu xem.”

Anh ta quay người và tiến ra giá sách mà Tessa xem xét lúc trước, ra hiệu cho họ đi theo. Will đi, Tessa bên cạnh. Magnus lại búng tay và những ánh lửa xanh bay lên, cuốn Kinh Thánh có minh họa trượt sang bên, để lộ một cái hốc được cắt vào gỗ ở sau giá. Khi Tessa tò mò ngó đầu nhìn, cô thấy quang cảnh thanh nhã của phòng nhạc. Ít nhất, đó là cái cô tưởng lúc đầu khi thấy những hàng ghế quay ra đằng sau phòng; nó giống một rạp hát. Những hàng giá nệm thấp sáng. Những tấm rèm bằng xa-tanh đỏ dài chấm sàn nhà che đi bức tường sau. Sàn nhà hơi dốc tạo nên một sân khấu tự chế.

Những cái cùm thép cố định ở tay ghế, lấp lánh tựa vỏ côn trùng dưới ánh đèn. Gỗ làm ghế lấm chấm những vết đỏ sẫm. Tessa thấy chân ghế bị đóng đinh xuống sàn.

“Đây là nơi chúng xem những... màn trình diễn nho nhỏ,” Magnus nói với vẻ khó chịu. “Họ mang con người đến và xích vào ghế. Sau đó chúng từ từ, lần lượt uống kiệt máu nạn nhân, trong khi đám đông quan sát và vỗ tay.”

“Và họ thưởng thức sự đau đớn của ‘người phạm’?” Will nói. Vẻ ghê tởm trong giọng anh rõ ràng hơn nhiều. “Nỗi sợ hãi của họ?”

“Không phải mọi Đứa Con của Màn Đêm đều vậy,” Magnus ôn tồn bảo. “Đây là những kẻ tồi tha nhất.”

“Còn về nạn nhân,” Will nói, “chúng tìm ra họ ở đâu?”

“Hầu hết là tội phạm,” Magnus nói. “Lũ sâu rọu, nghiện ngập, đĩ điếm. Những kẻ bị xã hội lãng quên và ghét bỏ. Những người chết rồi chẳng ai thương nhớ.” Anh ta nhìn thẳng vào Will. “Cậu muốn nói rõ kế hoạch không?”

“Chúng tôi sẽ bắt đầu sau khi chứng kiến de Quincey phạm Luật,” Will nói. “Ngay khi ma cà rồng kia định làm hại con người, tôi sẽ ra dấu cho Enclave. Họ sẽ tấn công.”

“Thật sao,” Magnus nói. “Họ định vào thế nào?”

“Đừng lo về chuyện đó.” Will chẳng hề bối rối. “Nhiệm vụ của anh là đưa Tessa an toàn rời khỏi nơi này. Thomas đang đợi ở cỗ xe ngựa bên ngoài. Chui vào xe và cậu ấy sẽ đưa hai người về Học Viện.”

“Bắt tôi trông chừng một cô gái nhỏ nhắn thế này thật là lãng phí tài năng của tôi quá,” Magnus nhận xét. “Chắc chắn cậu có thể dùng tôi...”

“Đây là việc của Thợ Săn Bóng Tối,” Will nói. “Chúng tôi tạo ra Luật, chúng tôi bảo vệ Luật. Sự giúp đỡ của anh tính tới thời điểm này là vô cùng quý báu, nhưng chúng tôi không thể đòi hỏi thêm nữa.”

Magnus nhìn Tessa qua vai Will; anh có vẻ châm biếm. “Nephilim mới độc lập làm sao. Họ lợi dụng em khi cần, nhưng họ không bao giờ chia sẻ chiến thắng với cư dân Thế Giới Ngầm.”

Tessa quay sang Will. “Anh cũng đuổi em đi trước khi cuộc chiến bắt đầu sao?”

“Anh đành phải vậy,” Will nói. “Tốt nhất đừng để người ta thấy Camille hợp tác với Thợ Săn Bóng Tối.”

“Vớ vẩn,” Tessa nói. “De Quincey sẽ biết em... cô ta... đưa anh tới đây. Hẳn sẽ biết cô ta nói dối về nơi tìm ra anh. Chẳng nhẽ cô ta cho rằng sau sự việc này, những kẻ khác trong nhóm sẽ không biết cô ta phản bội sao?”

Cô thoáng nghe tiếng cười êm ái của Camille. Cô ta không sợ.

Will và Magnus nhìn nhau. “Cô ấy không muốn,” Magnus nói, “có một ma cà rồng nào tham dự buổi tiệc tối nay còn sống để vạch trần cô ấy.”

“Người chết không biết kể chuyện,” Will nhẹ nhàng nói. Ánh nền bập bùng trong phòng tô sắc vàng và đen lên gương mặt anh; quai hàm anh hiện lên nét độc ác. Anh nheo mắt nhìn qua mắt thần. “Nhìn kìa.”

Ba người họ túm tụm nhìn qua mắt thần và thấy cánh cửa ngách bên sân khấu trượt ra. Cánh cửa đó nối tới phòng khách; đám ma cà rồng ủa qua đó và dần ổn định chỗ ngồi trước sân khấu”.

“Đến lúc rồi,” Magnus nói khẽ và đóng mắt thần lại.“

Phòng nhạc đã gần kín. Tessa khoác tay Magnus và quan sát trong khi Will lách qua đám đông để tìm chỗ cho ba người. Anh cúi đầu, dán mắt xuống sàn nhà, nhưng...

“Họ vẫn nhìn anh ấy,” cô lầm bầm nói với Magnus. “Ý em là nhìn Will ấy.”

“Tất nhiên rồi,” Magnus nói. “Nhìn cậu ấy kìa. Gương mặt của thiên thần sa ngã với đôi mắt như bầu trời đêm ở địa ngục. Cậu ấy rất dễ thương, hợp với sở thích của ma cà rồng. Đến tôi còn phải để tâm nữa là.” Magnus cười. “Mắt xanh tóc đen là gu của tôi.”

Tessa sờ những lọn tóc vàng của Camille.

Magnus nhún vai. “Đâu có ai hoàn hảo đâu.”

Tessa không trả lời; Will đã tìm được ghế và vẫy họ lại. Cô cố không để ý tới cách các ma cà rồng nhìn anh khi cô để Magnus đưa cô tới chỗ ngồi. Đúng là anh ấy đẹp trai thật, nhưng họ quan tâm làm gì? Với họ, anh chỉ là thức ăn thôi, đúng không?

Cô ngồi giữa Magnus và Will, chiếc váy lụa sột soạt tựa như lá trong cơn gió mạnh. Căn phòng lạnh vì nơi đây không hề có con người, mà con người mới tỏa nhiệt. Tay áo Will xắn lên khi anh cho tay vào trong túi áo chên và cô thấy anh đang nổi gai ốc. Cô tự hỏi những con người sống cùng ma cà rồng có thấy lạnh không.

Những tiếng xì xào vang khắp phòng và Tessa thôi nhìn Will. Ánh nền không chiếu tới những góc xa của phòng; nhiều nơi trên “sân khấu” tối om, và thậm chí thị lực ma cà rồng của Tessa cũng không nhận ra cái gì đang di chuyển, tới khi de Quincey đột ngột bước ra khỏi vùng tối.

Khán giả im lặng. Rồi de Quincey cười. Đó là một nụ cười độc ác khoe toàn bộ hàm răng và biến đổi gương mặt hẳn. Hẳn có vẻ độc ác và hung tợn của sói. Những tiếng lầm rầm tán thưởng dành tặng cho gã diễn viên biết làm chủ sân khấu kia.

“Xin chào,” de Quincey nói. “Chào mừng những người bạn của tôi. Những người tới tham dự cùng tôi hôm nay” - và hẳn cười với Tessa nhưng cô căng thẳng quá nên chỉ biết lom lom ngó lại - “là những con trai con gái kiêu hãnh của Màn Đêm. Chúng ta không cúi đầu trước trò hề gọi là Luật. Chúng ta không phục tùng Nephilim. Chúng ta cũng sẽ không bỏ phong tục vì ý tưởng nhất thời của chúng.”

Thật không khó để nhận thấy bài phát biểu của de Quincey đã ảnh hưởng tới Will như thế nào. Người anh căng như cánh cung, tay nắm chặt trong lòng, còn cổ thì nổi gân.

“Chúng ta có một tù nhân,” de Quincey tiếp tục. “Hắn đã phản bội Những Đứa Con của Màn Đêm.” Hắn liếc nhìn những ma cà rồng khán giả đang chờ đợi. “Và phản bội đáng phải nhận hình phạt nào?”

“Chết!” ả ma cà rồng Delilah hét lên. Ả nhào người trên ghế, vẻ háo hức tởm lợm hiện rõ trên gương mặt ả.

Những ma cà rồng khác hưởng ứng. “Chết! Chết!”

Thêm nhiều bóng đen di chuyển giữa các tấm màn tạo thành một sân khấu di chuyển. Hai ma cà rồng nam giữ một người đàn ông đang quãy đạp. Một cái mũ trùm che gương mặt người đàn ông. Tessa chỉ thấy anh ta gầy gò, có lẽ trẻ... và bẩn thỉu, quần áo rách bươm. Đôi chân trần của anh ta để lại vết máu trên những tấm ván gỗ khi những kẻ kia kéo và ném anh ta lên ghế. Tessa thở dài thương cảm; cô cảm thấy Will rất căng thẳng.

Người đàn ông tiếp tục vùng vẫy như một con côn trùng bị ghim khi đám ma cà rồng buộc cổ tay và cổ chân anh ta vào ghế, rồi lùi lại. De Quincey cười; răng nanh của hắn đã thò ra khỏi lợi. Chúng sáng như kim băng ngà voi khi hắn quan sát đám đông. Tessa có thể cảm nhận sự bồn chồn của các ma cà rồng... và hơn cả bồn chồn, là đói. Họ thèm khát như sư tử đánh hơi thấy con mồi: tất cả nhào người trên ghế, mắt mở to và sáng lên và miệng há ra.

“Bao giờ anh gọi Enclave đây?” Tessa thì thầm giục giã Will.

Giọng Will nghẹn lại. “Khi hắn rút máu nạn nhân. Chúng ta phải thấy chuyện đó đã.”

“Will...”

“Tessa.” Anh thì thầm gọi tên cô, những ngón tay đan vào tay cô. “Im nào.”

Tessa lưỡng lự hướng sự chú ý trở lên sân khấu. De Quincey đang tiến tới người tù nhân. Anh ta giẫy giụa trong cơn hoảng hốt tuyệt vọng khi bàn tay của ma cà rồng vuốt từ vai lên cổ anh ta. De Quincey đặt hai ngón tay trắng ớn lên động mạch cổ, như kiểu bác sĩ kiểm tra nhịp tim của bệnh nhân.

Tessa nhận thấy de Quincey đeo một cái nhẫn bạc có một đầu mài nhọn như mũi kim thò ra khi hắn nắm tay lại. Ánh bạc lóe lên và tù nhân gào thét - đó là âm thanh đầu tiên của anh ta. Âm thanh đó có gì rất quen.

Một đường đỏ mảnh tựa như sợi dây xuất hiện trên cổ nạn nhân. Máu ứa ra và đổ xuống hõm cổ. Nạn nhân vùng vẫy khi de Quincey, giờ gương mặt mang tấm mặt nạ đói khát, chạm hai ngón tay vào chất lỏng màu đỏ kia. Hắn đưa hai ngón tay đỏ thẫm lên miệng. Đám đông gào rít than vãn, gần như không thể ngồi im. Tessa liếc nhìn người phụ nữ đội mũ lông chim trắng. À há miệng, cắn ướm nước bọt.

“Will,” Tessa thì thầm. “Will, làm ơn đi mà.”

Will nhìn qua cô, về phía Magnus. “Magnus, đưa cô ấy rời khỏi đây.”

Có gì đó trong Tessa nổi loạn khi nghĩ mình bị đuổi đi. “Will, không. Ở đây em sẽ ổn...”

Giọng Will rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt anh đang nãy lửa. “Chúng ta bàn chuyện này rồi. Đi đi, hoặc anh sẽ không gọi Enclave. Đi, hoặc không người đàn ông kia sẽ chết.”

“Đi.” Magnus đặt tay lên khuỷu tay cô và kéo cô đứng dậy. Cô đành để pháp sư kéo mình đứng lên và rời ra cửa. Tessa lo lắng nhìn quanh xem có ai nhận thấy họ đang bỏ đi không, nhưng không ai nhìn họ. Mọi sự chú ý đều tập trung vào de Quincey và tù nhân, đồng thời mọi ma cà rồng đều đã đứng dậy, rít lên, hò reo và kêu lên những âm thanh đói khát không thuộc về con người.

Giữa đám đông cuồng loạn đó, Will vẫn ngồi im, nhòa người tới như một con chó săn muốn thoát xích. Tay phải anh cho vào túi áo chên và lôi ra một vật bằng đồng.

Máy Lân Tinh.

Magnus mở cửa. “Nhanh nào.”

Tessa chần chừ nhìn lại sân khấu. De Quincey đang đứng sau người tù nhân. Cái miệng cười tươi của hắn dính máu. Hắn đưa tay kéo mũ trùm của người tù nhân xuống. Will đứng dậy, máy Lân Tinh sẵn sàng trong tay. Magnus chửi thề và kéo tay Tessa. Cô quay nửa người như định đi cùng anh, rồi sững lại khi de Quincey kéo hắn cái mũ trùm xuống.

Gương mặt người tù nhân hốc hác và bầm dập. Một con mắt anh ta thâm đen và sưng húp. Mái tóc vàng bết vào da đầu vì máu và mồ hôi. Nhưng những cái đó không quan trọng; dù anh ta có cháy thành tro Tessa cũng nhận ra. Cô biết vì sao tiếng hét đau đớn của anh ấy lại quen thuộc thế.

Đó là Nathaniel.

Chương 11: Một vài là thiên thần

Chúng ta đều là người,

Với bản chất yếu đuối và sử dụng da thịt;

Chỉ một vài là thiên thần

- Shakespeare, Henry VIII

Tessa hét.

Không phải tiếng hét của con người mà là của ma cà rồng. Cô gần như không nhận ra âm thanh phát ra từ cổ họng mình - nó nghe như tiếng kính vỡ. Chỉ một lát sau cô mới nhận ra mình đã hét thành tiếng. Cô tưởng mình đã hét gọi tên anh trai, nhưng không phải.

“Will!” cô hét. “Will! Làm ngay đi! Ngay lập tức!”

Những tiếng ồ à vang khắp căn phòng. Hàng tá những gương mặt trắng bệch quay về phía Tessa. Tiếng hét của cô đã cắt ngang cơn khát máu của họ. De Quincey đứng đờ người trên sân khấu, kể cả Nathaniel cũng bối rối trở mắt nhìn cô, như thể đang hoang mang không biết tiếng hét của cô có phải ảo giác do đau đớn tạo ra không.

Will đã đặt ngón tay lên má Lân Tinh nhưng lưỡng lự. Anh nhìn Tessa. Điều đó chỉ diễn ra trong một tích tắc, nhưng de Quincey đã nhìn thấy. Như thể hiểu ra, vẻ mặt hân thay đổi và hân chỉ thẳng tay vào Will.

“Thằng nhóc đó,” hân quát. “Ngăn nó lại!”

Will không nhìn Tessa. Các ma cà rồng đã đứng dậy và tiến về phía anh, đôi mắt lấp lánh lửa giận và đói khát. Will nhìn qua họ, về phía de Quincey đang căm tức nhìn anh. Lúc nhìn ma cà rồng, trong mắt anh không có chút sợ hãi - không chần chừ, cũng chẳng ngạc nhiên.

“Tôi không phải thằng nhóc,” anh nói. “Tôi là Nephilim.”

Và anh ấn nút.

Tessa chuẩn bị tinh chờ đợi ánh sáng trắng của đèn phù thủy. Nhưng thay vào đó lại là tiếng ù ù khi ánh nến bị hút lên trần nhà. Những đốm lửa bay lên, nhảy nhót trên sàn nhà, bén vào rèm và váy áo. Đột nhiên căn phòng sặc sụa khói đen và những tiếng la hét chói lói cùng hoảng hốt.

Tessa không thấy Will nữa. Cô cố lao tới, nhưng Magnus - cô gần quên mất anh ta ở đó - nắm chặt lấy cổ tay cô. “Gray, dừng,” anh ta nói và khi cô giằng tay mạnh hơn, anh ta nói thêm, “Gray! Giờ em là ma cà rồng. Nếu em bị bắt lửa, em sẽ cháy đượm như củi...”

Đúng lúc đó, như để minh chứng cho lời của anh ta, một đốm lửa bắt vào mái tóc giả trắng của phu nhân Delilah. Nó bùng cháy. Bà ta hét lên rồi quăng nó ra khỏi đầu, nhưng ngay khi bàn tay bà ta chạm vào, lửa liền bén sang đó như thể cháy trên giấy. Chưa đầy một giây, cả hai tay bà ta đã rực cháy như đuốc. Bà ta gào rú, lao ra cửa nhưng lửa còn nhanh hơn. Chỉ trong vài giây, một đống lửa cháy phừng phừng ở nơi bà ta đứng. Tessa chỉ thấy những đường nét của sinh vật đang gào thét quần quại bên trong.

“Em hiểu ý tôi chưa?” Magnus hét vào tai Tessa, cố át tiếng gào thét của đám ma cà rồng đang nhao nhao tránh lửa.

“Thả em ra!” Tessa hét lên. De Quincey đã nhảy vào đám hỗn loạn; Nathaniel là người trên ghế, rõ ràng bị bất tỉnh. Anh còn ngồi được là nhờ đám cùm giữ. “Anh trai tôi ở trên đó. Anh trai tôi đấy!”

Magnus nhìn cô. Nhân lúc anh ta đang bối rối, Tessa giăng tay ra và bắt đầu chạy lên sân khấu. Căn phòng vô cùng hỗn loạn; các ma cà rồng đang chạy tới lui, rất nhiều kẻ lao ra cửa. Một vài đang vội kéo cửa đẩy để ra phòng khách, những kẻ khác quay lại và ào qua khung cửa kiểu Pháp nhìn ra vườn.

Tessa tránh một cái ghế đổ, và suýt đâm đầu vào ma cà rồng tóc đỏ váy xanh lờm cô lúc trước. Giờ ả rất hoảng hốt. ả lao về phía Tessa - rồi dường như loạng choạng. ả thét lớn, và máu phun tủa ra. Mặt ả nhăn nhúm, nước da biến thành tro và chảy xuống khỏi xương sọ. Mái tóc đỏ quăn lại và chuyển thành xám, da tay tan chảy và biến thành bột, và trong tiếng hét tuyệt vọng cuối cùng, ả đổ xuống thành một đồng xương và bụi phủ lên bộ váy xa-tanh.

Tessa nôn ọe, không dám nhìn đồng còn lại nữa, và thấy Will. Anh đang cầm một con dao bạc dài và đứng ngay trước cô; lưỡi dao nhuộm máu đỏ. Gương mặt anh cũng dính máu, còn đôi mắt cuồng nộ. “Em còn làm gì ở đây?” anh hét với Tessa. “Em ngốc quá thể...”

Tessa nghe thấy tiếng động trước Will, một tiếng rên rỉ khe khẽ, giống tiếng máy hỏng. Cậu con trai tóc vàng mặc áo khoác xám - kẻ bị phụ nhân Delilah uống máu lúc trước - đang lao về phía Will vừa thét chói lói. Gương mặt cậu ta lấm tẩm vết máu cùng vệt nước mắt. Cậu ta đang cầm cái chân ghế lờm chờm.

“Will, cẩn thận!” Tessa hét, và Will quay lại. Tessa nhận thấy anh di chuyển nhanh như một cái bóng, và con dao trong tay anh là một ánh chớp bạc lóe lên trong không gian mù mịt khói. Khi anh ngừng chuyển động, cậu kia đã nằm trên sàn với con dao cắm trên ngực. Máu ứa ra từ đó, đặc sệt và sậm hơn máu ma cà rồng.

Mặt mũi Will tái mét và anh nhìn xuống. “Anh tưởng...”

“Cậu ta suýt giết anh đó,” Tessa nói.

“Em chẳng biết gì hết,” Will nói. Anh lắc đầu một cái như phủ nhận câu nói của anh, hay cảnh tượng cậu con trai kia nằm chết trên sàn nhà. Cậu ta còn trẻ, và cái chết đã làm gương mặt nhẵn nhúm đi. “Anh đã bảo em đi...”

“Đó là anh trai em,” Tessa nói và chỉ ra cuối phòng. Nathaniel vẫn bất tỉnh, ngồi oặt trên ghế. Nếu không phải do máu vẫn chảy từ vết thương trên cổ, cô hẳn đã tưởng anh chết rồi. “Nathaniel. Trên ghế.”

Đôi mắt Will mở lớn vì kinh ngạc. “Nhưng sao...?” Anh không kịp nói hết câu. Đúng lúc đó, tiếng kính vỡ vang khắp phòng. Những ô cửa sổ kiểu Pháp vỡ tan, và căn phòng đột nhiên đầy các Thợ Săn Bóng Tối trong bộ đồ đi săn màu đen. Họ đang đẩy đám ma cà rồng tươi tắn đang gào thét từ vườn lùi lại. Trong khi Tessa nhìn, thêm nhiều Thợ Săn Bóng Tối khác ào vào từ những cánh cửa khác, dồn thêm các ma cà rồng khác như những chú chó dồn lũ cừu vào chuồng. De Quincey loạng choạng đằng sau những ma cà rồng khác, gương mặt trắng xanh của hắn dính vết tro đen, còn răng đang nhe ra.

Tessa thấy Henry nổi bật với mái tóc đỏ giữa những Nephilim. Charlotte cũng ở đó, ăn mặc như đàn ông trong bộ đồ chiến đấu màu đen, hết như những người phụ nữ trong cuốn sách Thợ Săn Bóng Tối của Tessa. Chị trông nhỏ nhắn, kiên định và dũng mãnh kì lạ. Và ở đó có Jem. Bộ đồ đi săn khiến anh thêm trắng giập mình, và những Ấn Ký đen trên da anh nổi bật như mực trên giấy. Trong đám đông, cô nhận ra Gabriel Lightwood cùng ông bố Benedict, Highsmith mảnh dẻ tóc đen, và sải bước sau họ là Magnus với những tia lửa xanh bay lên từ bàn tay.

Will thở ra và chút sắc màu đã trở lại với gương mặt anh. “Anh không chắc họ sẽ tới,” anh lầm bầm, “nhất là khi máy Lân Tinh hoạt động thế này.” Anh không nhìn những người bạn và quay sang bảo Tessa, “Tới chỗ anh

tra em đi,” anh nói. “Như vậy em sẽ tránh được chốn hỗn loạn nhất. Anh mong vậy.”

Anh quay người rời đi mà không buồn liếc lại. Các ma cà rồng còn lại, những kẻ sống sót sau trận hỏa hoạn - hay bởi Will - bị dồn vào giữa vòng bao vây của các Thợ Săn Bóng Tối. De Quincey đứng vượt trội trong nhóm, gương mặt méo mó vì giận; áo hắc đỏ vết máu - của hắc hay của người khác, cô không rõ. Những ma cà rồng khác lú lú sau lưng hắc như lũ gà con nấp sau cánh gà mẹ, trông vừa dữ tợn vừa khốn khổ.

“Luật,” de Quincey rít lên khi Benedict Lightwood tiến tới cùng lưỡi kiếm sáng loáng khắc các chữ rune đen thẫm. “Luật bảo vệ chúng tôi. Chúng tôi đầu hàng. Luật...”

“Các vị đã phạm Luật,” Benedict nói. “Vì vậy Luật không còn bảo vệ các vị. Hình phạt là cái chết.”

“Một người phạm,” de Quincey nói và liếc về phía Nathaniel. “Một người phạm cũng vi phạm Luật Hiệp Ước...”

“Luật không áp dụng với người phạm. Họ không cần tuân theo luật lệ của cái thế giới họ không biết tới.”

“Hắc là thứ vô giá trị,” de Quincey nói. “Anh không biết hắc vô giá trị tới mức nào đâu. Anh thật sự muốn phá vỡ mối liên minh của chúng ta chỉ vì một người phạm vô giá trị?”

“Đó không chỉ là một người phạm!” Charlotte hét lên, và chị rút tờ giấy Will lấy từ thư viện ra khỏi áo. Tuy cô không thấy nhưng hắc Will đã đưa nó cho chị. “Những câu chú này là sao? Anh nghĩ chúng tôi sẽ không tìm ra chúng sao? Loại... loại ma thuật này bị Hiệp Ước nghiêm cấm!”

Gương mặt bình thản của de Quincey lộ ra một chút ngạc nhiên. “Cô tìm thấy nó ở đâu?”

Môi Charlotte mím chặt thành một đường mảnh. “Không quan trọng.”

“Dù cô nghĩ mình biết gì...” de Quincey bắt đầu.

“Chúng tôi biết đủ rồi!” Giọng Charlotte tràn ngập tức giận. “Chúng tôi biết anh thù ghét chúng tôi! Chúng tôi biết mối quan hệ đồng minh giữa chúng ta chỉ là giả!”

“Và giờ ghét Thợ Săn Bóng Tối là vi phạm Luật Hiệp Ước sao?” De Quincey nói, nhưng giọng hằn không còn ngạo báng nữa. Hẳn có vẻ rối trí.

“Đừng đùa với chúng tôi,” Benedict quát. “Sau những gì chúng tôi làm cho anh, sau khi chúng tôi thông qua Hiệp Định thành Luật... Vì sao? Chúng tôi đã cố khiến các anh bình đẳng với chúng tôi...”

Gương mặt de Quincey cãi* lại. “Bình đẳng? Anh không biết từ đó có nghĩa gì. Anh không thể từ bỏ nhận thức của anh, niềm tin của anh rằng anh ở đẳng cấp vượt trội nên chẳng quan tâm điều đó có nghĩa gì? Vị trí của chúng tôi trong Hội Đồng đâu? Đại sứ quán của chúng tôi ở Idris đâu?”

“Nhưng điều đó... điều đó thật nực cười,” Charlotte nói, dù chị đã tái mặt.

Benedict sốt ruột nhìn Charlotte. “Và không thích đáng. Những chuyện đó không thể thứ lỗi của* hành vi của anh, de Quincey ạ. Khi anh ngồi hội bàn với chúng tôi, anh giả như thích hòa bình, nhưng sau lưng chúng tôi, anh phạm Luật và cười nhạo sức mạnh của chúng tôi. Hãy đầu hàng và khai tất cả, và chúng tôi sẽ để nhóm của anh sống. Hoặc không, sẽ chẳng có chút khoan hồng nào hết.

Một ma cà rồng khác lên tiếng. Đó là gã đã trói Nathaniel vào ghế, với mái tóc đỏ lửa và gương mặt giận dữ. “Nếu chúng tôi cần thêm bằng chứng cho thấy Nephilim chưa từng thực hiện lời hứa đình chiến, thì nó ở ngay đây. Các Thợ Săn Bóng Tối dám tấn công chúng tôi, và chính các anh sắp gây ra một trận chiến đây.”

Benedict chỉ cười. “Vây để trận chiến bắt đầu đi,” ông ta nói và phi con dao vào de Quincey. Nó xé gió lao tới - và đâm lút cán vào ngực ma cà rồng tóc đỏ đã lao tới trước thủ lĩnh nhóm. Hẳn nổ tung trong một cơn mưa máu trong khi các ma cà rồng khác rú lên. Với một tiếng thét, de Quincey lao tới phía Benedict. Những ma cà rồng khác dường như đã tỉnh khỏi cơn hốt hoảng, và nhanh chóng làm theo. Chỉ trong vài giây, căn phòng biến* một đám hỗn loạn của những tiếng hét và ầm ả.

Trận hỗn loạn đột ngột cũng khiến Tessa bừng tỉnh. Cô vội túm váy chạy lên sân khấu, suýt khụy xuống cạnh ghế của Nathaniel. Đầu anh ngật sang bên, mắt nhắm nghiền. Máu từ vết thương đang chậm chậm chảy xuống. Tessa nắm lấy ống tay áo anh. “Nate,” cô thì thầm. “Nate, là em đây.”

Anh rên rỉ nhưng không trả lời. Tessa cắn môi và bắt đầu tháo cùm xích cổ tay anh vào ghế. Chúng là sắt đặc, được đóng vào tay ghế bằng rất nhiều hàng đinh - rõ ràng được thiết kế để chế ngự cả ma cà rồng. Cô giật tới khi những ngón tay chảy máu, nhưng chúng chẳng hề suy suyển. Giá mà cô cầm theo một con dao của Will.

Cô liếc nhìn căn phòng. Nó vẫn mù mịt khói. Và giữa đó, cô có thể thấy ánh sáng của những món vũ khí lóe lên. Thợ Săn Bóng Tối đang vung những con dao sáng loáng mà giờ Tessa biết chúng được gọi là dao thiên thần - một món vũ khí sẽ sống dậy khi được gọi bằng tên một thiên thần. Máu ma cà rồng tóe ra từ lưỡi dao, sáng như những mảnh hồng ngọc. Cô nhận ra - trong cơn choáng váng vì ngạc nhiên, vì lúc đầu ma cà rồng làm cô quá hoảng - rằng ma cà rồng đang yếu thế. Dù Những Đứa Con của Màn Đêm tàn bạo và nhanh nhẹn, nhưng Thợ Săn Bóng Tối cũng lạnh lẽo không kém, hơn nữa lại được trang bị vũ khí và huấn luyện bài bản. Ma cà rồng lần lượt gục xuống dưới những lưỡi dao thiên thần. Máu chảy thành dòng trên sàn, thấm đẫm rìa những tấm thảm Ba Tư.

Khói đã tản ra ở một chỗ, và Tessa thấy Charlotte đang đấu với một ma cà rồng lực lưỡng mặc áo khoác mang sắc xám của buổi bình minh. Chị xả

lưỡi dao ngang cổ hắn, và máu tóe lên bức tường đằng sau. Hắn hự lên một tiếng rồi gục xuống, và Charlotte kết liễu đời hắn bằng một nhát đâm vào ngực.

Một chuyển động chớp nhoáng đằng sau Charlotte; đó là Will, theo sau là một ma cà rồng có ánh mắt điên dại đang giơ khẩu súng bạc. Hắn nhắm vào Will và nổ súng. Will nhảy tránh và trượt đi trên nền nhà đầm máu. Anh lăn người đứng dậy và nhảy lên một chiếc ghế bọc nhung. Né một cú bắn nữa, anh lại nhảy lên, và Tessa kinh ngạc nhìn anh nhẹ nhàng chạy trên một hàng ghế, nhảy xuống ở chiếc cuối cùng. Anh quay phắt lại đối diện với tay ma cà rồng kia, giờ đã cách anh một quãng rất xa. Không hiểu anh đã rút thanh đoản dao ra lúc nào và phi đi. Ma cà rồng tránh sang bên, nhưng không kịp; con dao cắm vào vai hắn. Hắn rống lên đau đớn và đang với lấy con dao thì một cái bóng đen gầy gò bất thần xuất hiện. Sau đó là một ánh chớp bạc và ma cà rồng biến thành một trận mưa bụi và tro tàn. Khi đám tro bụi lắng xuống, Tessa thấy Jem với thanh kiếm vẫn giơ trên tay. Anh đang cười, nhưng không phải với cô; anh đá khẩu súng bạc - giờ nằm vắt vẻo giữa phần còn lại của ma cà rồng kia - rất mạnh, và nó văng trên nền nhà, chạm chân Will. Will gật đầu đáp lại nụ cười kia rồi cầm súng nhét vào thắt lưng.

“Will,” Tessa gọi nhưng không rõ anh có nghe thấy không. “Will...”

Gì đó nắm lấy lưng váy và kéo cô đứng lên rồi lùi lại. Cô có cảm giác mình bị quắp bởi bộ vuốt của một con chim khổng lồ. Tessa hét lên một tiếng và thấy mình bị ném trượt đi trên nền nhà. Cô va vào một chõng ghế. Chúng tan nát và Tessa, lồm cồm bò dậy khỏi đống hỗn độn, thét lên một tiếng đau đớn và ngược nhìn.

De Quincey đang đứng trước mặt cô. Đôi mắt đen của hắn toát lên vẻ điên dại, vằn tia máu; mái tóc trắng của hắn bết lại, lò xo xuống mặt; chiếc áo trắng bị chém rách và đầm màu máu. Chắc hắn bị dính đòn nhưng vết thương không đủ sâu để giết chết hắn, và hắn đã lành lại. Nước da dưới cái

áo rách lại lảng mịt như cũ. “Đồ chó cái,” hắn gầm ghè với Tessa. “Đồ chó cái dối trá phản trắc. Mi đã mang thằng kia tới đây, Camille. Tay Nephilim đó.”

Tessa vội lùi lại; lưng cô chạm vào đồng ghế gỗ.

“Ta chào mừng mi trở lại nhóm, kể cả sau... khoảng thời gian qua lại đáng kinh tởm của mi với tay người sói. Ta tha cho tay pháp sư lỗi bịch của mi. Và mi trả ơn ta thế này đây.” Hắn giơ bàn tay nhuộm tro đen cho cô xem. “Mi thấy cái này chứ,” hắn nói. “Đó là tro tàn của đồng loại mi đó. Của những ma cà rồng đã mất mạng đó! Và mi phản bội họ vì đám Nephilim.” Hắn phun ra từ đó như thể đó là thuốc độc.

Gì đó bật ra khỏi cổ họng Tessa. Không phải tiếng cười của cô; của Camille. “Khoảng thời gian qua lại đáng kinh tởm?” Từ đó phát ra khỏi miệng Tessa trước khi cô kịp ngăn lại, như thể cô không kiểm soát nổi lời nói của mình. “Tôi yêu anh ấy - như anh chưa từng yêu tôi - như anh chưa từng yêu bất cứ thứ gì. Và anh giết anh ấy chỉ để chứng minh với cả nhóm rằng anh có thể. Tôi muốn cho anh biết cảm giác mất một thứ quan trọng là như thế nào. Tôi muốn cho anh biết, chính tôi đã khiến nhà anh bị cháy, các thành viên trong nhóm bị biến thành tro tàn và đưa cuộc đời thảm hại của anh tới hồi kết.”

Giọng của Camille biến mất nhanh như khi nó đến, để lại Tessa cảm thấy kiệt sức và choáng váng. Nhưng điều đó không ngăn cô chống tay sau lưng và lần tìm giữa đồng ghế gỗ. Chắc chắn phải có gì đó, chẳng hạn như một mảnh gỗ có thể sử dụng làm vũ khí. De Quincey há hốc miệng, choáng váng nhìn cô. Hắn chưa từng có ai dám nói với hắn như vậy. Không một ma cà rồng nào dám.

“Có lẽ,” hắn nói. “Có lẽ ta đã đánh giá thấp mi. Có lẽ mi sẽ giết ta.” Hắn tiến tới và vươn tay. “Nhưng ta sẽ đem mi theo...”

Tessa tóm được cái chân ghế. Chẳng kịp nghĩ, cô đã giơ cái ghế lên giáng thẳng vào lưng de Quincey. Cô phấn chấn khi hắt hết và loạng choạng lùi lại. Cô vội vàng đứng dậy khi ma cà rồng đứng thẳng, và cô vội bồi thêm cú nữa. Lần này, những dầm gỗ quệt qua mặt hắt, gây nên một vết thương dài đỏ au. Môi hắt cong lên trong tiếng gầm ghè im lặng, và hắt nhảy lên - cô không biết phải miêu tả thế nào. Nó giống như một cú nhảy êm ru của mèo. Hắt đè Tessa xuống và đánh bay cái ghế khỏi tay cô. Hắt nhắm vào cổ cô, răng nhe ra và cô cào lên mặt hắt. Máu hắt, nhỏ xuống cổ khiến cô có cảm giác như bị bỏng axit. Cô hét và đánh mạnh hơn, nhưng hắt chỉ cười; đôi đồng tử của hắt đã biến mất thành hai hố đen, và hắt hoàn toàn không còn chút nào giống con người. Lúc này đây, hắt như một con quái vật rắn.

Hắt tóm cổ tay cô và ghì xuống sàn. “Camille,” hắt gằn giọng. “Yên nào, Camille nhỏ bé. Tất cả sẽ kết thúc nhanh thôi...”

Hắt ngửa đầu như một con rắn hổ mang chúa chuẩn bị tấn công. Hoảng hốt, Tessa cố thoát chân ra để đá hắt mạnh hết sức...

Hắt hét lên. Tessa thấy một bàn tay nắm tóc hắt kéo đầu hắt lên, lôi hắt đứng dậy. Một bàn tay đầy những Ấn Ký đen uốn lượn.

Bàn tay của Will.

De Quincey vừa bị kéo lên vừa đứng dậy, bàn tay ôm lấy đầu. Tessa cố ngồi dậy, trở mắt nhìn khi Will ném ma cà rồng đang gào thét đi. Will không còn cười nữa, nhưng đôi mắt anh đang sáng lên, và Tessa đã hiểu vì sao Magnus miêu tả màu mắt đó là bầu trời địa ngục.

“Nephilim.” De Quincey loạng choạng rồi đứng vững lại, sau đó nhổ nước bọt vào chân Will.

Will rút súng khỏi thắt lưng và nhắm vào de Quincey. “Ang không phải một trong những nỗi nhục của quý sao? Ang chẳng đáng được sống trong

thế giới này cùng chúng tôi, thế nhưng khi chúng tôi giúp anh thoát khỏi cuộc đời tù hãm, anh ném lòng tốt của chúng tôi lại."

"Chúng tôi cần lòng thương của các cậu chắc?" de Quincey đáp. "Các cậu nghĩ rằng chúng tôi sẽ mãi thua kém Nephilim sao? Nephilim các cậu nghĩ mình là..." Hắn ngừng đột ngột. Hình như vết thương trên mặt hắn đã lành lại.

"Là gì?" Will nghiêng súng; tiếng cạch vang rõ trong sự hỗn loạn của cuộc chiến. "Nói đi."

Đôi mắt ma cà rồng cháy đỏ. "Nói gì?"

"Chúa," Will nói. "Anh định nói rằng Nephilim chúng tôi cho rằng mình là Chúa, đúng không? Chỉ có điều anh không thể nói từ đó. Dù anh nhạo báng Kinh Thánh bằng bộ sưu tập của mình, anh vẫn không thể nói ra từ đó." Ngón tay anh giữ cò súng tới trắng bệch. "Nói đi. Nói đi và tôi sẽ để anh sống."

Ma cà rồng nhe răng. "Cậu không thể giết tôi với... thứ đồ chơi ngu ngốc của loài người này được."

"Nếu viên đạn xuyên qua tim anh," Will nói và vẫn nhắm đúng vị trí. "Anh sẽ chết. Và tôi là xạ thủ cừ đố đấy nhé."

Tessa đứng im quan sát. Cô muốn lùi về chỗ Nathaniel, nhưng cô sợ tới không nhúc nhích nổi.

De Quincey ngẩng đầu. Hắn mở miệng. Những tiếng khèn khẹt khe khẽ phát ra khi hắn cố nói, cố hình thành một từ mà linh hồn hắn không cho phép hắn nói ra. Hắn lại thở dốc, nghẹn lại và đặt tay lên cổ. Will bắt đầu cười.

Và ma cà rồng phi tới. Gương mặt hằn cau lại trong thù hằn và đau khổ, hằn rú lên và lao vào Will. Tất cả diễn ra rất nhanh. Rồi khẩu súng cướp cò và máu tóe lên. Will ngã xuống đất, khẩu súng tuột khỏi tay, còn ma cà rồng đề lên người anh. Tessa vội tới nhặt khẩu súng, và quay lại thấy de Quincey đang đề lên lưng Will, cẳng tay chèn lên cần cổ anh.

Cô run run nâng khẩu súng - nhưng trước đây cô chưa từng dùng súng, chưa từng bắn, vậy làm sao có thể bắn ma cà rồng kia mà không làm Will bị thương đây? Will rõ ràng bắt đầu bị ngạt, còn gương mặt anh be bét máu. De Quincey đang găm ghè gì đó và ghì chặt tay hơn...

Và Will cúi đầu cắn tay ma cà rồng. De Quincey hét lên và giật tay lại; Will lăn người sang bên, nôn khan và ngồi lên đầu gối để nhổ máu lên sân khấu. Khi anh ngược nhìn, máu đỏ lấp lánh quét ngang nửa mặt dưới. Răng anh cũng sáng đỏ khi anh - Tessa không tin được - cười, cười thực sự. Anh nhìn de Quincey và nói, “ma cà rồng, anh thích chứ? Lúc trước anh định cắn người phàm kia. Và giờ anh biết cảm giác bị cắn thế nào chứ?”

De Quincey quỳ nhìn Will sang cái vết xấu xí đỏ au đang từ từ liền lại trên tay mình, dù máu vẫn rịn ra từ đó. “Vì cái này,” hăn nói, “mi sẽ phải chết, Nephilim ạ.”

Will dang rộng tay. Quỳ trên đất, với nụ cười như quỷ và máu nhều từ miệng, anh trông chẳng mấy giống người. “Tới thử xem.”

De Quincey lấy đà nhảy... và Tessa bóp cò. Khẩu súng nảy lại rất mạnh trong tay cô, và ma cà rồng ngã sang bên, máu đổ xuống từ vai hăn. Cô đã trượt trái tim. Chết tiệt.

De Quincey gào thét và cố đứng dậy. Tessa giơ tay, lại kéo cò. Một tiếng cách khe khẽ vang lên cho cô biết khẩu súng đã hết đạn.

De Quincey cười. Hăn vẫn ôm vai, dù máu giờ chỉ chảy chút xíu.

“Camille,” hăn quát Tessa. “Ta sẽ xử lý mi sau. Ta sẽ khiến mi ân hận vì đã

được sinh ra đời.”

Tessa thấy lạnh bụng và đó không chỉ là nỗi sợ của mình cô. Của Camille nữa. De Quincey nhe răng lần cuối và quay phắt lại với tốc độ chóng mặt. Hắn lao qua phòng, phóng qua ô cửa sổ bằng kính cao cao. Kính vỡ tung khi hắn lao ra ngoài, như thể cơ thể hắn đang lướt trên một con sóng và biến mất vào màn đêm.

Will chửi thề. “Chúng ta không thể mất dấu hắn...” anh nói rồi định bước đi. Sau đó anh quay lại vì tiếng hét của Tessa. Một gã ma cà rồng tơ tã đã đứng sau cô như một bóng ma xuất hiện trong hư không và nắm lấy vai cô. Cô cố thoát nhưng hắn giữ rất chặt. Cô có thể nghe tiếng hắn lầm bầm những từ kinh khủng vào tai cô rằng cô đã phản bội Những Đứa Con của Màn Đêm, và hắn sẽ dùng răng xé xác cô như thế nào.

“Tessa,” Will hét, và cô không chắc anh tức giận hay thế nào nữa. Anh với lấy những vũ khí sáng loáng trên thắt lưng. Anh nắm lấy chuôi dao thiên thần, đúng lúc ma cà rồng quay Tessa lại. Cô thoáng thấy gương mặt trắng với ánh mắt đều cáng, những chiếc răng nanh dính máu nhe ra chuẩn bị cắn xé. Ma cà rồng lao tới...

Và nổ tung trong cơn mưa bụi và máu. Hắn tan rã, da thịt chảy khỏi gương mặt và bàn tay, còn Tessa thoáng thấy bộ xương đen thui trước khi nó cũng vụn ra, chỉ để lại đồng quần áo. Quần áo, cùng một con dao bạc lấp lánh. Cô ngước lên, Jem đứng cách đó vài bước chân, gương mặt xanh rớt. Anh giơ con dao trong tay trái, tay phải không cầm gì. Có một vết xước dài chạy trên má anh, nhưng ngoài ra, anh có vẻ bình yên vô sự. Tóc và mắt anh đều sáng lên ánh bạc hung ác dưới ánh nến dần tàn lụi. “Có lẽ,” anh nói, “đó là kẻ cuối cùng.”

Ngạc nhiên, Tessa liếc quanh gian phòng. Quang cảnh hỗn độn đã biến mất. Các Thợ Săn Bóng Tối di chuyển đây đó trong đồng đồ nát - một vài ngồi trên ghế, được những thầy thuốc đang vung thanh stele chữa trị - nhưng cô

không thấy một ma cà rồng nào. Khói đen đã tản bớt, dù khói trắng từ những tấm rèm vừa bị bén lửa vẫn lảng bảng trong phòng tựa như một trận tuyết bất ngờ.

Will, máu vẫn nhỏ xuống từ cằm, nhướn mày nhìn Jem. “Phi hay lắm,” anh nói.

Jem lắc đầu. “Bồ cấn De Quincey,” anh nói. “Bồ ngốc thật đấy. Hẳn là ma cà rồng. Bồ biết sẽ thế nào nếu bồ cấn một ma cà rồng cơ mà.”

“Tôi không còn lựa chọn,” Will nói. “Hắn bóp cổ tôi.”

“Tôi biết,” Jem nói. “Nhưng thật sao?”

Cuối cùng, Henry đã thả Nathaniel khỏi cái ghế bằng cách dùng mặt kiếm cùn chặt tới khi cái cùm rụng ra. Nathaniel trượt xuống sàn nhà, nằm đó rên rỉ còn Tessa ôm lấy anh mình. Charlotte vội vàng mang khăn ướt tới lau mặt Nate và ném mấy mảnh rèm rách lên người anh, trước khi rào bước tới bàn bạc sôi nổi cùng Benedict Lightwood. Thi thoảng, chị lại nhìn Tessa và Nathaniel và vẫy tay rồi rút. Tessa, bối rối và sức cùng lực kiệt, tự hỏi Charlotte đang làm trò khi gì.

Nhưng nó chẳng quan trọng. Mọi thứ như trong mộng. Cô ngồi trên nền nhà cùng Nathaniel khi các Thợ Săn Bóng Tối di chuyển xung quanh, dùng thanh stele vẽ lên những người khác. Thật khó tin khi thấy những vết thương của họ biến mất khi Ấn Ký trị thương xuất hiện trên da họ. Hình như tất cả đều biết bề Ấn Ký. Cô quan sát trong khi Jem nhăn mặt, cởi cúc áo để lộ ra một vết thương dài chạy theo một bên bả vai trắng nhợt; anh quay đi chỗ khác, môi mím chặt, trong khi Will cẩn thận vẽ một Ấn Ký bên dưới vết thương.

Mãi tới khi Will xong việc với Jem và thông thả đi tới, cô mới nhận ra mình mệt mỏi tới mức nào.

“Có vẻ em đã trở lại là mình,” anh nói. Anh cầm một cái khăn ướt trong tay nhưng chẳng thèm dùng nó để lau máu trên mặt và cổ.

Tessa cúi nhìn mình. Quả vậy. Cô đã mất lớp da của Camille và trở lại là mình tự lúc nào. Cô nghĩ, chắc mình phải rất mù mẫm nên không nhận ra tim đập trở lại. Nó đập thành thịch trong ngực cô tựa như tiếng trống.

“Anh không biết em biết dùng súng,” Will nói thêm.

“Em không biết,” Tessa nói. “Em nghĩ Camille biết. Nó là... bản năng.” Cô cắn môi. “Nhưng chẳng quan trọng vì em không bắn trúng.”

“Bọn anh hiếm khi sử dụng chúng. Khắc chữ rune lên phần kim loại của súng hay đạn khiến bột súng không nổ được, không ai biết vì sao. Tất nhiên Henry đã thử xử lý vấn đề này, nhưng không thành công. Vì em không thể giết quỷ khi không có vũ khí khắc chữ rune hay con dao thiên thần, súng cũng chẳng mấy hữu dụng. Quả là ma cà rồng có thể chết nếu em bắn xuyên tim họ, nhưng nếu em trượt mục tiêu, hắn sẽ điên cuồng hơn. Nếu chém một ma cà rồng bằng vũ khí có chữ rune, hắn sẽ khó lành vết thương hơn.”

Tessa kiên định nhìn anh. “Thế không khó sao?”

Will ném cái khăn ướt sang bên. Nó đỏ vết máu. “Cái gì không khó?”

“Giết ma cà rồng,” cô nói. “Có thể họ không phải người, nhưng họ giống con người. Họ có cảm giác như con người. Họ gào thét và chảy máu. Giết họ không khó sao?”

Will cắn chặt răng. “Không,” anh nói. “Và nếu em thật sự rõ về họ...”

“Camille có cảm giác,” cô nói. “Cô ấy biết yêu biết hận.”

“Và cô ấy còn sống. Mọi người đều được lựa chọn, Tessa. Không ai có thể bắt những ma cà rồng kia đến đây, trừ chính họ.” Anh liếc nhìn Nathaniel đang nằm im trong lòng Tessa. “Và theo anh, anh trai em cũng vậy.”

“Em không hiểu sao de Quincey muốn anh ấy chết,” Tessa khẽ nói. “Em không biết anh ấy đã làm gì để chọc giận ma cà rồng.”

“Tessa!” Charlotte đang lao tới chỗ Tessa và Will như một con chim ruồi.

Tessa vẫn thấy chị nhỏ bé và vô hại - dù chị mặc bộ đồ đi săn và những Ấn Ký đen uốn lượn trên người chị tựa như rắn. “Bọn chị được phép đưa anh trai em về Học Viện rồi,” chị thông báo và bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào Nathaniel. “Có lẽ ma cà rồng đã đánh thuốc anh ta. Có lẽ anh ấy bị cắn, và ai biết còn bị gì nữa? Anh ta có thể biến thành kẻ hướng tối, hoặc tệ hơn, nếu chúng ta không ngăn chặn kịp thời. Dù thế nào, chị không nghĩ bệnh viện của người phàm có thể giúp anh ấy. Với bọn chị, ít nhất các Tu Huynh Cầm có thể tới thăm bệnh cho anh chàng tội nghiệp này.”

“Anh chàng tội nghiệp?” Will bức bối lặp lại. “Chính anh ta tự đâm đầu vào chuyện này, đúng không? Đâu có ai bảo anh ta phải dấn thân vào Thế Giới Ngầm.”

“Will này, chị hỏi thật nhé,” Charlotte lạnh lùng nhìn anh. “Em không có chút thông cảm nào sao?”

“Lạy Chúa lòng lành,” Will nói và lần lượt nhìn từ Charlotte tới Nate. “Có điều gì khiến những người phụ nữ ngu ngốc hơn là cảnh một chàng thanh niên bị thương không?”

Tessa nheo mắt. “Có lẽ anh sẽ muốn lau sạch máu trước khi tiếp tục tranh cãi về vấn đề này.”

Will giơ tay lên trời và đi mất. Charlotte nhìn Tessa với đôi môi khê cong lên. “Chị thích cách em xử lí Will đấy.”

Tessa lắc đầu. “Chẳng ai xử lí được Will hết.”

Chuyện được quyết định rất nhanh rằng Tessa và Nathaniel sẽ đi cùng Charlotte và Henry trên xe ngựa bốn bánh còn Will và Jem về nhà trên một cỗ xe nhỏ hơn mượn của dì Charlotte, với Thomas đánh xe. Bố con Lightwood và những thành viên khác của Enclave ở lại soát nhà de Quincey và xóa dấu vết gì để người phạm không thấy có gì lạ vào sáng hôm sau. Will cũng muốn ở lại và tham gia cùng, nhưng Charlotte nhất định không đồng ý. Anh đã nuốt máu ma cà rồng và cần trở về Học Viện để chữa trị càng sớm càng tốt.

Nhưng Thomas không chịu để Will vào trong xe với bộ dạng máu me đầy người. Sau khi thông báo cậu sẽ trở lại trong “nửa tích tắc”, Thomas đã đi tìm một mảnh vải ướt. Will dựa vào xe, quan sát Enclave đi đi vào vào nhà de Quincey như kiến, cứu giầy tờ và đồ đạc còn lại từ vụ hỏa hoạn.

Trở lại cùng một mảnh giẻ thấm xà phòng, Thomas đưa cho Will, và dựa thân hình bồ tượng vào xe. Xe nghiêng đi dưới sức nặng của cậu. Charlotte luôn khuyến khích Thomas cùng Jem và Will tham gia các bài tập thể chất, và nhiều năm trôi qua, Thomas từ một đứa trẻ khẳng khiu thành một người đàn ông to lớn và cuộn cuộn cơ bắp khiến thợ may phải ngán ngấm. Will có thể là một chiến binh giỏi hơn - dòng máu đã cho anh khả năng đó - nhưng sự hiện diện của Thomas khiến kẻ khác phải e dè.

Đôi lúc Will không thể không nhớ tới lúc Thomas lần đầu tới Học Viện. Cậu tới từ một gia đình đã phục vụ Nephilim trong nhiều năm, nhưng lúc sinh ra, cậu quá nhỏ bé khiến cha mẹ tưởng cậu sẽ không sống nổi. Khi lên tuổi mười hai, cậu được đưa đến Học Viện; lúc đó cậu nhỏ như trẻ lên chín.

Will đã trêu Charlotte vì muốn thuê cậu, nhưng thầm hi vọng cậu sẽ ở lại để anh có thêm một cậu bé bằng tuổi trong nhà. Và thế là một Thợ Săn Bóng Tối và một cậu bé phục vụ đã đánh bạn với nhau, - tới khi Jem tới và Will gần như quên tiệt mất Thomas. Thomas dường như chưa từng chống đối anh, luôn đối xử với Will với thái độ thân thiện như với những người khác.

“Luôn mạo hiểm xem những chuyện đang xảy ra, và không một người hàng xóm nào ra ngoài dòm ngó,” giờ Thomas đang nói, liếc ngược xuôi con đường. Charlotte luôn yêu cầu những người làm của Học Viện sử dụng tiếng Anh “chuẩn” trong nhà và chất giọng East End của Thomas dường như lúc có lúc không tùy thuộc vào cậu có nhớ không.

“Ở đây được chẳng phép che mờ kĩ càng.” Will xoa mặt và cổ. “Và anh nghĩ ở đây có kha khá kẻ không phải người và làm gì ai thích dây dưa với việc của Thợ Săn Bóng Tối.”

“Ờ đúng là các anh rất đáng sợ,” Thomas điềm đạm nói khiến Will ngờ cậu đang chế nhạo mình. Thomas chỉ vào mặt Will. “Nếu anh không dùng iratze đi, ngày mai khuôn mặt anh sẽ khá kì khôi đấy.”

“Có thể anh muốn có một con mắt bầm,” Will giận dỗi. “Cậu đang nghĩ gì?”

Thomas chỉ cười và leo lên ghế xà ích. Will tiếp tục kì máu ma cà rồng khỏi bàn tay và cánh tay. Anh chuyên tâm đến độ gần như lờ đi Gabriel Lightwood khi cậu kia rời khỏi bóng tối và thông thả tới chỗ Will kèm theo một nụ cười trịch thượng.

“Cậu đốt nơi đó tốt lắm,” Gabriel nhận xét. “Thật may vì chúng tôi đã ở đó dọn dẹp sau đít cậu, không toàn bộ kế hoạch cùng với chút tiếng tăm của cậu sẽ tan thành mây khói.”

“Vậy cậu đang nói chút tiếng tăm của tôi vẫn còn nguyên vẹn?” Will giả bộ hoảng hốt. “Rõ ràng tôi đã làm sai vài chuyện. Hoặc không sai, tùy theo

trường hợp.” Anh vỗ vào thân xe ngựa. “Thomas! Chúng ta phải đi tới nhà thổ gần nhất thôi! Anh đang tìm scandal và tình bạn rẻ mạt.”

Thomas khịt mũi và lầm bầm gì đó nghe như “Bậy nào!” mà bị Will lờ tàng đi.

Gương mặt Gabriel đen lại. “Có thứ gì không phải trò đùa với cậu không?”

“Giờ tôi không nghĩ ra.”

“Cậu biết không?” Gabriel nói, “Từng có thời tôi nghĩ chúng ta có thể là bạn đấy, Will ạ.”

“Từng có thời tôi nghĩ mình là chồn sương,” Will nói, “nhưng hóa ra đó là tác động của thuốc phiện. Anh có biết nó có tác động thế không? Vì tôi không biết.”

“Tôi nghĩ,” Gabriel nói, “có lẽ cậu nghĩ những câu đùa cợt về thuốc phiện rất vui, theo như... tình huống của cậu bạn Carstairs của cậu.”

Will đứng im. Vẫn bằng cái giọng như cũ, anh nói, “Ý cậu là điểm yếu của cậu ấy?”

Gabriel chớp mắt. “Cái gì?”

“Cậu đã dùng từ đó. Lúc ở Học Viện. ‘Điểm yếu’ của cậu ấy.” Will ném cái khăn dính máu sang bên. “Và cậu tự hỏi vì sao chúng ta không thể là bạn.”

“Tôi chỉ tự hỏi,” Gabriel kiềm chế hơn, “liệu cậu có bao giờ biết thế nào là đủ không.”

“Đủ gì?”

“Cư xử thế nào là đủ.”

Will khoanh tay trước ngực. Đôi mắt anh lấp lánh tia nguy hiểm. “Ồ, tôi có thể không bao giờ biết đủ,” anh nói. “Và vô tình làm sao, đó là điều em gái anh nói khi...”

Cửa xe mở ra. Một bàn tay thò ra, nắm lưng áo anh lôi vào trong. Cửa đóng sầm lại và Thomas, ngồi thẳng, cầm chắc cương ngựa. Một lát sau, cỗ xe phóng vào màn đêm, để lại Gabriel trố mắt nhìn theo.

“Bồ nghĩ gì vậy hả?” Jem ấn Will ngồi vào vị trí đối diện và lắc đầu. Đôi mắt bạc của Jem sáng lên trong bóng tối. Anh kẹp cây gậy giữa đầu gối, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đốc gậy hình rồng. Will biết cây gậy thuộc về cha Jem, và đã được một thợ làm vũ khí cho Thợ Săn Bóng Tối ở Bắc Kinh thiết kế riêng cho Jem. “Trêu chọc Gabriel Lightwood như vậy... sao bồ làm vậy? Để làm gì chứ?”

“Bồ nghe hẳn nói gì về bồ rồi đấy...”

“Tôi không quan tâm hẳn nói gì về tôi. Mọi người đều nghĩ vậy. Hẳn chỉ có can đảm nói ra thôi.” Jem nhoài người, tì cằm lên tay. “Bồ biết không, tôi không thể mãi đánh giá những giác quan bị thiếu của bồ là sự tự bảo vệ mình được. Rồi bồ sẽ phải học cách sống không có tôi.”

Will, như thường lệ, lờ đi. “Gabriel Lightwood chẳng nguy hiểm đâu mà.”

“Vậy quên Gabriel đi. Có lí do gì khiến bồ cần ma cà rồng suốt không?”

Will chạm vào vết máu khô trên cổ tay và cười. “Họ không đoán được điều đó.”

“Tất nhiên là không rồi. Họ biết chuyện gì sẽ xảy ra khi một người uống máu ma cà rồng. Chắc họ mong cậu biết nghĩ hơn.”

“Đời mấy ai hay được chữ ngờ, đúng không?”

“Điều đó đúng với bồ.” Jem trầm ngâm nhìn Will. Anh là người duy nhất chưa từng bức Will. Dù Will làm gì, phản ứng cực đoan nhất của Jem chỉ là hơi bức dọc. “Có chuyện gì ở đó? Bọn tôi đợi tín hiệu...”

“Cái máy Lân Tinh quý quái của Henry không hoạt động. Thay vì lóe sáng, nó làm đóng rèm bén lửa.”

Jem cười khùng khục.

Will lờm. “Không vui đâu. Tôi không biết các bồ có xuất hiện hay không.”

“Bồ thật sự nghĩ chúng tôi sẽ không vào khi toàn bộ nơi đó cháy bùng bùng như đuốc thế hả?” Jem lí giải. “Theo những gì chúng tôi biết, họ có thể xiên thịt bồ nướng chơi ấy chứ.”

“Và cái cô Tessa ngu ngốc đó, đáng lẽ ra phải ra ngoài cùng Magnus, nhưng lại không chịu đi...”

“Anh cô ấy bị xích trên ghế trong phòng,” Jem chỉ ra. “Nếu tôi vào trường hợp đó, tôi không chắc mình bỏ đi được.”

“Rõ ràng bồ quyết không hiểu ý tôi.”

“Nếu ý bồ là trong phòng ấy có một cô gái xinh đẹp và nó khiến cậu phân tâm, vậy tôi hiểu cực rõ ý bồ.”

“Bồ nghĩ cô ấy xinh hả?” Will ngạc nhiên; Jem hiếm khi nêu ý kiến trong vấn đề này.

“Đúng, và cậu cũng cho rằng vậy.”

“Thật ra tôi không để ý.”

“Không, bồ có để ý, và tôi thấy rõ.” Jem đang cười. Sau những căng thẳng của trận chiến, tối nay trông anh vẫn khỏe. Trên má anh có chút huyết sắc, và đôi mắt anh tối sẫm và mang màu bạc kiên định. Có những lúc, khi căn bệnh nặng nhất, khi tất cả màu sắc đều biến mất, chỉ để lại cái màu trắng bệch ghê rợn trong đôi mắt anh, khiến đồng tử đen ở giữa giống như đốm tro đen giữa màn tuyết. Những lần như thế, anh thường lên cơn mê sảng. Will đè Jem xuống trong lúc anh lẫn lộn và gào thét bằng một thứ ngôn ngữ khác và mắt trợn không thấy lòng đen. Mỗi lần như vậy, Will nghĩ vậy là xong, lần này Jem sẽ chết. Thi thoảng sau đó, Will sẽ nghĩ về những chuyện anh làm lúc trước, nhưng anh không thể tưởng tượng ra nổi khi nhìn lại và nhớ lại cuộc đời trước khi tới Học Viện. Cả hai đều không nghĩ về chuyện đó từ lâu rồi.

Nhưng có những lúc khác, như thế này, khi anh nhìn thấy một Jem không ốm yếu, anh bỗng băn khoăn chuyện sẽ thế nào ở một thế giới mà Jem không chết. Và anh không dám nghĩ tới chuyện đó. Đó là một nơi đen đúa kinh khủng trong anh mà từ đó, nỗi sợ của anh phát ra, một giọng nói hắc ám anh chỉ có thể dẹp yên bằng cảm giác tức giận, liều lĩnh và đau đớn.

“Will.” Giọng Jem cắt ngang cơn hồi tưởng không mấy vui vẻ của Will. “Bồ có nghe được lời nào của tôi suốt năm phút qua không?”

“Không.”

“Nếu cậu không muốn, chúng ta không cần nói về Tessa nữa.”

“Không phải về Tessa.” Đúng vậy. Will không nghĩ về Tessa. Anh rất giỏi trong việc không nghĩ về cô; cái đó chỉ cần anh quyết tâm và luyện tập là được. “Một người hầu của ma cà rồng đã tấn công tôi. Tôi đã giết hắn mà không buồn nghĩ,” Will nói. “Hắn chỉ là một cậu con trai ngu ngốc, vậy* mà tôi lại giết hắn.”

“Hắn là một kẻ hướng tối,” Jem nói. “Hắn đang Biến Đổi. Đó chỉ là vấn đề thời gian.”

“Hắn còn rất trẻ,” Will lại nói. Anh quay ra cửa sổ, dù ánh sáng của đèn phù thủy trong xe ngựa khiến anh chỉ nhìn được thấy mặt mình phản chiếu lại. “Tới lúc chúng ta về nhà, chắc tôi phải đi uống rượu thôi,” anh bổ sung. “Chắc tôi phải làm vậy thôi.”

“Không, đừng.” Jem nói. “Bồ biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta về nhà.”

Và bạn mình nói đúng, Will cau mày

Phía trước Will và Jem, trong cỗ xe ngựa đầu tiên, Tessa ngồi trên băng ghế bọc nhung đối diện Henry và Charlotte; họ đang lẩm bẩm nói chuyện đêm nay và nó đã kết thúc thế nào. Tessa để câu chuyện vào tai này ra tai khác, không để ý nhiều. Chỉ hai Thợ Săn Bóng Tối hi sinh, nhưng vụ trốn thoát của de Quincey là thảm họa, và Charlotte lo rằng Clave sẽ giận chị. Henry khẽ an ủi, nhưng Charlotte không khuây khỏa được. Tessa hẳn sẽ thấy thương cho anh ấy, nếu như cô còn sức.

Nathaniel gối đầu lên chân cô. Cô cúi xuống, nhẹ nhàng xoa mái tóc bết của anh. “Nate,” cô nói rất nhỏ, chỉ mong Charlotte không nghe thấy. “Giờ mọi chuyện ổn rồi. Mọi chuyện đều ổn.”

Hàng mi của Nathaniel khẽ động và anh mở mắt. Tay anh giơ lên - những móng tay đã gãy cả, các đốt tay sưng và cong queo - và đan chặt vào tay cô. “Đừng đi,” anh khó khăn nói. Đôi mắt anh lại nhắm; rõ ràng ý thức của anh đang lúc có lúc không, nếu anh còn có ý thức. “Tessie... ở lại đi.”

Không ai gọi cô như vậy nữa; cô nhắm mắt cố kìm nước mắt lại. Cô không muốn Charlotte - hay bất cứ Thợ Săn Bóng Tối nào - thấy cô khóc.

Chương 12: Máu và nước

Ta không dám chạm, chứ đừng nói tới hôn cô ấy.

Cứ để đôi môi ta hóa ra than đi. Ôi Chúa lòng lành,

chỉ một chút hạnh phúc thôi

Một chút hạnh phúc đắng cay ngăn ngủi,

để đổi lấy một tội ác tày trời;

Chỉ vậy đã là quá tuyệt vời.

- Algernon Charles Swinburne, Laus Veneris

Khi họ tới Học Viện, Sophie và Agatha đã cầm đèn đợi trước cửa. Tessa một mình chuênh choạng rời xe ngựa, ngạc nhiên - và biết ơn - khi Sophie chạy tới dìu cô lên bậc tam cấp. Charlotte và Henry nửa bế nửa khiêng Nathaniel. Đằng sau họ, cỗ xe ngựa chở Will và Jem lọc cọc đi qua cổng, giọng Thomas vang trong cơn gió đêm lành lạnh chào đón họ.

Jessamine không thấy bóng dáng đâu, nhưng Tessa không ngạc nhiên lắm.

Họ đưa Nathaniel vào một phòng ngủ rất giống của Tessa - cũng có những đồ nội thất tối màu có vẻ nặng nề, cũng có chiếc giường lớn và một tủ quần áo. Khi Charlotte và Agatha đặt Nathaniel xuống giường, Tessa ngồi sụp xuống cái ghế bên cạnh, người hâm hấp nóng vì lo lắng và kiệt sức. Những giọng nói - những giọng nói ôn tồn trong phòng bệnh - nhảy múa trong đầu cô. Cô nghe Charlotte nói gì đó về các Tu Hyunh Cầm, và Henry an ủi. Rồi

bỗng Sophie ngồi xổm bên cô và giục cô uống thứ nước nóng có vị chua chua ngọt ngọt khiến cô dần hồi phục năng lượng. Chỉ một lát sau cô đã có thể ngồi thẳng và ngó quanh một chút, ngạc nhiên khi trong phòng chẳng còn ai ngoài cô và anh trai. Mọi người đều đi hết.

Cô cúi nhìn Nathaniel. Anh nằm im, gương mặt bị bầm dập, mái tóc bết đổ lên gối. Tessa không thể không nhớ lại người anh trai luôn ăn mặc chỉnh chu trong kí ức, mái tóc vàng luôn được chải vào nếp, giày và cổ tay áo không dính chút bẩn. Nathaniel này không giống người đã xoay vòng cô em gái trong một điệu nhảy tại phòng khách và khẽ ngâm nga hát yêu đời.

Cô nhào người tới, định nhìn kỹ gương mặt anh hơn và thoáng liếc thấy gì đó khẽ chuyển động. Cô quay đầu và chỉ thấy mình trong tấm gương ở bức tường đối diện. Trong chiếc váy của Camille, cô giống một đứa trẻ mặc đồ người lớn. Cô quá gầy trong chiếc váy được thiết kế để tôn dáng người. Cô giống một đứa trẻ - một đứa trẻ ngu ngốc. Thế nào mà Will...

“Tessie?” giọng Nathaniel yếu ớt ngay lập tức đánh tan suy nghĩ về Will.

“Tessie, đừng bỏ anh. Anh nghĩ anh bị bệnh rồi.”

“Nate.” Cô với lấy tay anh và nắm chặt. “Anh ổn rồi. Anh sẽ ổn thôi. Họ đã gọi bác sĩ...”

“‘Họ’ là ai?” Giọng anh nghe giống một tiếng thét khe khẽ. “Chúng ta đang ở đâu? Anh không biết nơi này.”

“Đây là Học Viện. Ở đây anh sẽ được an toàn.”

Nathaniel chớp mắt. Mắt anh thâm quầng còn môi bị đóng một lớp vảy trông như máu khô. Mắt anh đang đảo khắp nơi nhưng không tập trung nhìn gì. “Thợ Săn Bóng Tối.” Anh thở hắt ra. “Anh không nghĩ họ thực sự tồn tại... Ông chủ,” Nathaniel đột ngột thì thầm và Tessa thấy căng thẳng. “Ông ta nói họ là Luật. Ông ta bảo phải sợ họ. Nhưng thế giới này làm gì

có luật. Không có hình phạt... chỉ có giết và bị giết.” Anh lên giọng.
“Tessie, anh rất xin lỗi... về mọi chuyện...”

“Ông Chủ. Ý anh là de Quincey?” Tessa hỏi nhưng Nate nắc lên một tiếng rồi hoảng hốt nhìn ra sau cô. Tessa thả tay anh ra rồi ngoái lại xem anh đang nhìn gì.

Charlotte im lặng bước vào phòng. Chị vẫn mặc trang phục nam giới, dù đã khoác thêm chiếc áo choàng dài kiểu cổ điển có hai khuy móc trên cổ. Chị trông rất nhỏ, một phần vì Tu Huynh Enoch đang đứng cạnh chị, đổ cái bóng lớn dọc căn phòng. Anh ta vẫn mặc chiếc áo choàng da dê như trước, dù giờ anh sử dụng cây gậy màu đen với đầu gậy hình đôi cánh đen. Anh kéo mũ, che đi khuôn mặt.

“Tessa,” Charlotte nói. “Em còn nhớ Tu Huynh Enoch chứ? Anh ấy tới để giúp Nathaniel.”

Rú lên một tiếng như tiếng động vật, Nate nắm lấy cổ tay Tessa. Cô bối rối nhìn anh. “Nathaniel? Sao thế?”

“De Quincey đã kể về họ,” Nathaniel thở dốc. “Gregori - Tu Huynh Câm. Họ có thể giết người bằng ý nghĩ.” Anh rùng mình. “Tessa.” Giọng anh hạ xuống thành tiếng thì thầm. “Nhìn mặt nó kìa.”

Tessa nhìn. Trong khi cô nói chuyện với anh trai, Tu Huynh Enoch đã im lặng vén mũ xuống. Ánh đèn phù thủy chiếu tỏ hai hốc mắt và cả những vết chỉ khâu đỏ sậm quanh miệng anh ta.

Charlotte tiến lên một bước. “Nếu Tu Huynh Enoch có thể xem bệnh cho anh Gray...”

“Không!” Tessa hét lên. Cô giằng tay khỏi tay Nate rồi đứng chắn giữa anh trai và hai vị khách. “Đừng chạm vào anh ấy.”

Charlotte bối rối sững lại. “Tu Huynh Enoch là bác sĩ giỏi nhất của bọn chị. Không có Tu Huynh Enoch, Nathaniel...” Chị lạc giọng. “Ờ, bọn chị sẽ chẳng thể giúp anh ta.”

Gray.

Mất một lúc, Tessa mới nhận ra tên mình không được nói thành lời. Thay vào đó, nó như một khúc hát bị lãng quên đang vang lên trong đầu cô. Chỉ có điều nó không phải tiếng lòng của cô. Đây là một suy nghĩ xa lạ, thù địch - của người khác. Giọng của Tu Huynh Enoch. Đây là cách anh ta nói chuyện với cô lúc rời phòng vào ngày đầu tiên cô tới Học Viện.

Gray, tôi thấy rất thú vị, Tu Huynh Enoch tiếp tục, khi cô là cư dân Thế Giới Ngầm còn anh trai cô lại không. Sao chuyện này có thể xảy ra nhỉ?

Tessa đứng im. “Chỉ nhìn mà anh biết sao?”

“Tessie!” Nathaniel chống tay ngồi tựa lên gối, gương mặt trắng xanh đỏ lựng. “Em đang làm gì thế, nói chuyện với Gregori à? Nó nguy hiểm lắm!”

“Ồn mà, Nate,” Tessa nói nhưng không rời mắt khỏi Tu Huynh Enoch. Cô biết cô nên sợ, nhưng cô chỉ cảm thấy thất vọng. “Ý anh là Nate không có gì bất thường?” Cô thấp giọng hỏi. “Không có gì phi thường?”

Không một chút nào, Tu Huynh Enoch nói.

Tới giây phút đó, Tessa mới nhận ra cô mong mỗi anh trai giống mình tới mức nào. Sự thất vọng hiện rõ trong giọng cô. “Vì anh rất thông thái nên hẳn anh phải biết tôi là gì chứ? Tôi là pháp sư à?”

Tôi không biết. Em có đặc điểm của Đứa Con của Lilith. Nhưng không có dấu hiệu của quỷ trên người em.

“Tôi cũng nhận thấy điều đó,” Charlotte nói và Tessa nhận ra rằng chị cũng nghe thấy giọng Tu Huynh Enoch. “Tôi nghĩ có lẽ cô ấy không phải pháp sư. Một vài con người bẩm sinh có sức mạnh yếu, như Tâm Nhân. Hoặc có thể trong người cô ấy có dòng máu của thần tiên...”

Cô ấy không phải người. Cô ấy là thứ khác. Tôi sẽ nghiên cứu. Có lẽ trong thư viện có gì đó có thể giúp tôi. Dù Tu Huynh Enoch không có mắt, nhưng dường như anh ta đang nhìn ngắm gương mặt cô. Tôi cảm thấy em có sức mạnh. Một sức mạnh không một pháp sư nào có.

“Ý anh là khả năng Biến Hình,” Tessa nói.

Không, tôi không có ý đó.

“Vậy là gì?” Tessa kinh ngạc. “Tôi có thể làm gì...” Cô ngừng lại khi nghe tiếng kêu của Nathaniel. Quay lại, cô thấy anh đang cố vùng khỏi chăn và nửa nằm nửa ngồi trên giường, như thể muốn dậy; gương mặt anh đầm mồ hôi và trắng bệch. Cô bỗng thấy tội lỗi. Cô đã bị cuốn vào cuộc trò chuyện với Tu Huynh Enoch đến quên mất anh trai mình.

Cô lao tới giường và với sự giúp đỡ của Charlotte, cô ấn Nate trở lại gối rồi kéo chăn cho anh. Anh dường như tệ hơn lúc trước nhiều. Khi Tessa dém chăn quanh anh, anh lại hoảng hốt nắm cổ tay cô. “Hắn biết sao?” Anh hỏi. “Hắn biết anh ở đâu à?”

“Hắn’ là ai? De Quincey sao?”

“Tessie.” Anh kéo tay cô xuống để khẽ thì thầm vào tai cô. “Em phải tha thứ cho anh. Hắn bảo em sẽ là nữ hoàng. Hắn nói họ sẽ giết anh. Anh không muốn chết, Tessie. Anh không muốn chết.”

“Tất nhiên rồi,” cô an ủi, nhưng dường như anh không nghe thấy. Mắt anh đang nhìn gương mặt cô đột nhiên mở to và anh gào thét.

“Bảo nó tránh xa anh ra! Bảo nó tránh xa anh ra!” Anh gào rú. Anh đẩy cô và lắc đầu quầy quật. “Lạy Chúa lòng lành, xin Người đừng để nó chạm vào con!”

Hoảng sợ, Tessa giật tay lại và nhìn Charlotte - nhưng Charlotte đã tránh khỏi giường, và Tu Huynh Enoch đứng thế chỗ, gương mặt không mặt vô cảm. Em phải để tôi giúp anh trai em. Hoặc không, anh ta sẽ chết, anh ta nói.

“Anh ấy nói sáng gì vậy?” Tessa khố sở nói. “Anh ấy bị sao thế?”

Ma cà rồng đã đánh thuốc anh ta, để anh ta bình tĩnh trong lúc chúng uống máu. Nếu anh ấy không được cứu chữa, thuốc phiện sẽ khiến anh ta phát điên và rồi giết chết anh ta. Anh ta bắt đầu hoang tưởng rồi.

“Đó không phải lỗi của anh!” Nathaniel ré lên. “Anh không được lựa chọn! Đó không phải lỗi của anh!” Anh quay sang nhìn Tessa; cô sợ hãi khi thấy đôi mắt đã chuyển sang đen đặc như mắt côn trùng. Cô há hốc miệng và lùi lại.

“Hãy giúp anh ấy. Làm ơn giúp anh ấy.” Cô nắm ống tay áo Tu Huynh Enoch, và hồi hận ngay lập tức; cánh tay bên dưới đó cứng như cẩm thạch và lạnh như băng. Cô hoảng hốt bỏ tay ra, nhưng Tu Huynh Cầm dường như không để ý tới sự hiện diện của cô. Anh ta đã bước qua và đặt những ngón tay sứt sẹo lên trán Nathaniel. Nathaniel nằm lên gối, mắt nhắm nghiền.

Em phải đi. Tu Huynh Enoch nói mà không buồn quay lại. Sự hiện diện của em chỉ khiến anh ta lâu hồi phục hơn thôi.

“Nhưng Nate bảo em ở lại...”

Đi. Giọng trong đầu Tessa nghe lạnh băng.

Tessa nhìn anh trai; anh nằm im trên gối, nét mặt đã dần ra. Cô quay sang Charlotte định phản đối, nhưng Charlotte lắc đầu đáp lại. Đôi mắt chị tràn ngập cảm thông, nhưng không cho phép tranh cãi. “Ngay khi tình hình của anh trai em có chuyển biến, chị hứa sẽ tìm em ngay.”

Tessa nhìn Tu Huynh Enoch. Anh ta đã mở cái túi đeo ở thắt lưng rồi chậm rãi và tuần tự đặt đám chai lọ thủy tinh đựng bột và chất lỏng, các bó cây cỏ khô cùng những que đen đen như than lên táp đầu giường. “Nếu Nate gặp bất trắc,” Tessa nói. “Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Không bao giờ.”

Cô như đang nói chuyện với một bức tượng. Tu Huynh Enoch không thèm gật đầu đáp lại.

Tessa lao ra khỏi phòng.

Sau sự tối tăm trong phòng Nate, ánh nến trong hành lang khiến Tessa cay mắt. Cô dựa vào bức tượng cạnh cửa, cố kiềm nước mắt. Đây là lần thứ hai trong đêm nay cô suýt bật khóc. Cô giận mình vì điều đó. Tessa nắm bàn tay phải lại, dấm mạnh lên bức tường sau lưng, khiến cô vô cùng đau nhức. Nhưng làm vậy giúp cô không khóc và tỉnh táo hơn.

“Có vẻ đau đấy.”

Tessa quay lại. Jem từ đằng sau tới êm như mèo. Anh đã thay từ bộ đồ đi săn sang quần vải suông thắt dải rút cùng cái áo chỉ trắng hơn nước da anh chút đỉnh. Mái tóc trắng mượt mà của anh ướt nhẹ, loăn xoăn ở hai bên thái dương và bám vào cổ.

“Vâng.” Tessa ôm tay vào ngực. Găng tay giúp cú dấm nhẹ bớt, nhưng các mấu tay vẫn đau đau.

“Anh trai em,” Jem nói. “Anh ấy sẽ ổn chứ?”

“Em không biết. Anh ấy đang ở trong đó cùng một trong những... những sinh vật mặc đồ thầy tu.”

“Tu Huynh Enoch.” Jem thông cảm. “Anh biết các Tu Huynh Câm trông như thế nào, nhưng họ là những bác sĩ giỏi. Họ biết rất nhiều phương pháp chữa trị đông tây y. Họ sống rất lâu và biết rất nhiều.”

“Thật không nên sống lâu khi anh có ngoại hình như vậy.”

Khóe miệng Jem giật giật. “Anh nghĩ điều đó còn phụ thuộc vào mục đích sống của em.” Anh nhìn cô kỹ hơn. Tessa thấy có gì đó trong cách anh nhìn cô. Anh như thể nhìn thấu được cô vậy. Nhưng không một cái gì anh nhìn thấy hay nghe thấy có thể làm anh buồn bã hoặc thất vọng.

“Tu Huynh Enoch,” cô đột ngột nói. “Anh biết anh ta nói gì không? Anh ta bảo rằng Nate không giống em. Anh ấy hoàn toàn là người. Không có quyền năng đặc biệt gì hết.”

“Và điều đó làm em buồn?”

“Em không biết nữa. Một mặt em không mong điều đó - mong anh ấy giống em. Nhưng nếu anh ấy không giống em, vậy anh ấy không phải anh trai em. Anh ấy là con trai của bố mẹ em. Vậy em là con gái ai?”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều. Đời hân sẽ rất tuyệt nếu chúng ta biết chính xác mình là ai. Nhưng kiến thức ấy không phải đến từ bên ngoài, mà là từ bên trong. Đó chính là ‘biết mình’, như một học giả đã nói,” Jem cười toét miệng. “Xin lỗi nếu anh nói nghe triết lý quá. Anh chỉ định nói từ kinh nghiệm bản thân.”

“Nhưng em không biết mình.” Tessa lắc đầu. “Em xin lỗi. Sau khi anh đã chiến đấu rất quả cảm tại nhà de Quincey, hân anh thấy em là đồ rùa rụt cổ, khóc lóc vì anh mình không phải quái vật và em không có dũng khí để làm quái vật.”

“Em không phải quái vật,” Jem nói. “Hay rùa rụt cổ. Ngược lại, anh rất ấn tượng vì em dám bắn de Quincey. Hẳn em sẽ giết được hẳn nếu trong súng còn đạn.”

“Vâng, chắc vậy. Em muốn giết tất cả.”

“Đó là điều Camille yêu cầu chúng ta. Giết tất cả. Có lẽ đó là cảm xúc của cô ta chẳng?”

“Nhưng Camille không có lí do gì để quan tâm tới Nate, hay chuyện sẽ xảy ra với anh ấy, và vì những thứ đó mà em muốn giết người. Khi em thấy Nate ở đó, khi em nhận ra họ định làm gì...” Cô run rẩy hít một hơi. “Em không biết trong đó có bao nhiêu phần của em và bao nhiêu phần của Camille. Và em còn chẳng biết có nên có những cảm xúc đó không...”

“Ý em là,” Jem hỏi, “một cô gái không nên có những cảm xúc đó?”

“Có lẽ bất cứ ai cũng không nên có... em không biết nữa. Có lẽ anh nói đúng.”

Sau đó, dường như Jem đã nhìn qua cô, như thể anh đang tìm kiếm gì đó bên ngoài cô, bên ngoài hành lang, bên ngoài Học Viện. “Dù về mặt thể chất,” anh nói, “là nam hay nữ*, mạnh mẽ hay yếu đuối, bệnh tật hay khỏe mạnh - những điều đó chẳng là gì so với cảm xúc trong tim em. Nếu em có linh hồn của một chiến binh, em là một chiến binh. Dù đèn có hình dạng, màu sắc, kiểu dáng thế nào, ngọn lửa trong đó vẫn vậy. Em là ngọn lửa đó.” Rồi anh mỉm cười, dường như đã trở lại là mình, và hơi xấu hổ. “Đó là niềm tin của anh.”

Trước khi Tessa kịp trả lời, cửa phòng Nate mở và Charlotte bước ra. Chị đáp lại vẻ dò hỏi của Tessa bằng cái gật đầu mệt mỏi. “Tu Huynh Enoch đã giúp anh em rất nhiều,” chị nói, “nhưng còn rất nhiều việc phải làm, và sáng mai chúng ta sẽ biết rõ tình hình hơn. Tessa, em nên đi ngủ đi. Làm mình kiệt sức chẳng giúp được gì cho Nathaniel đâu.”

Cố gắng lắm Tessa mới chỉ gật đầu và không ném một đồng câu hỏi mà bản thân cô cũng biết sẽ không có đáp án vào Charlotte.

“Và Jem.” Charlotte quay sang anh. “Chị nói chuyện với em một lát được không? Em cùng chị tới thư viện nhé?”

Jem gật đầu. “Tất nhiên ạ.” Anh nghiêng đầu cười với Tessa. “Mai gặp lại,” anh nói rồi đi theo Charlotte.

Ngay khi họ biến mất ở khúc quanh, Tessa cố mở cửa phòng Nate. Cửa đã khóa. Cô thở dài và quay mình đi theo hành lang. Có lẽ Charlotte đúng. Có lẽ cô nên ngủ một chút.

Đi được nửa đường, cô nghe có tiếng chân. Sophie, đang xách hai cái xô sắt, đột ngột xuất hiện trong hành lang sau khi đóng sầm một cánh cửa lại. Hình như cô ấy đang nổi cáu. “Tối nay tâm trạng của Bộ Hạ đặc biệt tốt,” cô ta nói khi Tessa đến gần. “Ngài đã ném xô vào đầu tôi đấy.”

“Ai cơ?” Tessa hỏi rồi nhận ra. “À chị muốn nói tới Will. Anh ấy ổn không?”

“Đủ ổn để ném xô,” Sophie nói ngang phè. “Và gọi tôi bằng cái tên bẩn thỉu. Tôi không biết nó có nghĩa gì. Tôi nghĩ nó bằng tiếng Pháp và thường dùng để gọi một con điếm.” Cô ấy mím chặt môi. “Tôi nên mời cô Branwell tới. Có lẽ cô ấy có thể bắt cậu ấy uống thuốc, nếu tôi không thể.”

“Thuốc?”

“Cậu ta phải uống cái này.” Sophie chìa cái xô cho Tessa; Bên* trong hình như là nước thường. “Cậu ấy phải uống. Nếu không cô sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy tới đâu.”

Tessa đột nhiên nổi máu yêng hùng. “Để tôi. Anh ấy đâu?”

“Trên gác mái.” Sophie mở to mắt. “Nhưng nếu tôi là cô, tôi sẽ không làm vậy. Cậu ấy cư xử rất tệ khi ở trong tâm trạng đó.”

“Tôi không quan tâm.” Tessa nói và với tay cầm cái xô. Sophie đưa cho cô với vẻ nhẹ nhõm và thấu hiểu. Nó nặng đáng ngạc nhiên, chứa ăm ắp nước và sắp sánh ra ngoài. “Will Herodale* cần phải học cách uống thuốc như một người đàn ông,” Tessa tuyên bố trước khi mở cửa dẫn lên gác mái, để lại Sophie nhìn theo, rõ ràng đang nghĩ Tessa bị điên.

Sau cánh cửa là cái cầu thang hẹp dẫn lên trên. Cô giơ cái xô ra trước và đi; nước sánh ra vấy khiến cô nổi da gà. Khi đi hết cầu thang, cô đã ướt sạch và thở không ra hơi.

Không có cánh cửa nào cuối cầu thang; chúng đột ngột kết thúc ở gác mái. Đó là một căn phòng lớn mái rất dốc khiến trần nhà thấp vô cùng. Những xà gỗ chạy theo chiều dài căn phòng và có rất nhiều ô cửa sổ thấp cách nhau từng quãng đều đặn, qua đó Tessa có thể thấy ánh bình minh mang sắc xám. Sàn nhà lát gỗ bóng lừ. Ở đây không có đồ đạc gì và không* chỉ được thắp sáng nhờ ánh sáng lọt qua cửa sổ. Một cầu thang còn hẹp hơn dẫn lên cái cửa sập trên trần.

Will đang nằm giữa phòng. Kha khá xô đặt xung quanh anh và khi đến gần, Tessa nhận thấy xung quanh anh ướt sũng nước. Nước chảy thành dòng trên ván sàn và tụ thành vũng ở nơi sàn trũng xuống. Một ít nước có màu đỏ, như thể hòa cùng máu.

Will vắt tay che mắt. Anh không nằm im mà nhúc nhích liên tục như đang bị đau. Khi Tessa đến gần, cô nghe thấy hình như anh đang lầm bầm gọi cái tên. Cecily, Tessa nghĩ. Đúng, nghe rất giống Cecily.

“Will ới?” cô nói. “Anh đang nói chuyện với ai vậy?”

“Sophie, cô trở lại rồi hả?” Will không thềm ngóc đầu dậy. “Tôi đã bảo nếu cô còn mang thêm một xô nước kinh tởm nữa, tôi sẽ...”

“Không phải Sophie,” Tessa nói. “Là em. Tessa.”

Will im lặng một lúc và nằm bất động, trừ ngực vẫn phập phồng theo nhịp thở. Anh chỉ mặc quần vải đen cùng áo sơ mi trắng, và giống như sàn nhà xung quanh, người anh cũng ướt như chuột lột. Lớp vải dán chặt vào người, mái tóc bết vào da đầu như vải ướt. Hẳn anh lạnh lắm.

“Họ bảo em đến?” Cuối cùng anh nói. Ngoài ngờ vực, hình như trong anh còn một cảm xúc khác.

“Vâng,” Tessa trả lời, dù điều đó không hoàn toàn đúng.

Will mở mắt và quay đầu nhìn cô. Dù trong bóng tối, cô vẫn thấy sự căng thẳng trong màu mắt anh. “Vây tốt thôi. Bỏ cái xô lại và đi đi.”

Tessa liếc cái xô. Không hiểu sao cô không muốn rời quai xách. “Cái gì đây? Ý em là... chính xác thì em mang gì đến cho anh?”

“Họ không bảo em sao?” Anh ngạc nhiên chớp mắt. “Là nước thánh. Để thiêu trụi thứ trong anh.”

Đến lượt Tessa chớp mắt. “Ý anh là...”

“Anh toàn quên là em chẳng biết gì,” Will nói. “Em có nhớ lúc anh cắn de Quincey không? Anh đã nuốt chút máu của hắn. Không nhiều, nhưng ít nhiều đều không quan trọng.”

“Để sao cơ?”

“Để biến em thành ma cà rồng.”

Nghe tới đó, Tessa suýt làm rơi xô. “Anh đang biến thành ma cà rồng?”

Will cười toe toét và chống khuỷu tay ngồi dậy. “Đừng hoảng hốt. Mất vài ngày quá trình biến đổi mới hoàn tất và kể cả thế, anh phải chết mới biến

thành ma cà rồng được. Lượng máu đó sẽ kéo anh đến với các ma cà rồng, để mong họ biến anh thành một thành viên trong số họ. Giống như người kí sinh của họ.”

“Và nước thánh...”

“Để đối phó với tác động của máu. Anh phải uống liên tục. Tất nhiên, nó làm anh buồn nôn, khiến anh ho ra máu cùng một số thứ khác.”

“Lạy Chúa lòng lành.” Tessa nhăn nhó chìa cái xô cho anh. “VẬY em nên đưa nó cho anh.”

“Có lẽ vậy.” Will ngồi hẳn dậy và đón cái xô. Anh cau có nhìn vào trong rồi giơ lên và đổ vào miệng. Sau khi tu vài ngụm lớn, anh nhăn mặt và không vui vẻ gì khi đổ nước lên đầu. Xong xuôi*, anh vứt cái xô sang bên.

“Đổ nước lên đầu có tác dụng không?” Tessa tò mò hỏi.

Will kêu lục khục gì đó nghe như cười. “Những câu hỏi của em...” Anh lắc đầu, khiến ít nước trên tóc bắn lên váy của Tessa. Nước thấm vào cổ áo và vạt áo trước của anh, khiến nó trong suốt. Nó bó sát, ôm lấy những đường cơ bắp săn chắc, xương quai xanh của anh, khiến những Ấn Ký hiện rõ như những đốm lửa đen. Tessa bỗng liên tưởng tới việc đặt một tờ giấy mỏng lên mặt khắc bằng đồng, rồi dùng than đá chà tới khi hiện thành hình. Cô nuốt khan. “Máu khiến anh sốt, khiến người anh phát nóng,” Will nói. “Anh không bị lạnh được. Nhưng đúng, nước có tác dụng.”

Tessa chỉ nhìn anh. Khi anh bước vào phòng cô trong Ngôi Nhà Hắc Ám, cô đã nghĩ anh là cậu con trai đẹp nhất cô từng thấy, nhưng giờ đây khi nhìn anh... cô chưa từng nhìn một người khác giới nào thế này, theo cái cách khiến máu chạy rần rần lên má và tim thắt lại. Cô chỉ muốn chạm vào anh, vuốt ve mái tóc ướt đầm và cảm nhận tay anh có thật sự săn chắc, hay

bàn tay chai sần của anh có thô ráp không. Cô ước được áp má mình vào má anh và cảm nhận lông mi anh cọ lên da cô. Hàng lông mi thật dài...

“Will,” cô nói và giọng nghe lí nhí với cả chính tai cô. “Will, em muốn hỏi anh...”

Anh ngược nhìn. Nước khiến các sợi lông mi dính vào nhau, tạo thành hình những cánh sao. “Gì?”

“Anh hành động như chẳng quan tâm tới gì hết,” cô thở dài và nói. Cô cảm thấy như mình đang chạy đỉnh đồi rồi chạy xuống, không hề ngừng nghỉ. Trọng lực kéo cô đi. “Nhưng... mọi người đều quan tâm tới gì đó. Phải không?”

“Phải không?” Will khẽ nói. Khi cô không trả lời, anh dồn trọng lượng lên hai bàn tay đang chống xuống sàn. “Tessa,” anh nói. “Tới ngồi cạnh anh đi.”

Cô làm theo. Sàn nhà lạnh và ẩm ướt, nhưng khi cô ngồi, cô vẫn xòe váy ra xung quanh chỉ để lộ mũi giày. Họ đang ngồi đối diện, rất gần nhau. Gương mặt anh có vẻ lạnh lùng và sạch sẽ; chỉ có bờ môi còn động chút dịu dàng.

“Anh chưa từng cười,” cô nói. “Anh hành động như mọi chuyện đều là trò vui với anh, nhưng anh chưa từng cười. Thi thoảng anh mỉm cười khi cho rằng không ai để ý.”

Anh im lặng một lúc. Rồi, “Em,” anh nói, hơi lưỡng lự. “Em khiến anh cười. Từ lúc em đánh anh bằng cái chai đó.”

“Bình chứ,” cô buột miệng.

Anh nhếch mép. “Đấy là chưa kể tới chuyện em luôn sửa lưng anh với vẻ mặt buồn cười lắm. Và cách em hét vào mặt Gabriel Lightwood. Rồi cách em đáp trả de Quincey nữa. Em khiến anh...” Anh ngừng lại, nhìn cô và cô

tự hỏi liệu gương mặt có tố cáo tâm trạng thật của cô - choáng váng và khó thở - không. “Cho anh xem tay em,” anh đột ngột nói. “Tessa?”

Cô ngửa tay chìa ra trước mặt anh nhưng chẳng nhìn. Cô không thể rời mắt khỏi gương mặt anh.

“Vẫn còn máu này,” anh bảo. “Trên găng tay của em.” Khi nhìn xuống, cô thấy quả đúng vậy. Cô chưa tháo găng tay của Camille, và chúng bắn vết máu và đất, phần đầu ngón hơi rách do lúc cô cạy cùn cho Nate.

“Ồ,” cô nói và rút tay định tháo găng, nhưng Will chỉ buông bàn tay trái của cô. Anh tiếp tục nhẹ nhàng nắm cổ tay phải. Cô thấy anh đeo một chiếc nhẫn bạc bản to ở ngón trỏ tay phải, có họa tiết chim bay khá tinh tế. Anh cúi đầu kê cho mái tóc ướt rủ xuống; cô không thấy mặt anh. Anh nhẹ nhàng vuốt ve găng tay. Có bốn nút ngọc đóng cổ tay, và khi anh vuốt qua đó, chúng bật ra và ngón trỏ của anh vuốt lên lớp da bụng cổ tay, nơi những mạch máu xanh lè đang đập.

Cô suýt nhảy dựng lên. “Will.”

“Tessa,” anh nói. “Em muốn gì từ anh?”

Anh vẫn đang vuốt cổ tay cô, khiến cô lo lắng. Cô run run trả lời, “Em... em muốn hiểu anh.”

Anh ngược nhìn cô qua hàng mi dài. “Có thật sự cần thiết không?”

“Em không biết,” Tessa nói. “Em không chắc ngoại trừ Jem ra, có ai từng hiểu anh không.”

“Jem không hiểu anh,” Will nói. “Cậu ấy quan tâm tới anh... như một người anh em. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ấy hiểu anh.”

“Anh không muốn anh ấy hiểu sao?”

“Vì Chúa, không,” ang nói. “Sao cậu ấy cần biết lí do anh sống thế này chứ?”

“Có lẽ,” Tessa nói, “đơn giản anh ấy muốn biết anh sống như vậy vì lí do gì.”

“Quan trọng gì chứ?” Will hỏi nhẹ và nhanh chóng lột găng tay của cô ra. Cái lạnh buốt trong căn phòng ngay lập tức ủa tới bàn tay cô, khiến toàn thân cô run rẩy như đang ở trần dưới thời tiết giá rét. “Lí do có là gì khi không thể làm gì để thay đổi mọi thứ?”

Tessa muốn tìm câu trả lời, nhưng không ra. Cô đang run rẩy đến độ khó nói được.

“Em lạnh sao?” Will đan tay vào tay cô và áp lên má mình. Cô giật mình trước làn da nóng giãy của anh. “Tess,” anh nói, giọng nghẹn ngào và nhẹ nhàng tràn đầy ham muốn, và cô nhoài tới, nghiêng đi như một cái cây bị oằn xuống vì tuyết nặng. Toàn bộ người cô mủi như; cô đau như thể trong cô có một khoảng trống mênh mang. Cô ý thức về sự tồn tại của Will hơn hết thấy mọi thứ, về ánh sáng xanh nhàn nhạt bên dưới mí mắt khép hờ, bộ râu lia chưa kịp cạo, những vết sẹo mờ lốm đốm trên vai và cổ họng - và hơn hết thấy là khuôn miệng anh mang hình vầng trăng khuyết, vết nứt nho nhỏ ở dưới bờ môi. Khi anh nhoài người tới và hôn phớt lên đôi môi cô, cô kéo anh như người chết đuối vớ được cọc.

Trong khoảnh khắc đôi môi họ áp lên nhau nóng hổi, bàn tay Will lùa vào tóc cô. Tessa thở dồn dập khi tay anh choàng ôm cô, chiếc váy của cô loạt xoạt trên sàn khi anh kéo cô lại gần. Cô nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh; cô có thể cảm nhận các bắp vai cứng và mịn màng của anh. Những ngón tay anh tìm thấy cái ghim cài tóc và tháo tung ra để mái tóc cô đổ dài xuống vai. Cái ghim rơi lanh canh trên sàn và Tessa khẽ kêu lên vì ngạc nhiên trong đôi môi anh. Và tới đó, anh giăng tay khỏi tay cô và ấn mạnh vào vai

cô, đẩy cô ra với một lực suýt làm cô ngã ngửa. Cô phải chống tay xuống nền nhà mới ổn định lại được.

Cô ngồi với mái tóc đổ dài như tấm rèm rối và bối rối nhìn anh. Will đang quỳ, ngực phập phồng như vừa chạy quá nhanh và quá xa. Anh trắng bệch, trừ hai điểm đỏ rực trên má. “Lạy Đấng tối cao,” anh thì thầm. “Chuyện gì thế này?”

Tessa thấy hai má đỏ rực. Không phải Will mới là người biết chính xác chuyện gì vừa xảy ra và cô là người đáng ra phải đẩy anh đi sao?

“Anh không thể.” Tay anh nắm chặt buồng xuôi người; cô có thể thấy chúng đang run bần bật. “Tessa, anh nghĩ em nên đi đi.”

“Đi?” Đầu óc cô quay cuồng; cô cảm thấy như đang ở một nơi ấm áp, an toàn rồi đột nhiên bị đẩy tới một vùng bóng tối trống rỗng, lạnh lẽo. “Em... em không nên quá chủ động. Em xin lỗi...”

Vẻ cực kỳ đau đớn lóe lên nét mặt anh. “Chúa ơi, Tessa.” Những lời đó dường như bị kéo ra khỏi anh. “Làm ơn. Hãy đi đi. Anh không thể để em ở đây thêm. Không... không thể được.”

“Will, làm ơn...”

“Không.” Anh quay mặt đi, mắt nhìn xuống nền nhà. “Anh sẽ nói mọi thứ em cần biết vào ngày mai. Bất cứ điều gì cũng được. Nhưng giờ hãy để anh yên.” Giọng anh bắt đầu nhát gừng. “Tessa. Anh đang cầu xin em đấy. Em có hiểu không? Anh cầu xin em. Làm ơn, làm ơn hãy đi đi.”

“Được thôi,” Tessa nói và vừa đau đớn và kinh ngạc khi thấy sự căng thẳng dè trên đôi vai anh đã biến mất. Chẳng nhẽ sự hiện diện của cô lại đáng sợ đến thế, và việc cô rời đi lại khiến anh nhẹ nhõm tới vậy sao? Cô đứng dậy, chiếc váy ướt đầm, lạnh lẽo và nặng trĩu, chân suýt trượt đi trên nền nhà ướt nước. Will không nhúc nhích hay ngước lên. Anh cứ quỳ nguyên tại

chỗ, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà trong lúc Tessa đi qua phòng và xuống cầu thang mà không nhìn lại.

Một lát sau, trong căn phòng mờ mờ ánh bình minh của Luân Đôn, Tessa nằm trên giường, kiệt sức tới độ chẳng buồn cởi bộ đồ của Camille ra. Cô mệt tới không còn sức để ngủ. Lần đầu tiên cô sử dụng quyền năng vì ý muốn của cô và cô rất vui. Lần đầu tiên cô bắn súng. Và cô có được nụ hôn đầu, đúng như cô ao ước bấy lâu.

Tessa lăn người và vùi mặt vào gối. Bao lâu nay cô luôn tự hỏi liệu nụ hôn đầu của cô sẽ thế nào - liệu anh chàng kia có đẹp trai, liệu chàng có yêu cô, liệu chàng có tử tế không. Cô chưa bao giờ tưởng tượng rằng nụ hôn đó lại ngắn ngủi, tuyệt vọng và điên cuồng tới vậy. Hay việc nó có vị của nước thánh. Nước thánh và máu.

Chương 13: Hắc ám

Đôi khi cuộc đời chúng ta sẽ bớt bất hạnh khi người ta yêu lừa dối chúng ta. Chúng ta sẽ đau lòng hơn nhiều nếu họ nói thật.

- Francois La Rocherfoucauld, Maxims

Tessa thức dậy vào sáng hôm sau khi Sophie bật đèn đầu giường lên. Tessa lau bầu rồi đưa tay lên che đôi mắt đau nhức.

“Nào tiểu thư,” Sophie gọi Tessa với vẻ hồ hởi quen thuộc. “Cô sắp ngủ cả ngày trời rồi. Giờ đã tám giờ tối và Charlotte bảo tôi phải gọi cô dậy.”

“Hơn tám giờ? Tối sao?” Tessa tung chăn và ngạc nhiên khi nhận ra cô vẫn mặc chiếc váy dính máu khô, giờ đã nhăn nhúm và nhàu nhĩ của Camille. Hẳn cô đã đổ xuống giường khi còn mặc nguyên đồ. Kí ức về đêm qua bắt đầu ào về: gương mặt trắng bệch của các ma cà rồng, lửa bén lên rèm cửa, tiếng cười khanh khách của Magnus Bane, de Quincey, Nathaniel, và Will. Ôi, Chúa ơi, cô nghĩ. Will.

Cô cố quên anh đi và ngồi thẳng dậy, lo lắng nhìn Sophie. “Anh trai tôi,” cô nói. “Anh ấy...”

Nụ cười của Sophie hơi gượng gạo. “Không hề tệ đi, nhưng cũng chẳng khá hơn.” Thấy vẻ chần động của Tessa, cô ấy nói thêm, “Giờ cô cần tắm nước nóng và ăn gì đó. Nếu cô bỏ đói và ở bẩn, anh trai cô cũng chẳng khá hơn.”

Tessa nhìn mình. Chiếc váy của Camille rõ ràng đã hỏng - bị rách, dính máu và tro tàn ở cả tá chỗ. Đôi tất lụa bị rách toạc, cánh tay, bàn chân và

bàn tay cô cúi bần. Cô không muốn nghĩ tới mái tóc mình. “Có lẽ chị nói đúng.”

Bồn tắm hình ô-van có chân nằm sau một tấm bình phong kiểu Nhật ở góc phòng. Sophie đã đổ nước nóng và giờ bắt đầu gội. Tessa chui ra sau tấm bình phong, cởi đồ và thả mình vào bồn tắm. Nước nóng ngập đến vai khiến cô thấy ấm áp. Cô ngồi im một lúc lâu, để hơi nóng thấm vào những đốt xương lạnh buốt. Sau đó cô từ từ thả lỏng và nhắm mắt...

Kí ức về Will ùa tới. Will, trên căn gác, cách anh chạm vào tay cô. Cách anh hôn cô và đuổi cô đi.

Cô chui xuống nước như để trốn khỏi những kí ức đang cười nhạo mình, nhưng không thành công. Dìm chết bản thân chẳng giúp được gì, cô nghiêm nghị nhắc nhở mình. Nhưng nếu dìm chết Will... cô ngồi thẳng dậy, cầm lấy bánh xà phòng oải hương đặt ở cạnh bồn và chà lên tóc và da tới khi nước chuyển màu đen bị* tro và bụi bần. Có lẽ cô không thể chà ý nghĩ về ai đó ra khỏi đầu mình, nhưng thử thì có chết ai?

Sophie đang đợi Tessa khi cô từ sau tấm bình phong bước ra. Một khay đựng bánh sandwich và trà đã sẵn sàng cho cô. Tessa đứng trước gương, để Sophie giúp mình mặc chiếc váy vàng điểm những đường vằn thừng sậm màu; nó hơi rối rắm hơn sở thích của Tessa, nhưng Jsm quá thích mẫu váy này và nhất quyết bắt Tessa phải mặc. Mình không mặc được đồ màu vàng, nhưng nó quá hợp với một cô gái tóc nâu xỉn như bồ, cô nàng đã nói vậy đấy.

Cảm giác lược chải trên tóc khiến cô rất dễ chịu; nó khiến Tessa nhớ lại hồi còn bé, cô cũng được dì Harriet chải tóc cho. Cảm giác này quá dễ chịu nên khi Sophie cất tiếng, cô đã giật mình.

“Hôm qua cô có bắt cậu Herodale uống thuốc được không vậy?”

“Ồ tôi...” Tessa cố bình tĩnh nhưng đã quá muộn; màu đỏ đã nhuộm từ cổ lên mặt cô. “Anh ấy không muốn,” cuối cùng cô chống chế. “Nhưng cuối cùng tôi cũng thuyết phục được.”

“Tôi hiểu,” biểu hiện của Sophie không thay đổi, nhưng nhịp chài đầu cho Tessa gấp rút hơn. “Tôi biết đây không phải việc của tôi, nhưng...”

“Sophie, chị có thể nói mọi điều chị muốn với em.”

“Chỉ là... cậu chủ Will.” Sophie nói liền thoảng. “Cậu ấy không đáng cho cô quan tâm đâu. Không phải như thế này. Cậu ấy không đáng tin hay đáng cho cô dựa dẫm. Cậu ấy... cậu ấy không như cô nghĩ.”

Tessa đan tay đặt trong lòng. Cô thấy hơi mơ hồ. Chẳng nhẽ mọi chuyện đã tiến xa tới độ mọi người phải nhắc nhở cô ư?

Nhưng dù sao có người cho cô tâm sự về anh cũng tốt. Cô có chút cảm giác như của người đói lả vớ được thức ăn. “Tôi không biết tôi nghĩ về anh ấy ra sao nữa, Sophie ạ. Đôi lúc anh ấy thế này rồi sau đó lại thế khác, như gió đổi chiều vậy, và tôi không biết lí do hay có chuyện gì nữa...”

“Không có gì đâu. Chẳng có gì hết. Cậu ấy chẳng quan tâm tới ai ngoài bản thân.”

“Anh ấy quan tâm tới Jem.” Tessa nhẹ nhàng nói.

Cái lược ngừng lại; Sophie dừng lại và đứng chờ người ra. Có gì đó cô ấy muốn nói, Tessa nghĩ, nhưng phải kìm lòng lại. Nhưng là gì nhỉ?

Cái lược lại tiếp tục chài. “Nhưng chưa đủ.”

“Ý chị là tôi không nên trao trái tim mình cho kẻ không bao giờ quan tâm tới tôi...”

“Không!” Sophie nói. “Còn những điều tệ hơn. Yêu một người không yêu cô cũng không sao, miễn là họ đáng để cô yêu. Miễn là họ xứng với tình yêu của cô.”

Cảm xúc dâng trào trong giọng Sophie khiến Tessa ngạc nhiên. Cô quay lại nhìn cô gái kia. “Sophie, chị có quan tâm tới ai không? Người ấy có phải Thomas không?”

Sophie kinh ngạc. “Thomas ư? Không. Sao cô lại nghĩ thế?”

“À, vì tôi nghĩ cậu ấy quan tâm tới chị,” Tessa nói. “Tôi thấy cậu ấy nhìn chị. Cậu ấy quan sát khi chị ở trong phòng. Nên tôi nghĩ...”

Cô ngừng nói khi thấy vẻ kinh ngạc của Sophie.

“Thomas sao?” Sophie nhắc lại. “Không, không thể nào. Chắc cậu ấy không có những suy nghĩ ấy với tôi đâu.”

Tessa không định phản đối bởi rõ ràng dù tình cảm Thomas dành cho Sophie là gì, cô gái kia cũng sẽ không đáp lại. Như vậy thì...

“Will?” Tessa nói. “Ý chị là chị từng quan tâm tới Will?” Điều đó giải thích cho vẻ cay nghiệt và ghét bỏ, nếu tính theo cách Will đối xử với những cô gái thích anh.

“Will?” Sophie có vẻ cực kỳ hoảng hốt - tới độ quên gọi Will là cậu Herodale. “Cô đang hỏi tôi đã bao giờ yêu cậu ấy không ư?”

“À, tôi nghĩ... tôi nghĩ anh ấy cũng đẹp trai đấy chứ.” Tessa nhận ra cô nói nghe chẳng có lí chút nào.

“Cô không yêu một người chỉ vì ngoại hình của người đó. Ông chủ cũ của tôi,” Sophie nói, giọng cảnh trọng của cô ấy nhuộm màu phấn khích, vì thế từ “cũ” nghe giống “cứ”, “luôn đi săn bắn hổ và các con vật khác ở châu

Phi và Ấn Độ. Và ông ấy bảo tôi rằng chúng ta có thể biết một con rắn hay bọ có độc không, vì những loài có độc thường mang vẻ ngoài bắt mắt và sắc sỡ. Gương mặt chúng càng đẹp thì chúng càng nguy hiểm. Will là thế đó. Gương mặt đẹp chỉ che đậy những thứ dị dạng và thối nát bên trong thôi.”

“Sophie, tôi không biết...”

“Trong cậu ấy có một phần hắc ám,” Sophie nói. “Cái gì đó đen tối và hắc ám đang được cậu ấy che giấu. Cậu ấy có vài bí mật, kiểu bí mật có thể bào mòn cô từ bên trong.” Cô ấy đặt cái lược răng bạc xuống bàn và Tessa ngạc nhiên khi thấy tay cô ấy đang run. “Cô hãy nhớ lấy lời tôi.”

Sau khi Sophie đi, Tessa nằm lấy sợi dây chuyền thiên sứ đặt ở tấp đầu giường và đeo vào cổ. Khi nó nằm trên ngực cô, cô ngay lập tức thấy yên ổn. Cô đã bỏ nó lại khi hóa thành Camille. Sự hiện diện của nó thật dễ chịu - và dù cô biết là ngu ngốc - nhưng cô nghĩ nếu cô thăm Nate khi đeo đồng hồ, anh sẽ cảm nhận được sự hiện diện của nó và cũng thấy dễ chịu.

Cô nằm lấy nó mãi khi đóng cửa phòng lại sau lưng, đi xuống hành lang và nhẹ nhàng gõ cửa phòng anh. Khi không nghe thấy tiếng trả lời, cô vặn nắm đấm cửa và mở ra. Những tấm rèm đã kéo sang bên để ánh sáng tràn vào nửa căn phòng, và cô thấy Nate đang ngủ. Anh vắt tay lên trán và má đỏ rực vì cơn sốt.

Nhưng anh không chỉ có một mình. Trên chiếc ghế tựa ở đầu giường là Jsm với một cuốn sách mở trong lòng. Cô nàng đáp lại cái nhìn ngạc nhiên của Tessa bằng vẻ lạnh lùng.

“Mình...,” Tessa mở lời và cố trấn tĩnh. “Bồ làm gì ở đây?”

“Mình nghĩ mình có thể đọc gì đó cho anh trai bồ nghe,” Jsm nói. “Mọi người đã ngủ suốt nửa ngày, còn anh ấy bị bỏ lại một mình. Chỉ có Sophie

tới kiểm tra tình hình anh ấy, và bồ không thể mong chị ta mở miệng nói chuyện nhiều.”

“Nate vẫn hôn mê, Jsm; anh ấy không muốn nói chuyện.”

“Bồ đừng chắc chắn quá,” Jsm nói. “Mình nghe nói con người có thể thể * nghe người khác nói chuyện với họ kể cả trong lúc họ hôn mê sâu, hay thậm chí là chết.”

“Nhưng anh ấy không chết.”

“Tất nhiên rồi.” Jsm lưu luyến nhìn anh. “Anh ấy đẹp trai thế này thì làm sao chết được. Anh ấy có vợ chưa, Tessa? Hay có cô gái New York nào đã đính ước với anh ấy không?”

“Với Nate á?” Tessa trở mắt nhìn. Luôn có các cô gái thuộc đủ mọi tầng lớp, tính cách thích Nate, nhưng cũng là chút cảm giác gió thoảng mây trôi. “Jsm, anh ấy còn chưa tỉnh. Giờ không phải lúc...”

“Anh ấy sẽ khỏe hơn thôi,” Jsm tuyên bố. “Và khi đó, anh ấy sẽ biết mình đã chăm sóc anh ấy bình phục. Đàn ông luôn yêu những người phụ nữ đã chăm sóc họ hồi phục. ‘Khi đau đớn và giận dữ làm anh nhúu mày/ Em sẽ là thiên thần chăm sóc cho anh!’ Cô nàng ngân nga và cười hài lòng. Thấy vẻ hoảng hốt của Tessa, cô nàng nhúu mày. “Sao nào? Mình không xứng với ông anh quý báu của bồ chắc?”

“Anh ấy không có tiền đâu, Jessie...”

“Mình có đủ tiền cho cả hai. Mình chỉ cần người đưa mình rời khỏi chốn này. Mình đã bảo bồ rồi.”

“Nói cho đúng thì bồ đã đề nghị mình đưa bồ đi.”

“Thế này không phải nhẹ gánh cho bồ sao?” Jsm hỏi. “Nghe này, Tessa, chúng ta vẫn có thể là bạn tốt khi đã là chị em dâu, nhưng đàn ông luôn giỏi hơn chúng ta trong những vụ kiểu thế này, đúng không?”

Tessa không biết trả lời ra sao.

Jsm nhún vai. “À Charlotte muốn gặp bồ đấy. Trong phòng khách. Chị ấy nhờ mình chuyển lời. Bồ không phải lo về Nathaniel đâu. Mình sẽ kiểm tra nhiệt độ cho anh ấy mười lăm phút một lần và chườm khăn lạnh lên trán anh ấy cho.”

Tessa không chắc cô có tin tưởng chút nào không, nhưng vì Jsm nhất quyết không chịu nhường cho cô chăm sóc Nathaniel và cô cũng chẳng thấy có gì phải phản đối nên cô đành thở dài chán nản và quay ra.

Cửa phòng khách hơi hé; cô có thể nghe những giọng cãi vã ở bên kia. Cô chần chừ, tay giờ nửa chừng tới năm dặm - rồi cô nghe thấy tên mình và sượng người lại.

“Đây không phải bệnh viện Luân Đôn. Anh trai của Tessa không nên ở đây!” Giọng Will đang vang lên thành tiếng hét. “Anh ta không phải cư dân Thế Giới Ngầm, mà chỉ là một gã người phạm ngu ngốc, vụ lợi tự đưa mình vào rắc rối không thể tự giải quyết...”

Charlotte đáp, “Bác sĩ người phạm không thể chữa trị cho anh ta. Không phải tới căn bệnh đó. Hiểu lí lẽ chút đi, Will.”

“Anh ta biết về Thế Giới Ngầm,” Đó là giọng của Jem: bình tĩnh, lí trí.

“Nói đúng ra, anh ta có thể nắm giữ một vài thông tin quan trọng mà chúng ta không biết. Mortmain nói Nathaniel làm việc cho de Quincey; có lẽ anh ta biết về kế hoạch, người máy, toàn bộ vụ Ông Chủ của de Quincey - tất cả. De Quincey muốn anh ta chết cơ mà. Có lẽ đó là vì anh ta biết điều gì không nên biết.”

Sau đó là một quãng im lặng kéo dài. “Vậy chúng ta có thể gọi cho các Tu huynh Cam đến tiếp,” Will nói. “Họ có thể xâm nhập vào đầu óc anh ta xem có tìm được gì không. Chúng ta không cần đợi anh ta tỉnh lại.”

“Em thừa biết việc đó rất nhạy cảm với người phạm,” Charlotte phản đối. “Tu huynh Enoch đã nói rằng cơn sốt có thể khiến anh Gray bị ảo giác. Anh ấy sẽ không thể biết điều gì trong đầu anh ta là sự thật và điều gì là do cơn sốt. Đó là chưa kể tới nguy cơ việc xâm nhập sẽ làm đầu óc anh ấy đảo lộn, mãi mãi.”

“Em không nghĩ tới cái đó,” Tessa nghe thấy giọng chán ghét của Will kể cả qua cánh cửa và cảm thấy cơn giận quặn lên trong dạ dày.

“Bồ chẳng biết gì về người đó hết.” Giọng Jem lạnh lùng hơn bất cứ lúc nào Tessa từng nghe. “Will, tôi không biết điều gì khiến tâm trạng bồ xấu thế này, nhưng nó không giúp gì cho bồ đâu.”

“Nhưng chị biết,” Charlotte nói.

“Thật sao?” Will có vẻ hoảng.

“Em, cũng như chị, thất vọng về sự việc đêm qua. Chúng ta chỉ tổn thất có hai người nhưng việc de Quincey trốn thoát không phải việc tốt đẹp gì. Đây là kế hoạch của chị. Chị đề xuất nó với Enclave và giờ họ sẽ đổ lỗi cho chị vì mọi sai sót. Đó là chưa kể Camille sẽ phải trốn vì chúng ta không biết de Quincey ở đâu, và tới lúc này có lẽ hắn đang treo giá cao ngất trời cho cái đầu cô ấy. Còn Magnus Bane, tất nhiên đang cực kì bức chúng ta vì Camille đã biến mất. Vậy người chỉ điểm và pháp sư giỏi nhất của chúng ta đều không thể giúp gì cho chúng ta trong thời điểm này.”

“Nhưng chúng ta đã ngăn de Quincey giết anh trai Tessa và ai biết được hắn còn định sát hại bao người khác nữa,” Jem nói. “Điều này đáng đay chứ. Lúc đầu, Benedict Lightwood không muốn tin rằng de Quincey đã

chơi trò lá mặt lá trái, nhưng giờ ông ta không còn lựa chọn. Ông ta biết chị đã đúng.”

“Điều đó,” Charlotte nói, “chỉ khiến ông ta thêm bức thôi.”

“Có thể,” Will nói. “Và có lẽ nếu chị không thêm cái phát minh dở hơi của Henry vào kế hoạch của em, chúng ta đã không cần tới cuộc thảo luận này. Chị thích nói thế nào thì tùy, nhưng mọi sự tồi qua không diễn ra như ý là vì máy Lân Tinh không hoạt động. Những đồ Henry phát minh ra chẳng có thứ gì ra hồn. Chỉ cần chị thừa nhận chồng chị là một gã ngu ngốc vô dụng, chúng ta sẽ ổn hơn nhiều.”

“Will.” Giọng Jem ảm chứa cơn giận lạnh người.

“Không, James, đừng.” Charlotte run run nói; một tiếng phịch khẽ vang lên và có lẽ chị vừa đột ngột ngồi xuống ghế. “Will,” chị nói, “Henry rất tốt bụng, hiền lành, và anh ấy yêu quý em.”

“Đừng giở trò ủy mị, Charlotte,” giọng Will tràn ngập sự khinh bỉ.

“Anh ấy biết em từ hồi em còn bé. Anh ấy quan tâm tới em như một người em trai ruột thịt. Chị cũng vậy. Những gì chị làm đều vì chị yêu thương em, Will...”

“Vâng,” Will nói, “và em ước gì chị ghét em.”

Charlotte kêu một tiếng đau đớn, như của một con cún bị đá. “Chị biết em không nói thật lòng.”

“Em nói gì cũng là thật hết,” Will bảo. “Nhất là khi em bảo rằng chị nên xâm nhập vào đầu óc Nathaniel Gray càng sớm càng tốt. Nếu chị ngại...”

Charlotte định ngắt lời, nhưng không sao, Tessa nghe đủ rồi. Cô mở toang cửa và bước vào. Căn phòng sáng rực ánh lửa, đối lập với mảng kính tối

nhìn ra ngoài bầu trời chạng vạng âm u. Charlotte ngồi sau cái bàn lớn, Jem ngồi ở chiếc ghế bên cạnh. Còn Will lại đứng dựa vào lò sưởi; mặt anh đỏ lựng vì bức bối, đôi mắt sáng rực và cổ áo xộc xệch. Anh nhìn Tessa với sự kinh ngạc thực sự. Bất cứ hi vọng cô nuôi trong mình rằng bằng cách kì diệu nào đó anh đã quên hoàn toàn sự thể trên gác mái đêm trước đã bay biến sạch. Anh đỏ mặt khi thấy cô, đôi mắt xanh trong vắt tối lại... và anh nhìn đi chỗ khác, như thể anh không dám nhìn vào mắt cô.

“Vậy là em nghe trộm hả?” anh hỏi. “Và giờ em ở đây để giáo huấn anh về ông anh trai quý báu của em?”

“Ít nhất em có điều để giáo huấn, trong khi Nathaniel chẳng thể nói gì.” Tessa quay sang Charlotte. “Em sẽ không để Tu Huynh Enoch cào nát trí óc Nate ra đâu. Anh ấy đã ốm lắm rồi; điều đó sẽ giết chết anh ấy mất.”

Charlotte lắc đầu. Chị có vẻ kiệt quệ, gương mặt xám ngoét, mí mắt sụp xuống. “Em yên tâm, chúng ta sẽ đợi anh ấy bình phục rồi mới hỏi chuyện anh ấy.”

“Nếu anh ấy ốm hàng tuần hay hàng tháng thì sao?” Will nói. “Chúng ta không có nhiều thời gian tới vậy.”

“Sao lại không? Anh vội gì mà muốn thí mạng anh trai em chứ?” Tessa nạt.

Đôi mắt Will như hai mảnh kính xanh. “Em chỉ quan tâm tới chuyện tìm anh mình. Và giờ em đã tìm ra anh ta. Chúc mừng em. Nhưng đây không phải mục đích của bọn anh. Em nhận ra, đúng chứ? Bọn anh thường không đi chệch hướng xa tới vậy chỉ vì một gã phạm nhân người phạm.”

“Điều Will muốn nói,” Jem xen vào, “nhưng không biết diễn đạt là...” Anh ngừng lại và thở dài. “De Quincey nói anh trai em là kẻ tâm phúc của hắn. Và giờ de Quincey đã trốn và bọn anh không biết hắn trốn đâu. Những giấy tờ bọn anh tìm được trong phòng làm việc của hắn cho thấy de Quincey tin rằng sắp có một cuộc chiến giữa cư dân Thế Giới Ngầm và Thợ Săn Bóng

Tối, chúng ta sẽ phải chiến đấu với những người máy hắc đang chế tạo và chắc chắn sẽ sử dụng. Em có thể thấy vì sao bọn anh muốn biết hắc ở đâu và những điều khác mà anh trai em biết.”

“Có lẽ anh muốn biết những điều đó,” Tessa nói, “nhưng đây không phải cuộc chiến của em. Em không phải Thợ Săn Bóng Tối.”

“Quả vậy,” Will nói. “Đừng nghĩ bọn anh không biết.”

“Im nào Will.” Charlotte cộc cằn hơn bình thường. Chị quay sang nhìn Tessa và đôi lông mày tỏ ý cầu xin. “Bọn chị tin em, Tessa ạ. Em cũng cần tin bọn chị.”

“Không,” Tessa nói. “Em không tin.” Cô có thể cảm nhận ánh mắt của Will và đột nhiên nổi cáu. Sao anh có thể lạnh lùng với cô, nổi giận với cô? Cô đã làm gì để phải chịu đựng chúng? Cô để anh hôn mình. Chỉ vậy thôi. Nhưng không hiểu sao nó đã xóa sạch mọi thứ cô làm trong tối đó. “Chị muốn lợi dụng em - cũng như Chị Em Hắc Ám - và ngay khi chị có cơ hội, chị muốn em sử dụng quyền năng của mình mà không quan tâm xem nó nguy hiểm đến nhường nào! Chị cư xử như thể em phải có trách nhiệm với thế giới, với luật pháp và Hiệp Định của chị, nhưng đó là thế giới của chị, và chị phải có nghĩa vụ với nó. Chị không làm nên trò trống gì cũng không phải lỗi của em!”

Tessa thấy Charlotte trắng bệch và ngồi ngả lưng ra ghế. Cô cảm thấy ngực quặn lại. Cô không muốn làm tổn thương Charlotte. Nhưng cô vẫn phải nói. Cô không thể ngăn mình, mọi lời cứ ào ạt tuôn ra. “Chị nói rằng chị không ghét cư dân Thế Giới Ngầm. Nhưng sự thật không phải vậy, đúng chứ? Chị chỉ nói suông thôi. Chị không quan tâm tới họ. Và còn về người phạm nữa, chị có bao giờ nghĩ chị sẽ bảo vệ họ tốt hơn nếu chị không ghét họ đến vậy không?” Cô nhìn Will. Gương mặt anh xanh xao, ánh mắt sáng quắc. Anh có vẻ - cô không biết có thể diễn tả nổi biểu hiện của anh không. Chắc là kinh hãi, nhưng không phải vì cô; nỗi kinh sợ tới từ điều sâu thẳm hơn.

“Tessa,” Charlotte định tranh cãi nhưng Tessa đã lao ra cửa. Cô quay lại một lần cuối tại ngưỡng cửa và thấy tất cả đang nhìn mình.

“Tránh xa anh trai em ra,” cô quát tháo. “Và đừng đi theo em.”

Tessa thấy nỗi giận có chủ ý cũng có cái hay của nó. Giận dữ mà dốc sạch nỗi lòng cũng khiến cô yên ổn phần nào.

Tất nhiên, phần sau đó sẽ kém vui hơn. Một khi bạn nói với họ rằng đừng đi theo bạn, vậy bạn sẽ đi đâu? Nếu cô trở lại phòng thì chẳng khác nào bảo họ rằng cô đã hạ hỏa. Cô không thể tới mang theo tâm trạng u ám tới gặp Nate và đi lang thang có thể khiến cô gặp Sophie hay Agatha.

Cuối cùng cô đi theo một cầu thang hẹp và uốn lượn dẫn xuống dưới Học Viện. Cô đi qua chính điện sáng ánh đèn phù thủy và bước ra ngoài thêm rộng rãi, nơi cô ngồi sụp xuống và vòng tay ôm mình, run rẩy trước cơn gió lạnh không ngờ trước. Chắc hẳn trời vừa đổ mưa vì những bậc thang ướt đầm và những khoảng sân lát đá đen sáng như gương. Mặt trăng đã ló khỏi những đám mây và cái cổng lớn bằng sắt lóe ánh đen dưới ánh sáng mập mờ. Chúng ta là cát bụi và bóng tối.

“Anh biết em đang nghĩ gì.” Giọng nói vang tới từ ngưỡng cửa đằng sau Tessa nhẹ như tiếng gió thổi lá cây lao xao.

Tessa quay lại. Jem đứng ở khung cửa tò vò, ánh đèn phù thủy trắng sáng sau lưng tỏa chiếu lên mái tóc anh, khiến nó sáng như kim loại. Nhưng gương mặt anh lại chìm trong bóng tối. Anh cầm cây gậy ở tay phải; đôi mắt rồng sáng quắc như đang quan sát Tessa.

“Em không nghĩ vậy.”

“Em đang nghĩ. Nếu họ gọi cái thời tiết ẩm ướt chán ngắt này là mùa hè, vậy mùa đông sẽ ra sao? Em sẽ ngạc nhiên đấy. Mùa đông cũng chẳng khác biệt nhiều.” Anh ra ngồi cạnh Tessa, nhưng không quá gần. “Chỉ có mùa xuân mới đẹp thôi.”

“Vậy sao?” Tessa không hứng thú mấy.

“Không. Thật ra trời cũng âm u và ẩm ướt thế này thôi.” Anh liếc nhìn cô. “Anh biết em bảo bọn anh đừng đi theo em. Nhưng anh rất mong em chỉ muốn ám chỉ Will thôi.”

“Đúng vậy.” Tessa quay sang nhìn anh. “Em không nên la hét như vậy.”

“Không, em có quyền nói những điều đó.” Jem nói. “Thợ Săn Bóng Tối bọn anh đã như hiện giờ từ rất lâu rồi, và vì đầu óc hẹp hòi nên bọn anh thường quên mất phải nhìn tình hình theo quan điểm của người khác. Chuyện bao giờ cũng chỉ xoay quanh việc đó có lợi hay có hại cho Nephilim. Đôi lúc anh nghĩ bọn anh quên mất phải nghĩ xem việc mình làm có lợi hay hại cho thế giới.”

“Em không định làm chị Charlotte đau lòng.”

“Charlotte rất nhạy cảm về vấn đề điều hành Học Viện. Vì là phụ nữ nên chị ấy phải rất cố gắng để khiến mọi người lắng nghe mình và kể cả vậy thì quyết định của chị ấy cũng hay bị chê bai. Em đã nghe Benedict Lightwood nói gì trong cuộc họp của Enclave rồi đấy. Chị ấy cảm thấy mình không được quyền phạm lỗi.”

“Chúng ta thì được sao? Bọn anh được phép phạm lỗi sao? Mọi chuyện bọn anh làm đều liên quan đến sống chết.” Tessa hít đầy phổi không khí mờ sương. Nó có mùi của thành phố, kim loại, tro bụi, mùi ngựa và nước sông. “Em chỉ... em cảm thấy đôi lúc em như không chịu nổi vậy. Không một chút nào. Em ước em chưa từng biết mình là gì. Em ước Nate đang ở nhà và những chuyện này không xảy ra.”

“Đôi lúc,” Jem nói, “cuộc đời có thể thay đổi nhanh hơn đầu óc và trái tim chúng ta. Anh nghĩ có những lúc, khi cuộc sống của chúng ta bị xáo trộn, chúng ta luôn mong nó trở về như xưa - đó là khi chúng ta đau khổ nhất. Nhưng từ kinh nghiệm bản thân, anh có thể nói với em rằng, em sẽ quen thôi. Em sẽ học được cách sống cuộc đời mới và em không thể tưởng tượng, hay thậm chí nhớ tới cuộc sống trước kia.”

“Anh đang nói là em sẽ quen với việc làm pháp sư, hay bất cứ thân phận nào của em bây giờ.”

“Em vẫn sẽ là em thôi. Điều này không hề mới. Chỉ có điều em phải tìm hiểu về nó thôi.”

Tessa hít một hơi sâu và chậm rãi thở ra. “Lúc rồi em không thật lòng muốn nói vậy đâu,” cô nói. “Em không nghĩ Nephilim tệ tới độ đó.”

“Anh biết em không có ý đó. Nếu không, em đã chẳng ở đây. Em sẽ ở bên anh trai mình để bảo vệ anh ấy khỏi ý định đáng sợ của bọn anh.”

“Will cũng không có ý như anh ấy nói, phải không?” Tessa nói sau một lúc. “Anh ấy sẽ không làm hại Nate.”

“À.” Jem nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt xám trầm tư. “Em đúng. Nhưng anh ngạc nhiên khi em nhận ra. Anh biết. Nhưng anh mất nhiều năm mới hiểu được Will. Để hiểu lúc nào cậu ấy nói thật lòng và lúc nào không.”

“Vậy anh không bao giờ giận anh ấy?”

Jem cười lớn. “Khó nói lắm. Đôi lúc anh chỉ muốn bóp chết cậu ta cho xong.”

“Và làm sao anh ngăn được mình?”

“Anh tới một nơi anh thích ở Luân Đôn,” Jem nói, “anh sẽ đứng đó nhìn dòng sông, nghĩ về dòng chảy cuộc đời, về dòng sông tiếp tục chảy, cuốn đi những thất vọng trong cuộc đời chúng ta.”

Tessa hứng thú. “Có thành công không anh?”

“Không hẳn, nhưng sau đó anh nghĩ về chuyện nếu muốn, anh có thể giết cậu ta trong khi cậu ta ngủ, và anh thấy khá hơn.”

Tessa cười khúc khích. “Vậy nơi yêu thích của anh ở đâu vậy?”

Jem có vẻ trầm ngâm mất một lúc. Sau đó anh đứng bật dậy và giơ tay không cầm cái gậy ra. “Để anh dẫn em đi.”

“Có xa không?”

“Không hề.” Anh mỉm cười. Anh có một nụ cười đẹp, Tessa nghĩ - và dễ lây sang người khác. Cô không thể không cười đáp lại, với cảm giác như lần đầu tiên cảm thấy trong đời.

Tessa nắm tay anh đứng dậy. Tay Jem ấm áp và mạnh mẽ, có sức an ủi tới bất ngờ. Cô lưỡng lự liếc nhìn Học Viện một lần rồi để anh kéo mình qua cánh cổng sắt và bước vào bóng tối của thành phố.

Chương 14: Cầu Blackfriars

Hai mươi cây cầu từ Tháp tới Kew

Muốn biết những điều Thames biết

Vì chúng non trẻ còn Thames thì già cỗi

Và dòng sông đã kể chuyện này.

- Rudyard Kipling, Chuyện dòng sông

Bước qua cánh cổng sắt của Học Viện, Tessa cảm thấy hơi giống nàng công chúa ngủ trong rừng rồi lâu đài bị bao bởi rừng gai. Học Viện nằm ở giữa một quảng trường, và những con phố tỏa từ đó đi bốn hướng, chạy ngoằn ngoèo như mê cung giữa những căn nhà. Jem vẫn nắm khuỷu tay cô theo một cách rất khách khí và dẫn Tessa đi vào một con hẻm nhỏ. Bầu trời trên đầu mang màu thép xám. Đường phố vẫn còn ẩm ướt sau trận mưa lúc nãy, và những mặt nhà trông như dính vào nhau lấm tấm vết nước chảy và đọng bụi đen sì.

Jem nói trong khi họ bước đi, không nhắc nhiều tới điểm đến nhưng tiếp tục cuộc trò chuyện dễ chịu, nói cho cô biết anh đã nghĩ gì về Luân Đôn khi lần đầu tiên đến đây, khi mọi thứ xung quanh anh đều khoác màu xám – kể cả con người! Anh đã không thể tin mưa lại đổ xuống một nơi nhiều và khó chịu tới vậy. Cái cảm giác ẩm ướt dường như tới từ nền nhà và từ trong xương tủy, khiến anh nghĩ mình là một cái cây và sẽ có ngày mọc ra rễ mồi. “Rồi em sẽ quen thôi,” anh nói khi họ rời con hẻm nhỏ và bước tới đường Fleet rộng rãi. “Dù đôi lúc em nên được giữ như giữ khăn mặt vậy.”

Nhớ lại sự xô bồ của phố xá ban ngày, Tessa thấy dễ chịu khi thấy nơi đây yên tĩnh hơn vào ban tối, đám đông đi lại như mắc cửi giờ chỉ còn là vài bóng người lác đác rảo bước trên vỉa hè, đầu cúi xuống và đi khuất trong bóng tối. Trên đường vẫn có những cỗ xe ngựa và những người xà ích, dù không ai có vẻ để ý tới Jem và Tessa. Phép che mờ chẳng? Tessa thắc mắc nhưng không hỏi. Cô muốn được nghe Jem nói. Anh bảo đây là khu phố cổ nhất, nơi bắt nguồn của Luân Đôn. Những cửa hàng nằm hai bên đường đã đóng cửa, rèm đã kéo xuống nhưng những tấm biển quảng cáo vẫn sáng lên ở mặt tiền, quảng cáo từ xà phòng Pears tốt cho tóc tới giục người ta tham gia vào một buổi giảng về tâm linh. Khi Tessa đi, đôi khi cô thoáng thấy những ngọn tháp của Học Viện giữa những tòa nhà, và không thể không tự hỏi liệu những người khác có thể thấy họ không. Cô nhớ tới người phụ nữ bán vệt có làn da xanh và mọc lông vũ. “Người thường có thật sự không thể thấy Học Viện không?” Vì tò mò nên cô hỏi Jem.

“Để anh chỉ cho em cái này”, anh nói. “Dừng ở đây”. Anh nắm khuỷu tay Tessa và quay cô nhìn ra đường. Anh chỉ. “Em thấy gì ngoài đó?”

Cô nheo mắt nhìn con phố; họ đã tới giao lộ giữa phố Fleet và phố Chancery. Có vẻ ở chỗ họ đứng chả có gì kỳ lạ. “Mặt tiền của một nhà băng. Còn gì để nhìn nữa chứ.”

“Giờ để đầu óc em bay xa hơn chút đỉnh,” anh vẫn nói bằng giọng ôn tồn như cũ. “Hãy nhìn thứ khác như em sẽ tránh nhìn thẳng vào một con mèo để không làm nó sợ. Sau đó em thử liếc nhìn nhà băng và làm thật nhanh nhé!”

Tessa làm theo - và trở mắt nhìn. Nhà băng đã biến mất; thế vào đó là một quán rượu một nửa bằng gỗ, với rất nhiều ô cửa sổ hình thoi. Ánh sáng trong những ô cửa sổ có màu đỏ, và qua cánh cửa trước đang mở, thêm nhiều ánh sáng đỏ ủa ra vỉa hè. Trong đó có những bóng hình đang di động – không phải kiểu bóng người quen thuộc, mà là những cái bóng quá cao và gầy, quá dài hoặc quá nhiều chi. Những tràng cười cao, ngọt ngào nghe như

tiếng nhạc, âm ảnh và thu hút. Một tấm biển hình người đàn ông véo mũi con quỷ, bên dưới có đề dòng chữ QUÁN QUỶ, được treo trên tường.

Đây là nơi Will tới vào đêm nọ. Tessa nhìn Jem. Anh đang nhìn vào quán, bàn tay đặt khế trên cánh tay cô, hơi thở chậm rãi và nhẹ nhàng. Cô có thể thấy ánh sáng đỏ từ quán phản chiếu trên mái tóc bạc của anh giống như ánh hoàng hôn trên mặt nước. “Đây là nơi yêu thích của anh sao?” Cô hỏi.

Vẻ căng thẳng biến mất trong đôi mắt anh; anh nhìn cô rồi cười. “Chúa ơi, không ,” anh nói. “Chỉ là cái anh muốn em thấy thôi.”

Đúng lúc đó, một người đàn ông mặc áo bành tô đen và đội một chiếc mũ lụa đẹp đẽ rời quán. Khi ông ta ngược nhìn đường, Tessa thấy ông ta có nước da đen thẫm như mực, tóc và bộ râu trắng như tuyết. Tessa quan sát thấy ông ta đi về phía đông tới đường Strand. Cô tự hỏi liệu ông ta có thể thu hút những ánh mắt hiếu kỳ không, nhưng có vẻ là không. Nói đúng hơn, những người phàm đi qua QUÁN QUỶ dường như chẳng để ý tới nó chút nào, thậm chí khi vài bóng dáng khăng khiu ríu rít rời quán và suýt đâm phải một người đàn ông có dáng vẻ mệt mỏi đang ngồi xe lăn. Ông ta dừng lại bối rối nhìn quanh, rồi nhún vai và đi tiếp.

“Ở đó từng có một quán rượu bình thường,” Jem nói. “Khi càng ngày càng có nhiều cư dân Thế Giới Ngầm tới đây, Nephilim bắt đầu lo ngại Thế Giới Bóng Tối đang hòa nhập vào thế giới của người phàm. Họ ngăn người phàm tới nơi đó bằng phép che mờ để thuyết phục họ rằng quán rượu đã bị phá và nhà băng thế chỗ nó. Giờ gần như chỉ có cư dân Thế Giới Ngầm lui tới quán Quỷ thôi.” Jem ngược nhìn mặt trắng và nhúm mày. “Cũng muộn rồi. Chúng ta nên đi thôi.”

Sau khi liếc nhìn quán Quỷ thêm lần nữa, Tessa đi sau Jem. Anh vừa đi vừa thoải mái trò chuyện và chỉ những điều thú vị - Đền Thánh, nơi những phiên tòa xét xử theo pháp luật được diễn ra ngày nay, và nơi các hiệp sĩ dòng đền đã cứu sống những người hành hương đang trên đường tới Đất

Thánh. “Các hiệp sĩ là bạn của Nephilim. Người phạm, nhưng họ biết về Thế Giới Bóng Tối. Và tất nhiên,” anh bổ sung khi họ đi qua khỏi một mạng lưới chằng chịt những con phố và bước tới cầu Blackfriars, “rất nhiều Tu Huynh Cẩm từng là Tu Sĩ Đen, nhưng không ai có thể chứng minh điều đó. Đến rồi,” anh nói và chỉ về đằng trước. “Nơi yêu thích của anh ở Luân Đôn.”

Nhìn ra cây cầu, Tessa không thể không tự hỏi Jem thích thú gì. Một cây cầu thấp bằng đá hoa cương với rất nhiều nhịp cong cong và lan can sơn màu đỏ son sáng lên dưới ánh trăng trải dài từ một bên bờ sông Thames tới bên kia. Nó hẳn sẽ đẹp nếu không có đường ray chạy dọc nửa đông của nó, nằm im lìm trong bóng tối nhưng vẫn là một tấm rèm đường ray sắt xấu xí chạy từ bên bờ đối diện.

“Anh biết em đang nghĩ gì,” Jem lại nói hệt như lúc ở ngoài Học Viện. “Cây cầu dành cho xe hỏa và nó thật xấu xí. Nhưng như vậy sẽ hiếm có người tới ngắm nhìn quang cảnh. Anh thích sự tĩnh mịch, chỉ có dòng sông im lặng dưới ánh trăng.”

Họ đi tới giữa cầu, nơi Tessa dựa vào lan can và nhìn xuống, Thames đen sẫm dưới ánh trăng. Luân Đôn trải dài từ đôi bờ sông, mái vòm lớn của nhà thờ thánh Paul phủ xuống đằng sau họ như một bóng ma trắng ệch và mọi thứ chìm trong màn sương mờ như một tấm mạng làm mờ đi những nét khắc nghiệt của thành phố.

Tessa nhìn dòng sông. Mùi muối, đất và thối rửa bốc lên hòa cùng màn sương. Cô vẫn cảm giác dòng sông của Luân Đôn mang theo điềm gở như thể nó chở theo sức nặng của quá khứ. Một bài thơ cổ vang lên trong đầu cô. “Thames yêu quý, chảy hiền hòa, chờ tôi hát, hết đời tôi,” cô lầm bầm ngân nga. Thường cô sẽ không đọc thơ trước mặt người khác, nhưng Jem khiến cô có cảm giác dù cô làm gì, anh cũng sẽ không đánh giá cô.

“Anh đã từng nghe câu thơ đó rồi,” anh chỉ nói có vậy. “Will đọc cho anh nghe. Nó ở đâu thế?”

“Chúc hôn ca của Spencer.” Tessa nhú mào. “Will thích thơ có vẻ hơi kỳ lạ đối với một người quá... quá...”

“Will đọc nhiều và nhớ tốt,” Jem nói. “Hiếm có điều gì cậu ấy không nhớ được lắm.” Có gì đó trong giọng nói anh tăng thêm tính khẳng định cho câu nói kia.

“Anh thích Will đúng không?” Tessa nói. “Ý em là anh quý anh ấy.”

“Như một người anh em.” Jem vẫn đều đều nói.

“Anh có thể nói vậy,” Tessa nói. “Dù anh ấy có xù lông với những người khác, anh ấy vẫn yêu quý anh. Anh ấy tử tế với anh. Anh đã làm gì để khiến anh ấy đối xử với anh khác vậy?”

Jem dựa vào lan can và nhìn cô nhưng ánh mắt lại xa xăm. Anh gõ những ngón tay lên cái đốc gậy bằng ngọc. Lợi dụng sự xao lãng của anh, Tessa để mình ngắm nhìn vẻ đẹp kì lạ của anh dưới ánh trăng. Anh chỉ có màu bạc và tro tàn, không giống với màu xanh, đen và vàng mạnh mẽ ở Will.

Cuối cùng anh nói, “Thật ra anh không biết. Anh từng nghĩ là do bọn anh đều là trẻ mồ côi, vì thế cậu ấy thấy bọn anh giống nhau...”

“Em cũng là trẻ mồ côi,” Tessa đưa ý kiến. “Jessamine cũng vậy. Anh ấy không nghĩ anh ấy giống bọn em.”

“Ừ.” Jem có vẻ cân trọng như thể có gì đó anh không muốn nói.

“Em không hiểu anh ấy.” Tessa nói. “Chỉ một lúc trước anh ấy còn rất tử tế, một lúc sau đã cư xử như hâm rồi. Em không biết anh ấy tốt bụng hay độc

ác, đáng yêu hay đáng ghét nữa...”

“Có vấn đề gì đâu?” Jem nói. “Sao em phải quyết định cái đó?”

“Đêm nọ,” cô tiếp tục, “trong phòng anh, khi Will bước vào. Anh ấy bảo anh ấy đã uống rượu cả đêm, nhưng sau đó, khi anh... anh ấy ngay lập tức tỉnh táo. Em đã thấy anh trai em say rồi. Em biết cơn say không thể biến mất trong tích tắc; dù dì em đổ cả thùng nước lạnh lên mặt Nate anh ấy vẫn không tỉnh được, như thể anh ấy bị đánh thuốc vậy. Và Will không có mùi cồn, hay mệt mỏi vào sáng hôm sau. Nhưng vì sao anh ấy nói dối và bảo mình đã uống rượu khi thực tế là không?”

Jem có vẻ chán nản. “Vậy là em hiểu kì về Will Herodale. Chính anh cũng từng bắn khoăn như vậy. Bất cứ ai có thể uống nhiều như cậu ta nói và sống sót sẽ không háu chiến như cậu ta. Thế là vào một đêm, anh đã theo dõi cậu ấy.”

“Anh theo dõi anh ấy?”

Jem cười gian xảo. “Đúng. Cậu ấy ra ngoài tuyên bố làm gì đó và anh đi theo. Nếu anh biết mình sẽ thấy cái gì, chắc hẳn anh đã đi một đôi giày bền hơn rồi. Cả đêm hôm đó cậu ấy lang thang khắp thành phố, từ nhà thờ thánh Paul tới chợ Spitalfields rồi đến đại lộ Whitechapel. Cậu ấy ra bờ sông và đi vòng quanh các bến tàu. Cậu ta không hề dừng lại nói chuyện với một ai. Anh có cảm giác mình đang đi theo một bóng ma vậy. Sáng hôm sau cậu ấy đã kể cho anh nghe một cuộc phiêu lưu không có thực, nhưng anh không hỏi gì. Nếu cậu ấy muốn nói dối anh, cậu ấy hẳn có lí do.”

“Anh ấy nói dối anh, nhưng anh vẫn tin anh ấy?”

“Đúng,” Jem nói. “Anh tin cậu ấy.”

“Nhưng...”

“Cậu ấy nói dối suốt. Cậu ấy luôn bịa một câu chuyện khiến cậu ấy như một kẻ vụt đi.”

“Vậy anh ấy đã kể cho anh nghe về bố mẹ mình chưa? Kể cả nói thật lẫn nói dối?”

“Có, nhưng chỉ một chút.” Jem nói sau khi ngừng một lúc lâu. “Anh biết bố cậu ấy rời khỏi thế giới Nephilim trước khi Will chào đời. Ông ấy yêu một cô gái người phàm, và khi hội đồng từ chối biến bà ấy thành Thợ Săn Bóng Tối, ông ấy rời Clave và chuyển tới ở cùng bà ta tại một vùng hẻo lánh của Wales, nơi họ nghĩ mình sẽ không bao giờ bị làm phiền nữa. Clave rất tức giận.”

“Mẹ Will là người phàm sao? Vậy anh ấy chỉ có một nửa dòng máu của Thợ Săn Bóng Tối?”

“Dòng máu Nephilim trội hơn,” Jem nói. “Vì thế có ba luật lệ dành cho những người rời Clave. Một, em không được phép liên hệ với bất cứ một tsbt nào em biết, kể cả người thân của em. Họ có thể liên lạc với em, nhưng em không được phép. Thứ hai, em không được xin Clave giúp, dù em lâm vào tình thế nguy hiểm tới mức nào. Và thứ ba...”

“Thứ ba là gì?”

“Kể cả khi em rời Clave,” Jem nói, “con cái của em vẫn thuộc về Clave.”

Cảm giác rùng mình chạy dọc Tessa. Jem vẫn nhìn dòng sông như thể anh thấy một Will trên mặt nước lấp lánh ánh trắng. “Sáu năm một lần,” anh nói, “tới khi con em tròn mười tám, một đại diện của Clave sẽ tới gia đình của em và hỏi con em có muốn rời gia đình và gia nhập giới Nephilim không.”

“Em không thể tưởng tượng có ai muốn nữa,” Tessa sợ hãi nói. “Ý em là sau đó anh sẽ không được nói chuyện với người nhà nữa, đúng không?”

Jem gật đầu.

“Và Will đồng ý sao? Anh ấy chấp nhận gia nhập đội ngũ tsbt bằng mọi giá sao?”

“Cậu ấy từ chối. Hai lần. Và rồi đến một ngày – khi ấy Will tầm mười hai hoặc hơn – có người gõ cửa Học Viện và Charlotte ra mở cửa. Hồi đó chắc chị ấy mười tám tuổi. Will đứng trước cửa. Chị ấy kể rằng người cậu ấy bám đầy bụi đường và lấm lem đất cát như thể đã ngủ trong các bụi rậm. Cậu ấy bảo, ‘Em là tsbt. Một trong các chị. Chị phải cho em vào. Em chẳng còn nơi nào để đi.’”

“Will nói ‘em chẳng còn nơi nào để đi’ á?”

Anh lưỡng lự. “Em phải là những điều anh biết đều nghe qua Charlotte. Will chưa từng nhắc một lời nào về chuyện đó với anh. Nhưng chị ấy bảo thế đấy.”

“Em không hiểu. Bố mẹ anh ấy... họ đã chết, đúng không? Nếu không họ đã đi tìm anh ấy rồi.”

“Họ có tìm,” Jem đều đều nói. “Charlotte bảo vài tuần sau khi Will tới, bố mẹ cậu ấy cũng xuất hiện. Họ tới cửa Học Viện và gõ cửa gọi tên cậu ấy. Charlotte vào phòng hỏi Will có muốn gặp họ không. Cậu ấy đã chui xuống gầm giường và bịt tai lại. Kệ cho chị ấy có nói gì đi nữa, cậu ấy cũng nhất quyết không ra gặp họ. Anh nghĩ Charlotte cuối cùng cũng phải xuống và bảo họ đi, hoặc họ tự bỏ đi, anh cũng không chắc nữa...”

“Bảo họ đi. Nhưng con họ ở trong Học Viện. Họ có quyền...”

“Họ không có quyền.” Jem nhẹ nhàng, Tessa nói, nhưng có gì đó trong giọng anh khiến anh cách xa cô như thể cô và vầng mặt trăng kia vậy. “Will chọn gia nhập đội ngũ tsbt. Một khi chuyện đã định, họ không còn quyền gì với cậu ấy nữa. Giờ Clave có quyền và trách nhiệm đuổi họ đi.”

“Và anh chưa bao giờ hỏi anh ấy nguyên do ư?”

“Nếu cậu ấy muốn, cậu ấy sẽ nói,” Jem bảo. “Em hỏi vì sao cậu ấy rộng lượng với anh hơn những người khác. Có lẽ nguyên do là vì anh chưa bao giờ hỏi lý do cho những chuyện cậu ấy làm.” Anh cười tự giễu với cô. Không khí lạnh thổi bay sắc hồng trên đôi má anh và mắt anh rất sáng. Tay họ nắm lấy lan can rất gần nhau. Trong một giây phút ngắn ngủi và bối rối, Tessa đã nghĩ anh sẽ đặt tay lên tay cô, nhưng ánh mắt anh lướt qua cô và anh nhúu mày. “Hơi muộn để đi tản bộ rồi nhỉ?”

Nhìn theo, cô thấy một đôi nam nữ đang tới chỗ họ. Người đàn ông đội mũ nỉ của công nhân và áo khoác len đen; người phụ nữ đang nắm tay hắn, gương mặt* nghiêng về phía hắn. “Có lẽ họ cũng nghĩ giống chúng ta,” Tessa nói. Cô ngược nhìn vào mắt Jem. “Còn anh, anh tới Học Viện vì không còn nơi nào để đi sao? Sao anh không ở lại Thượng Hải?”

“Bố mẹ anh điều hành Học Viện ở đó,” Jem nói, “nhưng họ bị quỷ giết hại. Hắn – nó – được gọi là Diêm La.” Giọng anh rất bình thản. “Sau khi họ chết, mọi người nghĩ nơi an toàn nhất dành cho anh là ở ngoại quốc, để phòng con quỷ hay bè lũ của nó tìm giết anh.”

“Nhưng sao lại tới nước Anh?”

“Bố anh là người Anh. Anh nói tiếng Anh. Nơi này có vẻ hợp lí.” Giọng Jem vẫn bình thản như mọi khi, nhưng Tessa cảm thấy anh đang giấu cô gì đó. “Anh nghĩ anh sẽ cảm thấy thân thuộc với nơi này hơn Idris, nơi bố mẹ anh chưa từng đặt chân đến.”

Đối diện với họ, cặp đôi đang tản bộ đã dừng lại ở lan can cầu; người đàn ông dường như đang chỉ trỏ các nét đặc biệt của cây cầu đường sắt, người phụ nữ gật gù nghe hắn nói. “Và anh thật sự cảm thấy nó còn hơn cả thân thuộc chứ?”

“Không hẳn,” Jem nói. “Điều đầu tiên khi anh đặt chân tới đây là bố anh chưa bao giờ nghĩ mình là người Anh, không phải theo cách những quý ông nước này sẽ nghĩ. Những người Anh thật sự phải là người Anh trước rồi mới là quý ông. Công việc của họ - là bác sĩ, thẩm phán, hay chủ đất – đứng thứ ba. Đối với tsbt lại khác. Bọn anh chỉ là Nephilim, bọn anh phải quan tâm tới điều đó trước khi nghĩ mình được sinh ra và lớn lên ở đất nước nào. Còn về điều thứ ba, không có điều thứ ba. Bọn anh chỉ là tsbt mà thôi. Khi những Nephilim khác nhìn anh, họ chỉ thấy một tsbt. Họ không hề thấy một cậu con trai không hoàn toàn khác lạ nhưng cũng không hẳn giống họ như người phàm.”

“Nửa này nửa nọ,” Tessa nói. “Giống như em. Nhưng anh biết mình là người.”

Biểu cảm của Jem mềm lại. “Giống nhau cả thôi.”

Tessa cảm thấy hốc mắt cay cay. Cô ngược lên nhìn mặt trăng đang lúi ra sau đám mây, và hơi lấp ló. “Có lẽ chúng ta nên về thôi. Những người khác chắc đang lo lắng lắm.”

Jem chìa tay ra... và dừng lại. Cặp đôi Jem để ý lúc trước đột nhiên đứng chặn đường họ. Dù họ hẳn phải di chuyển rất lẹ làng để tới bên cầu này nhanh tới vậy, giờ họ đứng yên tới kỳ lạ, tay đan chặt vào nhau. Gương mặt người phụ nữ ẩn dưới cái mũ rộng vành đơn điệu, gương mặt người đàn ông khuất dưới vành mũ.

Jem nắm chặt tay Tessa, nhưng giọng anh vẫn đều đều. “Xin chào. Chúng tôi có thể giúp gì có* hai vị không?”

Cả hai đều không nói, nhưng họ bước tới gần một bước, cái váy của người phụ nữ kêu sột soạt trong gió. Tessa nhìn quanh nhưng trên cầu chẳng còn ai khác và cũng chẳng ai lai vãng tới hai bên bờ sông. Luân Đôn vắng vẻ đến kì dị dưới vầng trăng mờ ảo.

“Xin lỗi,” Jem nói, “tôi sẽ rất vui nếu hai vị để tôi và người bạn này đi qua.” Anh bước lên một bước và Tessa đi theo. Họ đã rất gần với cặp đôi im lặng kia thì vầng trăng ló ra khỏi đám mây, tỏa ánh sáng bạc xuống cây cầu và chiếu sáng gương mặt người đàn ông. Tessa nhận ra hần ngay.

Mái tóc rối, cái mũi to bè từng bị gãy cùng cái cằm sứt sẹo và đáng chú ý nhất là đôi mắt lồi giống y hệt người phụ nữ đứng bên cạnh. Ánh nhìn đờ đẫn của ả dán vào Tessa cực kỳ giống Miranda.

Nhưng cô ta đã chết. Will đã giết cô ta. Tôi đã thấy xác cô ta. Tessa thì thầm, “Đó là người xà ích. Hần làm công cho Chị Em Hắc Ám.”

Người xà ích cười khúc khích. “Làm công,” hần nói, “cho Ông Chủ. Vì Chị Em Hắc Ám phục vụ ngài nên tôi phục vụ họ. Giờ tôi chỉ phục vụ ngài ấy mà thôi.”

Giọng người xà ích khác với trong trí nhớ của Tessa – ít ngọng nghịu và mượt mà hơn. Bên cạnh Tessa, Jem cũng đã đứng yên như gỗ. “Mi là ai?” anh hỏi. “Sao các người đi theo chúng tôi?”

“Ông Chủ ra lệnh cho chúng tôi đi theo các người,” gã xà ích đáp. “Mi là Nephilim. Mi đã phá nhà của ngài và giết Những Đứa Con của Màn Đêm. Chúng tôi đến để đưa lời tuyên chiến. Và chúng tôi đến vì cô gái kia.” Hần nhìn sang Tessa. “Cô ấy là tài sản của Ông Chủ và ngài sẽ có cô ấy.”

“Ông Chủ,” Jem nói và ánh mắt bạc hơn dưới ánh trăng. “là de Quincey?”

“Mi gọi ngài bằng tên gì không quan trọng. Ngài là Ông Chủ. Ngài bảo chúng tôi truyền tin. Tin đó là chiến tranh.”

Một bên tay Jem nắm chặt cây gậy. “Mi phục vụ de Quincey nhưng lại không phải ma cà rồng. Mi là gì?”

Người phụ nữ đứng bên cạnh gã xà ích thở dài nghe kì lạ, giống như tiếng tàu hỏa rít. “Cẩn thận đấy, Nephilim. Vì mi đã giết kẻ khác, rồi đến lượt mi bị giết thôi. Thiên thần không thể bảo vệ mi trước những tạo vật không phải của Chúa hay của Quỷ.”

Tessa quay sang Jem, nhưng anh đã hành động. Tay anh giơ cao rồi một ánh chớp lóe lên. Con dao sáng lấp lánh và sắc ghê rợn thò ra từ cuối gậy. Với một chuyển động đẹp mắt, Jem chém một nhát dao lên ngực gã xà ích. Hấn loạn choạng lùi lại và rú lên kinh ngạc.

Gã xà ích hít một hơi. Một vết chém thương hở chạy ngang áo gã, và bên dưới đó không có da thịt hay máu. Ở đó chỉ có lớp vỏ kim loại sáng choang nay bị rạch nát bởi lưỡi dao của Jem.

Jem rút dao lại, thở ra một hơi vừa hài lòng vừa nhẹ nhõm, “Anh biết mà...”

Gã xà ích gầm ghè. Gã nhét tay vào áo khoác và rút ra một con dao răng cưa, loại những tay đồ tể vẫn dùng để cưa xương, còn người phụ nữ ngay lập tức lao tới chỗ Tessa, bàn tay không đeo găng xò rộng. Chúng di chuyển giật cục – nhưng nhanh hơn mức Tessa tưởng nhiều. Cô bạn đồng hành của gã xà ích tiến tới với gương mặt vô cảm, miệng hơi hé mở. Có gì mang ánh kim loại lóe lên trong đó – sắt, hoặc đồng. Vậy là ả không có cổ họng hay dạ dày. Miệng ả được bịt lại bằng một miếng kim loại đăng sau răng.

Tessa lùi lại tới khi lưng chạm phải lan can. Cô tìm Jem, những gã xà ích lại lao tới anh thêm lần nữa. Jem dùng dao đẩy lùi hẳn, nhưng nó chỉ làm chậm bước tiến của gã. Chiếc áo khoác và áo sơ mi của gã xà ích bị xé rách tứ tung, cho thấy cái khung kim loại bên dưới.

Ả đàn bà vỗ lấy Tessa, nhưng cô đã tránh kịp. Ả đổ dúi dụi về trước và đập phải lan can. Ả dường như cũng không biết đau, hết như gã xà ích kia; ả lừ

lữ đứng thẳng và quay người tiếp tục đuổi Tessa. Nhưng cú va chạm có lẽ đã làm ảnh hưởng tới tay trái ả, vì nó nằm còng queo bên người ả. Tay phải ả vồ tới và nắm lấy cổ tay cô. Ả nắm rất chặt khiến Tessa hét lên khi những đoạn xương mảnh dẻ của cô nhói đau. Cô cào cào, bấu chặt lên bàn tay mềm mại đang bóp tay mình. Nó bong ra như vỏ trái cây và móng tay Tessa cào lên bề mặt kim loại bên dưới đó với lực khiến cô ghê răng.

Cô cố rút tay lại, nhưng chỉ tổ kéo ả kia theo; những tiếng lách kích vang lên trong cổ ả nghe giống tiếng côn trùng kêu đến là khó chịu, và cùng lúc đó, mắt ả chuyển thành một sắc đen tuyền. Tessa co chân định đá...

Và tiếng kim loại va vào nhau chát chúa; con dao của Jem chém ngọt xuống khớp khuỷu tay của ả đàn bà. Tessa được thả ra và loạng choạng ngã xuống, bàn tay kia rời khỏi cổ tay và rơi xuống chân cô; ả kia quay phắt lại lao về phía Jem. Tiếng lách kích vẫn vang lên đều đặn. Anh tiến tới, đâm mạnh đầu tròn của cây gậy vào người ả, khiến ả lùi lại một bước rồi bước nữa và bước nữa, tới khi ả va mạnh vào hàng lan can bảo hộ đến mất thăng bằng. Ả hét lên một tiếng rồi lộn nhào xuống dòng nước bên dưới; Tessa chạy tới vừa kịp lúc thấy ả chìm xuống. Nước không hề sủi tăm.

Tessa quay phắt lại. Jem đang nắm chặt cây gậy và thở dốc. Máu chảy xuống dọc bên mặt bị thương của anh, nhưng ngoài ra anh có vẻ vẫn ổn. Anh hờ hững cầm vũ khí ở một bên tay trong khi nhìn cái bóng gù đen đúa dưới chân. Hẳn đang bò từng khúc và những mảnh da kim loại lộ ra dưới những thớ vải rách thành từng mảnh. Khi Tessa tới gần hơn, cô thấy đó là cơ thể của gã xà ích giờ đang rít lên và giật lên từng hồi. Đầu hẳn bị chém bay, và một chất lỏng nhờn đen chảy ra từ cần cổ, nhuộm đen một khoảng cầu.

Jem đưa tay vuốt ngược mái tóc mướt mồ hôi, quệt vết máu dài theo bên má. Tay anh đang run. Tessa ngại ngần chạm vào tay anh. “Anh ổn chứ?”

Anh hé cười. “Anh phải hỏi em mới đúng.” Anh hơi run rẩy. “Đám người máy này làm anh lo ngại. Chúng...” Anh ngừng lại và nhìn ra sau cô.

Ở phía nam cây cầu, di chuyển theo kiểu giật cục về phía họ là ít nhất nửa tá người máy khác. Dù chúng cử động giật cục, nhưng chúng tiến tới rất nhanh, gần như đang lướt. Chúng đã đi được một phần ba cây cầu rồi.

Với một tiếng cách rất ngọt, lưỡi dao biến mất trong cây gậy của Jem. Anh nắm tay Tessa, giọng hơi hụt đi. “Chạy thôi.”

Họ chạy. Tessa nắm chặt lấy tay anh, chỉ kinh hãi liếc ra sau đúng một lần. Đám tạo vật kia đã tới giữa cầu. Tessa thấy tất cả đều là nam, đều mặc áo khoác len đen và mũ lệch hết như gã xà ích. Gương mặt chúng sáng lên dưới ánh trăng.

Jem và Tessa đã tới những bậc thang cuối cùng và Jem vẫn nắm chặt tay Tessa khi họ vội vã chạy xuống. Đôi giày của cô trượt đi trên nền đá trơn trượt, anh đỡ cô và cây gậy vô tình gõ lên lưng cô; cô thấy ngực anh phập phồng như thể anh đang thở dốc. Nhưng anh không thể hụt hơi, đúng không? Anh là Thợ Săn Bóng Tối. Codex nói họ có thể chạy hàng dặm. Jem đẩy cô ra và cô thấy mặt anh đang cau lại đau đớn. Cô muốn hỏi anh có bị thương không, nhưng không còn thì giờ. Họ có thể nghe tiếng bước chân lạch cạch trên đoạn cầu thang phía trên. Không nói một lời, Jem lại nắm cổ tay cô và kéo cô chạy theo.

Họ vượt qua Embankment được chiếu sáng bởi những ngọn đèn hình cá heo, trước khi Jem rẽ vào một con hẻm hẹp giữa hai tòa nhà. Con hẻm hơi dốc lên và dẫn theo hướng rời khỏi sông. Không khí giữa các tòa nhà ngột ngạt và oi nồng, những phiến đá cuội trơn rác rưởi. Những đồ giắt bay phần phật trên các ô cửa sổ hệt như những bóng ma. Chân Tessa đang gào thét trong đôi giày kiểu cách, trái tim cô đập dồn dập và không thể chậm lại. Cô có thể nghe thấy tiếng những tạo vật kia ở sau, nghe tiếng lách kích khi chúng càng lúc càng gần.

Hẻm dẫn ra một con đường rộng, và trước mặt họ đã là khuôn viên của Học Viện. Họ lao qua cổng, Jem thả tay cô trong lúc quay lại và đóng cổng. Những tạo vật tới vừa lúc thanh chắn được gạt xuống, chúng đâm sầm vào cửa tựa như những đồ chơi vụn dây cốt không thể tự dừng lại.

Tessa lùi ra sau vài bước và trở mắt nhìn. Đám người máy đang ghì lên cửa, thò tay qua hàng song sắt. Cô hoảng hốt nhìn quanh. Jem trắng bệch như giấy, một tay chống càn hông đứng cạnh cô. Cô với lấy tay anh nhưng anh lùi xa hẳn ra. “Tessa.” Giọng anh không đều. “Vào Học Viện. Em phải vào trong.”

“Anh bị thương sao? Jem, anh bị thương à?”

“Không,” giọng anh rất khó nghe.

Tiếng lanh canh khiến Tessa phải ngược lên. Một người máy đã cho tay qua cổng và kéo dây xích đang khóa hai cánh cổng lại. Khi cô đỡ dẫn kinh hãi nhìn, cô thấy hẳn kéo những mắt xích mạnh tới độ da bong ra, để lộ những ngón tay kim loại bên dưới. Đôi tay đó rõ ràng mang sức mạnh vô song. Kim loại oằn đi dưới lực kéo của hẳn; chỉ còn vài phút nữa sợi xích sẽ đứt rời.

Tessa nắm tay Jem. Da anh nóng giãy; cô có thể cảm thấy qua lớp vải áo anh. “Đi thôi.”

Anh rên lên một tiếng rồi mặc cô kéo mình lên cửa trước nhà thờ; anh loạng choạng và dựa toàn bộ vào cô, hơi thở lúc có lúc không. Họ lao lên những bậc thang, Jem đã trượt khỏi vòng tay cô ngay khi họ sắp lên được bậc thềm. Anh khụy xuống, ho sù sụ và toàn thân co rút.

Cánh cổng bật mở. Đám người máy ào vào, dẫn đầu là gã giật xích, với đôi bàn tay bị tuột da sáng lên dưới ánh trăng.

Nhớ lại điều Will nói, rằng một người phải có dòng máu Thợ Săn Bóng Tối mới mở được cửa, Tessa đưa tay lên giật dây chuông nhưng không nghe thấy gì. Tuyệt vọng, cô quay phắt lại chỗ Jem, hiện vẫn đang co người trên nền đất. “Jem! Jem, làm ơn, anh phải mở cửa...”

Anh ngẩng đầu. Đôi mắt anh mở, nhưng không có chút màu sắc gì trong đó. Chúng trắng như đá cẩm thạch. Cô có thể thấy ánh trắng phản chiếu trong đó.

“Jem!”

Anh cố đứng dậy, nhưng đầu gối khụy xuống; anh ngã nhào xuống đất, máu chảy xuống từ khóe miệng. Cây gậy lăn khỏi tay anh, tới gần chân Tessa.

Những sinh vật kia đã tới chân cầu thang; chúng bắt đầu ủa lên từng chút một, với gãi rách da tay đi đầu. Tessa lao vào cửa Học Viện, dấn mạnh lên tấm gỗ sồi. Cô có thể nghe tiếng rung động của những cú dấn vọng ở bên kia cánh cửa và tuyệt vọng. Học Viện quá lớn, và không còn thời gian.

Cuối cùng cô từ bỏ. Cô quay lại, hốt hoảng khi thấy gãi cầm đầu đã tiến tới Jem; hấn cúi xuống, đặt đôi bàn tay kim loại lên ngực anh.

Cô hét lên một tiếng, cầm cây gậy của Jem và khua loạn. “Tránh xa anh ấy ra!”

Tạo vật kia đứng thẳng dậy, và lần đầu tiên, cô thấy rõ mặt hấn. Gương mặt phẳng dẹt, gần như không có đường nét, ngoại trừ ba hố lõm tượng trưng cho mắt và miệng, và hấn không có mũi. Hấn giơ bàn tay sứt da; chúng nhuộm đỏ máu Jem. Jem đang nằm im, áo rách rưới, máu ào ạt trào ra xung quanh. Khi Tessa kinh hãi nhìn, gãi người máy vẩy những ngón tay nhuộm máu với cô trông như một cái vẩy tay méo mó... sau đó quay lại và uốn éo đi xuống các bậc thang, giống như một con nhện. Hấn lao ra cổng và biến mất.

Tessa tiến về phía Jem, nhưng những con người máy đã chặn đường. Chúng mang khuôn mặt phẳng dẹt như con cào cào, là những chiến binh không mặt giống nhau y đúc, như thế kẻ chế tạo chúng không có đủ thời gian để hoàn thành chúng.

Tiếng lách cách vang lên khi một đôi bàn tay bằng kim loại nhào tới định tóm cô và cô hoảng hốt vụt gậy. Nó đập trúng đầu một người máy. Cô cảm thấy lực đập làm rung cánh tay cô, còn nó loạng choạng bước sang bên, nhưng chỉ trong chốc lát. Đầu nó ngoái lại với tốc độ nhanh không tưởng. Cô lại quật gậy, cây gậy đập mạnh vào vai nó; nó nhào tới, nhưng cánh tay kia đã nắm lấy và kéo cây gậy với lực khiến da tay cô nóng rát. Cô nhớ lại Miranda đã nắm tay cô mà kéo đau tới độ nào, khi người máy kia đã giật cái gậy khỏi cô và lên gối làm gãy đôi cây gậy kèm theo một âm thanh nghe đau tai. Tessa quay người định bỏ chạy, nhưng đôi tay bằng kim loại đã nắm lấy vai và kéo. Cô cố vùng thoát...

Và cánh cửa Học Viện bật mở. Ánh sáng ủa ra khiến cô chói mắt trong giây lát, và cô không thấy gì ngoài những bóng đen được viền ánh sáng đang ào ra từ trong nhà thờ. Có gì đó lướt qua má cô. Tiếng kim loại va vào nhau chan chat và rời tay của người máy kia thả lỏng còn cô nhào lên những bậc thang mà thở hổn hển.

Tessa ngược lên. Cít đứng phía trên cô, gương mặt cau lại và tái xanh, trên tay cầm một cái đĩa kim loại sắc lẹm. Một cái đĩa khác giống y hệt đang cắm vào ngực gã người máy vừa giữ vai cô. Nó vặn vẹo và quay vòng vòng như một thứ đồ chơi bị hỏng. Những tia lửa xanh tóe ra từ vết hở nơi cổ nó.

Xung quanh nó, những tạo vật còn lại đang quay tròn và ngã nhào khi các Thợ Săn Bóng Tối tấn công chúng, Henry rách một vạch dài trên ngực một người máy, khiến nó lúi vào bóng tối. Bên cạnh anh là Will, đang vung cái gì đó giống lưỡi hái hết lần này tới lần khác, chặt một sinh vật khác thành từng mảnh với lực mạnh tới độ làm bắn tóe lên những tia lửa xanh. Cít, vội vã bước xuống, nắm cái đĩa thứ hai; nó chém bay đầu một tạo vật kèm theo

một âm thanh ghê rợn. Nó ngã lăn xuống đất, đổ ra thêm nhiều tia lửa xanh và dầu đen.

Hai tạo vật còn lại, dường như đã nghĩ kĩ hơn về tình huống hiện tại, quay đầu và chạy ra cổng. Henry đuổi theo cùng Clt bám sát gót, nhưng Will hạ vũ khí, quay lại cầu thang. “Có chuyện gì vậy?” anh hét lên với Tessa. Cô nhìn mà đờ đẫn tới không nói lên lời. Giọng anh cao hơn, pha thêm chút hoảng hốt và giận dữ. “Em bị thương à? Jem đâu?”

“Em không sao,” cô thì thào. “Nhưng Jem, anh ấy gục rồi. Ở đó.” Cô chỉ về nơi Jem nằm co quắp trong bóng tối bên cạnh cửa.

Mặt Will không có chút cảm xúc, như thể tấm bảng đá đã bị xóa sạch vết phấn. Không thèm nhìn cô thêm lần nào, anh chạy lên thêm và ngồi xuống cạnh Jem, thì thào nói gì đó. Khi không nghe tiếng Jem đáp, Will ngẩng đầu hét gọi Thomas tới giúp, nhưng vì quá đờ đẫn nên Tessa không nghe ra. Có lẽ anh đang hét với cô. Có lẽ anh nghĩ tất cả đều là lỗi của cô chăng? Nếu cô không lên cơn bức bối, nếu cô không chạy đi và khiến Jem đuổi theo...

Một bóng đen xuất hiện ở ngưỡng cửa. Đó là Thomas, mái tóc rối bù và gương mặt nghiêm trọng, không nói một lời nào đã quỳ xuống cạnh Will. Họ cùng nhau xốc Jem dậy. Họ vội vã đi vào mà không nói thêm lời nào.

Choáng váng, Tessa nhìn qua khoảng sân. Có gì đó khác lạ. Tất cả bỗng chìm vào im lặng sao* màn não động lúc rồi. Đám người máy bị phá hủy nằm ngổn ngang trên sân trơn vết dầu, cổng mở và ánh trăng cũng tỏa xuống hết như lúc trên cầu, khi Jem nói rằng cô là con người.

Chương 15: Bùn lạ

Lạy Chúa, tình yêu như hoa cũng như lửa

Cuộc đời như việc đặt tên

Cái chết chẳng đáng gì hơn dục vọng

Những thứ đó không giống mà lại là chính nhau!

— Algermon Charles Swinburne, *Lầu Veneris*

“Cô Tessa.” Đó là giọng Sophie. Tessa ngoái lại thấy cô ấy đang đứng tại ngưỡng cửa với ngọn đèn đang đưa trên tay. “Cô ổn chứ?”

Tessa cực kì mừng rỡ khi thấy cô gái kia. Cô rất cô đơn. “Tôi không sao. Nhưng Henry đã đuổi theo chúng, còn Charlotte...”

“Họ sẽ ổn thôi.” Sophie đặt tay lên khuỷu tay Tessa. “Nào, chúng ta vào trong thôi cô. Cô chảy máu kia.”

“Vậy sao?” Bối rối, Tessa chạm tay lên trán; chúng dính máu đỏ sẫm. “Chắc tôi ngã đập đầu vào bậc thềm ấy mà. Tôi chẳng cảm nhận thấy gì hết.”

“Cô bị choáng đó,” Sophie bình tĩnh nói, và Tessa bỗng nghĩ Sophie đã phải làm công việc băng bó những vết thương, lau sạch máu bao nhiêu lần trong thời gian làm công ở đây rồi. “Đi nào, và tôi sẽ băng đầu cho cô.”

Tessa gật. Ngoái nhìn lần cuối về vụ tàn phá trên sân, cô để Sophie dẫn mình trở lại Học Viện. Những chuyện xảy ra sau đó cô chẳng nhớ mấy. Sau

khi Sophie đưa cô lên tầng và ngồi vào chiếc ghế tựa ở phòng khách, cô ấy đi ra và trở lại sau một lát với Agatha. Bà ấn một cái cốc âm ẩm vào tay Tessa.

Ngay khi ngửi thấy mùi cô đã biết đó là gì - rượu brandy pha nước. Cô nghĩ tới Nate và ngần ngại, nhưng sau khi đã uống vài ngụm, mọi thứ bắt đầu tập trung hơn. Charlotte và Henry trở lại, mang theo cái mùi của kim loại và giao đấu. Charlotte mím môi, bỏ vũ khí xuống bàn và gọi Will. Anh không đáp, nhưng Thomas trả lời và vội vàng đi theo hành lang, áo khoác dính vết máu, và nói với chị rằng Will đang ở cùng Jem, và Jem sẽ ổn thôi.

“Nó làm bị thương anh ấy, và mất chút máu,” Thomas nói và vuốt mái tóc nâu rối bù. Anh nhìn Sophie trong khi nói. “Nhưng cậu Will đã vẽ iratze cho anh ấy...”

“Còn thuốc?” Sophie vội hỏi. “Cậu ấy có thuốc rồi chứ?”

Thomas gật đầu và đôi vai đang đỡ lại của Sophie thả lỏng đôi chút. Ánh nhìn của Charlotte cũng dịu đi. “Cảm ơn Thomas,” chị nói. “Cậu có thể giúp tôi xem Will còn cần gì nữa không nhé?”

Thomas gật đầu và đi ra hành lang sau khi ngoái nhìn Sophie lần cuối. Cô ấy có vẻ không để ý. Charlotte ngồi xuống cái trường kỉ đối diện Tessa. “Tessa, em kể chuyện xảy ra được không?”

Tessa cầm chặt cái cốc, những ngón tay lạnh không hề nhận được chút hơi ấm nào và rùng mình. “Chị có bắt được đám người máy chạy thoát chứ? Cái... chúng là gì cũng kệ. Những con quái vật bằng kim loại chẳng?”

Charlotte buồn bã lắc đầu. “Bọn chị đuổi theo chúng ra đường, nhưng chúng biến mất ở cầu Hungerford. Henry nghĩ vụ này có dính dáng tới phép thuật.”

“Hoặc một đường hầm bí mật,” Henry nói. “Anh cũng nhắc đến một đường hầm bí mật đó, bà xã.” Anh nhìn Tessa. Gương mặt thân thiện của anh dính vết máu và dầu, áo gi-lê sáng màu bị rách tơi tả. Anh trông giống một cậu nam sinh bị thương. “Gray, em có thấy chúng đi ra từ một đường hầm không?”

“Không,” Tessa thì thào. Sau đó, cô hắng giọng, uống thêm một ngụm đồ uống Agatha đã đưa và đặt cốc xuống trước khi thuật lại toàn bộ: cây cầu, gã xà ích, cuộc rượt đuổi, lời tạo vật đó nói, cách chúng ào ào vào cổng Học Viện. Charlotte lắng nghe với gương mặt trắng bệch cứng đờ, ngay cả Henry cũng lộ vẻ ủ ê. Sophie, ngồi im trên ghế, cũng lắng nghe với vẻ căng thẳng như của một cô nữ sinh.

“Chúng nói đây là lời tuyên chiến,” Tessa kết thúc. “Rằng chúng sẽ tới trả thù chúng ta - chắc là trả thù anh chị - vì chuyện với de Quincey.”

“Và tạo vật đó nhắc đến hãn bằng biệt danh Ông Chủ?” Charlotte hỏi.

Tessa mím môi để không run. “Vâng. Hãn nói Ông Chủ muốn em và rằng hãn được cử đến để đưa em về. Charlotte, đây là lỗi của em. Nếu không phải vì em thì tối nay, de Quincey đã không cử những tạo vật đó tới, và Jem...” Cô nhìn xuống tay. “Có lẽ anh chị nên để cho hãn bắt được em.”

Charlotte đang lắc đầu. “Tessa, tối qua em nghe de Quincey nói gì rồi đấy. Hãn ghét Thợ Săn Bóng Tối. Hãn vẫn tấn công Clave dù không có em. Và nếu anh chị giao em cho hãn, anh chị sẽ đặt một vũ khí lợi hại vào tay hãn.” Chị nhìn Henry. “Nhưng em không hiểu sao hãn lại đợi lâu vậy. Sao hãn không tới tìm Tessa khi cô ấy ra ngoài cùng Jessie? Không như quý, người máy có thể đi lại cả ngày lẫn đêm.”

“Có thể,” Henry nói, “nhưng hãn chưa muốn đánh động dân thường. Chúng chưa giống người phạm lỗi nên chưa thể đi lại mà không bị xì xào bàn tán.” Anh ấy rút cái bánh răng sáng choang từ trong túi ra và giơ lên. “Anh

đã xem xét đám người máy dưới sân. Những con de Quincey cử tới để đuổi theo Tessa trên cầu không giống con trong tầng hầm. Chúng tinh tế hơn, làm bằng kim loại cứng hơn và khớp cử động linh hoạt hơn. Có kẻ đang làm việc với những mẫu thiết kế trên bản vẽ Will tìm thấy và cải tiến nó. Những sinh vật này giờ đã nhanh nhẹn hơn và nguy hiểm hơn.”

Nhưng cải tiến là sao? “Đó là một câu thần chú,” Tessa vội nói. “Trên bản vẽ. Magnus đã dịch nó...”

“Thần chú trói buộc để giữ năng lượng quý trong người máy.” Charlotte nhìn Henry. “Vây de Quincey có...?”

“Thành công không ấy hả?” Henry lắc đầu. “Không. Những sinh vật này chỉ đơn giản là được lập trình, giống như hộp nhạc vậy. Nhưng chúng không có sinh khí. Chúng không có trí tuệ hay ý muốn. Và chúng không có hơi hướm của quý.”

Charlotte thở ra nhẹ nhõm. “Chúng ta phải tìm ra de Quincey trước khi hắn đạt được mục đích. Những sinh vật kia đã khó giết lắm rồi. Có Thiên Thần mới biết được hắn sẽ tạo ra bao nhiêu con như vậy, hay chúng sẽ khó giết thế nào nếu có thêm sự ranh ma của quý.”

“Một đội quân không sinh ra từ thiên đường hay địa ngục,” Tessa nói nhỏ.

“Chính xác,” Henry nói. “Chúng ta phải tìm ra hoặc ngăn chặn de Quincey. Và trong lúc đó, Tessa, em hãy ở trong Học Viện. Không phải anh chị muốn giam lỏng em ở đây, nhưng như vậy sẽ an toàn cho em hơn.”

“Nhưng trong bao lâu...?” Tessa mở lời... rồi ngừng lại khi thái độ của Sophie thay đổi. Cô ấy đang nhìn gì đó sau vai Tessa, đôi mắt màu xanh lục nhạt đột nhiên mở lớn. Tessa nhìn theo.

Đó là Will. Anh đứng ở ngưỡng cửa phòng khách. Có một vệt máu chạy ngang chiếc áo trắng; nó trông như màu vẽ vậy. Mặt anh cứng đờ như đeo

mặt nạ, ánh nhìn dán vào Tessa. Khi ánh mắt họ giao nhau, cô có cảm giác như tim sắp nhảy lên cổ họng.

“Cậu ấy muốn nói chuyện với em,” Will bảo.

Mọi người im lặng nhìn anh. Có gì đó khiến mọi người không dám nói khi thấy sự căng thẳng trong ánh nhìn và tư thế đứng im lìm của anh. Sophie đặt tay lên cổ mà những ngón tay run run.

“Will,” cuối cùng Charlotte nói. “Ý em là Jem à? Em ấy ổn chứ?”

“Cậu ấy đã tỉnh và nói chuyện,” Will nói. Anh thoáng nhìn qua Sophie, người đang cúi mặt như muốn giấu biểu cảm. “Giờ cậu ấy muốn nói chuyện với Tessa.”

“Nhưng...” Tessa nhìn Charlotte đang có vẻ bối rối. “Anh ấy ổn chứ?”

Biểu cảm của Will không thay đổi. “Cậu ấy muốn nói chuyện với em,” anh ấy nói rất rõ ràng từng từ từng chữ. “Vậy em sẽ đứng dậy, đi với anh và nói chuyện với cậu ấy. Em hiểu chứ?”

“Will,” Charlotte nạt nhưng Tessa đã đứng dậy và vượt thẳng những nếp nhăn trên váy, Charlotte có vẻ lo lắng nhưng không nói gì.

Will im lặng kỳ lạ khi họ đi xuống hành lang, những chân đèn phù thủy tỏa bóng lên những bức tường xa xa, tạo thành những hình thù khăng khiu. Những vết dầu đen kịt cùng máu loang trên cái áo trắng và má anh; tóc anh rối bù, răng nghiến chặt. Cô tự hỏi liệu anh có ngủ tý nào kể từ lúc hoàng hôn, khi cô bỏ anh lại gác mái không. Cô muốn hỏi, nhưng mọi thứ về anh - dáng vẻ, sự im lặng, đôi vai - đều nói rằng anh không muốn nghe một câu hỏi nào.

Anh mở cửa phòng Jem và giục cô đi vào trước. Ánh sáng duy nhất trong căn phòng tới từ ô cửa sổ và dãy đèn phù thủy ở cạnh giường. Jem nằm

ngiên người trên chiếc giường cao cao. Anh trắng hệt như cái áo ngủ, mí mắt nhắm nghiền mang màu trắng xanh. Cái gậy đầu ngọc bích dựng bên giường. Không hiểu sao nó đã được gắn lại và trông giống hệt như cũ.

Jem quay mặt khi nghe tiếng cửa mở nhưng không mở mắt. “Will à?”

Will nói khiến Tessa ngạc nhiên. Anh ép mình cười rồi nói bằng giọng vui vẻ. “Tôi mang cô ấy tới đúng như bồ yêu cầu đây nhá.”

Jem mở mắt; Tessa mừng vì thấy chúng đã trở về màu sắc bình thường. Nhưng gương mặt trắng bệch của anh vẫn hốc hác.

“Tessa,” anh nói. “Anh rất xin lỗi.”

Tessa nhìn Will - không chắc để xin phép hoặc hướng dẫn, nhưng anh chỉ nhìn thẳng. Rõ ràng anh chẳng định giúp. Cô không nhìn anh thêm lần nào nữa mà đi thẳng và ngồi xuống cái ghế bên giường Jem. “Jem,” cô khẽ nói, “anh không phải xin lỗi đâu. Em mới là người phải xin lỗi. Anh chẳng làm gì sai hết. Em là mục tiêu của lũ người máy kia, chứ không phải anh.” Cô nhẹ nhàng vỗ ga giường. Thật ra cô muốn chạm vào tay anh nhưng không dám. “Nếu không phải vì em, anh sẽ không bị thương.”

“Bị thương.” Jem nhắc lại kèm theo một tiếng thở dài chán nản. “Anh không bị thương.”

“James.” Will đe.

“Cô ấy cần được biết, William ạ. Nếu không cô ấy sẽ nghĩ toàn bộ là lỗi của cô ấy.”

“Bồ bị ốm,” Will nói mà không nhìn Tessa. “Đó chẳng phải lỗi của ai hết.” Anh dừng lại. “Tôi chỉ nghĩ bồ nên cẩn thận thôi. Bồ vẫn chưa khỏe hẳn. Nói nhiều làm bồ mất sức.”

“Còn nhiều thứ quan trọng hơn là cẩn thận,” Jem cố ngồi dậy, các gân cổ nổi rõ khi anh kéo người lên tựa lưng vào gối. Khi anh nói tiếp, anh có vẻ hơi hụt hơi. “Will, nếu bồ không thích, bồ không phải lên tiếng.”

Tessa nghe tiếng cửa mở và khẽ đóng lại phía sau. Không cần nhìn cô cũng biết Will đã đi rồi.

Jem thở dài. “Cậu ấy cứng đầu lắm.”

“Anh ấy đúng,” Tessa nói. “Ít nhất, anh ấy đúng về chuyện anh không cần nói với em những điều anh không muốn. Em biết những chuyện rồi không phải lỗi của anh.”

“Chuyện này không liên quan tới lỗi lầm,” Jem nói. “Anh chỉ nghĩ em có quyền được biết sự thật. Giấu giếm hiểm khi được việc.” Anh nhìn cửa một lát, như thể những lời đó có chút liên quan tới chuyện Will vắng mặt. Sau đó anh lại thở dài và vuốt tóc. “Em biết rằng,” anh nói, “gần như cả cuộc đời anh đã sống ở Thượng Hải cùng bố mẹ chứ? Rằng anh được nuôi lớn ở Học Viện nơi đó?”

“Vâng,” Tessa nói và tự hỏi liệu anh còn bị choáng không. “Anh đã nói trên cầu. Và anh bảo một con quỷ đã giết bố mẹ anh.”

“Diêm La,” Jem nói. Giọng anh ngập tràn thù hận. “Con quỷ đó căm ghét mẹ anh. Mẹ anh đã giết rất nhiều con cháu của hắn. Chúng làm tổ ở thị trấn nhỏ tên Lệ Giang, nơi chúng ăn thịt trẻ con tại đó. Mẹ anh đốt cháy cái tổ và trốn thoát trước khi con quỷ kịp tìm ra bà. Diêm La đã chờ cơ hội suốt nhiều năm ròng - Đại Quý sống bất tử mà - nhưng hắn không quên. Khi anh lên mười một, Diêm La tìm được một điểm yếu trong kết giới bảo vệ Học Viện và đi vào. Con quỷ giết lính gác và bắt gia đình anh làm tù nhân, buộc, gia đình anh vào những cái ghế trong căn phòng lớn trong nhà. Sau đó hắn bắt đầu trả thù.”

“Diêm La tra tấn anh trước mặt bố mẹ anh,” Jem tiếp tục, giọng trống rỗng. “Hết lần này tới lần khác, hắn tiêm độc quỷ vào người anh, khiến mọi mạch máu trong cơ thể anh đều cháy sém và đầu óc anh điên loạn. Suốt hai ngày trời, anh liên tục gặp ảo giác và mơ mộng. Anh thấy thế giới bị nhấn chìm trong biển máu và anh nghe thấy những tiếng gào thét của những con người đang hấp hối trong hàng ngàn triệu năm. Anh thấy Luân Đôn bốc cháy và những tạo vật bằng kim loại to lớn đi lại đây đó như những con nhện khổng lồ...” Anh nghẹn thở. Anh trắng bệch, cái áo ngủ dính vào ngực vì mồ hôi nhưng anh không để tâm tới vẻ lo lắng của Tessa. “Mỗi giờ anh lại tỉnh lại một lúc để nghe bố mẹ khóc gọi anh. Rồi đến ngày thứ hai, anh tỉnh dậy nhưng chỉ nghe thấy tiếng mẹ. Bố anh đã im lặng. Giọng mẹ anh khàn cả đi nhưng bà vẫn gọi tên anh. Không phải tên tiếng Anh mà là tên được đặt khi anh chào đời: Kiến. Tới giờ đôi lúc anh vẫn nghe thấy tiếng mẹ gọi tên anh.”

Tay anh nắm chặt lấy cái gối đến mức lớp vải như chực rách.

“Jem,” Tessa nói khẽ. “Anh có thể dừng lại. Giờ anh không cần phải nói tất cả với em đâu.”

“Em nhớ khi anh nói rằng Mortmain có lẽ đã kiếm tiền nhờ buôn thuốc phiện chứ?” anh hỏi. “Người Anh mang hàng tấn thuốc phiện tới Trung Quốc. Họ đã khiến cả đất nước của anh mắc nghiện. Ở Trung Quốc, bọn anh gọi đó là ‘bùn lạ’ hay ‘khói đen’. Thượng Hải, thành phố quê anh, được xây dựng nhờ thuốc phiện. Nếu không có thuốc phiện, thành phố sẽ không tồn tại. Thành phố đầy các động hút nơi những người đàn ông mắt trũng sâu bị chết đói vì họ chỉ muốn thuốc và thuốc. Họ sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để có nó. Ngày đó anh ghét những kẻ như thế. Anh không hiểu sao họ lại yếu ớt vậy.”

Anh hít một hơi sâu.

“Khi Enclave Thượng Hải bắt đầu lo lắng về sự im ắng của Học Viện và xông vào cứu gia đình anh, bố mẹ anh đều đã chết. Anh không nhớ chút gì. Anh gào thét và mê sảng. Họ đưa anh tới cho các Tu Huynh Câm, họ* đã chạy chữa cho anh hết sức có thể. Nhưng có một điều họ không chạy chữa được. Anh bị nghiện thứ bột con quỷ đó dùng để đầu độc anh. Cơ thể anh phụ thuộc vào nó hết như người nghiện phụ thuộc vào thuốc phiện. Họ cố cai cho anh, nhưng không có nó anh đau đớn khủng khiếp. Kể cả khi họ có thể khiến anh không đau đớn gì nữa nhờ các thần chú của pháp sư, thiếu thuốc vẫn khiến anh cận kề cái chết. Sau nhiều tuần thử nghiệm, họ quyết định rằng họ đã bó tay; anh không thể sống thiếu thuốc. Bản thân thuốc phiện là một cái chết từ từ, nhưng thế còn hơn là chết nhanh chóng.”

“Nhiều tuần thử nghiệm ư?” Tessa nhắc lại. “Khi anh mới mười một tuổi? Thật độc ác.”

“Thương cho roi cho vọt mà em,” Jem nói và nhìn qua cô. “Bên cạnh em, trên táp đầu giường có một cái hộp. Em đưa cho anh nhé?”

Tessa nhắc cái hộp. Nó bằng bạc và có khắc hình một người phụ nữ thanh thoát mặc áo choàng trắng, đi chân trần đang đổ nước từ cái bình vào dòng suối. “Ai vậy anh?” cô hỏi và đưa cái hộp cho anh.”*

“Quan m Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Họ nói rằng bà có thể nghe thấy mọi lời cầu nguyện và tiếng khóc của những người đau khổ và bà sẽ làm những gì có thể để cứu rỗi. Anh nghĩ có lẽ nếu anh giữ nguyên nhân gây ra cái đau của anh với hình bà trên đó, anh sẽ bớt đau đớn hơn.” Anh mở nắp hộp và cái lẫy bật ra. Bên trong là một lớp dày mà lúc đầu Tessa tưởng là tro, nhưng màu quá sáng. Nó là một lớp bụi bạc dày cùng màu với màu mắt Jem.

“Thuốc đó,” anh nói. “Bọn anh mua nó từ một pháp sư ở Limehouse. Mỗi ngày anh dùng một chút. Đó là lí do trông anh quá... quá trắng; nó khiến màu mắt và màu tóc của anh biến mất, kể cả màu da. Anh tự hỏi liệu bố mẹ

anh còn nhận ra anh nữa không...” giọng anh lạc đi. “Nếu anh phải chiến đấu, anh sẽ dùng nhiều hơn. Dùng ít sẽ khiến anh yếu đi. Hôm nay anh không dùng chút nào trước khi chúng ta ra ngoài cầu. Chính vì thế mà anh ngã quỵ, chứ không phải vì những người máy đó. Vì thuốc. Khi không dùng nó, toàn bộ việc chiến đấu, cuộc chạy trốn là quá sức với anh. Cơ thể anh bắt đầu suy sụp và anh gục.” Anh đóng sập hộp lại và đưa cho Tessa. “Đây. Cất nó về chỗ cũ đi.”

“Anh không cần sao?”

“Không. Anh dùng rồi.”

“Anh nói thuốc sẽ khiến anh chết từ từ,” Tessa nói. “Vậy ý anh là thuốc đang giết chết anh.?”

Jem gạt khiến những lọn tóc bạc đổ xuống trán.

Tessa thấy tim đau nhói. “Và khi anh chiến đấu, anh dùng nhiều hơn? Vậy, sao anh không ngừng chiến đấu? Will và những người khác...”

“Sẽ hiểu,” Jem nói hộ. “Anh biết. Nhưng sống không đơn giản chỉ là tồn tại. Anh là Thợ Săn Bóng Tối. Đó là bản chất, chứ không phải công việc của anh. Anh không thể sống thiếu nó.”

“Ý anh là anh không muốn.”

Will, Tessa nghĩ, sẽ giận nếu cô nói câu rồi với anh, nhưng Jem chỉ chăm chú nhìn cô. “Ý anh là anh không muốn. Anh đã tìm thuốc giải một thời gian dài, nhưng rồi anh bỏ cuộc và bảo những người khác cũng vậy. Anh không sợ thuốc đó, dù nó đang giữ mạng cho anh. Anh tin rằng anh hơn thế. Rằng cuộc sống của anh có ý nghĩa hơn thế, dù cho nó sẽ kết thúc như thế nào.”

“Em không muốn anh chết,” Tessa nói. “Em không hiểu sao em cực kì không muốn – dù em chỉ mới quen anh – nhưng em không muốn anh chết.”

“Và anh tin em,” anh nói. “Anh không biết sao – dù anh chỉ mới quen em – nhưng anh tin em.” Anh không còn nắm chặt cái gối, mà đặt tay lên mặt gối. Tay anh rất gầy, những mấu tay có phần hơi lớn, những ngón tay thon, một vết sẹo trắng chạy ngang mu bàn tay phải. Tessa muốn đặt tay lên tay anh, muốn nắm thật chặt và an ủi anh...

“Ôi cảm động làm sao.” Tất nhiên, đó là Will đã im lặng đi vào phòng. Anh đã thay cái áo dính máu ra, và có vẻ vừa tắm qua. Tóc anh ướt, mặt sạch sẽ nhưng móng tay vẫn đen đất và dầu. Anh nhìn Jem tới Tessa, gương mặt cực kì vô cảm. “VẬY là bồ đã nói với cô ấy.”

“Ừ.” Giọng Jem không có ý thách thức, anh chưa từng nhìn Will với vẻ bị ảnh hưởng gì, dù Will trêu chọc cỡ nào. “Tôi nói rồi. Bồ không cần cảm ràm thêm nữa.”

“Tôi không đồng ý,” Will nói. Anh nheo mắt nhìn Tessa. Cô nhớ anh đã nói về việc không được làm Jem mệt và đứng dậy.

Jem đắm chiêu nhìn cô. “Em phải đi sao? Anh rất mong em ở lại và làm một thiên thần hộ mệnh cho em*, nhưng nếu em phải đi thì đành vậy.”

“Tôi sẽ ở lại,” Will bực dọc nói và ngồi phịch xuống chiếc ghế Tessa vừa bỏ lại. “Tôi hộ mệnh tốt lắm đấy nhé.”

“Nghe chẳng thuyết phục tẹo nào. Và bồ không đẹp như Tessa,” Jem nói và nhắm mắt dựa vào gối.

“Bồ hay thật đấy. Rất nhiều người nói nhìn với* tôi giống như nhìn vào vàng thái dương đó nhé.”

Jem vẫn nhắm mắt. “Nếu ý họ là nhìn bồ khiến họ đau đầu, họ không sai đâu.”

“Hơn nữa,” Will nói và nhìn Tessa. “Thật không công bằng khi chia cách Tessa và anh trai. Từ sáng tới giờ cô ấy đã được gặp anh mình đâu.”

“Đúng,” Jem mở mắt một lúc; chúng mang màu đen bàng bạc mờ màng. “Xin lỗi nhé, Tessa. Anh suýt quên mất.”

Tessa không nói gì. Cô đang mải hoảng hốt khi Jem không phải là người duy nhất quên mất anh trai cô. Đúng vậy, cô muốn nói, nhưng Jem lại nhắm mắt và cô nghĩ anh đã ngủ. Khi cô quan sát, Will nhoài tới và kéo chần lên ngực Jem.

Tessa quay lại và nhẹ nhàng đi ra.

Ánh sáng hành lang hơi tối, hoặc có lẽ chỉ do trong phòng Jem sáng hơn. Tessa đứng một lúc, chớp mắt trước khi kịp thích ứng. Cô giật mình. “Sophie à?”

Cô gái kia giống như một tập hợp những điểm trắng xanh trong bóng tối - gương mặt xanh xao và cái mũ trắng trên tay.

“Sophie?” Tessa nói. “Có chuyện gì sao?”

“Cậu ấy ổn chứ?” Sophie hỏi và giọng hơi nắc nứ. “Cậu ấy sẽ ổn chứ?”

Vì giật mình nên Tessa* không hiểu câu hỏi. “Ai cơ?”

Sophie nhìn và đôi mắt lộ vẻ thảm thương. “Jem.”

Không phải cậu chủ Jem, cậu chủ Carstairs. Jem. Tessa nhìn cô ấy mà choáng váng không thành lời, và đột nhiên nhớ lại. Yêu một người không yêu cô cũng không sao, miễn là họ đáng để cô yêu. Miễn là họ xứng đáng với tình yêu của cô.

Tất nhiên rồi, Tessa nghĩ. Mình gốc thật. Cô ấy yêu Jem.

“Anh ấy ổn,” cô nhẹ nhàng hết sức. “Anh ấy đang nghỉ nhưng đã ngồi và nói chuyện được. Tôi chắc anh ấy sẽ sớm khỏe lại thôi. Có lẽ nếu cô muốn gặp anh ấy...”

“Không!” Sophie hét lên. “Không, như vậy không hợp nhẽ.” Mắt cô ấy sáng lên. “Tôi rất cảm ơn cô. Tôi...”

Rồi cô ấy quay người vội vã bỏ đi. Tessa bối rối nhìn theo. Sao cô không nhận ra sớm hơn nhỉ? Sao cô lại không nhìn ra chứ? Thật lạ khi bạn có khả năng biến thành người khác, vậy mà bạn vẫn không thể đặt mình vào vị trí của người ta.

Cửa phòng Nate khép hờ; Tessa mở cửa nhẹ nhàng hết mức và ngó đầu nhìn vào.

Anh trai cô đang nằm dưới một đồng chăn. Ánh nến hiu hắt từ tấp đầu giường chiếu sáng mái tóc vàng đổ xuống gối. Mắt anh nhắm nghiền, ngực phập phồng đều đặn.

Jessamine ngồi trên ghế cạnh giường. Cô nàng đang gà gật. Mái tóc vàng được búi gọn gàng, những lọn tóc xoắn xoã xuống vai. Có người đã quàng một cái chăn dày lên người Jessamine, và tay cô nàng đang nắm lấy chăn và kéo lên ngực. Cô nàng trông trẻ hơn Tessa vẫn thấy và yếu đuối hơn. Trông cô nàng không hề giống cô gái đã giết chết gã yêu tinh trong công viên.

Tessa thấy thật lạ khi nhận ra một điều khiến lòng mình nhẹ nhõm. Nó luôn là cái bạn không thể nào ngờ được. Cô lặng lẽ hết sức và quay đi, đóng cửa lại sau lưng.

Tessa ngủ chập chờn và thường xuyên tỉnh dậy giữa những giấc mơ bị lũ người máy đuổi theo mình, chúng vươn bàn tay khớp kim loại định tóm và cào xé da cô. Sau đó là giấc mơ về Jem ngủ trên giường trong khi thứ bột bạc bay lả tả xuống người anh, đốt cháy lớp vải ga bên dưới, cho tới khi toàn bộ chiếc giường bốc cháy, nhưng Jem vẫn ngủ yên bình trên đó, kệ cho Tessa gào thét thế nào cũng không tỉnh.

Cuối cùng, cô mơ thấy Will một mình đứng trên đỉnh mái vòm nhà thờ thánh Paul dưới ánh trăng trắng bạc. Anh mặc áo khoác đen, và những Ấn Ký hiện rõ trên cổ và tay. Anh nhìn Luân Đôn tựa như một thiên thần xấu xa không chịu cứu thành phố khỏi những cơn ác mộng của chính nó, trong khi bên dưới anh, Luân Đôn vẫn chìm trong giấc ngủ bình yên vô ưu vô lo.

Tessa tỉnh giấc vì tiếng nói vọng bên tai và một bàn tay lay vai cô dậy. “Cô ơi!” Sophie gọi liên tục. “Cô Gray, cô phải dậy. Anh trai cô gặp chuyện rồi!”

Tessa ngồi bật dậy. Ánh sáng ban chiều ủa vào qua những ô cửa sổ và chiếu sáng căn phòng cùng gương mặt lo lắng của Sophie. “Nate tỉnh rồi sao? Anh ấy ổn chứ?”

“Vâng... à không. Tôi không biết nữa, thưa cô.” Giọng Sophie hơi đứt quãng. “Anh ta mất tích rồi.”

Chương 16: Thần chú trói buộc

Và một, và hai, nào ném xúc xắc

Một trò chơi dành cho quý ông

Nhưng ông ta không thể thắng kẻ chơi cùng Tội ác

Trong ngôi nhà bí mật của Tủi hổ.

-Oscar Wilde, The Ballad of Reading Gaol!

“Jessamine! Jessamine, có chuyện gì thế? Nate đâu?”

Jessamine đang đứng ngoài phòng Nate. Nghe câu hỏi, cô nàng quay phắt lại nhìn Tessa đang vội vàng đi tới. Đôi mắt Jessamine vẫn tia máu, rõ ràng đang cực kì tức tối. Những lọn tóc vàng xổ ra khỏi búi tóc thường rất gọn gàng. “Mình không biết,” cô nàng gất. “Mình ngủ quên trên ghế cạnh giường và khi mình tỉnh dậy, anh ấy đã đi mất. Chỉ vậy thôi!” Cô nàng nheo mắt. “Ôi trời, trông cậu ghê quá!”

Tessa liếc nhìn mình. Cô không buồn mặc váy phồng hay thậm chí đi giày. Cô chỉ mặc váy vào và xỏ đôi giày mềm. Tóc cô thả dài xuống vai và cô tưởng tượng mình hẳn phải giống bà điên mà ông Rochester giữ trên gác mái trong Jane Eyre. “Ờ, Nate không thể đi xa được khi ốm như thế,” Tessa nói. “Không ai tìm anh ấy sao?”

Jess giơ hai tay. “Thật lòng mà nói, Jessamine...” Cô ngừng lại và quay đi. “Thôi, mình cũng đi tìm đây. Bỏ có thể ở lại nếu muốn.”

“Ờ.” Jessamine quay đầu đi khi Tessa đi theo hành lang mà đầu óc cứ quay cuồng. Nate có thể đi đâu chứ? Anh bị sốt và mê sảng sao? Anh đã ra khỏi giường mà không biết mình ở đâu và bắt đầu đi tìm cô sao? Ý nghĩ đó khiến tim cô đau nhói. Học Viện là một mê cung, cô nghĩ đi rẽ vào hết hành lang này tới hành lang khác. Giờ cô cũng chỉ mang máng nhớ đường trong đây, vậy Nate làm sao có thể...

“Chị Gray?”

Tessa quay lại và thấy Thomas đi ra từ một cánh cửa. Cậu mặc áo sơ mi cộc tay, mái tóc rối bù như thường lệ, đôi mắt nâu nghiêm túc. Cô đứng im. Ôi Chúa ơi, tin xấu rồi. “Ừ?”

“Em đã tìm thấy anh trai chị,” Thomas nói khiến Tessa kinh ngạc.

“Thật sao? Nhưng anh ấy ở đâu?”

“Trong phòng khách. Anh ấy trốn sau rèm.” Thomas vội nói với vẻ cừu non vô tội. “Ngay khi nhìn thấy em, anh ấy phát cuồng lên, cứ liên mồm gào thét không thôi. Anh ấy cố lao qua em. Suýt nữa em phải đánh ngất anh ấy đấy...” Thấy vẻ bối rối của Tessa, Thomas ngừng lại và hắng giọng. “Em muốn nói có lẽ em đã làm anh ấy hoảng.”

Tessa che miệng. “Ôi trời. Nhưng anh ấy ổn chứ?”

Có vẻ Thomas không biết nhìn đi đâu. Cậu ngại vì đã tìm thấy Nate trốn sau tấm rèm của Charlotte, Tessa nghĩ, và cô thấy phần nộ thay cho Nate. Anh trai cô không phải Thợ Săn Bóng Tối; anh ấy không phải lớn lên cùng việc giết chóc và liều mạng. Tất nhiên anh ấy sợ rồi. Và có lẽ anh ấy đang bị sốt tới gặp ảo giác. “Chị nên vào gặp anh ấy. Chỉ chị thôi, hiểu chứ? Chị nghĩ anh ấy cần thấy một gương mặt quen thuộc.”

Thomas có vẻ an tâm. “Vâng. Và em sẽ đợi ngoài này. Chị cứ báo khi muốn gọi những người khác tới.”

Tessa gật đầu và đi qua Thomas để mở cửa. Phòng khách tối, chỉ được chiếu sáng bởi ánh chiều tà lọt qua những ô cửa trên cao. Trong bóng tối, những bộ sofa và ghế tựa nằm rải rác trông như những con quái thú lưng gù. Nate ngồi trên chiếc ghế tựa lớn cạnh lò sưởi. Anh vẫn mặc bộ đồ dính máu như khi ở bữa tiệc của de Quincey. Anh để chân trần. Anh ngồi chống khuỷu tay lên đầu gối và úp mặt vào tay. Anh trông thật thảm hại.

“Nate ời?” Tessa nhẹ nhàng gọi.

Nghe tới đó anh ngược lên - và đứng bật dậy với vẻ hạnh phúc ngờ ngợ hiện trên gương mặt. “Tessie!”

Tessa khẽ reo lên và chạy tới ôm chặt lấy anh. Cô nghe anh khẽ rên đau nhưng anh vẫn ôm lấy cô một lúc. Trong khoảnh khắc ấy, Tessa như được trở lại căn bếp nhỏ của dì ở New York, với mùi thức ăn xung quanh và tiếng cười lạnh lớt của dì khi dì cau mày nhìn anh em họ vì tội gây náo động.

Nate đẩy cô ra và nhìn. “Chúa ơi, Tessie, em khác quá...”

Cô rùng mình. “Ý anh là sao?”

Anh vô thức vỗ má cô. “Chín chắn hơn,” anh nói. “Gầy hơn. Hồi anh rời New York, em vẫn là một cô bé mặt tròn xoe, đúng không? Hay anh nhớ nhầm nhỉ?”

Tessa trấn an rằng cô vẫn là cô em gái nhỏ anh luôn biết, nhưng đầu óc cô chỉ phần nào chú tâm vào câu hỏi của anh. Cô không thể không lo lắng nhìn anh; anh không còn xám xịt như trước nhưng vẫn khá xanh, những vết bầm để lại những vệt xanh, đen và vàng trên mặt và cổ anh. “Nate à...”

“Không tệ như em thấy đâu,” anh nói khi thấy vẻ lo lắng của cô.

“Không, tẻ lắm. Anh nên nằm trên giường nghỉ ngơi. Anh làm gì ở đây vậy?”

“Anh cố tìm em. Anh biết em ở đây. Anh thấy em trước khi lão khốn đầu trọc không có mắt làm gì anh. Anh đoán họ cũng giam em. Anh đang tìm cách đưa chúng ta thoát ra ngoài.”

“Giam? Nate, không phải vậy đâu.” Cô lắc đầu. “Chúng ta an toàn mà.”

Anh nheo mắt nhìn cô. “Đây là Học Viện, đúng chứ? Anh đã được nghe cảnh báo về chốn này. De Quincey bảo nơi này được điều hành bởi một lũ điên, lũ quái vật tự xưng là Nephilim. Hắn nói chúng giam giữ những linh hồn đáng thương trong những cái hộp và mặc cho họ gào thét...”

“Cái gì, Pyxis á? Nate, nó giữ chút năng lượng quý, chứ không phải linh hồn con người! Nó hoàn toàn vô hại. Nếu anh không tin em, lát nữa em sẽ cho anh xem nó trong kho vũ khí.”

Nate vẫn không bớt buồn. “Hắn nói rằng nếu Nephilim động vào anh, họ sẽ xé xác anh vì anh đã vi phạm Luật của họ.”

Tessa lạnh xương sống; cô tránh xa người anh và thấy một cửa sổ của phòng khách đang mở, tấm rèm bay phất phơ trong cơn gió nhẹ. Vậy cơn rùng mình của cô không chỉ vì lo lắng. “Anh mở cửa sổ à? Ở đây lạnh đấy, Nate.”

Nate lắc đầu. “Khi anh vào nó đã mở rồi.”

Tessa lắc đầu và ra kéo cửa sổ xuống. “Anh có thể chết...”

“Kệ thầy cái mạng anh đi.” Nate bức bối nói. “Còn Thợ Săn Bóng Tối thì sao? Em bảo họ không giam em hả?”

“Không.” Tessa ngoái đầu lại. “Không hề. Họ là người lạ, nhưng rất tốt với em. Emmuốn ở lại đây. Họ hào phóng cho em ở lại.”

Nate lắc đầu. “Anh không hiểu.”

Tessa thoáng giận và điều đó khiến cô ngạc nhiên; cô cố quên nó đi. Đó không phải lỗi của Nate. Có quá nhiều điều anh không biết. “Em còn có thể đi đâu, Nate?” cô hỏi, đi về chỗ anh và khoác tay anh. Cô dẫn anh về cái ghế tựa. “Ngồi đi. Anh đang làm mình mệt đó.”

Nate ngoan ngoãn ngồi xuống và ngược nhìn cô. Mắt anh lộ vẻ xa xăm. Tessa hiểu ánh mắt đó. Vậy là anh đang âm mưu một kế hoạch điên rồ, mơ một giấc mơ lỗ bịch. “Chúng ta vẫn có thể đi khỏi nơi này,” anh nói. “Tới Liverpool, lên tàu hơi nước. Trở lại New York.”

“Và làm gì?” Tessa nói nhẹ nhàng hết mức. “Ở đó chẳng còn gì cho chúng ta. Dì đã mất rồi. Em phải bán mọi thứ để lo tang lễ. Căn hộ cũng chẳng còn. Chúng ta không có tiền thuê nhà. Nate, ở New York không còn chỗ cho chúng ta.”

“Chúng ta sẽ tạo ra một nơi cho mình. Một cuộc đời mới.”

Tessa buồn bã nhìn anh mình. Cô thấy đau đớn khi nhìn anh, với gương mặt tràn ngập sự khẩn cầu vô vọng, những vết bầm nở rộ trên má như những bông hoa xấu xí và mái tóc vàng bết máu. Dì Harriet luôn nói Nate không giống những người khác. Anh có vẻ vô tội đẹp để cần được bảo vệ bằng mọi giá.

Và Tessa đã cố. Cô và dì đã giấu không cho Nate thấy những điểm yếu của chính mình, những hậu quả do lỗi lầm của anh gây ra. Chưa bao giờ nói cho anh biết dì Harriet đã làm những gì để bù lại số tiền anh mất do đánh bạc, những lời trêu chọc Tessa phải hứng chịu từ những đứa trẻ khác. Chúng gọi anh cô là gã xỉn, là phường giá áo túi cơm. Dì cháu họ giấu tất

cả để anh không bị tổn thương. Nhưng đằng nào anh cũng bị tổn thương rồi. Có lẽ Jem đúng. Có lẽ nói thật luôn là cách tốt nhất.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, và nhìn thẳng vào mắt anh. “Không thể đâu, Nate. Cái cảnh khốn cùng này sẽ đeo đuổi dù chúng ta đi đâu chẳng nữa. Nếu chúng ta chạy trốn, chúng ta sẽ đơn độc khi nó tìm thấy chúng ta. Sẽ không có ai tới giúp hay bảo vệ chúng ta. Chúng ta cần Học Viện, Nate ạ. Chúng ta cần Nephilim.”

Đôi mắt xanh của Nate lộ vẻ dờ dẩn. “Chắc vậy,” anh nói và từ đó khiến Tessa choáng. Suốt hai tháng nay cô toàn nghe giọng Anh, vậy nên giọng Mỹ khiến cô nhớ nhà kinh khủng. “Vì anh mà em ở đây. De Quincey tra tấn anh. Hắn bắt anh viết thư và gửi vé cho em. Hắn bảo khi có em rồi hắn sẽ không làm hại em, nhưng hắn không cho anh gặp em, và anh nghĩ... anh nghĩ...” Anh ngẩng đầu và ngờ nghệch nhìn cô. “Em nên ghét anh.”

Giọng Tessa rất kiên định. “Em sẽ không bao giờ ghét anh. Anh là anh trai em. Anh là máu mủ của em.”

“Em có nghĩ khi tất cả kết thúc, chúng ta có thể về nhà không?” Nate hỏi. “Quên tất cả những chuyện đã xảy ra? Sống cuộc đời bình thường.”

Sống cuộc đời bình thường. Cô bỗng nghĩ tới hình ảnh mình và Nate ở trong một căn hộ nhỏ tràn ngập ánh nắng. Nate có thể kiếm một công việc khác, tối đến cô có thể nấu ăn và dọn dẹp, còn cuối tuần họ sẽ tản bộ trong công viên hay bắt tàu tới đảo Coney và chơi vòng quay ngựa gỗ, hay tới đỉnh tháp Iron xem những màn bắn pháo hoa trên bầu trời đêm của khách sạn Manhattan Beach. Họ sẽ tắm mình trong ánh nắng thực sự, chứ không phải bầu không khí mùa hè luôn xám xịt như sắp mưa. Tessa sẽ là cô gái bình thường, chúi đầu vào sách và chân đặt lên vỉa hè quen thuộc của thành phố New York.

Nhưng khi cô cố ôm lấy hình ảnh đó trong đầu, nó bắt đầu nhàu nhĩ và lìa xa cô, như một mạng nhện bạn cố cầm trên tay. Cô thấy gương mặt Will, Charlotte và thậm chí cả Magnus khi anh ta nói. Tội nghiệp. Giờ em đã biết sự thật, em không thể quay đầu lại.

“Nhưng chúng ta không bình thường,” Tessa nói. “Em không bình thường. Và anh biết mà Nate.”

Anh nhìn nhen nhà. “Anh biết.” Anh khẽ phẩy tay. “VẬY là đúng rồi. Em đúng như de Quincey nói. Kì diệu. Tessa à, hẳn nói em có sức mạnh thay hình đổi dạng để trở thành bất cứ ai em muốn.”

“Anh tin hẳn không? Hẳn nói gần đúng, nhưng lúc đầu, chính em cũng chẳng tin nổi. Nó thật lạ...”

“Anh đã thấy những thứ kì lạ hơn.” Giọng anh trống rỗng. “Chúa ơi, đáng ra phải là anh mới đúng.”

Tessa nhú mày. “Ý anh là sao?”

Nhưng trước khi anh kịp trả lời, cửa đã bật mở. “Chị Gray.” Đó là Thomas với vẻ hối lỗi. “Chị Gray, cậu Will...”

“Cậu Will ở ngay đây.” Đó là Will, vừa lanh lẹn thò đầu vào qua cái thân hình bồ tượng của Thomas. Anh vẫn mặc bộ đồ đêm trước, và chúng có vẻ nhàu nhĩ. Tessa tự hỏi có phải anh đã ngủ trên ghế trong phòng Jem không. Mắt anh trũng sâu và anh có vẻ mệt mỏi, dù đôi mắt sáng lên - với vẻ nhẹ nhõm? Hào hứng? Tessa không biết - vì ánh mắt anh tập trung ở Nate.

“Cuối cùng cũng tìm ra anh chàng lang bạt rồi,” anh nói. “Thomas bảo tôi rằng anh trốn sau rèm?”

Nate dờ dãn nhìn Will. “Cậu là ai?”

Tessa giới thiệu qua, dù cả hai đều chẳng vui vẻ khi nhìn thấy nhau. Nate vẫn có vẻ như sắp chết, và Will nhìn Nate với vẻ như anh ấy là một phát hiện khoa học mới mẻ nhưng không hay ho gì.

“Vậy cậu là Thợ Săn Bóng Tối,” Nate nói. “De Quincey bảo rất nhiều người trong các cậu là quái vật.”

“Đó là trước hay sau khi hăn cổ ăn thịt anh?” Will hỏi.

Tessa vội đứng dậy. “Will. Em có thể nói chuyện với anh ở ngoài hành lang chứ?”

Nếu cô mong anh lưỡng lự, cô đã sai rồi. Sau cái nhìn căm ghét cuối cùng dành cho Nate, Will gật đầu và im lặng theo cô ra hành lang sau khi đóng cửa lại.

Hành lang không cửa sổ được chiếu sáng nhờ những ngọn đèn phù thủy tỏa từng quầng sáng lớn xuống. Will và Tessa đứng trong vùng tối giữa hai quầng sáng và nhìn nhau - Tessa nghĩ đó là ánh mắt cảnh giác, như hai con mèo bức bối gặp nhau trong hẻm.

Will phá vỡ sự im lặng. “Rất tốt. Em kêu anh ra ngoài hành lang...”

“Vâng, vâng,” Tessa sốt ruột nói, “và hàng ngàn người phụ nữ xinh đẹp khắp nước Anh sẵn sàng trả món hời cho một cơ hội thế này. Chúng ta tạm đặt sự hóm hỉnh của anh sang bên được không? Chuyện này quan trọng đấy.”

“Em muốn anh xin lỗi, đúng không?” Will nói. “Vì chuyện trên gác mái?”

Tessa ngớ người. “Gác mái á?”

“Em muốn anh xin lỗi vì đã hôn em.”

Nghe tới đó, kí ức một lần nữa không mời mà đến, hiện lên hết sức rõ ràng -tay Will đặt trên tóc cô, bàn tay anh chạm lên găng tay của cô, môi anh áp lên môi cô. Cô đỏ mặt và mong sao bóng tối có thể che chắn cho mình.

“Cái gì... không. Không!”

“VẬY em không muốn anh xin lỗi.” Will nói. Anh cười nụ, kiểu cười của đứa nhỏ trước tòa lâu đài nó vừa dựng được, trước khi nó phẩy tay hủy đi tất cả.

“Em không quan tâm anh có xin lỗi không,” Tessa nói. “Em không muốn nói về chuyện đó. Em muốn nói anh hãy tử tế với anh trai em. Anh ấy đã trải qua những ngày tháng kinh khủng lắm rồi. Anh ấy không đáng bị các anh thẩm vấn như một tên tội phạm.”

Will trả lời bình tĩnh hơn Tessa tưởng. “Anh hiểu. Nhưng nếu anh ta giấu diếm điều gì...”

“Mọi người đều có bí mật!” Tessa buột miệng và khiến chính mình cũng ngạc nhiên. “Có những thứ khiến em xấu hổ, nhưng không có nghĩa chúng quan trọng với anh. Anh cũng đâu nói hết chuyện của mình cho mọi người hay, đúng không?”

Will có vẻ cảnh giác. “Em muốn nói gì?”

Về bố mẹ anh thì sao hả Will? Sao anh không chịu gặp họ? Sao anh không còn nơi nào trừ nơi này để ở? Và vì sao, trên căn gác mái, anh lại đuổi em đi? Nhưng Tessa không nói tới những cái đó. Cô chỉ bảo, “Còn về Jem? Sao anh không nói anh ấy ôm như thế?”

“Jem?” Will ngạc nhiên. “Cậu ấy không muốn. Cậu ấy coi đó là việc riêng của mình. Mà đúng thế thật. Em nên nhớ, anh chẳng thích cậu ấy kể ra. Cậu ấy nghĩ mình nợ em một lời giải thích, nhưng không hề. Jem chẳng nợ ai cái gì. Chuyện xảy ra không phải lỗi của cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn lãnh trách nhiệm và thấy tủi hổ vì chuyện đó...”

“Anh ấy chẳng việc gì phải tủi hổ hết.”

“Có lẽ em nghĩ vậy. Những người khác thấy bệnh và cơn nghiện của cậu ấy chẳng có gì khác biệt, và họ ghét cậu ấy vì cậu ấy yếu. Làm như chỉ cần muốn là cậu ấy có thể ngừng dùng thuốc ấy.” Will có vẻ cay nghiệt kì lạ. “Họ nói nhiều, có khi nói thẳng với cậu ấy. Anh không muốn cậu ấy nghe điều đó từ em nữa.”

“Không bao giờ.”

“Làm sao anh đoán được em sẽ nói gì?” Will nói. “Tessa, anh chưa hiểu em, đúng chứ? Em với anh cũng vậy.”

“Anh không muốn bất kì ai hiểu anh,” Tessa gắt. “Và tốt thôi, em sẽ không cố. Nhưng đừng giả vờ như Jem cũng giống anh. Có lẽ anh ấy muốn người khác hiểu rõ về con người mình hơn.”

“Đừng,” Will nói và đôi mắt xanh tối lại. “Đừng nghĩ em hiểu Jem hơn anh.”

“Nếu anh quan tâm nhiều tới anh ấy, vậy sao anh không giúp? Sao không đi tìm thuốc giải?”

“Em nghĩ bọn anh không tìm ư? Em nghĩ Charlotte, Henry không tìm, rằng bọn anh không thuê pháp sư, trả tiền đổi lấy thông tin hay nài xin người ta giúp sao? Em tưởng tượng được cái chết của Will* là điều mà tất cả bọn anh phải chấp nhận mà không thể làm gì không?”

“Jem bảo anh ấy đã bảo tất cả ngừng tìm kiếm,” Tessa bình tĩnh lại khi thấy nét mặt giận dữ của anh, “và bọn anh đã làm vậy. Đúng chứ?”

“Cậu ấy bảo em thế à?”

“Anh có ngừng không?”

“Chẳng có gì để tìm hết, Tessa. Không có thuốc chữa.”

“Anh không biết đâu. Anh có thể tiếp tục tìm và không hề nói với anh ấy. Phải có gì đó chứ. Chỉ cần một cơ hội nhỏ nhất...”

Will nhướn mày. Ánh sáng chớp nháy của hành lang khiến hai hốc mắt của anh đen hơn, đôi gò má anh thêm phần hốc hác. “Em nghĩ chúng ta nên gạt ước muốn của cậu ấy sang một bên?”

“Em nghĩ anh nên làm mọi việc có thể, thậm chí nếu phải nói dối anh ấy. Em nghĩ mình không hiểu sao anh có thể chấp nhận cái chết của Jem.”

“Và anh nghĩ em không hiểu rằng đôi khi lựa chọn duy nhất nằm giữa chấp nhận và phát điên.”

Đằng sau họ có người đang hắng giọng. “Có chuyện gì thế này?” Một giọng quen thuộc vang lên. Cả Tessa và Will đều mãi nói chuyện quá nên không để ý Jem đang tới. Will giật mình trước khi quay lại với người bạn đang nhìn họ với vẻ hứng thú đơn thuần. Jem ăn mặc gọn gàng nhưng trông như vừa tỉnh giấc sau cơn sốt cao, mái tóc bết và má ửng đỏ.

Will có vẻ ngạc nhiên nhưng không vui khi nhìn thấy anh bạn. “Bồ xuống giường làm gì?”

“Tôi gặp Charlotte trong hành lang. Chị ấy bảo chúng ta họp trong phòng khách để bàn về chuyện anh trai Tessa.” Jem nói ôn hòa và từ nét mặt của anh, Tessa không biết anh đã nghe được bao nhiêu phần trong câu chuyện.

“Tốt quá, các em đều ở đây cả.” Charlotte đang rảo bước trên hành lang. Đằng sau chị là Henry, Jessamine và Sophie. Tessa nhận thấy Jessie đã thay sang chiếc váy đẹp nhất bằng vải xa-tanh màu xanh dương và đang cầm một cái chăn. Sophie đi bên cạnh, bưng theo một khay trà và bánh.

“Đó dành cho Nate ạ?” Tessa ngạc nhiên hỏi. “Trà và cái chăn ấy?”

Sophie gật đầu. “Cô Branwell nghĩ có lẽ anh ấy đói rồi...”

“Và mình nghĩ anh ấy có thể lạnh nữa. Tối qua anh ấy run lập cập cả đêm,” Jessamine hào hứng chêm vào. “Vậy chúng ta nên mang mấy thứ này cho anh ấy chứ?”

Charlotte nhìn Tessa hỏi ý, và điều này là* cô bớt đề phòng. Charlotte sẽ đối xử tốt với Nate thôi. “Vâng. Anh ấy đang đợi mọi người.”

“Cảm ơn em, Tessa.” Charlotte nhẹ nhàng nói rồi đi vào phòng khách và những người khác cũng đi theo. Khi Tessa đang vào theo, một bàn tay đặt trên cánh tay mình nhẹ tới nỗi cô suýt không nhận thấy.

Đó là Jem. “Đợi một chút đã.”

Cô quay lại nhìn anh. Qua ngưỡng cửa cô có thể nghe thấy những tiếng lầm bầm - âm giọng trầm thản thiện của Henry, giọng lạnh lút hào hứng của Jessamine lên cao mỗi khi nhắc tới tên Nate. “Sao vậy?”

Anh ngần ngừ. Bàn tay anh rất lạnh; những ngón tay anh như những lớp kính mỏng đặt trên da cô. Cô tự hỏi liệu đôi má đỏ ửng của anh có ấm áp hơn không.

“Nhưng em tôi...” giọng lo lắng của Nate vọng ra. “Con bé sẽ vào đây chứ? Nó đâu rồi?”

“Đừng lo. Không có chuyện gì đâu.” Jem cười trấn an rồi hạ tay xuống. Tessa tò mò nhưng vẫn quay người và đi vào phòng, Jem theo ngay sau.

Sophie đang quỳ trên nền đá và cời lửa; Nate vẫn ngồi trên ghế tựa với cái chân của Jessamine đặt lên đùi. Jessamine ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế đầu gần đó và có vẻ cực kì tự mãn. Henry và Charlotte ngồi trên ghế sofa đối diện Nate - Charlotte rõ ràng đang cực kì tò mò - và Will, như thường

lệ, đứng dựa vào bức tường gần nhất và nhìn tất cả với vẻ vừa khó chịu vừa hứng khởi.

Khi Jem tới cạnh Will, Tessa tập trung chú ý vào anh trai. Anh đã bớt căng thẳng đôi chút khi thấy cô trở lại, nhưng vẫn rất thảm hại. Anh đang nắm chặt cái chân của Jessamine. Cô đi qua phòng và ngồi xuống cái ghế dài ở dưới chân anh. Phải cố lắm cô mới không vò đầu hay vỗ vai anh mình. Cô biết mọi con mắt đều đang nhìn cô. Mọi người đang quan sát anh em cô và cô có thể nghe tiếng một chiếc ghim rơi.

“Nate,” cô khẽ gọi. “Chắc mọi người đã giới thiệu mình rồi chứ?”

Nate vẫn nắm chặt cái chân và gật đầu.

“Anh Gray,” Charlotte nói, “chúng tôi đã nói chuyện với ngài Mortmain. Ông ấy nói rất nhiều về anh. Về sự hứng thú của anh với Thế Giới Ngầm. Và cờ bạc.”

“Charlotte,” Tessa cự nự.

Nate nói rõ từng chữ. “Đúng vậy mà Tessa.”

“Không ai trách anh trai em vì chuyện đã xảy ra, Tessa ạ.” Charlotte nói nhẹ nhàng trước khi quay lại với Nate. “Mortmain nói anh biết ông ta tham gia vào các trò huyền học khi tới Luân Đôn. Sao anh biết ông ta là thành viên câu lạc bộ Xứ Quỷ?”

Nate lưỡng lự.

“Anh Gray, chúng tôi chỉ muốn biết chuyện đã xảy tới với anh. De Quincey có hứng thú với anh - tôi biết anh không khỏe và chúng tôi không muốn tra khảo anh, nhưng nếu anh có thể cho chúng tôi chút ít thông tin, anh đã giúp chúng tôi rất nhiều...”

“Do hộp đồ kim chỉ của dì Harriet,” Nate khẽ nói.

Tessa chớp mắt. “Gì cơ?”

Nate tiếp tục nói bằng giọng trầm thấp như cũ. “Dì Harriet giữ hộp nữ trang của mẹ chúng tôi trong táp đầu giường. Dì bảo dì đựng kim chỉ trong đó, nhưng tôi...” Nate hít sâu một hơi rồi vừa nhìn Tessa vừa nói. “Anh mắc nợ. Anh đã cược lớn và mất một món tiền nhưng không biết làm gì để trả nợ. Anh không muốn em và dì biết. Anh nhớ mẹ có một cái vòng vàng thường đeo hồi sinh tiền. Anh cho rằng nó vẫn ở trong hộp nữ trang và dì Harriet sẽ không chịu bán nó đi. Em biết dì thế nào rồi. Và anh không thể quên ý nghĩ đó đi. Anh biết nếu anh có thể lấy chiếc vòng, anh có thể bán lấy tiền trả nợ. Vậy một ngày nọ, khi em và dì ra ngoài, anh đã lấy cái hộp và tìm trong đó.

“Tất nhiên chiếc vòng không có trong đó. Nhưng anh đã tìm thấy một cái đáy giả. Trong đó chẳng có gì đáng giá, chỉ có một đồng giấy cũ đã ố màu. Anh nhét vội chúng vào người khi nghe tiếng chân em đi lên tầng và anh mang chúng về phòng.”

Nate ngừng lại. Mọi ánh mắt đều hướng về anh. Sau một lúc Tessa, do không thể kìm lòng được, đã hỏi. “Và rồi?”

“Đó là những trang nhật ký của mẹ,” Nate nói. “Bị xé ra từ cuốn sổ. Nó bị mất vài đoạn nhưng cũng đủ để anh hiểu ra một câu chuyện kì lạ.”

“Chuyện bắt đầu khi bố mẹ chúng ta sống ở Luân Đôn. Bố thường đi làm việc tại các văn phòng của Mortmain tại các bến tàu, nhưng mẹ luôn có dì Harriet bầu bạn và anh khiến mẹ bận bịu. Hồi đó anh mới ra đời. Chuyện cứ vậy, rồi dần dà bố về nhà mà càng lúc càng buồn bã. Bố nói trong các nhà máy đang diễn ra những hoạt động kì quái, một vài máy móc hoạt động kì lạ, những âm thanh vang lên hàng giờ, và thậm chí một người gác ca đêm đã mất tích vào một đêm nọ. Người ta đồn rằng Mortmain liên quan

tối một vài hoạt động huyền học.” Nate nói như thể vừa nhớ vừa kể chuyện. “Lúc đầu bố chẳng để tâm tới chúng nhưng có báo lại với Mortmain và ông ta nhận hết. Chắc ông ta đã biết cách nói sao cho nó nghe như vô hại, như thể ông ta chỉ đang giữ vài câu thần chú, những ngôi sao năm cánh và nhiều thứ khác. Ông ta bảo mình là thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ. Ông ta tỏ ý mời bố tới tham gia một buổi họp mặt và đưa mẹ theo cùng.”

“Đưa mẹ theo? Nhưng bố không thể nào muốn làm chuyện đó...”

“Có lẽ không, nhưng khi vừa lấy vợ có con, bố rất muốn làm hài lòng ông chủ của mình. Bố đồng ý đi và đưa mẹ theo.”

“Đáng ra bố nên báo cảnh sát...”

“Một người giàu có như Mortmain biết cách mua chuộc cảnh sát,” Will xen ngang. “Nếu bố em tới gặp cảnh sát, họ sẽ cười vào mặt ông ấy.”

Nathaniel gạt phần tóc lòa xòa xuống trán; anh đang đổ mồ hôi khiến tóc bết vào da. “Mortmain sắp xếp một cỗ xe ngựa tới đón hai người vào một tối muộn, khi không ai để ý. Xe ngựa đưa họ tới nhà Mortmain. Sau đó là rất nhiều trang bị mất và những trang sau không nhắc gì tới sự việc tối đó. Anh biết rằng đó là lần đi họp mặt đầu tiên, nhưng không phải cuối cùng. Trong vài tháng tiếp theo, họ đã tới câu lạc bộ Xứ Quỷ đôi lần. Ít nhất là mẹ ghét đi, nhưng họ vẫn tới tham dự cho tới khi có gì đó đột ngột thay đổi. Anh không biết đó là gì vì mẹ chỉ viết có thế. Anh có thể đoán họ đã rời Luân Đôn và không để lại địa chỉ mới. Có lẽ họ muốn mai danh ẩn tích. Nhưng nhật kí không hề nói ra lí do...”

Nathaniel ngừng câu chuyện để ho khan. Jessamine vội lấy cốc trà Sophie để bên bàn bên cạnh và nhét vào tay Nate. Cô nàng nhìn Tessa với vẻ trịch thượng, như thể trách Tessa đáng ra nên làm vậy.

Nate, đã dùng trà làm dịu cơn ho, tiếp tục. “Sau khi đọc những trang nhật kí, anh cảm thấy như vừa tìm được một mỏ vàng. Anh đã nghe về Mortmain. Anh biết ông ta giàu như Croesus và hơi điên rồ. Anh viết thư bảo ông ta rằng anh là Nathaniel Gray, con của Richard và Elizabeth Gray, rằng bố và mẹ đã qua đời, rằng trong lúc lục lợi giấy tờ của mẹ, anh đã tìm thấy bằng chứng cho thấy ông ta có dính líu tới huyền học. Anh viết rằng anh rất mong được gặp ông ta và xin việc; và rằng nếu ông ta không muốn gặp anh, một vài tờ báo sẽ hứng thú với nhật kí của mẹ.”

“Anh biết làm ăn đấy,” Will có vẻ khá ấn tượng.

Nate mỉm cười. Tessa tức tối lườm anh mình. “Đừng tự mãn. ‘Làm ăn’ của Will nghĩa là ‘ngu ngốc bất tài’ đó.”

“Không, ý anh là làm ăn thật,” Will nói. “Khi anh muốn ám chỉ ngu ngốc bất tài, anh sẽ nói ‘Đó đúng là điều anh sẽ làm.’”

“Đủ rồi đấy Will,” Charlotte xen ngang. “Để anh Gray kể nốt chuyện nào.”

“Anh nghĩ có lẽ ông ta sẽ mua chuộc mình, sẽ dùng tiền để bịt miệng anh,” Nate tiếp tục. “Nhưng anh lại nhận được một tấm vé tàu thủy hạng nhất tới Luân Đôn và một công việc sau khi tới nơi. Anh nghĩ mình đã kiếm được món hời, và đó là lần đầu tiên trong đời, anh không có ý định phá bĩnh.

“Tới Luân Đôn, anh đến thẳng nhà Mortmain và được đưa vào phòng làm việc để gặp ông ta. Ông ta nồng nhiệt chào đón anh, cho anh biết ông ta mừng được gặp anh và anh giống người mẹ thân yêu đã qua đời như thế nào. Rồi ông ta bắt đầu nghiêm túc. Ông ta mời anh ngồi và bảo ông ta quý mến bố mẹ anh và rất buồn khi họ rời Anh. Ông không biết họ đã mất tới khi nhận được thư. Kể cả nếu anh có công bố những gì anh biết về ông ta, ông ta vẫn vui lòng cho anh một công việc và làm mọi thứ có thể cho anh, vì bố mẹ.

“Anh bảo Mortmain rằng anh sẽ giữ bí mật - nếu ông ta đưa anh tới dự một buổi gặp mặt của câu lạc bộ Xứ Quý. Ông ta cần cho anh biết cái ông ta đã cho bố mẹ xem. Sự thật là, nhật kí mẹ đã nhắc tới các trò bài bạc và điều đó làm dậy nên niềm hứng thú trong anh. Anh tưởng tượng ra một buổi gặp mặt của một nhóm người ngu ngốc tin vào phép thuật và ma quỷ. Chắc chắn không khó để kiếm chút tiền từ lũ ngốc đó.” Nate nhắm mắt.

“Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Mortmain đồng ý. Chắc ông ta không còn lựa chọn nào khác. Đêm đó buổi họp mặt diễn ra tại nhà de Quincey. Ngay khi cửa mở, anh biết mình là tên ngốc. Đây không phải một nhóm tham gia hoạt động tâm linh thông thường. Đây là thứ có thật, đây là Thế Giới Bóng Tối mẹ đã nhắc qua trong nhật kí. Đó là thật và anh không thể tả nổi mình đã xúc động cỡ nào khi nhìn những sinh vật kék cồm khó tả đi lại khắp phòng. Chị Em Hắc Ám cũng ở đó, lờm xéo anh từ sau những lá bài úyt, bộ móng tay trông như bộ vuốt. Nhưng người phụ nữ đánh mặt và vai trắng ớn mím cười với anh mà máu nhều xuống khoe miệng. Những sinh vật nhỏ thó mắt đổi màu chạy lút cút. Anh không thể tưởng tượng nổi những thứ đó có thật và anh đã nói vậy với Mortmain, ‘Nathaniel, trên trái đất và thiên đường có nhiều thứ nằm ngoài giấc mơ của cậu,’ ông ta nói vậy.

“Anh biết câu đó nhờ em đó, Tessa. Em luôn trích dẫn Shakespeare với anh, và đôi lúc anh cũng để tâm. Anh định nói rằng Mortmain đừng trêu chọc anh, thì một người đàn ông bước tới. Anh thấy Mortmain đứng khựng lại, như thể đó là người khiến ông ta e sợ. Ông ta giới thiệu anh là Nathaniel, một nhân viên mới và cho anh biết tên người kia. De Quincey.

“De Quincey mím cười. Anh lập tức biết hẳn không phải người. Anh chưa từng thấy ma cà rồng da trắng ớn chết chóc, và tất nhiên khi hẳn cười, anh thấy răng hẳn. Anh cứ trở mắt ra nhìn, ‘Mortmain, ông lại giấu tôi nữa rồi,’ hẳn nói. ‘Đây không đơn giản là một nhân viên mới. Đây là Nathaniel Gray. Con trai của Richard và Elizabeth Gray.’”

“Mortmain lấp bắp gì đó và lộ vẻ bối rối. De Quincey cười khùng khục. ‘Tôi có nghe ngóng chứ Axel,’ hắn nói. Rồi hắn quay sang anh. ‘Tôi biết bố anh,’ hắn bảo. ‘Tôi khá thích ông ấy. Cậu cùng tôi chơi bài chứ?’

"Mortmain lắc đầu với anh, nhưng anh đã thấy phòng chơi bài kể từ lúc bước vào căn nhà và anh bị hút tới bàn đánh bài như thiêu thân lao vào lửa. Anh chơi bài faro cả đêm với một ma cà rồng, hai người sói và một pháp sư tóc rối. Tối đó anh gặp vận đỏ - thắng rất nhiều tiền và nốc kha khá thứ đồ uống lấp lánh ánh màu được đưa đi khắp phòng vào bụng. Mortmain rời đi lúc nào anh không biết. Anh hoan hỉ bước ra dưới ánh bình minh như thể mình đang đứng trên đỉnh của thế giới - với lời mời của de Quincey rằng anh có thể ghé câu lạc bộ bất cứ lúc nào.

"Anh quả là đồ ngốc. Lúc đó anh lên cơn phê vì thứ đồ uống đó trộn cũng thuốc nước của pháp sư, một loại chất gây nghiện. Và anh được phép thắng tối đó. Tất nhiên sau đó, hết đêm này sang đêm khác, anh trở lại mà không đi cùng Mortmain. Lúc đầu anh thắng - thắng triền miên. Chính vì thế anh có tiền gửi về cho em và dì Harriet. Đố không phải tiền lương Mortmain trả cho anh. Anh đến văn phòng buổi đực buổi cái, nhưng anh chẳng tập trung nổi vào những nhiệm vụ dễ dàng nhất. Anh chỉ nghĩ tới trở lại câu lạc bộ, uống thêm và thắng thêm.

"Rồi anh bắt đầu thua. Anh càng mất nhiều, anh càng bị ám ảnh phải thắng lại. De Quincey đề nghị anh nên chơi chịu, vậy nên anh vay tiền; anh không còn đến chỗ làm nữa. Anh ngủ cả ngày và chơi bạc suốt đêm. Anh mất trắng.” Giọng anh nghe xa xăm. “Tessa, khi anh nhận được thư báo dì Harriet qua đời của em, anh nghĩ đó là đòn trừng phạt với anh. Anh muốn lao đi mua vé về New York ngay trong ngày hôm đó - nhưng anh không có tiền. Trong cơn tuyệt vọng, anh đã tới câu lạc bộ - anh không cạo râu, trông nhếch nhác và mắt đỏ quạch. Chắc anh trông giống người vào thời sa sút nhất, vì đúng lúc đó de Quincey tới thương lượng với anh. Hắn đưa anh vào phòng trong và số tiền anh mất cho câu lạc bộ nhiều hơn số tiền bất kì ai có

thể trả nổi. Hăn có vẻ thích điều đó vì anh nhìn thấy vẻ quý quyết khi hăn nhe hàm răng sắc như kim với anh. Hăn hỏi anh muốn làm gì để trả nợ. 'Bất cứ thứ gì.' Và hăn nói, 'Thế còn em gái anh?'

Tessa thấy lông tay dựng đứng và khó chịu trước ánh mắt của mọi người trong phòng. "Hăn... hăn nói gì về em?"

"Anh rồi trí hết," Nate nói. "Anh không nhớ đã bao giờ nói về em với hăn chưa, nhưng cứ đến câu lạc bộ đã* anh uống nhiều, và bọn anh nói đủ thứ chuyện..." Cốc trà trên tay anh run lên; anh đặt mạnh nó xuống. "Anh bảo hăn rằng hăn muốn làm gì với em. Hăn nói hăn có lí do để biết rằng một đứa con của mẹ chúng ta rất... đặc biệt. Hăn nghĩ có thể đó là anh, nhưng sau khi quan sát anh một thời gian, hăn chỉ thấy anh ngốc bất thường." Giọng Nate cay đắng. "Hăn nói, 'nhưng em gái anh lại khác. Cô ta có sức mạnh anh không có. Tôi không định làm hại cô ta. Cô ta cực kì quan trọng.'

"Anh ú ớ cầu xin hăn nói rõ hơn, nhưng hăn không chịu. Hoặc anh phải giao em cho hăn, hoặc anh sẽ chết. Hăn còn bảo đó là việc anh phải làm."

Tessa thở ra từ từ. "De Quincey bảo anh viết thư cho em," cô nói. "Hăn bảo anh gửi vé để em lên tàu Main. Hăn bảo anh đưa em tới."

Nate mừng khi thấy cô đã hiểu. "Hăn thề không làm hại em. Hăn bảo hăn chỉ muốn dạy em dùng quyền năng vốn có. Hăn bảo em sẽ được vinh danh và giàu ngoài sức tưởng tượng..."

"Nghe ổn đấy," Will xen vào. "Làm gì có thứ gì quan trọng hơn tiền." Mắt anh sáng lên tia tức giận. Jem có vẻ cực kì chán ghét.

"Đó không phải lỗi của Nate!" Jessamine quát lên. "Các anh không nghe sao? De Quincey sẽ giết anh ấy. Và hăn biết Nate là ai, từ đâu tới và rồi kiêu gì hăn cũng tìm thấy Tessa thôi, còn Nate sẽ chết vô nghĩa."

“Em đồng cảm với hấn hả, Jess?” Will nói. “Và chuyện đó không liên quan tới việc em chăm sóc anh trai Tessa kể từ khi anh ta tới đây. Vậy là dù một người phạm dù có vô dụng tới đâu, họ cũng sẽ...”

Jess gất lên một tiếng và đứng dậy. Charlotte, lên giọng ổn định trật tự khi hai người quát tháo nhau, nhưng Tessa không nghe; cô đang nhìn Nate.

Cô biết anh mình yếu đuối, hay theo như lời dì là ngây thơ không phải lỗi; rằng là một cậu con trai, lại là con trai đầu lòng, Nate luôn là ông hoàng trong cái thế giới bé tí teo của anh. Cô hiểu vì dù đáng ra anh trai phải bảo vệ em gái, nhưng trong gia đình cô, cô và dì luôn phải bảo bọc anh.

Nhưng anh ấy là anh trai cô; cô yêu anh; bản tính chớ che bao bọc cố hữu lại bùng lên mỗi khi có Nate ở gần. “Jessamine đúng,” cô lên cao giọng để dẹp những giọng nói giận dữ trong phòng. “Nếu anh từ chối de Quincey cũng chẳng chuốc được kết quả tốt đẹp gì, và giờ chúng ta cãi vã cũng chẳng được tích sự gì. Chúng ta vẫn cần biết kế hoạch của de Quincey. Nate, anh biết không? Hấn có nói hấn muốn làm gì em không?”

Nate lắc đầu. “Sau khi anh đồng ý đưa em tới, hấn nhốt anh trong nhà hấn. Hấn bắt anh gửi thư cho Mortmain để xin thôi việc; người đàn ông khốn khổ đó hấn đã nghĩ rằng anh đã ném trả lòng hào hiệp vào mặt ông ta. De Quincey không hề rời mắt khỏi anh cho tới khi hấn có được em, Tessie ạ; anh là món bảo hiểm của hấn. Hấn đưa Chị Em Hắc Ám cái nhẫn của anh để cho em thấy anh đang nằm trong tay họ. Hấn lần nữa hứa với anh rằng hấn sẽ không làm hại em, rằng hấn chỉ muốn nhờ Hai Chị Em dạy em cách dùng quyền năng. Chị Em Hắc Ám báo cáo tiến trình của em hằng ngày, vậy nên anh biết em còn sống.

"Vì đảng nào cũng quanh quẩn trong nhà, anh quan sát các công việc của câu lạc bộ Xứ Quý. Anh thấy tổ chức đó phân cấp bậc. Có những kẻ nằm ở bậc thấp nhất, như Mortmain và bạn bè của ông ta. De Quincey và những kẻ thuộc đẳng cấp cao hơn giữ họ lại vì họ có tiền và chúng cho họ xem

những ngón phép thuật và Thế Giới Bóng Tối để kéo họ tiếp tục quay lại, Những kẻ như Chị Em Hắc Ám là những kẻ có nhiều quyền lợi và trách nhiệm hơn trong câu lạc bộ. Tất cả đều là các sinh vật siêu nhiên, không ai là con người hết. Và đứng đầu là de Quincey. Mọi người gọi hắn là Ông Chủ.

"Chúng thường tổ chức các buổi họp không có mặt của con người và những thành viên cấp thấp. Và đó là lần đầu tiên anh nghe tới Thợ Săn Bóng Tối. De Quincey ghét Thợ Săn Bóng Tối," Nate nói và quay sang Charlotte và Henry. "Hắn oán giận họ - oán giận các vị. Hắn nói rằng thế giới sẽ tốt đẹp hơn nếu Thợ Săn Bóng Tối tuyệt diệt và cư dân Thế Giới Ngầm có thể an ổn sống."

"Vớ vẩn." Henry rõ ràng bị mỉa mai. "Không có Thợ Săn Bóng Tối, không biết hắn sẽ an ổn kiểu gì."

"Hắn nói họ chưa từng đánh thắng Thợ Săn Bóng Tối vì vũ khí của các vị quá tốt. Hắn kể truyền thuyết rằng Chúa Trời đã biến Nephilim thành các chiến binh siêu đẳng, để không một sinh vật nào có thể hủy diệt họ. Vậy nên hắn đi tới ý nghĩ, 'Sao không tạo ra những thứ không có sự sống nhỉ?'"

"Người máy," Charlotte nói. "Đội quân máy móc của hắn."

Nate bối rối. "Cô thấy chúng rồi?"

"Một vài con đã tấn công em gái anh vào tối qua," Will nói. "May mắn thay, những con quỷ Thợ Săn Bóng Tối bọn tôi đã kịp thời giải vây."

"Nhưng bản thân cô ấy cũng chống trả ra trò đấy chứ," Jem lầm bầm.

"Anh biết gì về những cỗ máy đó không?" Charlotte hào hứng hỏi. "Bất cứ điều gì cũng được. De Quincey có đề cập tới chúng trước mặt anh không?"

Nate dựa lưng vào ghế. “Có, nhưng tôi chẳng hiểu nhiều. Tôi không biết gì về máy móc...”

“Đơn giản lắm.” Henry dùng giọng muốn trấn an một con mèo bị dọa sợ chết khiếp. “Hiện giờ đám máy móc của de Quincey là những món đồ cơ khí. Chúng phải được lắp ráp với nhau, giống như đồng hồ vậy. Nhưng chúng tôi tìm được một bản sao câu thần chú trong thư viện của hắc, cho thấy hắc đang tìm cách thổi sự sống vào chúng, cách để trói buộc năng lượng quý vào cái vỏ máy móc và khiến chúng sống dậy.”

“Ồ, vậy sao! Đúng, hắc có nói,” Nathaniel trả lời như một đứa trẻ hài lòng khi có thể đưa ra đáp án đúng trong giờ học. Tessa tưởng như thấy được những cái tai của các Thợ Săn Bóng Tối trong phòng đang hứng thú dựng lên. Họ thật sự muốn biết vấn đề này. Chính vì lí do này mà hắc thuê Chị Em Hắc Ám - không chỉ để huấn luyện Tessa. Họ là pháp sư, và họ có thể nghĩ ra cách. Và quả vậy. Chỉ vài tuần trước, họ đã tìm ra giải pháp.”

“Vậy sao?” Charlotte choáng váng. “Nhưng, vậy vì sao de Quincey chưa dùng? Hắc còn chờ gì nữa?”

Nate nhìn gương mặt lo lắng của chị sang Tessa và rời khắp phòng. “Tôi... tôi nghĩ các vị biết. Hắc nói phép trói buộc chỉ có hiệu lực nếu thi hành lúc trăng tròn. Tới lúc đó, Chị Em Hắc Ám sẽ bắt tay vào việc, và rồi... hắc có cả tá người máy trong phòng bí mật, và tôi biết hắc sẽ tạo ra nhiều hơn - hàng trăm, có lẽ là hàng ngàn. Sau đó hắc sẽ làm tất cả sống dậy, và...”

“Trăng tròn?” Charlotte liếc ra cửa sổ và căn môi. “Có lẽ sẽ vào tối mai.”

Jem đứng bật dậy. “Để em kiểm tra lịch âm trong thư viện. Em sẽ trở lại ngay.” Anh khuất khỏi cửa.

Charlotte quay sang Nate. “Anh chắc chắn chứ?”

Nate gật đầu và nuốt nước bọt. “Khi Tessa thoát khỏi tay Chị Em Hắc Ám, de Quincey quở trách tôi dù tôi chẳng hề hay biết gì. Hắc bảo hắc sẽ để Những Đứa Con của Màn Đêm uống cạn máu tôi. Hắc giam tôi nhiều ngày từ trước bữa tiệc. Từ đó hắc không quan tâm hắc nói gì trước mặt tôi nữa. Hắc biết tôi sẽ chết. Tôi nghe hắc nói Hai Chị Em đã làm chủ phép trời buột ra sao. Thời khắc Nephilim bị diệt chủng đã chẳng còn xa và tất cả các thành viên của câu lạc bộ Xứ Quỷ sẽ thế chỗ các vị để thống trị Luân Đôn.”

Will khào khào nói. “Anh có nghĩ ra de Quincey sẽ trốn ở đâu khi nhà hắc bị thiêu rụi không?”

Nate có vẻ kiệt sức. “Hắc có một chốn ẩn náu ở Chelsea. Hắc sẽ tới đó với những kẻ trung thành với hắc - có lẽ vẫn còn khoảng một trăm ma cà rồng trong nhóm của hắc đã không tới bữa tiệc đêm đó. Tôi biết chính xác nơi đó ở đâu. Tôi có thể chỉ cho các vị...” Anh ngừng lại khi Jem lao vào phòng với đôi mắt mở to.

“Không phải ngày mai,” Jem nói. “Trăng tròn vào đêm nay.”

Chương 17: Gọi bóng đêm xuống

Hồi tường hoa và ngọn tháp nhà thờ cổ kính

Bị nhuộm màu đen của trận mưa thu

Những cơn gió mạnh báo trước

Bóng đêm sắp buông xuống rồi.

-Emily Bronte, The Old Church Tower

Khi Charlotte lao vào thư viện để báo cho Enclave biết họ cần hành động gấp trong tối đó, Henry vẫn ở lại phòng khách cùng Nathaniel và những người khác. Anh ấy kiên nhẫn tới bất ngờ khi Nate khó nhọc tìm trên bản đồ Luân Đôn địa điểm cho là nơi ẩn náu của de Quincey - một căn nhà ở Chelsea, gần sông Thames. “Tôi không biết chính xác là nhà nào,” Nate nói, “vậy mọi người phải cẩn trọng nhé.”

“Chúng tôi luôn cẩn thận,” Henry nói, lời đi vể nhăn nhó của Will. Trước đó không lâu, anh ấy vừa bảo Will và Jem tới kho vũ khí cùng Thomas để chuẩn bị vài con dao thiên thần và một vài món đồ vũ trang khác. Tessa vẫn ở trong phòng khách cùng Jessamine và Nate khi Henry vội vã tới hầm mộ để lấy một vài phát mình mới.

Khi những người khác đã đi, Jessamine bắt đầu bận rộn lấy lòng Nate - cô nàng cời lửa cho anh, đi lấy thêm chăn để đắp lên vai anh và cò đề nghị lấy sách đọc cho anh nghe nhưng bị từ chối. Nếu Jessamine muốn chiếm được trái tim Nate bằng cách làm loạn xung quanh anh, Tessa nghĩ, cô nàng hẳn

sẽ thất vọng. Nate luôn muốn được người khác phục vụ và sẽ chẳng mấy để ý tới sự quan tâm đặc biệt của cô nàng.

“Vậy giờ đang xảy ra gì vậy?” Cuối cùng anh cất tiếng hỏi sau đồng chân ngồn ngộn. “Anh chị Branwell...”

“Ồ, gọi họ là Henry và Charlotte thôi. Mọi người đều gọi vậy,” Jessamine nói.

“Họ đi báo cho Enclave - những Thợ Săn Bóng Tối khác ở Luân Đôn - biết về nơi trú ẩn của de Quincey, và lập kế hoạch tấn công,” Tessa nói. “Nhưng Nate này, anh không nên lo về những chuyện đó. Anh nên nghỉ ngơi.”

“Vậy là chỉ còn chúng ta.” Nate nhắm mắt. “Trong cái nơi rộng lớn cũ kĩ này. Có vẻ kì kì.”

“Ồ, Will và Jem sẽ không đi với họ đâu.” Jessamine nói. “Em đã nghe Charlotte nói chuyện với họ trong kho vũ khí khi em đi lấy chân.”

Nate mở mắt. “Không ư?” Anh có vẻ ngạc nhiên. “Sao không?”

“Họ còn quá trẻ,” Jessamine nói. “Thợ Săn Bóng Tối được coi là trưởng thành khi mười tám tuổi, và trong những vụ việc thế này - những việc nguy hiểm đòi hỏi sự tham gia của cả Enclave - họ sẽ để những người trẻ ở nhà.”

Tessa đột nhiên thấy có chút an tâm kì lạ, vì thế cô vội lấp liếm bằng câu hỏi, “Nhưng thế kì quá. Họ để Will và Jem tới nhà của de Quincey...”

“Và vì vậy giờ họ không thể đi. Rõ ràng Benedict Lightwood đang tranh cãi về việc kế hoạch đột kích nhà de Quincey chuyển biến xấu vì Jem và Will chưa được đào tạo đầy đủ, dù trong đó có bao nhiêu phần là lỗi của Jem thì mình không biết. Nếu hỏi mình, ông ta đang lấy cớ để cho Gabriel ở nhà, dù anh ta mười tám rồi. Ông ta bảo bọc con dữ lắm. Charlotte nói ông ta bảo từng có thời toàn bộ Enclave bị xóa sổ chỉ trong

một đêm, và Nephilim phải có trách nhiệm để thế hệ sau ở lại, để tiếp tục sứ mệnh.”

Dạ dày Tessa quặn lại. Trước khi cô kịp nói gì, cửa đã mở và Thomas bước vào. Cậu mang theo một chồng quần áo được gấp gọn gẽ. “Đây là đồ cũ của cậu Jem,” cậu ngượng ngùng nói với Nate. “Có vẻ anh cùng khổ người với cậu ấy và anh cũng nên có đồ mặc. Nếu anh để tôi đưa anh về phòng, chúng ta sẽ thử xem sao.”

Jessamine đảo mắt. Tessa không rõ vì sao. Có lẽ vì cô nàng nghĩ đồ bỏ đi không hợp với Nate.

“Cảm ơn Thomas,” Nate nói và đứng dậy. “Và tôi vô cùng xin lỗi vì lỗi hành xử lúc trước khi... trốn cậu. Chắc lúc đó tôi bị sốt. Tôi chỉ biết giải thích có vậy.”

Thomas đỏ mặt. “Tôi chỉ làm việc của mình thôi ạ.”

“Có lẽ anh nên nghỉ chút đi,” Tessa nói và để ý thấy mắt anh trũng sâu vì mệt mỏi. “Giờ chúng ta chẳng còn mấy việc để làm, cho tới khi họ trở về.”

“Thật ra,” Nate nói và nhìn Jessamine và Tessa, “Anh nghĩ mình nghỉ đủ rồi. Một quý ông nên đứng trở lại trên đôi chân mình, đúng không nào? Anh có thể ăn chút gì, và có người đi cùng càng ổn. Hai em không ngại nếu sau khi mặc đồ xong, anh đi ăn cùng hai em chứ?”

“Tất nhiên là không rồi!” Jessamine có vẻ hào hứng. “Em sẽ bảo Agatha chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ. Và có lẽ một bộ bài sẽ giúp chúng ta thư giãn chút sau khi ăn. Có lẽ là bánh sandwich và trà.” Cô nàng vỗ tay khi Thomas cùng Nate rời phòng, và quay sang Tessa với đôi mắt sáng rực. “Thế không vui sao?”

“Chơi bài à?” Tessa choáng tới suýt không nói lên lời khi nghe đề nghị của Jessamine, giờ đã lên tiếng nổi. “Bồ nghĩ chúng ta nên chơi bài? Khi

Henry, Charlotte ra ngoài chiến đấu với de Quincey?”

Jessamine hất tóc. “Chúng ta có ừ ê cũng đâu giúp gì được họ? Mình chắc chắn họ thích chúng ta vui vẻ và năng nổ khi họ vắng mặt hơn là ngồi rũ ra.”

Tessa nhú mày. “Mình thật sự không nghĩ,” cô nói. “bảo Nate chơi bài là hay đâu, Jessamine. Bờ biết rõ anh ấy... gặp rắc rối với vấn đề bài bạc.”

“Chúng ta không chơi đánh bài ăn tiền,” Jessamine nói nhẹ nhàng. “Chỉ là chơi một vài ván bài vui thôi. Tessa, cậu thích rã đám hả?”

“Cái gì? Jessamine, mình biết bờ chỉ cố làm Nate vui. Nhưng đây không phải cách...”

“Và mình nghĩ bờ rất biết cách lấy lòng đàn ông?” Jessamine đập lại, đôi mắt nâu lấp lánh lửa giận. “Bờ nghĩ mình không thấy bờ nhìn Will với đôi mắt cúm con sao? Làm như anh ấy thèm...Ồ!” Cô nàng giơ tay. “Thôi. Bờ làm mình phát bệnh. Mình sẽ tự đi nói chuyện với Agatha.” Đoạn, cô nàng đứng dậy và lao khỏi phòng, chỉ dừng lại để nói, “Dù mình biết bờ không quan tâm tới ngoại hình, nhưng ít ra cũng nên chải lại đầu tóc đi, Tessa. Trông nó như tổ chim ấy!” trước khi cánh cửa đóng sầm lại.

Dù Tessa biết mình thật ngốc, nhưng cô vẫn bị những lời lẽ của Jessamine làm cho nhói lòng. Cô vội trở về phòng để vỗ nước lên mặt và chải mái tóc rối. Nhìn gương mặt trắng bệch trong gương, cô cố không nghĩ xem mình còn là người em gái trong trí nhớ của Nate không. Cô cố không nghĩ xem mình đã thay đổi đến mức nào.

Xong xuôi, cô vội vàng trở ra hành lang - và suýt đâm sầm vào* Will, người đang dựa trên bức tường đối diện cửa phòng cô và xem xét bộ móng. Anh vẫn ăn mặc tùy ý như mọi khi, với áo sơ mi cụt tay và một loạt những sợi

dây da giăng ngang dọc trước ngực. Đằng sau lưng anh thò ra cái chuôi kiếm. Nhét trên thắt lưng anh là vài con dao thiên thần dài và mảnh.

“Em...” giọng Jessamine vọng trong đầu cô: Bỏ nghĩ mình không thấy bỏ nhìn Will với đôi mắt cú con sao? Ánh đèn phù thủy mập mờ. Tessa hi vọng hành lang tối nên anh sẽ không thấy cô đỏ mặt. “Em tưởng tối nay anh sẽ không đi cùng Enclave,” cuối cùng cô nói cho phải phép.

“Không. Anh chỉ mang mấy cái này xuống cho Charlotte và Henry ở ngoài sân thôi. Benedict Lightwood đã gửi xe ngựa tới đón họ. Thế nhanh hơn. Chắc nó sắp tới rồi.” Ngoài hành lang khá tối, nên dù Tessa nghĩ anh đang cười nhưng lại không chắc chắn lắm. “Lo cho sự an nguy của anh hả? Hay em định tặng anh một món quà để anh đeo vào trong chiến trận như Ivanhoe?”

“Em chẳng thích cuốn đó,” Tessa nói. “Rowena đúng là đồ khờ khạo. Ivanhoe nên chọn Rebecca mới đúng.”

“Tóc đen chứ không phải tóc vàng à? Thật đấy?” Giờ cô khá chắc anh đang mỉm cười.

“Will ơ...?”

“Ừ?”

“Anh tin Enclave sẽ kết liễu được de Quincey chứ?”

“Ừ.” Anh không hề ngần ngại. “Thời gian để thỏa thuận đã qua rồi. Nếu em từng xem trò dùng chó sục giết chuột... ờ chắc em chưa xem đâu. Nhưng tối nay sẽ như vậy đó. Clave sẽ kết liễu từng kẻ một.”

“Ý anh là sẽ không còn ma cà rồng nào ở Luân Đôn ư?”

Will nhún vai. “Luôn có ma cà rồng chứ. Nhưng nhóm của de Quincey sẽ biến mất.”

“Và khi chuyện kết thúc - khi Ông Chủ biến mất - chắc em và Nate sẽ chẳng còn có gì để ở lại Học Viện nữa nhỉ?”

“Anh...” Will có vẻ thực sự giật mình. “Anh nghĩ... Ờ, đúng vậy. Chắc em thích ở một nơi... ít bạo lực hơn. Có lẽ em sẽ đi thăm thú những khu vực đẹp đẽ hơn của Luân Đôn. Tu viện Westminster...”

“Em muốn về nhà,” Tessa nói. “Về New York.”

Will không nói gì. Ánh đèn phù thủy trong hành lang đã lụi; trong bóng tối, cô chẳng thể thấy rõ gương mặt anh.

“Trừ khi có lí do để em ở lại,” cô tiếp tục nói mà trong lòng tự hỏi mình có ý gì. Khi không nhìn thấy mặt Will mà chỉ cảm nhận được sự hiện diện của anh trong hành lang tối tăm, cô thấy dễ nói chuyện với anh hơn.

Cô không thấy anh di chuyển, nhưng cảm nhận những ngón tay anh đang đặt nhẹ lên mu bàn tay cô. “Tessa,” anh nói. “Xin đừng lo lắng. Mọi chuyện sẽ sớm ổn thôi.”

Trái tim cô đập thành thịch trong lồng ngực. Nhưng cái gì sẽ sớm ổn đây? Anh không có ý đó thật chứ? Anh phải có ý khác. “Anh không muốn về sao?”

Anh không nhúc nhích, những ngón tay vẫn vuốt nhẹ trên tay cô. “Anh còn chẳng thể về nhà.”

“Nhưng vì sao?” cô thì thầm, nhưng đã quá muộn. Cô thấy anh rút tay lại. “Em biết bố mẹ anh đã tới Học Viện tìm anh khi anh mười hai tuổi và anh không chịu gặp họ. Vì sao? Họ đã làm điều tệ hại gì với anh cơ chứ?”

“Họ chẳng làm gì cả.” Anh lắc đầu. “Anh phải đi đây. Henry và Charlotte đang đợi.”

“Will,” cô nói nhưng anh đã đi mất, chỉ còn là một cái bóng gầy tiến tới cầu thang. “Will,” cô gọi theo. “Will, Cecily là ai?”

Nhưng anh đã đi mất.

Khi Tessa trở lại phòng khách, Nate và Jessamine đã ở đó, còn mặt trời đã bắt đầu lặn. Cô ngay lập tức tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. Ở trảng sân bên dưới, Jem, Henry, Will và Charlotte đang đứng thành một nhóm, những cái bóng dài và đen của họ trải lên bậc thềm Học Viện. Henry đang vẽ chữ iratze cuối cùng lên tay trong khi Charlotte có vẻ đang hướng dẫn Jem và Will. Jem gật gù, nhưng từ khoảng cách này, Tessa vẫn biết anh chàng Will đang khoanh tay trước ngực kia đang tỏ vẻ chống đối. Chắc anh muốn đi cùng. Anh không muốn ở đây. Jem có lẽ cũng muốn đi, nhưng anh sẽ không phàn nàn gì. Đó là sự khác biệt giữa hai cậu con trai. Cực kì khác biệt, dù ở bất kì khía cạnh nào.

“Tessie, em thật sự không muốn chơi sao?” Nate quay ra nhìn cô em gái. Anh đã ngồi về* chiếc ghế bành, một tấm chăn đặt trên chân và những lá bài vứt trên chiếc bàn nhỏ giữa anh và Jessamine, bên cạnh một bộ cốc tách bằng bạc và một đĩa sandwich nhỏ. Tóc anh hơi ướt như thể vừa gội, và anh mặc đồ của Jem. Tessa nhận thấy Nathaniel đã gầy đi, nhưng Jem còn gầy hơn nên cái áo hơi chật ở cổ và cổ tay - dù vai Jem rộng hơn, và Nate trông hơi nhỏ bé trong áo khoác của Jem.

Tessa vẫn nhìn ra ngoài. Một cỗ xe ngựa lớn màu đen có họa tiết hình hai bó đuốc cháy rực đang dừng lại, và Henry cùng Charlotte nhanh chóng trèo lên. Will và Jem biến mất khỏi tầm nhìn.

“Bạn ấy chắc.” Jessamine khịt mũi khi Tessa không trả lời. “Cứ nhìn bạn ấy xem. Trông không chấp nhận được.”

Tessa không nhìn ra ngoài nữa. “Mình không phải không chấp nhận. Mình chỉ thấy không nên chơi khi Henry và Charlotte cùng những người khác đang bán mạng ngoài kia.”

“Vâng, mình biết, bồ nói rồi.” Jessamine đặt bài xuống. “Thật sao, Tessa. Chuyện này xảy ra suốt mà. Họ ra ngoài tham chiến; họ trở lại. Bồ cứ coi như họ đi tập thể dục đi.”

Tessa cắn môi. “Mình thấy nên chào tạm biệt hay chúc họ may mắn, nhưng họ vội quá...”

“Em không phải lo,” Jem bước vào phòng khách với Will theo sau. “Thợ Săn Bóng Tối không nói tạm biệt trước trận chiến. Hay chúc may mắn. Em phải coi như họ chắc chắn sẽ về, chứ không phải có cơ may trở về.”

“Bọn anh không cần may mắn,” Will nói và ngồi phịch xuống cạnh Jessamine, và cô nàng dành cho anh ánh nhìn khó chịu. “Bọn anh nhận lệnh từ thiên đường cơ mà. Có Chúa phù hộ thì cần gì may mắn nữa?” Anh có vẻ cay nghiệt quá mức.

“Đừng tỏ vẻ buồn bực nữa Will.” Jessamine nói. “Bọn em đang chơi bài. Một là anh chơi, hai là im lặng.”

Will nhướn mày. “Các em chơi gì?”

“Trò Giáo hoàng Joan,” Jessamine lạnh lùng nói và giơ bài ra. “Em đang giải thích luật chơi cho anh Gray.”

“Lovelace nói một người sẽ thắng nếu đánh hết bài. Tôi e mình thua mất.” Nate cười toe toét với Jessamine, người đang cười rất ư ngứa gan.

Will chỉ cái cốc đang bốc khói bên cạnh khuỷu tay Nathaniel. “Trong đó chỉ có trà,” anh hỏi, “hay toàn brandy nhỉ?”

Nate đỏ mặt. “Brandy là* giúp tinh thần phục hồi nhanh.”

“Đúng,” Jem nói nhuốm sự bức bối. “Nó thường giúp họ trở ra đề nhanh thôi.”

“Thật sao! Hai người đúng là đồ giả nhân giả nghĩa. Làm như Will không uống rượu còn Jem không...” Jessamine cắn răng ngừng lại. “Hai người làm trò vì Henry và Charlotte không đưa hai người đi cùng,” cuối cùng cô nàng nói. “Vì hai người còn quá trẻ.” Cô nàng cười với Nate. “Em thích kết bạn với một quý ông trưởng thành hơn.”

Nate, Tessa chán ghét nghĩ, chỉ hơn Will đúng hai tuổi. Chứ không phải trăm tuổi. Và anh chẳng dính dáng gì tới hai chữ “trưởng thành” hết. Tuy nhiên trước khi cô kịp mở miệng, một âm thanh lớn đã vang vọng khắp Học Viện.

Nate nhướng mày. “Anh tưởng đây không thật sự là nhà thờ. Anh tưởng đây không có chuông.”

“Không phải. Đây nghe không giống* tiếng chuông nhà thờ.” Will đứng dậy. “Đây là chuông triệu hồi. Vậy là có người đang dưới nhà và đòi nói chuyện với Thợ Săn Bóng Tối. Và vì James và tôi là những Thợ Săn Bóng Tối duy nhất ở đây...”

Anh nhìn Jessamine và Tessa nhận ra anh đang đợi Jessamine cãi lại mình, đợi cô nàng nói cô nàng cũng là Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng Jessamine đang cười với Nate và anh ấy đang thì thầm gì đó vào tai cô nàng; chẳng ai thèm để tâm tới những điều khác trong phòng.

Jem nhìn Will và lắc đầu. Cả hai đều đi ra cửa; khi họ ra, Jem nhìn Tessa và khẽ nhún vai. Anh ước em là Thợ Săn Bóng Tối, cô nghĩ ánh mắt anh nói

vậy, nhưng có lẽ đó là điều cô mong được thấy. Có lẽ anh chỉ tử tế cười với cô và chẳng có ý gì.

Nate rót cho mình một cốc brandy hòa nước ấm nữa. Anh và Jessamine chẳng buồn giả vờ giả vịt đang chơi bài và bắt đầu ngồi sát nhau và rì rầm trò chuyện. Tessa thoáng thất vọng. Cô đã mong sự kiện vừa qua sẽ khiến anh biết suy nghĩ hơn - sẽ hiểu được những vấn đề lớn lao hơn trong thế giới, những điều quan trọng hơn là thú vui tức thời. Cô chẳng mong gì ở Jessamine, nhưng chuyện cô nàng cố quyến rũ Nate khiến cô lo lắng tới lạ.

Cô lại nhìn ra cửa sổ. Ngoài đó có một cỗ xe ngựa. Will và Jem đang đứng trên thềm. Cùng với họ và* một người mặc đồ đi đêm - chiếc áo đuôi tôm màu đen lịch lãm, chiếc mũ cao bằng lụa, chiếc áo chên màu trắng sáng lên dưới đuốc đèn phù thủy. Tessa cảm thấy anh ta có vẻ là người thường, dù từ khoảng cách này không nói rõ được gì. Cô thấy anh ta giơ tay và làm điệu bộ phóng khoáng. Cô thấy Will nhìn Jem và Jem gật đầu, rồi tự hỏi không biết họ đang bàn chuyện gì.

Cô nhìn ra cỗ xe ngựa đằng sau... và sững lại. Thay vì được sơn một màu, trên cửa xe lại có tên một hãng doanh nghiệp: CÔNG TY MORTMAIN.

Mortmain. Sếp của bố cô, người bị Nathaniel tống tiền, người đã đưa anh cô tới Thế Giới Bóng Tối. Ông ta làm gì ở đây chứ?

Cô lại nhìn Nate, cảm giác khó chịu ngay lập tức bị ước muốn bảo vệ anh xóa sạch. Nếu anh biết Mortmain ở đây, chắc chắn anh sẽ buồn. Tốt hơn hết cô nên tìm ra nguyên nhân cho chuyến viếng thăm kia trước anh. Cô đóng cửa sổ lại và lảng lạng đi ra ngoài; vì đang mải mê chuyện trò với Jessamine nên Nate chẳng biết cô đã rời phòng.

Tessa cực kì dễ dàng tìm được đường tới cái cầu thang xoắn ốc bằng đá chạy giữa Học Viện. Hẳn cô đã nhớ đường chút ít rồi. Cô đi xuống dưới

tầng trệt và thấy Thomas đứng ở cửa.

Cậu đang cầm một thanh kiếm lớn, mũi chúi xuống, gương mặt rất nghiêm trọng. Đằng sau cậu là cánh cửa đôi đồ sộ của Học Viện đang để cho chút ánh hoàng hôn màu xanh đen của Luân Đôn lọt vào. Cậu có vẻ giật mình khi thấy Tessa. “Chị Gray à?”

Cô khẽ nói. “Chuyện gì thế, Thomas?”

Cậu nhún vai. “Ông Mortmain,” cậu nói. “Ông ta muốn nói chuyện với anh chị Branwell, nhưng vì họ không ở đây...”

Tessa định ra cửa.

Thomas giật mình đứng chặn đường. “Chị Gray, em không nghĩ...”

“Cậu sẽ phải dùng kiếm để ngăn tôi đấy, Thomas,” Tessa lạnh lùng nói và Thomas, sau một thoáng lưỡng lự, tránh sang bên. Tessa thấy cắn rứt và hi vọng cô không làm cậu đau lòng, nhưng cậu có vẻ choáng váng thì đúng hơn.

Cô đi qua, ra bậc thềm ngoài Học Viện, nơi Will và Jem đang đứng. Cơn gió lạnh thổi bay tóc cô và khiến cô rùng mình. Ở cuối bậc thềm là người đàn ông cô thấy từ cửa sổ. Ông ta thấp hơn cô tưởng: nhỏ thó và mảnh dẻ, với gương mặt nâu bánh mật thân thiện bên dưới vành mũ. Dù ông ta ăn mặc khá lịch sự nhưng lại có cái vẻ chất phác, sương gió của cánh thủy thủ hoặc lái buôn.

“Vâng,” ông ta nói, “Anh chị Branwell đã gọi cho tôi vào cuối tuần. Và hẳn là họ chưa nói với hai cậu về cuộc gặp mặt này.”

“Họ không nói với Enclave về những thí nghiệm huyền học của ông,” Will nói cụt lủn.

Mortmain đỏ mặt. “Vâng. Họ giúp tôi nhiều quá. Và tôi nghĩ mình cần báo ơn...” Ông ta ngừng lại và nhìn Tessa đứng sau, “Và đây là ai? Một Thợ Săn Bóng Tối chăng?”

Will và Jem cùng lúc quay lại và thấy Tessa. Jem có vẻ vui khi thấy cô; còn Will tất nhiên có vẻ bị chọc tức và có thể hơi hứng thú. “Tessa,” Will nói. “Em không thể bớt tọc mạch đi chút à?” Anh quay lại với Mortmain. “Đây là cô Gray, em gái Nathaniel Gray.”

Mortmain có vẻ hoảng. “Ôi, lạy Chúa lòng lành. Tôi phải nhận ra mới đúng. Cô rất giống anh cô. Gray...”

“Tôi không nghĩ vậy,” Will nói khá khẽ nên Tessa không nghĩ Mortmain có thể nghe ra.

“Ông không được gặp Nate,” Tessa nói. “Tôi không biết vì sao ông tới đây, thưa ông Mortmain, nhưng anh ấy không khỏe. Anh ấy cần phục hồi sau tai nạn vừa rồi, chứ không phải bị gọi nhắc về nó.”

Những nếp nhăn hằn lên khóe miệng Mortmain. “Tôi không tới đây để gặp cậu ấy,” ông ta nói. “Tôi đã hại cậu ấy. Cô Branwell đã nói rõ...”

“Đáng ra ông phải tìm anh tôi,” Tessa nói. “Ông để anh ấy mất tích tại Thế Giới Bóng Tối.” Một phần trong trí óc Tessa ngạc nhiên trước sự kiên cường của mình, nhưng cô vẫn nói tiếp. “Khi anh ấy bảo mình sẽ làm việc của de Quincey, ông phải làm gì đó. Ông biết de Quincey là dạng người gì - nếu như ông có thể gọi hắn là người.”

“Tôi biết,” Mortmain trông tái mét. “Vì thế tôi ở đây. Để bù đắp cho chuyện mình đã làm.”

“Và ông định làm gì nào?” Jem hỏi rành mạch. “Và sao lại lúc này?”

Mortmain nhìn Tessa. “Bố mẹ cô,” ông ta nói, “rất tốt bụng và tử tế. Tôi luôn ân hận vì đã đưa họ tới Thế Giới Bóng Tối. Lúc đó, tôi chỉ coi đây là một trò chơi vui. Nhưng sau đó tôi đã học được. Để lương tâm bớt cắn rứt, tôi sẽ nói ra mọi điều tôi biết. Kể cả vì điều đó mà tôi phải bỏ chạy khỏi Anh để tránh cơn thịnh nộ của de Quincey.” Ông ta thở dài. “Hồi trước, de Quincey đặt mua rất nhiều linh kiện máy móc - bánh răng, cam, đại loại vậy - từ chỗ tôi. Tôi chẳng hỏi hẵn định dùng chúng làm gì. Một người không được phép hỏi Ông Chủ những chuyện như thế. Chỉ khi Nephilim tới gặp tôi, tôi mới nghĩ những thứ hẵn mua từ tôi có liên quan tới một mục đích ám muội. Tôi điều tra và một tay chỉ điểm trong câu lạc bộ đã bảo tôi rằng de Quincey định xây dựng một đội quân gồm những con quái vật cơ khí để diệt chủng Thợ Săn Bóng Tối.” Ông ta lắc đầu. “Có thể de Quincey và bè lũ của hẵn căm thù Thợ Săn Bóng Tối, nhưng tôi thì không. Tôi chỉ là con người. Tôi biết có ranh giới giữa tôi và cái thế giới mà ở đó, những người như tôi là đồ tiêu khiển của quý. Tôi không thể chấp nhận chuyện de Quincey làm.”

“Rất tốt,” Will có chút sốt ruột, “nhưng ông toàn nói cái chúng tôi biết rồi.”

“Các cậu có biết,” Mortmain nói, “hẳn trả tiền cho hai pháp sư có biệt danh là Chị Em Hắc Ám để tạo ra phép trói buộc sẽ thổi năng lượng vào những cỗ máy cơ khí đó?”

“Ờ có,” Jem nói. “Nhưng tôi tin chỉ còn lại một người trong cặp đôi Chị Em Hắc Ám. Will đã giết ả kia rồi.”

“Nhưng kẻ còn lại đã hồi sinh người kia rồi,” Mortmain nói với chút ngạo nghễ, như thể ông ta hài lòng vì đã cung cấp được thông tin họ chưa có. “Giờ cả hai đang sống trong một biệt thự ở Highgate - thuộc về một pháp sư đã bị de Quincey giết chết - để hoàn thiện phép trói buộc. Nếu nguồn tin của tôi là đúng, Chị Em Hắc Ám sẽ thực hiện nó vào tối nay.”

Đôi mắt xanh của Will tối lại và trầm ngâm. “Cảm ơn thông tin của ông,” anh nói, “nhưng de Quincey hay những con quái vật cơ khí của hắn sẽ sớm không còn là mối nguy cho chúng tôi nữa.”

Mortmain trợn tròn mắt. “Clave tìm giết de Quincey vào tối nay ư?”

“Lạy Chúa,” Will nói. “Ông hiểu chuyện nhanh quá đấy.” Anh mỉm cười hài lòng.

“Ý cậu là cậu không định nói với tôi,” Mortmain rầu rĩ. “Chắc vậy rồi. Nhưng cậu nên biết de Quincey có hàng trăm người máy. Một đội quân. Ngay khi Chị Em Hắc Ám làm phép, đội quân đó sẽ sống dậy và hợp lực với de Quincey. Nếu Enclave đánh bại hắn, vậy họ nên làm sao để ngăn đội quân đó sống dậy, hoặc không chúng gần như bất khả chiến bại.”

“Ông có biết chính xác Chị Em Hắc Ám ở chỗ nào của Highgate không?” Jem hỏi.

Mortmain gật đầu. “Rất chắc,” ông ta nói và đọc tên đường và số nhà.

Will gật đầu. “Cảm ơn sự giúp đỡ của ông.”

“Cảm ơn ông,” Jem nói. “Chúc ông một buổi tối tốt lành, thưa ông Mortmain.”

“Nhưng...” Mortmain giật mình. “Các cậu có định làm gì không?”

“Tôi nói chúng tôi sẽ coi đó là một sự giúp đỡ,” Will bảo. “Còn về phần ông, có vẻ ông cần đi đâu đó.”

“Sao cơ?” Mortmain nhìn bộ đồ dạ phục và cười. “Chắc vậy. Chỉ là... nếu Ông Chủ biết tôi đã tiết lộ điều gì, đời của tôi sẽ gặp nguy.”

“Vậy ông nên đi nghỉ mát đi,” Jem đề nghị. “Nghe nói thời gian này trong năm ở Italy rất tuyệt.”

Mortmain nhìn Will và Jem một lúc, rồi ra chiều bỏ cuộc. Vai ông ta chùng xuống. Ông ta đưa mắt nhìn Tessa. “Cô có thể chuyển lời xin lỗi của tôi tới anh trai cô...”

“Chắc là không đâu,” Tessa nói, “nhưng cảm ơn ông, thưa ông Mortmain.”

Ông ta không nói gì một lúc rồi gật đầu và quay gót. Ba người họ quan sát khi ông ta trở xuống khỏi thềm. Tiếng vó ngựa nện lộc cộc xuống tráng sân vang xa dần.

“Chúng ta làm gì với Chị Em Hắc Ám đây?” Tessa hỏi ngay khi cỗ xe ngựa khuất dạng.

“Tất nhiên là đi tìm rồi,” Đôi mắt Will sáng lấp lánh. “Anh trai em nói de Quincey có cả tá những tạo vật kia; Mortmain bảo có hàng trăm. Nếu Mortmain đúng, chúng ta phải tóm được Chị Em Hắc Ám trước khi chúng kịp trở tay, hoặc không Enclave sẽ tiêu đời.”

“Nhưng... Có lẽ chúng ta nên báo cho Henry, Charlotte và mọi người khác đã...”

“Bằng cách nào?” Will cố tình nói cụt lủn. “Chúng ta có thể bảo Thomas đi báo cho Enclave, nhưng anh không chắc cậu ta có thể tới đó kịp, và nếu Chị Em Hắc Ám có thể làm sống dậy đội quân kia, de Quincey giết Enclave dễ như ăn kẹo. Không, chúng ta phải tự tóm Chị Em Hắc Ám thôi. Anh đã từng giết một ả rồi; Jem và anh có thể xử lý được cả hai.”

“Nhưng có thể Mortmain sai,” Tessa nói. “Anh chỉ nghe từ phía ông ta; thông tin đó có thể sai.”

“Có thể,” Jem tỏ ra hiểu, “Nhưng nếu không thì sao? Và chúng ta cứ thế bỏ qua ư? Hậu quả là Enclave sẽ bị tiêu diệt không còn một mống.”

Biết anh nói đúng, Tessa thấy lòng thắt lại. “Có lẽ em có thể giúp. Em đã từng cùng các anh đấu với Chị Em Hắc Ám. Nếu em có thể đi cùng...”

“Không,” Will nói. “Không bàn cãi gì hết. Bọn anh có quá ít thời gian để chuẩn bị, nên phải dựa vào kinh nghiệm thực chiến thôi. Em lại chẳng biết gì.”

“Em đã đấu với de Quincey trong bữa tiệc...”

“Anh bảo không là không.” Will cương quyết. Tessa nhìn Jem, nhưng anh chỉ nhún vai xin lỗi như muốn nói Anh xin lỗi nhưng Will đúng.

Cô lại nhìn Will. “Thế còn Boadicea?”

Cô nghĩ anh đã thoáng quên điều anh nói ở thư viện. Rồi anh khẽ mỉm cười, như cố nén cười nhưng không thể. “Một ngày nào đó em sẽ trở thành Boadicea, Tessa,” anh nói, “nhưng không phải hôm nay.” Anh quay sang Jem. “Chúng ta nên tìm Thomas và bảo cậu ta chuẩn bị xe ngựa. Highgate không gần lắm; chúng ta nên khởi hành càng sớm càng tốt.”

Màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống thành phố khi Will và Jem đứng cạnh xe ngựa để chuẩn bị đi. Thomas đang kiểm tra các dây đai buộc ngựa còn Will với thanh stele lóe sáng trong bóng tối, đang vẽ Ấn Ký lên bắp tay Jem. Tessa đã chấp nhận mình không được đi nên đứng trên thềm và quan sát với cảm giác trống rỗng.

Sau khi đã đóng cương ngựa xong, Thomas chạy nhẹ nhàng lên thềm và dừng lại khi Tessa giơ tay chặn cậu lại. “Giờ họ sẽ đi sao?” cô hỏi. “Chỉ vậy thôi sao?”

Cậu gật đầu. “Đã sẵn sàng rồi chị.” Cậu đã đòi Jem và Will đưa đi theo, nhưng Will lo Charlotte sẽ giận Thomas vì tội đồng lõa nên bảo cậu không

được đi.

“Hơn nữa,” Will đã bảo, “tôi cần một người đàn ông trong nhà - một người có thể bảo vệ Học Viện khi chúng tôi vắng mặt. Nathaniel không được tính,” anh bổ sung khi liếc nhìn Tessa trong lúc cô đang lờ anh đi.

Will kéo tay áo Jem xuống để che đi các Ấn Ký anh vừa vẽ. Trong lúc anh nhét thanh stele vào túi, Jem đứng nhìn anh; gương mặt họ xanh xao dưới ánh đèn phù thủy. Tessa giơ tay rồi từ từ hạ xuống. Anh đã nói gì nhỉ? Thợ Săn Bóng Tối không nói tạm biệt trước trận chiến. Hay chúc may mắn. Em phải coi như họ chắc chắn sẽ về, chứ không phải có cơ may trở về.

Hai cậu con trai, dường như giật mình trước hành động của cô nên đồng loạt ngẩng đầu lên. Cô nghĩ đã thấy ánh xanh trong đôi mắt Will, kể cả khi đứng ở đây. Anh tỏ thái độ rất lạ, thái độ của một người vừa tỉnh giấc và không rõ cái nhìn thấy là thật hay mơ.

Còn Jem chạy lên với cô. Khi tới nơi, má anh đỏ bừng còn đôi mắt sáng rực. Cô tự hỏi Will đã cho anh dùng bao nhiêu thuốc để có thể tham chiến.

“Tessa à...” anh nói.

“Em không định tạm biệt,” cô vội nói. “Nhưng... để các anh đi mà không nói gì thật... kì quá.”

Anh tò mò nhìn cô. Sau đó, anh khiến cô rất ngạc nhiên khi cầm lấy tay cô và lật lại. Cô nhìn xuống bộ móng bị cắn cụt lùn và những vết thương đang dần lành ở đầu ngón tay mình.

Anh khẽ hôn lên mu bàn tay cô, và tóc anh - mềm mại như lụa - khẽ lướt lên cổ tay cô khi anh cúi xuống. Cô thấy choáng váng đến giật mình, và cô đứng đơ ra khi anh đứng thẳng dậy, miệng cong lên thành một nụ cười.

“Mizpah,” anh nói.

Cô bối rối chớp mắt. “Sao cơ?”

“Một kiểu tạm biệt không cần nói tạm biệt,” anh nói. “Nó là một đoạn trong Kinh Thánh. “Và Mizpah, như ngài nói, Chúa Trời sẽ chăm sóc chúng ta khi chúng ta xa nhau.”

Tessa không kịp nói gì vì anh đã quay lưng và bước xuống chỗ Will đang đứng im như tượng, gương mặt ngẩng lên. Tessa nghĩ bàn tay đeo găng đen của anh đang buông xuôi người, nắm lại. Nhưng có lẽ ánh sáng khiến cô thấy ảo giác, vì khi Jem tiến tới và vỗ vai anh, anh quay sang cười. Không nhìn Tessa thêm lần nào nữa, anh trèo lên chỗ xà ích với Jem đi theo. Anh vút roi và cỗ xe ngựa lộc cộc đi qua cổng. Cánh cổng đóng sập lại như có một bàn tay vô hình. Tessa nghe tiếng then cài xuống đến chói tai trong không gian tĩnh lặng, và rồi những tiếng chuông nhà thờ ở đâu đó trong thành phố ngân vang.

Sophie và Agatha đang đợi Tessa tại cửa khi cô trở vào trong. Agatha nói gì đó với Sophie, nhưng có vẻ Sophie không nghe. Cô ấy nhìn theo Tessa khiến cô bỗng nhớ tới ánh mắt của Will ở ngoài trăng sân. Nhưng thật nực cười; hai người Sophie và Will sao có thể giống nhau được.

Tessa bước sang bên khi Agatha đóng cánh cửa đôi lớn và nặng nề kia lại. Bà vừa đóng cửa lại thì thấy năm đấm cánh cửa bên trái bắt đầu xoay.

Sophie nhú mào. “Họ không thể về sớm vậy chứ?”

Agatha bối rối nhìn xuống cái năm đấm cửa đang xoay, tay vẫn đặt lên cửa - rồi lùi lại khi cánh cửa mở toang trước mặt mình.

Một kẻ đứng ngược sáng trước cửa. Lúc đó, Tessa chỉ biết hấn cao và mặc áo khoác sỡn bạc. Agatha ngửa cổ nhìn lên và hoảng hốt. “Ôi Chúa ơi...”

Hấn di chuyển. Ánh sáng lóe lên trên lớp kim loại; Agatha thét lên và loạng choạng lùi lại. Bà có vẻ đang tìm cách lùi xa kẻ lạ mặt kia, nhưng gì đó

ngăn bà lại.

“Lạy Chúa lòng lành,” Sophie thì thào. “Cái gì vậy?”

Trong thoáng chốc, Tessa thấy tất cả những* đóng băng lại, như thể cô đang nhìn một bức tranh - cánh cửa mở, người máy có bàn tay bong da vẫn mặc áo cái* khoác xám sờn như trước. Nhưng bàn tay hắc sạm máu Jem đã khô và da bị bong đi để lộ những đoạn dây đồng. Một bàn tay sạm máu đang nắm lấy cổ tay Agatha, còn tay kia cầm một con dao dài bản mỏng. Tessa tiến lên nhưng đã quá muộn. Hắc vung dao nhanh kinh hồn và cắm vào ngực Agatha.

Agathe kêu lên một tiếng và đưa tay lên con dao. Hắc đứng im nhìn bà nắm lấy chuôi dao rồi, với sự mau lẹ đáng sợ, nó rút dao để lại bà nằm co quắp trên đất. Người máy không thèm nhìn bà ngã và quay phắt lại và ra khỏi cửa.

Kích động, Sophie hét “Agatha!” và chạy vội tới. Tessa lao ra cửa. Người máy đang bước xuống tầng sân trống trải. Cô nhìn theo hắc. Hắc đến làm gì và sao lại rời đi? Nhưng không còn thì giờ để suy đoán nữa. Cô kéo mạnh dây chuông triệu hồi. Tiếng chuông vang lanh canh trong tòa nhà, cô đóng cửa và hạ thanh chắn xuống, quay lại giúp Sophie.

Họ cùng nhau đỡ Agatha và vừa nửa đỡ nửa kéo bà qua phòng rồi ngã khụy xuống. Sophie xé vải tạp dề, vừa ấn lên vết thương của Agatha vừa hoảng hốt cực độ mà nói. “Tôi không hiểu. Không ai có thể mở cửa đó - không một ai không có dòng máu Thợ Săn Bóng Tối có thể vặn nắm đấm cửa.”

Nhưng hắc có, Tessa nghe và đột nhiên thấy hoảng. Máu của Jem nhuộm đỏ hai bàn tay nó như mực sơn. Chính vì thế nên nó mới cúi xuống Jem vào đêm nọ sao? Thanh chắn cửa gãy nứt kèm theo tiếng động như tiếng súng nổ, nhưng cô không rời Agatha khi cánh cửa bật mở.

Thềm của Học Viện không còn trống trải nữa; ở đó đầy những người máy chuyển động nhát gừng, mang gương mặt phẳng dẹt và đang lom lom nhìn. Chúng không giống những kẻ Tessa thấy lúc trước. Một vài trông như được lắp vội nên không hề có mặt, chỉ là một miếng ô-van kim loại trơn nhẵn và da sần sùi. Nhưng kinh khủng hơn, một vài con có kết cấu máy thay cho chân tay. Một người máy có thanh kiếm cong thay cho tay; con khác có cái cửa thò ra khỏi ống tay áo.

Tessa đứng dậy và lao ra cố đóng cửa. Nó rất nặng và di chuyển cực kì chậm. Đằng sau cô, Sophie đang gào thét hết lần này tới lần khác; Agathe im lặng đáng sợ. Tessa hít một hơi ngắn và cố đẩy cửa thêm lần nữa.

Và rụt tay lại khi cánh cửa văng khỏi bản lề như cỏ bị nhổ bật rễ. Cô ngã ra sau khi gã người máy ném cửa sang bên và bước tới, bàn tay kim loại kêu lanh canh trên đá khi lướt qua vòm cửa - đi theo nó là ít nhất là một tá người máy. Tất cả đều giơ cánh tay ghê tởm định tóm Tessa.

Khi Will và Jem tới căn biệt thự ở Highgate; trăng bắt đầu mọc. Highgate nằm trên một ngọn đồi ở bắc Luân Đôn và nhìn xuống toàn cảnh thành phố bên dưới ánh trăng và nhìn lên những đám mây cũng nhờ ánh trăng mà mang màu trắng bạc. Will thấy nó giống một thành phố trôi trong không trung. Một đoạn thơ hiện lơ lửng trong đầu anh, gì đó về một kì quan kinh khủng của Luân Đôn, nhưng đầu óc anh đang căng lên vì trận đánh sắp tới và không nhớ nổi.

Căn nhà xây dựng theo phong cách Geogre trên một khoảnh đất rộng. Bức tường gạch cao cao bao quanh khiến từ ngoài nhìn vào, người ta chỉ thấy cái mái đôi màu đen. Khi tới gần đó, Will thấy lạnh cóng, nhưng điều này không hề lạ. Họ đang ở gần nơi được người Luân Đôn gọi là rừng Hũ Sói nằm ở rìa thành phố, nơi chất hàng ngàn xác chết trong Đại Dịch Hạch. Vì không được chôn cất tử tế, những hồn ma giận dữ vẫn ám những vùng xung

quanh tới tận bây giờ, và vì chúng, Will đã phải tới đây không dưới một lần.

Một cái cổng sắt đen lớn nhằm ngăn kẻ đột nhập, nhưng chữ rune Mở của Jem đã khiến khóa chẳng có tác dụng gì. Sau khi bỏ cỗ xe ngựa ngay trước cổng, hai Thợ Săn Bóng Tối đi theo một con đường quanh co dẫn tới cửa nhà. Con đường đầy cỏ dại mọc cao và khu vườn bao lấy nó lộn nhon những gốc cây mục đen sì.

Jem quay sang Will với đôi mắt tràn ngập hứng khởi. “Bắt đầu chứ nhỉ?”

Will rút con dao thiên thần khỏi thắt lưng. “Israfel,” anh thì thầm và vũ khí bùng sáng như một tia sét. Nó sáng đến độ Will luôn mong nó sẽ tỏa nhiệt, nhưng lưỡi dao lại lạnh như nước đá. Anh nhớ Tessa bảo địa ngục rất lạnh, và anh cố không mỉm cười ngớ ngẩn trước kí ức đó. Lúc đó họ đang chạy thoát thân nhưng thay vì sợ, cô lại trích đọc Hỏa ngục theo* bằng giọng Mỹ đặc sệt.

“Quả vậy,” anh nói với Jem. “Đến lúc rồi.”

Họ bước lên thềm và thử mở cửa. Cửa không hề khóa như Will tưởng. Anh và Jem lén vào nhà với ánh sáng từ những con dao thiên thần soi lối.

Họ đứng trong tiền phòng rộng rãi. Những ô cửa sổ hình vòm đằng sau họ hẳn từng có thời lộng lẫy. Giờ đó chỉ là những ô kính vỡ. Qua lớp kính rạn nứt, họ nhìn ra mảnh đất cỏ dại mọc cao quá đầu người và lộn xộn. Lớp cẩm thạch dưới chân họ rạn vỡ, cỏ mọc chen qua đó giống như ở ngoài lối vào. Trước mắt Will và Jem là cái cầu thang uốn cong dẫn lên tầng hai khuất trong bóng tối.

“Không thể nào,” Jem thì thầm. “Nơi này có lẽ không có ai ở tới năm mươi năm rồi.”

Đúng lúc đó, một tiếng động ré lên trong màn đêm, một âm thanh khiến Will dựng tóc gáy và làm Ấn Ký trên vai anh nóng bỏng. Một giọng hát nhưng không hay. Chất giọng ấy cao chót vót không thể là của con người. Những mảnh pha lê của chiếc đèn chùm phía trên kêu lanh canh như tiếng cụng li.

“Có người,” Will thì thào đáp. Không nói thêm một lời nào, anh và Jem quay người dựa lưng vào nhau. Jem nhìn cửa trước đang mở, Will nhìn cầu thang rộng rãi.

Có ai đó xuất hiện ở đầu cầu thang. Lúc đầu Will chỉ thấy những đường nét đen trắng, một cái bóng đang di chuyển. Khi nó lướt xuống, âm thanh vang lớn hơn và tóc gáy Will càng dựng lên tợn. Tóc bết vào hai bên thái dương và mồ hôi chảy thành dòng trên lưng anh, dù trời rất lạnh.

Bà ta đi hết nửa cầu thang rồi anh mới nhận ra - bà Dark với dáng người xương xẩu khoác tấm áo choàng dài chấm gót. Một ngọn đèn không tỏa ánh sáng treo tòng teng ở một bên vút. Bà ta chỉ có một mình - không, Will nhận ra khi bà ta bước xuống phòng, thứ bà ta cầm không phải là đèn. Đó là cái đầu của người em gái.

“Thiên Thần ời,” Will thì thào. “Jem, nhìn kìa.”

Jem nhìn và cũng buông lời chửi thề. Cái đầu của bà Black với mái tóc xám xõa xượi được bà Dark cầm trong tay như một món đồ quý giá. Đôi mắt của cái đầu kia đang mở trừng trừng và trắng như trứng luộc. Miệng nó há ra và vết máu khô chảy theo một bên khóe miệng nó.

Bà Dark ngừng hát và cười khúc khích như kiểu của một nữ sinh. “Hư quá, hư quá,” bà ta nói. “Bọn bay dám đột nhập vào nhà ta. Mấy nhóc Thợ Săn Bóng Tối hư đồn này.”

“Tôi tưởng,” Jem lầm bầm, “em bà ta còn sống.”

“Có lẽ bà Dark đã hồi sinh em mình rồi chặt đầu tiếp chẳng?” Will lăm bằm đáp. “Nghe có vẻ rồi hơi quá, nhưng...”

“Quân giết người,” bà Dark gầm ghè và nhìn thẳng Will. “Không phải bay đã giết em ta rồi sao? Giờ bay còn đến ngăn ta hồi sinh em gái nữa? Bay có biết cô độc là thế nào không?”

“Rõ hơn bà tưởng,” Will gằn từng chữ và thấy Jem bối rối nhìn mình. Ngốc thật, Will nghĩ. Mình không nên nói ra.

Bà Dark bước tiếp. “Bay là đồ ngu. Bay chỉ cô độc trong một khoảnh khắc của thời gian, một hơi thở của vũ trụ. Ta sẽ cô độc mãi mãi.” Bà ta ôm cái đầu chặt hơn. “Sao bay tới đây? Chắc chắn trong Luân Đôn đang diễn ra nhiều sự vụ nghiêm trọng hơn cần đến Thợ Săn Bóng Tối hơn việc ta trầy trật cứu em mình chứ.”

Will nhìn Jem. Cậu con trai kia nhún vai. Rõ ràng anh cũng bối rối hết như Will. “Gọi hồn quả đúng là trái luật,” Jem nói, “và trói buộc năng lượng quỷ cũng vậy. Và điều đó cực kì cần tới sự quan tâm của chúng tôi.”

“Trói buộc năng lượng quỷ?” Bà Dark nhìn họ.

“Đừng giả bộ nữa đi. Chúng tôi biết tổng kế hoạch của bà,” Will nói.

“Chúng tôi biết về lũ người máy, phép trói buộc, sự phục vụ của bà cho Ông Chủ. Giờ chúng tôi đang truy lùng hắc. Chỉ trong tối nay thôi, hắc sẽ chết. Rồi bà sẽ chẳng còn ai giúp đỡ hay còn chống dung thân nữa đâu.”

Nghe tới đó, mặt bà Dark trắng bệch. “Ông Chủ?” bà ta thì thào. “Bọn bay đã tìm thấy Ông Chủ? Nhưng bằng cách nào...”

“Đúng,” Will nói. “De Quincey từng trốn khỏi tay chúng tôi, nhưng lần này thì không. Chúng tôi biết hắc ở đâu và...”

Nghe tới đó, bà Dark ôm bụng cười khàn khạch. Will và Jem bối rối nhìn tới khi bà ta đứng thẳng dậy. Những giọt nước mắt đen sì sung sướng chảy thành dòng trên gương mặt bà ta. “De Quincey là Ông Chủ sao!” Bà ta hét. “Tay ma cà chóp đom dáng đó ư? Trò đùa gì thế này! Bọn bay rặt một lũ ngu!”

Chương 18: Ba mươi đồng bạc

Hãy gọi tên linh hồn lạc lối đó nữa đi,

Con người đã sai đường lạc lối,

Làm quỷ mừng vui và thiên thần khổ đau

Một con người sai lầm đã sỉ nhục Chúa!

- Robert Browning, The Last Leader

Tessa loạng choạng lùi khỏi cửa. Đằng sau cô, Sophie vẫn quỳ bên Agatha và ấn tay lên ngực bà. Máu thấm qua mảnh vải dưới tay cô ấy; Agatha trông tái xanh và kêu lên những tiếng nghe như ấm nước reo. Khi thấy đám người máy, bà mở tròn mắt và cố dùng bàn tay đỏ máu đẩy Sophie đi, nhưng Sophie vẫn nhất quyết ở bên bà và hét gọi những người khác.

“Sophie!” Có tiếng chân đi xuống cầu thang và Thomas lao ra cửa với gương mặt trắng bệch. Cậu đang cầm một thanh kiếm to tướng mà Tessa thấy lúc trước. Jessamine đi theo với cái dù trong tay. Đằng sau cô nàng là Nathaniel với vẻ hoảng hốt cực độ. “Chuyện gì thế...”

Thomas im bật và nhìn Sophie, Tessa, Agatha rồi ra cửa và ngược lại. Đám người máy dừng lại. Chúng đứng thành hàng, im lìm như những con rối. Gương mặt vô cảm của chúng nhìn thẳng.

“Agatha!” Tiếng hét của Sophie chuyển thành tiếng nức nở. Bà nằm im, đôi mắt mở to nhưng vô hồn. Đôi tay bà buông thõng bên người.

Dù quay lưng với đám người máy làm Tessa nổi da gà nhưng cô vẫn cúi xuống và đặt tay lên vai Sophie. Cô gái kia gạt đi; cô ấy đang kêu lên những tiếng như của một con chó bị đá. Tessa ngoái nhìn lũ người máy. Chúng vẫn đứng bất động như những quân cờ, nhưng trong bao lâu nữa? “Sophie, làm ơn đi!”

Nate thở dốc, ánh mắt vẫn dán ở ngoài cửa và gương mặt trắng như đánh phấn. Anh có vẻ chỉ muốn quay đầu bỏ chạy. Jessamine ngạc nhiên và khinh bỉ liếc nhìn anh một cái rồi quay sang Thomas. “Kéo cô ấy dậy,” cô nàng nói. “Cô ấy sẽ nghe cậu.”

Sau thoáng giật mình nhìn Jessamine, Thomas cúi xuống rồi nhẹ nhàng nhưng kiên quyết tách tay Sophie khỏi người Agatha rồi kéo cô ấy đứng dậy. Sophie bám chặt lấy cậu. Cả cánh tay cô ấy đỏ như thể vừa được lôi ra từ một trại giết mổ gia súc, cái tạp dề bị xé làm đôi và in đầy vết tay dính máu. “Chị Lovelace,” cậu nói khẽ và ôm Sophie bằng bên tay không cầm kiếm. “Đưa Sophie và chị Gray tới Đất Thánh...”

“Không,” một giọng kéo dài vang đằng sau Tessa, “tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ cậu nên đưa cô hầu gái và đi cùng cô ta. Nhưng cô Gray và người anh trai sẽ ở lại đây.”

Giọng nói đó quen tai kinh khủng. Tessa chậm rãi quay lại.

Giữ* đám người máy đứng im lìm đột ngột xuất hiện một người đàn ông. Trông ông ta vẫn bình thường như lúc trước, chỉ trừ cái mũ đã biến mất và mái tóc đang ngả bạc phơi bày dưới ánh đèn phù thủy.

Mortmain.

Ông ta đang cười, nhưng không còn mang theo sự nhã nhặn như trước. Giờ nó mang theo sự hả hê khiến cô phát bệnh. “Nathaniel Gray,” ông ta nói. “Làm tốt lắm. Tôi phải công nhận tôi đã thử lòng cậu - bằng một cách quá

đáng sợ - nhưng cậu đã phục hồi tuyệt vời từ những lỗi lầm trong quá khứ. Tôi tự hào về cậu.”

Tessa quay phắt lại nhìn anh mình, nhưng Nate có vẻ quên mất cô ở đó - rằng có ai ở đó. Anh mãi nhìn Mortmain với thái độ kì lạ hết sức - kính sợ. Anh tiến tới và đi qua Tessa; cô giơ tay giữ anh lại, nhưng anh bực bội gạt đi. Cuối cùng, anh đứng ngay trước Mortmain.

Khẽ kêu lên một tiếng, anh quỳ rạp và chấp tay như cầu nguyện.

“Được phục vụ ngài,” anh nói, “là nguyện vọng của tôi, thưa Ông Chủ.”

Bà Dark vẫn cười.

“Sao cơ?” Jem bối rối nói và hét lên để át tiếng cười. “Ý bà là sao?”

Dù bà ta ăn mặc luộm thuộm nhưng vẫn tỏa ra vẻ ngạo nghễ. “De Quincey không phải Ông Chủ,” bà ta rít lên. “Hắn chỉ là một con quỷ hút máu, không hơn. Bọn bay bị lừa dễ thế chứng tỏ bọn bay không biết Ông Chủ là ai, hay các người đang đối mặt với cái gì. Bọn bay chết chắc rồi, các nhóc Thợ Săn Bóng Tối ạ.”

Will chịu quá đủ rồi. Anh gầm lên một tiếng và lao tới với con dao thiên thần vung lên. Jem kêu anh dừng lại, nhưng đã quá muộn. Bà Dark nhe răng như một con rắn hổ mang trước khi ném cái đầu người em gái về phía Will. Anh kêu lên một tiếng ghê tởm rồi tránh sang bên, và bà ta nhân cơ hội đó chạy xuống cầu thang, qua Will rồi rẽ vào cái ngưỡng cửa hình vòm ở chái tây, biến mất trong bóng tối.

Trong lúc ấy, cái đầu bà Black nảy vài lần trên cầu thang và rơi phịch xuống chân Will. Anh nhìn xuống và nhả mặt. Một bên mí mắt sụp xuống, cái lưỡi thè ra có màu xám xịt, trông như thể bà ta đang trêu người anh.

“Mình buồn nôn quá,” anh nói.

“Để sau đi,” Jem nói. “Đi nào...”

Nói rồi, anh vội đuổi theo bà Dark. Đá cái đầu của bà pháp sư kia sang một bên, Will vội chạy theo bạn mình.

“Ông Chủ?” Tessa dờ dẩn nhắc lại. Nhưng không thể nào. De Quincey mới là Ông Chủ. Những kẻ trên cầu đã nói chúng phục vụ hắn. Nate nói... Cô nhìn anh mình. “Nate?”

Cô không nên gọi mới phải. Nghe thấy giọng cô, Mortmain nhìn và mỉm cười. “Tóm lấy cô ta,” ông ta nói với đám người máy. “Đừng để cô ta thoát.”

“Nate!” Tessa hét lên nhưng anh cô không thèm quay đầu nhìn, trong khi đám người máy kia đột nhiên sống dậy và leo tới tạo ra những tiếng lách cách. Một con ôm trọn lấy cô bằng đôi cánh tay như gọng kìm, khiến cô thở hết nổi.

Mortmain cười với Tessa. “Đừng day nghiêng anh mình làm gì, cô Gray. Cậu ta thông minh hơn tôi tưởng. Cậu ấy đề nghị tôi lừa hai cậu Carstairs và Herondale đi cho rảnh.”

“Chuyện gì thế này?” Jessamine run run nói và nhìn Nate, Tessa, Mortmain rồi ngược lại. “Em không hiểu. Anh đang quỳ trước ai vậy, Nate?”

“Ngài ấy là Ông Chủ,” Nate nói. “Nếu thông minh ra, em nên quỳ xuống đi.”

Jessamine ngờ vực. “Đó chẳng phải de Quincey sao?”

Ánh mắt Nate lóe lên. “De Quincey là quân nô lệ, thân trâu ngựa. Hắn phục vụ Ông Chủ. Rất ít người biết thân phận của Ông Chủ; anh là một trong số đó. Anh được hưởng ân huệ đó.”

Jessamine kêu lên một tiếng chán ghét. “Được hưởng ân huệ quỳ xuống đất chứ gì?”

Ánh mắt Nate lại sáng lên và anh đứng dậy. Anh hét gì đó với Jessamine, nhưng Tessa không nghe ra. Người máy đang ôm ghì chặt đến độ cô khó lòng thở được và những điểm đen bắt đầu nhảy múa trước mắt cô. Cô mơ màng nghe thấy Mortmain ra lệnh cho nó rời lỏng tay, nhưng nó không nghe. Những ngón tay ngày càng yếu sức của cô cào lên cánh tay kim loại của nó, thoáng ý thức được có gì đó đang rung lên trước cổ cô, hết như một con chim hay con bướm bị kẹt trong cổ áo cô. Sợi dây chuyền quanh cổ Tessa rung lên từng chập. Cô cố nhìn xuống bằng đôi mắt đang nẩy đom đóm và ngạc nhiên thấy thiên sứ nhỏ bé bằng kim loại đang bay lên khỏi cổ áo cô, kéo sợi dây chuyền lên cao quá đầu. Mắt nó dường như phát sáng. Đôi cánh kim loại của nó đang rộng lần đầu tiên và Tessa thấy chúng sắc tựa dao cạo. Sau đó, thiên sứ lao xuống như chim cắt, xả cánh vào đầu người máy đang giữ cô - qua đám dây đồng và vỏ kim loại, tạo ra những tia lửa đỏ rực.

Những tia lửa bắn vào cổ Tessa như tro nóng, nhưng cô chẳng buồn để tâm; cánh tay giữ cô đã lỏng dần và cô giằng ra rồi loạng choạng lùi lại, nhìn cánh tay nó cứ giơ ra trước. Không hiểu sao cô lại nhớ tới bức kí họa về một quý ông giận dữ xưa bầu ông. Mortmain nhận thấy sự việc sau một thoáng nhưng đã quá muộn. Ông ta hét lên và những người máy khác lao tới. Cô hoảng hốt nhìn quanh, nhưng không thấy thiên sứ nhỏ bé kia đâu nữa. Dường như nó đã biến mất.

“Tessa! Tránh ra!” Một bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh nắm lấy cổ tay cô. Đó là Jessamine đang kéo cô lại khi Thomas, giờ đã buông Sophie ra, lao tới trước. Jessamine kéo Tessa ra sau mình, về phía cái cầu thang và tiến tới

với cái dù xoay tít. Gương mặt cô nàng vô cùng kiên định. Thomas đánh đòn phủ đầu. Cậu cầm kiếm tiến tới, chém một đường dọc qua ngực người máy vừa lao tới. Nó thối lui vài bước và rít lên, những tia lửa đỏ tóe ra từ ngực tựa như máu. Jessamine cười và lao vào tiếp sức. Rì rào của cái dù đang xoay tít cắt qua chân của hai con, khiến chúng nảy lên trên sàn nhà tựa như những con cá mắc cạn.

Mortmain bực mình. “Lũ vô dụng. Mi...” Ông ta búng ngón tay và chỉ một con người máy có bàn tay bằng ống sắt. “Giết ả Thợ Săn Bóng Tối kia.”

Nó từ từ giơ tay. Một ngọn lửa đỏ phụt ra từ cái ống, trúng ngực Jessamine và khiến cô nàng ngã ngửa. Cây dù tuột khỏi tay khi Jessamine ngã xuống đất, người nảy lên, mắt trợn trừng đờ đẫn.

Nathaniel, lúc này đã đứng bên Mortmain quan sát trận hỗn chiến, cười lớn.

Cơn giận bốc lên đầu Tessa. Cô chỉ muốn lao tới cào cấu Nate và đá anh tới khi anh phải hét lên. Cô biết cô chẳng cần mất sức nhiều. Nate luôn hèn nhát khi có thể bị ăn đòn. Cô đi tới, nhưng những người máy đang xử lý Jessamine đã quay lại và tiến tới cô. Thomas, tóc bết mồ hôi và vạt áo trước thấm đẫm máu liền chắn ngang. Cậu chém lia lịa. Thật khó mà tin rằng cậu không chém chúng thành dải - nhưng chúng có vẻ cứng vô cùng. Chúng vừa tránh vừa tiến tới, đôi mắt dán vào Tessa. Thomas hoảng hốt nhìn cô. “Chị Gray! Đưa Sophie đi ngay!”

Tessa lưỡng lự. Cô không muốn chạy. Cô muốn chiến đấu nhưng Sophie đang nhìn cô với ánh mắt ngập tràn sợ hãi.

“Sophie!” Thomas hét và Tessa nghe ra cái gì trong giọng cậu, và biết cô hiểu đúng về cảm xúc cậu dành cho Sophie. “Đất Thánh! Ngay!”

“Không!” Mortmain hét và định ra lệnh cho người máy đã tấn công Jessamine. Khi nó giơ tay, Tessa cầm tay Sophie và kéo cô ấy lên cầu thang. Một ngọn lửa đỏ rực phụt vào bức tường đá bên cạnh. Tessa hét lên

nhưng không chạy chậm lại. Cô kéo Sophie lên cầu thang kệ cho mùi khói và chết chóc bám theo họ.

Will lao qua khung vòm chia cách tiền phòng và căn phòng sau... rồi dừng lại. Jem đã ở đó và bối rối nhìn quanh.

Căn phòng không có một lối thoát nào khác, còn bà Dark lại không thấy đâu.

Nhưng căn phòng không hề trống trải chút nào. Hẳn đây từng có thời là phòng ăn, với những bức chân dung lớn treo trên tường, dù chúng bị xé tới khó lòng nhận ra nổi. Một chùm đèn pha lê cỡ lớn treo trên cao bám đầy mạng nhện trông như loại rèm đăng ten thời xưa. Có lẽ ngày xưa bên dưới nó có một cái bàn lớn. Giờ nó lắc lư trên một sàn đá cẩm thạch được vẽ đầy những biểu tượng dùng trong nghi lễ gọi hồn - một ngôi sao năm cánh nằm trong một vòng tròn bao bởi một hình vuông. Bên trong ngôi sao năm cánh đó là bức tượng quý xấu xí với đôi chân biến dạng và bàn tay móng vuốt. Sừng mọc ra từ đầu nó.

Quanh căn phòng đầy những chứng tích của ma thuật - xương, lông vũ, các mẫu da, những vũng máu sủi tăm như sâm panh. Có những cái lồng rồng kê dọc hai bên phòng, và một cái bàn thấp để đầy những con dao dính máu, cùng những cái bát đá đựng thứ chất lỏng không hay ho gì.

Giữa những cánh sao là những chữ rune và những dòng chữ nguệch ngoạc khiến Will đau mắt. Chúng trái ngược với chữ rune trong Sách Xám, những biểu tượng mang ý nghĩa yên bình và tươi sáng. Đây là những biểu tượng gọi hồn nói về sự hủy diệt và chết chóc.

“Jem,” Will nói, “đây không phải là phép trói buộc. Đây là lễ gọi hồn.”

“Bà ta bảo muốn gọi hồn em gái còn gì?”

“Đúng, nhưng chỉ vậy thôi.”

Jem không đáp; anh dường như đang chú ý vào gì đó bên kia phòng. “Có con mèo kia,” anh vừa chủ vừa thì thào. “Trong cái lồng đằng kia ấy.”

Will nhìn theo hướng bạn mình chỉ. Quả nhiên, ở đó có một con mèo đang nép trong cái lồng bên tường. “Và?”

“Nó còn sống.”

“Nó là mèo mà James. Chúng ta còn nhiều vấn đề lớn hơn nhiều...”

Nhưng Jem đã đi mất. Anh tới mở lồng và nhìn vào. Đó có vẻ là một con mèo Ba Tư lông xám mặt tịt, mắt vàng đang gườm gườm nhìn Jem. Đột nhiên nó cong người và phì phì ầm ỉ, đôi mắt dán vào ngôi sao năm cánh. Jem ngược lên và trở mắt nhìn.

“Will,” anh cảnh báo. “Nhìn kia.”

Bức tượng ở giữa ngôi sao năm cánh đã động đậy. Nó từ từ đứng thẳng. Đôi mắt nó tỏa ra ánh sáng của axit sulfuric. Tới khi ba cái miệng của nó nhoẻn cười với Will, anh mới nhận ra nó không phải tượng, mà là một sinh vật có lớp da xám cứng như đá. Một con quỷ.

Will lùi lại và phi Israfel đi nhưng không mong chờ gì nhiều. Quả vậy. Khi tới gần ngôi sao năm cánh, nó bị bật ra và rơi xuống nền đá cẩm thạch. Con quỷ trong ngôi sao năm cánh cười khúc khích. “Bay tấn công ta ở đây?” nó nheo nhéo hỏi. “Bay có thể mang cả một đội quân thiên đường tới và chúng cũng chẳng làm gì được ta! Sức mạnh của thiên thần không thể phá nổi vòng tròn này.”

“Bà Dark,” Will rít lên.

“Vây bay nhận ra ta rồi, phải không? Thế mà người ta bảo Thợ Săn Bóng Tối không thông minh cơ đấy.” Con quỷ nhe hàm răng xanh nhớt. “Đây là hình dạng thật của ta. Hẳn là một ngạc nhiên không vui cho bay.”

“Tôi dám nói đó là một sự tiến bộ,” Will nói. “Lúc trước bà trông chán ồm, giờ ít nhất còn có đôi sừng đẹp.”

“Em ta là pháp sư,” sinh vật từng là bà Dark rít lên. “Ta là quỷ thuần chủng - Eidolon. Quỷ đổi dạng. Như Tessa quý báu của bọn bay. Nhưng ta không thể trở thành người ta biến thành. Ta không thể biết kẻ đó suy nghĩ gì. Vậy nên Ông Chủ không muốn ta.” Chút tổn thương vang lên trong giọng sinh vật. “Ngài ra lệnh cho ta và em ta huấn luyện nó. Đứa bé nhỏ bé quý báu của ngài. Chúng ta biết cách Biến Hình. Chúng ta có thể giúp nó. Nhưng nó là quân vô ơn.”

“Thấy Tessa có cái bà muốn mà không thềm,” Jem an ủi. Will mở miệng, nhưng thấy vẻ cảnh cáo của Jem, anh ngậm miệng lại. “Hẳn bà đau lòng lắm.”

“Nó không hiểu. Đó là vinh dự, là niềm hân hạnh của nó.” Đôi mắt vàng sáng rực. “Khi nó bỏ trốn, Ông Chủ trút giận lên ta - ta đã làm ngài thất vọng. Ngài trao thưởng cho ai bắt được ta.”

Tới đó, Jem thật sự, hoặc làm bộ ngạc nhiên. “Ý bà là de Quincey muốn bà chết?”

“Ta phải nói bao nhiêu lần nữa là de Quincey không phải Ông Chủ đây? Ông Chủ là...” Con quỷ gầm lên. “Bay định lừa ta sao hả, nhóc Thợ Săn Bóng Tối? Đừng hòng.”

Jem nhún vai. “Bà không thể ở mãi trong đó đâu, bà Dark. Rồi cả Enclave sẽ tới. Chúng tôi có thể bỏ đói bà. Rồi bà sẽ thuộc về chúng tôi, và bà biết Clave xử những kẻ làm trái luật thế nào rồi.”

Bà Dark rút lên. “Có lẽ ngài đã bỏ rơi ta,” bà ta nói, “nhưng ta vẫn sợ Ông Chủ hơn sợ tụi bay, hay Enclave.”

Sợ hơn cả sợ Enclave. Bà ta nên biết sợ đi, Will nghĩ. Điều Jem nói là thật. Bà ta nên sợ, nhưng lại không hề. Qua những trải nghiệm của bản thân, khi một người đáng ra phải sợ lại không sợ, đó hiếm khi do họ dũng cảm. Thường thì họ biết điều bạn không biết.

“Nếu bà không nói ra danh tính của Ông Chủ,” Will lạnh lùng nói, “có lẽ bà có thể trả lời một câu hỏi đơn giản chứ nhỉ? Axel Mortmain có phải Ông Chủ không?”

Con quỷ rên rỉ rồi đưa đôi tay xương xẩu lên che miệng rồi ngồi phịch xuống. “Ông Chủ. Ngài sẽ nghĩ ta khai ra. Ngài sẽ không bao giờ tha thứ cho ta nữa...”

“Mortmain sao?” Jem nhắc lại. “Nhưng ông ta đã cảnh báo chúng ta... À.” Anh ngừng nói. “Hiểu rồi.” Anh trắng bệch. Will biết bạn mình đang cùng chung suy nghĩ với mình. Đáng ra Jem phải nghĩ ra trước - Will luôn cho rằng Jem thông minh hơn mình - nhưng Jem thường không dám đón nhận những tình huống tệ hại nhất. “Mortmain gạt chúng ta về Chị Em Hắc Ám và phép trói buộc,” Jem nói tiếp. “Đúng hơn, chính Mortmain đã rót vào tai Charlotte rằng de Quincey là Ông Chủ. Nếu không vì ông ta, chúng ta sẽ chẳng nghi ngờ ma cà rồng kia. Nhưng tại sao?”

“De Quincey là một con quái vật tởm lợm,” bà Dark vẫn nằm bò trong ngôi sao năm cánh. Hẳn bà ta thấy che giấu cũng chẳng ích gì. “Hắn bất tuân lệnh Mortmain và luôn thêm muốn vị trí Ông Chủ. Bất tuân lệnh đáng bị trừng phạt.”

Will nhìn Jem. Anh biết cả hai đều nghĩ giống nhau. “Mortmain thấy cơ hội khử đối thủ,” Jem nói. “Vì thế ông ta đưa de Quincey ra thế mạng.”

“Chính ông ta đã giấu bản thiết kế đó trong thư viện của de Quincey,” Will đồng tình. “De Quincey chưa từng thừa nhận chúng là của hắn, hay nhận ra chúng khi Charlotte giơ chúng ra. Và Mortmain có thể đã bảo đảm người máy trên cầu nói rằng chúng phục vụ ma cà rồng kia. Nói đúng hơn, chính ông ta đã khắc con dấu của de Quincey lên ngực ả người máy và để lại Ngôi Nhà Hắc Ám cho chúng ta tìm thấy. Như vậy, chúng ta chẳng còn nghi ngờ gì ông ta nữa.”

“Nhưng Mortmain không phải người duy nhất bảo de Quincey là Ông Chủ,” Jem nặng nề nói. “Còn Nathaniel Gray nữa đó, Will. Anh trai Tessa. Khi hai người cùng nói dối...”

“Như vậy họ đồng lõa,” Will nói nốt. Trong thoáng chốc, anh thấy thỏa mãn, nhưng cảm xúc đó tồn tại chẳng được tày gang. Anh ghét Nate Gray, ghét cách Tessa làm như anh ta không làm gì sai, và rồi anh ghét mình vì đã ghen tị. Biết mình đúng về Nate là một chuyện, nhưng cái giá phải trả là gì đây?

Bà Dark cười lạnh lạnh. “Nate Gray,” bà ta nói phun cả nước bọt. “Con chó của Ông Chủ. Hắn bán em gái cho Mortmain chỉ đổi lấy chút bạc vụn. Dùng em gái mình để đánh đổi lấy chút hư vinh phù phiếm. Ta sẽ không bao giờ đối xử với em gái mình như vậy. Bọn bay chửi rủa rằng quỷ độc ác, và bọn bay phải bảo vệ con người khỏi chúng ta!” Giọng bà ta vang lên the thé.

Will mặc kệ, đầu anh đang quay cuồng. Chúa ơi, toàn bộ câu chuyện của Nathaniel về de Quincey đều là dối trá, để lừa Clave đi. Vậy tại sao Mortmain xuất hiện khi họ vừa đi? Để tống khứ mình và Jem, Will rầu rĩ nghĩ. Nate không biết rằng mình và Jem sẽ không đi cùng Charlotte và Henry. Hắn phải ứng biến nhanh khi tụi mình ở lại. Vì thế nên Mortmain xuất hiện. Nate đã hợp tác với Mortmain ngay từ đầu.

Và giờ Tessa ở Học Viện cùng anh ta. Will thấy bụng dạ nhộn nhạo. Anh muốn quay đầu chạy ra cửa, trở lại Học Viện và giộng đầu Nathaniel vào tường. Nhờ nhiều năm huấn luyện và nỗi sợ Henry và Charlotte mới khiến anh ở nguyên tại chỗ.

Jem thăm dò bà Dark. “Kế hoạch của ông ta là gì? Và khi họ tới quảng trường Carleton họ sẽ thấy gì? Bị giết sao? Trả lời tôi!” anh hét. Sợ hãi làm giọng khàn đi. “Hoặc nếu không, nhân danh Thiên Thàn, tôi sẽ làm mọi cách để khiến Clave tra tấn bà đến chết. Ông ta định làm gì họ?”

Đôi mắt vàng của bà Dark lóe sáng. “Ông Chủ quan tâm điều gì?” bà ta rít lên. “Ngài quan tâm tới gì nào? Ngài căm thù Nephilim, nhưng ngài muốn gì?”

“Tessa,” Jem nói ngay. “Nhưng cô ấy sẽ an toàn trong Học Viện và kể cả một đội quân người máy cũng không thể phá cửa xông vào nơi đó. Kể cả khi chúng tôi không ở đó...”

Bà Dark nói nghe ngọt như mía lùi. “Hồi Ông Chủ còn tin ta, ngài cho ta biết kế hoạch xâm nhập Học Viện. Ngài định bôi máu Thợ Săn Bóng Tối lên một người máy, nhờ vậy nó sẽ mở được cửa.”

“Máu Thợ Săn Bóng Tối?” Will nhắc lại. “Nhưng...”

“Will.” Jem đặt tay lên ngực, đúng chỗ vết thương người máy đã gây ra vào đêm nọ trên thềm Học Viện. “Máu tôi.”

Will đứng im trong chốc lát và trơ mắt nhìn bạn. Rồi, không nói một lời nào, anh quay người và chạy ra cửa phòng; Jem dừng lại để cầm cái lồng mèo và đi theo. Vừa tới nơi, cánh cửa bỗng đóng sầm lại như bị ai đẩy và Will dừng sững lại. Anh quay lại nhìn Jem đằng sau. Jem cũng có vẻ không hiểu chuyện gì.

Ở trong ngôi sao năm cánh, bà Dark cười rũ rượi. “Nephilim,” bà ta thờ hồn hèn giữa những tràng cười.”Đồ Nephilim ngu ngốc. Thiên thần của bọn bay đâu rồi?”

Trong khi họ nhìn, những ngọn lửa lớn bùng lên quanh những bức tường, liếm lên những tấm rèm che cửa sổ.

Trong khi họ nhìn, những ngọn lửa lớn bùng lên quanh những bức tường, liếm lên những tấm rèm che cửa sổ. Ngọn lửa tỏa ra cái màu xanh quái đản và có mùi cực kì khó chịu - mùi quỷ. Bên trong cái lồng, con mèo đang lồng lên, vừa gào thét vừa lao mình vào những chấn song.

Will rút con dao thiên thần thứ hai khỏi thắt lưng và hét, “Anael!” Ánh sáng bùng lên từ lưỡi dao, nhưng bà Dark chỉ cười.

“Khi Ông Chủ thấy bọn bay hóa ra tro,” bà ta gào lên, “ngài sẽ tha thứ cho ta! Rồi ngài sẽ chào đón ta trở lại!”

Tiếng cười của bà ta vang cao nghe thật đáng sợ. Căn phòng đã ngập ngụa khói. Jem, đưa tay áo lên che miệng và khò khè nói với Will. “Giết bà ta đi. Giết bà ta và ngọn lửa sẽ tắt!”

Will nắm chặt lấy chuôi Anael, quát lớn. “Bồ nhĩ tôi không muốn sao? Bà ta đang ở trong ngôi sao năm cánh đấy!”

“Tôi biết.” Ánh mắt Jem chứa ẩn ý gì đó. “Will, xóa nó đi.”

Will hiểu ý Jem ngay. Anh quay ra nhìn ngôi sao năm cánh, giờ cao thanh Anael bùng sáng, nhắm mục tiêu và phi dao - không phải vào con quỷ mà là sợi xích dày cui của cái đèn chùm lớn. Lưỡi dao cắt ngọt qua sợi xích như cắt giấy, tạo ra tiếng ken két và con quỷ chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi ngọn đèn chùm rơi xuống làm tung tóe kim loại và những mảnh pha lê vỡ. Will đưa tay che mắt khi những mảnh đá nhỏ, những mảnh pha lê và bụi sắt đổ xuống họ. Sàn nhà rung lên như gặp động đất.

Khi tất cả đã im ắng trở lại, anh mở mắt. Ngọn đèn chùm trông như một xác tàu lớn nằm dưới biển. Bụi bốc lên như khói từ một đám tro tàn, và ở một góc pha lê và kim loại dính chút máu màu xanh rêu đang nhều xuống sàn đá cẩm thạch...

Jem đã đứng. Ngọn lửa đã lụi. Jem vẫn nắm chặt lấy tay cầm lồng mèo và nhìn vào đồng hồ nát. Mái tóc trắng của Jem càng trắng hơn vì bụi vữa và thì* má dính đầy tro. “Làm tốt lắm, William,” Jem nói.

Will không trả lời; không còn thời gian nữa. Anh mở cửa giờ dễ hơn nhiều - và lao ra khỏi phòng.

Tessa và Sophie chạy lên cầu thang tới khi Sophie vừa thở hỗn hển vừa nói. “Đây! Cửa này!” và Tessa đẩy cửa lao vào hành lang sau đó. Sophie rút tay để quay lại đóng cửa và cài then. Cô ấy dựa vào đó một lúc, thở dốc và gương mặt đã khô dấu nước mắt.

“Cô Jessamine,” cô ấy thì thào. “Cô có nghĩ...”

“Tôi không biết,” Tessa nói. “Nhưng chị nghe Thomas nói rồi đấy. Chúng ta phải tới Đất Thánh, Sophie ạ. Ở đó chúng ta sẽ an toàn.” Và Thomas muốn tôi bảo vệ chị. “Chị chỉ đường cho tôi đi. Tôi không thể tự tìm đường.”

Sophie từ từ gật đầu và đứng thẳng dậy. Cô ấy im lặng dẫn Tessa qua một mê cung những hành lang tới khi họ tới hành lang cô nhớ đã đi để tới gặp Camille. Sau khi lấy ngọn đèn treo trên tường, Sophie châm lửa và họ rảo bước tới khi tới cánh cửa sắt lớn có họa tiết hình Cs*. Dừng sững lại trước cửa, Sophie đưa tay che miệng. “Chìa khóa!” cô ấy thì thào. “Tôi quên cha mất nó... xin lỗi cô... chìa khóa!”

Tessa thấy giận nhưng cố gạt đi. Sophie vừa chứng kiến bạn mình qua đời và cô ấy quên chìa khóa cũng là chuyện bình thường. “Nhưng chị biết Charlotte để đâu chứ?”

Sophie gật đầu. “Để tôi chạy đi lấy. Cô đợi tôi ở đây.”

Cô ấy vội chạy đi. Tessa quan sát tới khi cái mũ và tay áo màu trắng khuất trong bóng tối, để lại mình Tessa. Ánh sáng duy nhất trong hành lang hắt ra qua khe cửa dẫn vào Đất Thánh. Cô tựa người vào tường trong khi bóng tối bủa vây lấy mình, như thể cô có thể biến mất trong tường. Trước mắt cô chỉ có hình ảnh máu ứa ra từ ngực Agatha, nhuộm đỏ đôi tay Sophie, nghe thấy tiếng cười của Nate khi Jessamine ngã xuống.

Rồi tiếng cười lạnh lạnh như tiếng kính vỡ lại vang lên trong bóng tối đằng sau cô.

Biết chắc mình đang tưởng tượng ra, Tessa quay lưng với cửa Đất Thánh. Trước cô là hành lang, nhưng lúc trước ở đó vắng lặng, giờ có người đang đứng. Một người tóc vàng và cười toe toét. Một người đang cầm một con dao dài mảnh ở tay phải.

Nate.

“Tessa của anh,” anh nói. “Ấn tượng làm sao. Anh không nghĩ anh hay cô hầu gái đó lại chạy nhanh như vậy.” Anh xoay con dao giữa những ngón tay. “Nhưng không may, Ông Chủ đã cho anh một vài... khả năng. Anh có thể di chuyển nhanh hơn anh tưởng.” Anh cười khẩy. “Có thể là nhanh hơn rất nhiều.”

“Nate.” Tessa run run nói. “Chưa muộn đâu. Anh có thể dừng mà.”

“Dừng gì?” Nate nhìn thẳng vào cô lần đầu tiên kể từ khi anh quỳ gối trước Mortmain. “Dừng ước muốn mạnh mẽ và thông thái sao? Dừng muốn làm

đệ tử ruột của con người mạnh nhất Luân Đôn ư? Nếu dừng lại, họa chẳng anh là kẻ ngốc, em gái nhỏ ạ.”

“Đệ tử ruột? Ông ta ở đâu khi de Quincey định rút kiệt máu anh?”

“Anh đã làm ngài thất vọng,” Nate nói. “Em làm ngài thất vọng. Em đã chạy trốn Chị Em Hắc Ám dù biết anh sẽ phải gánh chịu hậu quả thế nào. Em bỏ anh để chạy theo thứ em muốn, Tessie ạ.”

“Em để Chị Em Hắc Ám tra tấn em vì anh, Nate. Em làm mọi điều vì anh. Và anh... anh kệ cho em tin rằng de Quincey là Ông Chủ. Mọi thứ anh đổ cho de Quincey đều là việc làm của Mortmain, phải không? Ông ta muốn đưa em tới đây. Ông ta đã thuê Chị Em Hắc Ám. Anh dựng chuyện về de Quincey để lừa Emclave ra khỏi Học Viện.”

Nate cười khẩy. “Dì Harriet thường nói thông minh muộn thường chẳng còn là thông minh nữa, đúng không nào?”

“Và Enclave sẽ thấy gì khi tới địa điểm anh bảo là hang ổ của de Quincey? Không có gì sao? Một căn nhà trống, một đồng phế tích ư?” Cô lùi xa tới khi dựa lưng vào cánh cửa sắt lạnh lẽo.

Nate đi theo, ánh mắt sáng hệt như con dao trong tay. “Ồ tha cho anh đi. Phần đó thì đúng. Anh đâu muốn Enclave sớm nhận ra họ bị lừa? Cứ kệ cho họ bận rộn dọn dẹp nơi ẩn náu nho nhỏ của de Quincey đi.” Anh nhún vai. “Em cho anh ý tưởng rằng hãy đổ mọi lỗi cho ma cà rồng kia. Và sau chuyện đêm kia, chẳng nào hắc cũng chết. Nephilim đang tìm hắc, vì thế hắc chẳng còn giá trị với ông Mortmain. Nhờ Enclave đi tiêu diệt hắc rồi lừa Will và Jem đi loại bỏ mụ Dark rắc rối - một mũi tên trúng ba con chim, đúng không nào? Và đó là kế hoạch khôn ngoan của chính anh đấy.”

Tessa bực bội thấy Nate tự mãn. Phần nhiều trong cô muốn nhổ vào mặt anh, nhưng cô biết cô nên kệ cho anh nói, để mình nghĩ cách thoát khỏi tình huống này. “Chắc chắn anh đã lừa được bọn em,” cô nói mà thấy ghét

mình. “Bao nhiêu phần trong câu chuyện của anh là thật? Bao nhiêu là giả?”

“Nếu em muốn biết thì chủ yếu là thật. Lời nói dối khiến người ta tin nhất phải dựa trên một phần sự thật,” anh khoe khoang. “Anh đến Luân Đôn và định sẽ tổng tiền Mortmain vì biết những hoạt động huyền học của ngài. Và ngài quả không thể xem nhẹ điều anh biết. Ngài muốn gặp anh vì ông ta không chắc anh là đứa con đầu hay đứa con thứ hai của bố mẹ. Ngài tưởng anh là em.” Anh cười. “Ngài mừng vô hạn khi biết anh không phải đứa ngài tìm kiếm. Ngài muốn một cô gái.”

“Nhưng vì sao? Ông ta muốn gì ở em?”

Nate nhún vai. “Anh không biết và cũng chẳng quan tâm. Ngài bảo nếu anh giao em cho ngài, và em là người ngài mong chờ, ngài sẽ nhận anh làm đệ tử. Nếu em trốn, ngài sẽ giao anh cho de Quincey để trả thù. Khi em đưa anh tới đây, tới ngôi nhà của Nephilim, đây là cơ hội thứ hai để anh cho Ông Chủ điều ông ấy muốn.”

“Anh liên lạc với ông ta?” Tessa thấy buồn nôn. Cô nghĩ về ô cửa sổ mở toang trong phòng khác, gương mặt đỏ lựng của Nate và anh kêu anh không mở. Giờ cô biết anh đã báo tin cho Mortmain. “Anh báo cho ông ta biết anh ở đây? Rằng anh sẵn lòng phản bội tội em? Nhưng anh có thể ở lại cơ mà! Anh sẽ được an toàn!”

“An toàn và vô dụng. Ở đây anh chỉ là người bình thường, yếu ớt và bần tiện. Nhưng nếu là đệ tử của Mortmain, anh sẽ là cánh tay phải của ngài khi ngài trị vì đế quốc Anh.”

“Anh điên rồi,” Tessa nói. “Toàn bộ chuyện này thật nực cười.”

“Không hề. Vào đúng thời điểm này sang năm, Mortmain sẽ ngồi trong điện Buckingham. Cả đế chế sẽ quỳ gối trước ông ấy.”

“Nhưng anh sẽ không ở cạnh ông ta. Em thấy ông ta nhìn anh ra sao. Anh không phải đệ tử mà là công cụ để ông ta lợi dụng. Khi ông ta có cái mình muốn, ông ta sẽ ném anh như ném rác.”

Nate cầm chặt lấy dao. “Không phải.”

“Phải.” Tessa nói. “Dì luôn nói anh quá cả tin. Vì thế anh không giỏi bài bạc, Nate ạ. Anh chỉ đang lừa mình, nhưng lại không biết khi nào bị lừa. Dì nói...”

“Dì Harriet.” Nate khẽ cười. “Bà ta chết chẳng hay ho gì.” Anh cười toe toét. “Em không thấy lạ khi anh gửi cho em hộp sôcôla, dù biết em không bao giờ đựng đến còn bà ta sẽ ăn sao?”

Tessa thấy buồn nôn như thể Nate vừa xoáy dao vào đó. “Nate... anh không... Dì Harriet yêu anh!”

“Em không biết anh đã làm gì, Tessa ạ.” Anh nói liến thoắng. “Em nghĩ anh ngốc. Thằng anh ngốc của em cần được bảo vệ. Dễ dàng bị người ta lợi dụng. Anh nghe em và dì nói về anh. Anh biết cả hai đều nghĩ anh chẳng làm nên trò trống gì, chẳng làm gì để dì cháu em tự hào hết. Nhưng giờ có đó. Giờ anh đã làm được,” anh gầm lên, như không ý thức được sự châm biếm trong lời lẽ của mình.

“Anh đã biến thành quân giết người. Và anh nghĩ em sẽ tự hào ư? Em xấu hổ vì là em anh.”

“Là em của anh sao? Em còn chẳng là người. Em là gì đó. Em không có quan hệ với anh. Từ khi Mortmain nói cho anh biết em là gì thì đối với anh, em như đã chết rồi. Anh không có em gái.”

“Vậy vì sao,” Tessa nói nhỏ vô cùng, “vì sao còn gọi em là Tessie?”

Anh bối rối nhìn cô một lúc. Và rồi khi cô nhìn anh trai mình - anh trai cô tưởng là người thân duy nhất của cô trên thế giới này - có gì đó di chuyển đằng sau Nate và Tessa nghĩ mình có gặp ảo giác trước khi ngất không.

“Anh không gọi em là Tessie,” anh nói. Anh có vẻ lơ đãng.

Cảm giác buồn không tả nổi dâng lên trong cô. “Anh là anh trai của em mà Nate. Anh sẽ luôn là anh trai em.”

Anh nheo mắt. Tessa thoáng nghĩ có lẽ anh đã nghe theo cô. Có lẽ anh đang nghĩ lại. “Khi em thuộc về Mortmain,” anh nói, “anh sẽ ở bên ngài mãi. Vì anh là người giúp ngài có được em.”

Tim cô thắt lại. Thứ đằng sau Nate lại di động. Vậy nó có thật. Có gì đó đằng sau Nate. Gì đó đang tiến về phía họ. Cô mở miệng rồi ngậm lại. Chắc là Sophie. Cô mong cô gái kia sẽ biết đường chạy trước khi Nate đâm dao tới.

“Thôi nào,” anh nói với Tessa. “Em mè nheo nào có ích gì. Ông Chủ sẽ không làm đau em đâu...”

“Anh đừng chắc,” Tessa nói. Cái người đằng sau Nate đã sắp tới nơi rồi. Có gì đó trắng và lấp lánh trong tay người kia. Tessa cố lắm mới nhìn thẳng vào mặt Nate được.

“Anh chắc.” Anh có vẻ sốt ruột. “Anh không ngốc, Tessa...”

Người ta lao tới. Cái vật màu trắng lấp lánh lơ lửng trên đầu Nate và đập mạnh xuống. Nate nhào về trước và đổ sập xuống nền nhà. Con dao lặn khỏi tay anh khi anh ngã xuống thảm và nằm im, máu nhuộm đỏ mái tóc vàng.

Tessa ngược lên. Trong bóng tối, cô thấy Jessamine đứng đó với vẻ bức bối lộ rõ trên mặt. Cái đèn vỡ vẫn nằm chắc trong tay trái cô nàng.

“Có lẽ không ngốc,” cô nàng đá vào người Nate. “Nhưng không phải lúc khôn nhất.”

Tessa trở mặt. “Jessamine à?”

Jessamine ngược lên. Cổ áo bị rách, mái tóc xổ ra và có vết thêu trên má phải. Cô nàng vứt cái đèn xuống và nó suýt rơi vào đầu Nate lần nữa. Cô nàng nói, “Mình chắc bồ đang nhìn thấy mình đấy. Dù sao chúng cũng không cần mình.”

“Cô Gray! Cô Lovelace!” Sophie vừa thở hổn hển vừa chạy tới. Cô ấy đang cầm cái khóa sắt mở cửa Đất Thánh. Cô ấy nhìn Nate và há hốc miệng. “Anh ta ổn không?”

“Ồ, ai thêm quan tâm chứ?” Jessamine nói và cúi xuống nhặt con dao Nate làm rơi. “Ai bảo anh ta dám nói dối! Anh ta nói dối tôi! Tôi đã tưởng...” Mặt cô nàng đỏ ửng. “Ồ, giờ không quan trọng nữa rồi.” Cô nàng đứng thẳng và quay lại hất hàm nhìn Sophie. “Giờ, đừng có đứng đực ra đó, Sophie. Ra mở cửa Đất Thánh trước khi có Chúa mới biết cái gì đang đuổi theo và cố giết chúng ta nào.”

“Will.” Jem dừng lại bên cạnh bạn, cố giấu sự thật rằng anh cần thở một chút. “Chúng ta phải về Học Viện càng sớm càng tốt.”

“Tôi không tranh cãi gì về vấn đề này.” Will hứng thú nhìn Jem; Jem tự hỏi liệu mặt anh có đỏ và nóng như anh sợ không. Anh đã dùng rất nhiều thuốc trước khi rời Học Viện, và hiệu quả của nó đang tan đi nhanh hơn dự kiến; vào những lúc khác nếu nhận ra điều này sẽ khiến Jem lo lắng. Nhưng giờ anh gạt nó sang bên.

“Bồ nghĩ Mortmain muốn chúng ta giết bà Dark không?” anh hỏi, chủ yếu vì anh cần chút thời gian hít thở trước khi leo lên xe ngựa.

Will mở áo khoác và lục túi áo. “Chắc vậy,” anh lơ đãng nói, “nhưng chắc ông ta vẫn muốn chúng ta và bà ta giết chết nhau. Rõ ràng ông ta muốn de Quincey chết và quyết định lợi dụng Nephilim làm sát thủ cho mình.” Will rút con dao gấp trong túi áo trong và nhìn với vẻ thỏa mãn. “Một con ngựa,” anh nhận xét, “sẽ nhanh hơn cả một cỗ xe.”

Jem cầm cái lồng chặt hơn. Con mèo xám đang sau chấn song sắt nhìn quanh bằng đôi mắt vàng tràn ngập hứng thú. “Làm ơn nói với tôi rằng bồ không định làm điều tôi nghĩ nhé, Will.”

Will mở dao và nhìn cỗ xe. “Giờ không nên dây dưa nữa, James. Và Xanthos thừa sức kéo cỗ xe chỉ chở mình bồ.”

Jem tranh cãi nhưng cái lồng nặng và cảm giác kiệt sức đã khiến anh không nghĩ ra gì. “Bồ định làm gì với con dao đó? Bồ không định giết ngựa chứ?”

“Tất nhiên không.” Will giơ dao và bắt đầu cắt bộ cương của Ballios, con ngựa yêu thích của anh.

“À,” Jem nói. “Hiếu rồi. Bồ sẽ cưỡi ngựa đi như Dick Turphin và bỏ tôi lại. Bồ bị điên sao?”

“Một người phải ở lại trông mèo.” Bộ cương rời ra và Will nhảy lên lưng Ballios.

“Nhưng...” Giờ Jem thật sự hoảng và anh liền bỏ cái lồng xuống. “Will, bồ không thể...”

Nhưng đã quá muộn. Will thúc Ballios và con ngựa lồng lên và lao ra cổng với Will rạp mình trên đó. Jem dám thề bạn mình đang cười. Con ngựa và người cưỡi nó biến mất sau cánh cổng.

Chương 19: Boadicea

Hãy cho ta hơi thở ngọt ngào đầu tiên của nàng

Để nàng là của ta mãi mãi

Như cha mẹ chúng ta đã định

- Bá tước Alfred Tennyson, Maud

Khi cánh cửa Đất Thánh đóng lại, Tessa tò mò nhìn quanh. Căn phòng tối hơn hồi cô vào gặp Camille. Không còn những cây nến bập bùng trên giá mà chỉ có ánh đèn phù thủy hắt hiu từ những giá cắm trên tường. Bức tượng thiên thần vẫn khóc trên đài phun nước. Không khí lạnh thấu xương và cô rùng mình.

Sophie đã bỏ chìa khóa vào túi và lo lắng. “VẬY chúng ta tới nơi rồi,” cô ấy nói. “Trong này lạnh quá.”

“Chắc chắn chúng ta không ở đây lâu đâu,” Jessamine nói. Cô nàng vẫn cầm con dao của Nate, giờ sáng loáng trong tay cô nàng. “Có người sẽ trở về cứu chúng ta. Will, hoặc Charlotte...”

“Và thấy Học Viện toàn người máy,” Tessa nhắc nhở. “Cùng Mortmain.” Cô rùng mình. “Mình không chắc chuyện sẽ đơn giản như bồ nói.”

Jessamine lạnh lùng nhìn Tessa. “Bồ đừng đổ lỗi cho tôi. Nếu không vì bồ, chúng ta cũng chẳng rơi vào rắc rối này.”

Sophie chuyển ra đứng giữa các hàng cột lớn và trông nhỏ bé vô cùng. Giọng cô ấy vang giữa những bức tường đá. “Cô nên ăn nói lễ độ chút.”

Jessamine đang ngồi trên rìa đài phun nước rồi đứng lại và nhú mào. Cô nàng phúi vấy giờ hơi ướt với vẻ cực kì ngứa mắt. “Có lẽ không, nhưng tôi chỉ nói sự thật. Lí do Ông Chủ đến đây là vì Tessa.”

“Mình đã bảo với Charlotte rằng tất cả là lỗi của mình.” Tessa nói khẽ. “Mình đã bảo chị ấy cho mình đi, nhưng chị ấy không nghe.”

Jessamine hất tóc. “Charlotte và Henry đều mềm yếu. Và Will - Will nghĩ anh ấy là Galahad. Muốn cứu mọi người. Chẳng ai thực tế hết.”

“Có lẽ,” Tessa nói, “nếu bồ được quyền quyết định...”

“Bồ sẽ cuốn gói khỏi đây,” Jessamine nói và khịt mũi. Thấy Sophie nhìn mình, cô nàng bổ sung. “Ồ thật sao! Đừng bấu môi làm gì, Sophie. Agatha và Thomas sẽ còn sống nếu tôi là người chỉ huy, đúng không?”

Sophie trắng bệch mặt, vết sẹo nổi rõ trên má như một vết tát. “Thomas chết sao?”

Jessamine có vẻ đã biết mình mắc lỗi. “Tôi không có ý đó.”

Tessa gườm gườm nhìn cô. “Jessamine, có chuyện gì thế? Mình thấy bồ bị thương...”

“Và mấy người chẳng thêm giúp,” Jessamine nói và lại ngồi xuống, cô nàng quên khuấy nỗi lo về cái vấy ướt. “Mình bất tỉnh... và khi tỉnh lại, mình thấy tất cả đều đã bỏ chạy, trừ Thomas. Mortmain cũng đi, nhưng lũ người máy vẫn ở đó. Một con bắt đầu tiến tới, và mình tìm cái dù, nhưng nó đã hỏng. Thomas bị lũ khác bao vây. Mình chạy tới chỗ cậu ấy, nhưng cậu ấy bảo mình chạy, vậy nên... mình chạy.” Cô nàng ngang ngạnh vênh cằm lên.

Sophie trừng mắt. “Cô để cậu ấy ở đó? Một mình?”

Jessamine đặt dao xuống gây nên tiếng lanh canh chói tai. “Tôi là một tiểu thư đó, Sophie. Một người phải hi sinh mạnh mẽ vì sự an toàn của một tiểu thư.”

“Vớ vẩn!” Sophie nắm chặt tay lại. “Cô là Thợ Săn Bóng Tối! Và Thomas là người phạm! Cô có thể giúp cậu ấy! Cô không thể... cô là đồ ích kỉ! Và... và tệ bạc!”

Jessamine há hốc miệng nhìn Sophie. “Sao chị dám nói với tôi như thế...”

Cô nàng ngừng lại khi cửa Đất Thánh vang lên tiếng người đập cửa. Nó lại vang lên, và một giọng nói quen thuộc gọi tên họ. “Tessa! Sophie! Will đây!”

“Ôi, tạ ơn Chúa,” Jessamine nói - rõ ràng mừng vì không phải tiếp tục nói chuyện với Sophie - và vội ra cửa. “Will! Jessamine đây! Em cũng ở đây!”

“Tất cả ổn chứ?” Will có vẻ căng thẳng khiến ngực Tessa quặn lại. “Có chuyện gì thế? Bọn anh chạy vội từ Highgate về đây. Anh thấy cửa Học Viện mở. Nhân danh Thiên Thần, Mortmain vào đây thế nào vậy?”

“Không hiểu sao ông ta vượt qua kết giới,” Jessamine cay cú nói và vội lấy tay cửa. “Em không biết bằng cách nào.”

“Giờ không quan trọng nữa rồi. Ông ta chết rồi. Lũ người máy đã bị phá hỏng.”

Will đang trấn an - nhưng Tessa không thấy an lòng. Cô quay lại nhìn Sophie, người đang nhú mào nhìn cửa, đôi môi khẽ chuyển động như đang lầm bầm gì đó. Tessa nhớ ra Sophie có Tâm Nhãn - Charlotte đã nói vậy. Tessa đột nhiên thấy cảm giác bất an dâng lên như một con sóng trào.

“Jessamine,” cô gọi. “Jessamine, đừng mở cửa...”

Nhưng đã quá muộn. Cánh cửa mở toang. Và đứng ở ngưỡng cửa là Mortmain cùng đám người máy.

Đội ƠN Thiên Thần đã cho họ phép che mờ, Will nghĩ. Hình ảnh cậu con trai cưỡi ngựa ô phi rầm rập trên đường Farrington thường sẽ khiến những con người sống của* khu đô thị đông đúc như Luân Đôn phải trở mắt. Nhưng khi con ngựa phi nước đại làm tung bụi đất trên khắp các con phố, chẳng ai buồn quay đầu hay chớp mắt nhìn. Nhưng dù họ không thấy anh, nhưng họ vẫn có lí do để tránh đường của anh, chẳng hạn như bị rơi kính, hay bước sang bên để tránh vũng nước tù, để không bị dẫm chết.

Từ Highgate tới Học Viện khoảng năm dặm; nếu đi xe ngựa sẽ mất khoảng bốn mươi lăm phút. Will và Balios chỉ mất hai mươi phút trở về, dù con ngựa thở dốc và toát mồ hôi khi Will thúc nó qua Học Viện và tới thềm.

Tim anh ngay lập tức quặn lại. Cửa đã mở rộng như đang chào đón màn đêm. Luật Hiệp Ước đặc biệt cấm Học Viện để cửa mở. Anh đã đứng; có chuyện cực kì không ổn.

Anh xuống khỏi lưng ngựa, chạy huỳnh huych trên con đường rải sỏi. Anh tìm cách để buộc con ngựa lại nhưng đã cắt cương rồi còn đâu. Hơn nữa, Balios có vẻ muốn đón anh. Anh nhún vai và chạy lên.

Jessamine há hốc miệng và nhảy lùi lại khi Mortmain bước vào phòng. Sophie hét lên và trốn sau một cây cột. Tessa choáng tới độ không nhúc nhích nổi. Bốn người máy, với gương mặt sáng như tấm mặt nạ, đi hai bên Mortmain và nhìn thẳng.

Đằng sau Mortmain là Nate. Đầu anh bị băng bó. Gấu áo Nate bị xé rách. Anh dành cho Jessamine ánh mắt náy lửa.

“Con điểm ngu ngốc,” anh gầm ghè rồi tiến tới.

“Nathaniel.” Mortmain quát và Nate đứng sững lại. “Giờ không phải lúc cho cậu trả thù. Giờ tôi cần một thứ nữa từ cậu; cậu biết nó là gì. Lấy đi.”

Nate lưỡng lự. Anh đang nhìn Jessamine như mèo nhìn chuột.

“Nathaniel. Tới kho vũ khí. Ngay.”

Nate không nhìn Jessie nữa. Anh thoáng nhìn Tessa và vẻ giận dữ ở anh mềm đi thành chế giễu. Rồi anh quay gót và bước khỏi phòng; hai người máy đi theo.

Cánh cửa đóng lại và Mortmain cười hài lòng. “Hai cô,” ông ta nhìn Sophie và Jessamine rồi nói, “cút.”

“Không.” Sophie nói lí nhí nhưng cứng cỏi khiến Tessa ngạc nhiên. Jessamine cũng không định bỏ đi. “Chúng tôi sẽ không đi nếu không có Tessa.”

Mortmain nhún vai. “Tốt thôi.” Ông ta ra lệnh cho đám người máy. “Hai cô gái,” ông ta nói. “Thợ Săn Bóng Tối và con hầu gái. Giết cả hai.”

Ông ta búng ngón tay và hai người máy xông lên. Chúng đi như chuột, Jessamine quay đầu bỏ chạy, nhưng chỉ được vài bước đã bị chúng tóm lấy và nhấc bổng lên. Sophie chạy giữa các hàng cột như Bạch Tuyết chạy trong rừng, nhưng cũng chẳng ích gì. Người máy thứ hai đã tóm lấy cô ấy và ấn rít xuống đất, kệ cho cô gào thét. Ngược lại, Jessamine cực kì im lìm; người máy kia đã bịt miệng cô và ôm chặt lấy thắt lưng cô, những ngón tay bầu rất chặt. Cô vùng vẫy trong không khí như một tay tội phạm trên giá treo cổ.

Tessa nghe thấy tiếng mình thoát ra khỏi cở họng như thể tiếng một người lạ. “Dừng lại. Làm ơn dừng lại đi!”

Sophie đã thoát khỏi người máy và đang bò bằng chân và đầu gối trên sàn. Nó vươn tay tóm lấy cô và giật ngược lại, tạp dề của cô ấy bị xé toạc trong lúc cô ấy thốn thức khóc.

“Làm ơn,” Tessa nhắc lại và nhìn thẳng vào Mortmain.

“Cô có thể dừng tất cả lại mà, cô Gray,” ông ta nói. “Hãy hứa là sẽ không bỏ chạy.” Đôi mắt ông ta bừng cháy khi ông ta nhìn cô. “Rồi tôi sẽ thả họ.”

Đôi mắt Jessamine ngập tràn ý cầu xin Tessa. Tạo vật kia đã nắm Sophie nhấc lên.

“Tôi sẽ không chạy,” Tessa nói. “Tôi hứa. Thả họ ra đi.”

Mortmain không nói gì một hồi lâu. “Bọn bay nghe rồi đấy,” Mortmain nói với hai cỗ máy. “Đưa các cô gái kia ra khỏi phòng, xuống nhà. Đừng làm hại họ.” Ông ta cười mỉm. “Để cô Gray ở lại đây với ta.”

Dù chưa bước chân qua cửa trước, Will đã cảm thấy một chuyện kinh khủng gì đó vừa xảy ra ở đây. Lần đầu tiên anh có cảm giác này là khi mười hai tuổi, khi cầm cái hộp vỡ ấy - nhưng anh không thể tưởng tượng sẽ lại có cảm giác đó khi chạy vào Học Viện.

Anh thấy thi thể của Agatha ngay khi bước qua ngưỡng cửa. Bà nằm đó, đôi mắt vô hồn trợn trừng nhìn trần nhà, cái váy xám xịt đầm máu. Cảm giác giận dữ không khống chế nổi ào lên trong Will, khiến anh choáng váng. Anh cắn môi thật mạnh rồi cúi xuống vuốt mắt bà rồi mới đứng thẳng và nhìn quanh.

Dấu hiệu của trận hỗn chiến xuất hiện ở mọi nơi - những mảnh kim loại, những miếng bánh răng bị gãy hỏng, những vết máu hòa cùng vũng dầu. Khi Will tiến tới cầu thang, anh giẫm phải cây dù hỏng của Jessamine. Anh nghiêng răng và tiến lên.

Và nằm ở bậc cầu thang cuối cùng là Thomas đang nhắm mắt bất động giữa một vũng máu đang dần lan rộng. Thanh kiếm nằm hơi cách cậu một chút; lưỡi kiếm bị mẻ như thể cậu dùng nó để chém đá. Những mảnh kim loại lờm chờm thò ra từ ngực cậu. Khi ngồi xuống cạnh cậu, Will thấy nó hơi giống một cái lưỡi cưa, hoặc một mảnh linh kiện máy móc gì đó lớn hơn.

Will thấy cổ họng khô khốc. Anh nếm thấy vị của máu và giận dữ. Anh hiếm khi khóc thương trong một trận chiến; anh để dành mọi cảm xúc cho sau đó - những cảm xúc anh học cách chôn vùi để không còn phải cảm nhận chúng nữa. Anh đã chôn sâu chúng từ năm mười hai tuổi. Ngựa anh quặn đau, nhưng giọng nói vẫn vững vàng. “Xin chào và tạm biệt, Thomas,” anh nói và vuốt mắt cậu con trai kia. “Ave...”

Một bàn tay giơ lên và nắm cổ tay anh. Will ngơ ngẩn nhìn xuống và thấy mi mắt của Thomas khẽ động để lộ đôi tròng mắt nâu. “Em,” cậu nói rõ ràng hết mức có thể, “không phải Thợ Săn Bóng Tối.”

“Em đã bảo vệ Học Viện,” Will nói. “Em đã thay thế bọn anh.”

“Không.” Thomas nhắm mắt như đã kiệt sức. Ngực cậu gần như không phập phồng nữa; áo cậu gần chuyển sang màu đỏ sậm của máu. “Nếu là anh, anh đã đuổi cô chúng đi rồi.”

“Thomas,” Will thì thầm. Anh muốn nói, Im nào, em sẽ ổn khi những người khác về. Nhưng Thomas chắc chắn không ổn. Cậu ấy là người; không một chữ rune trị thương nào có thể giúp cậu. Will ước Jem ở đây thế chỗ cho anh. Người ta sẽ muốn thấy Jem trong phút lâm chung. Jem có thể

khiến người ta cảm thấy mọi thứ đều ổn, trong khi Will nghi ngờ trong một vài trường hợp, sự có mặt của anh càng khiến chuyện càng thêm tệ.

“Cô ấy còn sống,” Thomas không hề mở mắt.

“Sao cơ?” Will sững sờ.

“Người anh trở về tìm ấy. Chị ấy. Tessa. Chị ấy đi cùng Sophie.” Thomas nói như thể đó là sự thật rõ ràng rằng Will sẽ trở lại vì Tessa. Cậu ho ra một búng* máu. Cậu không buồn để tâm. “Chăm sóc Sophie nhé Will. Sophie là...”

Nhưng Will chẳng còn biết Sophie là gì, vì tay Thomas đột nhiên buông xuống nền nhà vang cái thịch. Will rút tay lại. Anh đã chứng kiến quá nhiều cái chết và anh biết thời khắc của Thomas đã tới. Anh không cần vuốt mắt cho cậu nữa; cậu đã nhắm mắt rồi. “Vậy ngủ đi,” anh nói, không biết lời nói của mình tới từ đâu, “hỡi người hầu tốt bụng và trung thành của Nephilim. Và cảm ơn cậu.”

Tuy lời nói chưa thể thổ lộ hết nỗi lòng anh, Will loạng choạng đứng dậy và lao vọt lên cầu thang.

Cánh cửa đóng lại sau lưng hai người máy; Đất Thánh hoàn toàn im lìm. Tessa nghe thấy tiếng nước róc rách vang tới từ cái đài phun nước.

Mortmain đứng yên tĩnh quan sát cô. Tessa thấy vẻ ngoài của ông ta chẳng hề đáng sợ. Một người đàn ông bình thường, nhỏ bé với mái tóc đen đã ngả màu muối tiêu ở hai bên thái dương và đôi mắt nhạt tới kì lạ. “Cô Gray,” ông ta nói, “tôi đã mong chúng ta sẽ gặp nhau lần đầu tiên trong một hoàn cảnh làm hài lòng đôi bên.”

Tessa cay mắt. Cô nói. “Ông là gì? Pháp sư ư?”

Ông ta nhếch môi, nhưng đó không phải một nụ cười thật sự. “Chỉ là người mà thôi, cô Gray ạ.”

“Nhưng ông biết làm phép,” cô nói. “Ông giả giọng Will...”

“Ai cũng có thể học cách bắt chước giọng kẻ khác, nếu được dạy dỗ tử tế,” ông ta nói. “Một trò dễ như trở bàn tay ấy mà. Nhưng không ai tính được tới chuyện đó, hay ít nhất các Thợ Săn Bóng Tối không nghĩ tới. Họ tin con người chẳng giỏi giang gì.”

“Không phải,” Tessa thì thào.

Ông ta bĩu môi. “Cô yêu kẻ thù trời sinh của mình nhanh vậy. Chúng tôi sẽ nhanh chóng giúp cô giữ bỏ tình cảm đó.” Ông ta tiến tới và Tessa vội thối lui. “Tôi sẽ không làm hại cô,” ông ta nói. “Tôi chỉ muốn cho cô xem cái này.” Ông ta cho tay vào túi áo và rút ra một cái đồng hồ bằng vàng đẹp đẽ được đeo trên sợi dây chuyền dày dặn.

Ông ta muốn biết giờ ư? Tessa tự nhiên muốn cười. Cô cố kìm lại.

Ông ta giơ cái đồng hồ ra. “Cô Gray,” ông ta*, “làm ơn nhận lấy.”

Cô trơ mắt nhìn. “Tôi không muốn.”

Ông ta lại tiến tới. Tessa lùi tới khi lưng vấp chạm vào gờ đài phun nước. “Cô Gray, hãy nhận chiếc đồng hồ.”

Tessa lắc đầu.

“Cầm,” ông ta nói. “Hoặc tôi sẽ ra lệnh cho đám người máy bóp cổ hai cô bạn của cô tới chết. Tôi chỉ cần ra cửa và gọi chúng. Cô chọn đi.”

Dịch mật trào lên cổ cô. Cô nhìn cái đồng hồ ông ta giơ ra đang treo tòng teng trên sợi dây chuyền. Trông nó hoàn toàn vô hại. Các kim đồng hồ đã

không còn quay, thời gian như đóng băng ở nửa đêm. Chữ viết tắt J.T.S được khắc tinh tế ở mặt sau.

“Vì sao?” cô nói khẽ. “Sao ông muốn tôi nhận nó?”

“Vì tôi muốn cô Biến Hình,” Mortmain nói.

Tessa ngẩng phắt lên. Cô ngờ vực nhìn ông ta. “Cái gì?”

“Đồng hồ này từng thuộc về một người,” ông ta nói. “Một người tôi rất muốn gặp lại.” Giọng ông ta bình lặng, nhưng tựa như chứa sóng ngầm, một cảm giác đói khát khiến Tessa sợ đến quên cả giận dữ. “Tôi biết Chị Em Hắc Ám đã dạy cô những gì. Tôi biết cô đã rõ về khả năng của mình. Trên thế giới này chỉ có cô mới có quyền năng đó. Tôi biết vì chính tôi tạo ra cô.”

“Ông tạo ra tôi?” Tessa nói. “Ý ông là... ông không thể là bố tôi...”

“Bố cô?” Mortmain cười cụt lủn. “Tôi là người chứ không phải cư dân Thế Giới Ngầm. Tôi không có chút máu quý là người* và cũng không kết giao với quý. Chúng ta không có quan hệ máu mủ gì, thừa cô Gray. Nhưng nếu không có tôi, cô đã chẳng có mặt trên thế giới này.”

“Tôi không hiểu.” Tessa thì thầm.

“Cô không cần hiểu.” Mortmain rõ ràng đang nôn nóng. “Cô cần làm điều tôi bảo. Và tôi muốn cô Biến Hình. Ngay.”

Cô đột nhiên có cảm giác như khi đứng trước Chị Em Hắc ÁM. Cô sợ sệt và hoảng loạn, tim đập thình thịch khi bị yêu cầu tiến tới một phần trong chính con người cô nhưng lại khiến cô e dè. Cô sợ phải buông mình vào bóng tối, vào cái cảm giác hư vô giữa mình và người khác. Ông ta nói thì nghe dễ lắm - cô chỉ việc vươn tay và cầm lấy cái đồng hồ, để trôi vào

mình lớp da của người khác như cô từng làm, nhưng không được phép lựa chọn.

Cô nhìn xuống, tránh cái nhìn soi mói của Mortmain, và thấy gì đó lấp lánh trên thành đài phun nước ngay đằng sau. Cô tưởng là nước, nhưng không phải. Lúc đó cô nói mà không kịp suy nghĩ.

“Không.”

Mortmain nheo mắt. “Cái gì?”

“Tôi bảo không.” Tessa thấy như mình vừa thoát xác, và đang thấy mình đối mặt với Mortmain như nhìn một người lạ. “Tôi sẽ không làm. Trừ khi ông cho tôi biết ông tạo ra tôi là sao? Sao tôi lại ra thế này? Vì sao ông cần khả năng của tôi đến vậy? Ông muốn buộc tôi làm gì? Ông không đơn giản là tạo ra một đội quan quái vật. Tôi hiểu mà. Tôi không ngu như anh mình đâu.”

Mortmain nhét cái đồng hồ vào túi. Gương mặt ông ta cau có xấu xí.

“Không,” ông ta nói. “Cô không ngốc như anh mình. Cậu ta ngốc và hèn hạ. Còn cô là con ngốc có chút dũng cảm. Nhưng nó chẳng giúp gì cho cô đâu. Và bạn cô sẽ phải trả giá giùm cô. Trong khi cô giương mắt nhìn.” Ông ta quay gót và bước ra cửa.

Tessa cúi xuống cầm cái vật sáng lấp lánh đằng sau. Đó là con dao Jessamine đặt ở đó, lưỡi dao sáng loáng dưới ánh đèn phù thủy của Đất Thánh. “Dừng lại,” cô hét. “Ông Mortmain. Dừng lại.”

Ông ta quay người và thấy cô cầm dao. Vẻ vừa hứng thú vừa buồn bực hiện lên trên gương mặt ông ta. “Thật sao cô Gray,” ông ta nói. “Cô thật tình nghĩ cô có thể làm hại tôi bằng cái đó sao? Cô thực sự nghĩ tôi không có gì phòng thân sao?” Ông ta hơi kéo áo khoác và cô thấy khẩu súng lục sáng lên trên thắt lưng ông ta.

“Tôi không nghĩ mình làm gì được ông,” cô nói. Nhưng cô quay dao lại với mũi dao chĩa thẳng vào ngực mình. “Nhưng chỉ cần ông bước ra cửa thêm một bước nữa thôi, tôi thề với ông, tôi sẽ đâm con dao này xuyên qua tim tôi.

Phải mất rất lâu Jem mới nổi lại xong bộ cương ngựa và tới khi anh đi qua cổng Học Viện và thả con Xanthos lại ở chân thềm thì mặt trăng đã lên quá cao.

Balios đang tự do ở đó và có vẻ kiệt sức. Will hẳn đã phi như điên đại, Jem nghĩ, nhưng ít nhất cậu ấy cũng đến nơi an toàn. Điều này cho anh chút an tâm sau khi hoảng hốt thấy cánh cửa Học Viện mở rộng. Nó cho anh cảm giác khó chịu như khi nhìn một khuôn mặt thiếu mắt hay bầu trời không có sao. Nó đơn giản là không nên như vậy.

Jem cất giọng. “Will?” anh gọi. “Will, bồ nghe thấy tôi không?” Khi không có tiếng đáp, anh nhảy xuống khỏi ghế xà ích và kéo cây gậy xuống theo. Anh hơi tì lên đó. Cổ tay anh bắt đầu đau khiến anh lo lắng. Khi tác dụng của bột quý tan đi, anh thường thấy các khớp xương từ từ ê buốt tới khi toàn cơ thể nóng như bị thiêu. Nhưng giờ anh không thể chịu được cơn đau đó. Anh còn phải nghĩ tới Will và Tessa. Anh không thể quên hình ảnh cô trên thềm, nhìn anh trong khi anh nói những từ cổ xưa đó. Cô có vẻ rất lo, và ý nghĩ rằng cô có thể đang lo cho anh khiến một niềm vui bất chợt dâng lên trong anh.

Anh quay người định bước lên thềm và dừng lại. Ai đó đang bước xuống. Không phải một người - mà là một đám đông. Họ đứng ngược với ánh sáng Học Viện, và anh đứng chớp mắt nhìn họ một lúc mà chỉ thấy những bóng đen. Một vài có vẻ bị tật.

“Jem!” Một giọng quen thuộc buồn bã vang lên.

Jessamine.

Kích động, Jem vội chạy lên thềm rồi dừng lại. Trước mặt anh là Nathaniel Gray với cái áo rách lổm đổm máu. Đầu anh ta quấn băng đẫm máu ở thái dương bên phải. Anh ta có vẻ buồn bã.

“Jem!” Jessamine hét lên. “Nate nói dối. Hẳn cùng phe với Mortmain - Mortmain là Ông Chủ, chứ không phải de Quincey...”

Nathaniel quát lên với người máy đằng sau. “Bịt mồm nó lại.” Cánh tay kim loại của nó ôm chặt Jessamine, khiến cô nàng im lặng, gương mặt trắng bệch vì đau đớn. Cô nàng đảo mắt về phía người máy bên phải Nathaniel. Jem nhìn theo và thấy nó đang cầm cái hộp Pyxis bằng vàng trong tay.

Thấy vẻ mặt anh, Nate cười. “Không một sinh vật nào, trừ Thợ Săn Bóng Tối có thể chạm vào nó,” anh ta nói. “Nhưng người máy không được coi là sinh vật.”

“Đây là mục đích của toàn bộ chuyện này sao?” Jem sững sốt. “Pyxis? Anh dùng nó làm gì chứ?”

“Chủ nhân của tôi cần năng lượng quý và ngài sẽ có nó,” Nate long trọng tuyên bố. “Và ngài sẽ không thể quên tôi đã dâng nó cho ngài.”

Jem lắc đầu. “Vậy rồi ông ta sẽ cho anh cái gì nào? Anh phản bội em mình để đổi lấy cái gì? Ba mươi đồng bạc chẳng?”

Nate cau có và trong một lát, Jem nghĩ anh có thể nhìn qua cái mặt nạ đẹp mã để thấy cái thật sự ẩn bên dưới - gì đó hiểm ác và ghê tởm khiến Jem muốn tránh xa. “Thứ đó,” anh ta nói, “không phải em gái tôi.”

“Thật không khó để tin,” Jem chẳng thêm giấu sự căm ghét, “rằng anh và Tessa chẳng có chung lấy một giọt máu nào, đúng ko*? Cô ấy tốt hơn anh

rất nhiều.”

Nathaniel nheo mắt. “Nó chẳng liên quan tới tôi. Nó thuộc về Mortmain.”

“Tôi không biết Mortmain hứa gì với anh,” Jem nói, “nhưng tôi có thể thề nếu anh làm hại Jessamine hay Sophie - và nếu anh dám mang Pyxis đi - Clave sẽ sẵn lòng và giết anh.”

Nathaniel chậm rãi lắc đầu. “Cậu không hiểu đâu,” anh ta nói. “Không một nephilim nào hiểu được. Các cậu chỉ có thể giữ mạng cho tôi là cùng. Nhưng Ông Chủ sẽ cho tôi cuộc sống vĩnh cửu.” Anh ta quay sang người máy bên trái đang cầm hộp Pyxis. “Giết hẳn,” anh ta nói.

Người máy lao tới. Nó nhanh hơn đám người máy Jem đã gặp trên cầu Blackfriars. Anh chỉ kịp bấm cho con dao ở cuối cây gậy bật lên và giơ cao trước khi thứ đó lao tới. Nó rít lên như một con tàu đang phanh lại khi Jem đâm dao vào ngực và xé đôi lớp da kim loại của nó. Nó tránh ra và trên người nảy lên những tia lửa đỏ.

Nate, bị dính lửa, liền la lên và nhảy lùi lại, đập đám lửa đang đốt vài lỗ trên quần áo anh ta. Jem nhân cơ hội nhảy lên hai bậc cầu thang và đập vào lưng Nate bằng sống dao, khiến anh ta khụy xuống. Nate quay lại tìm người máy bảo vệ mình, nhưng nó đang lao đảo đi trên cầu thang, những đốm lửa đỏ ào ra từ ngực nó; rõ ràng Jem đã làm hỏng bộ phận máy trung tâm, của nó rồi. Người máy đang giữ Pyxis đứng im, rõ ràng Nate không phải ưu tiên hàng đầu của nó.

“Bỏ xuống!” Nate hét lên với những người máy đang giữ Sophie và Jessamine. “Giết thẳng Thợ Săn Bóng Tối kia! Giết hẳn, nghe chưa?”

Jessamine và Sophie, được thả ra, nhanh chóng thở dốc trên đất nhưng chắc chắn còn sống. Sự an tâm của Jem chẳng tồn tại đầy gang, khi hai người

máy khác lao tới với tốc độ nhanh khó tưởng. Anh dùng cây gậy đánh vào một con. Nó nhảy lùi lại ra khỏi tầm gậy còn con khác giơ tay - không hẳn là tay mà là một khối kim loại vuông vức với rìa lởm chởm như cái cửa...

Một tiếng hét vang lên sau Jem, và Henry cầm thanh đao lớn lao tới. Anh ấy vùng mạnh, chém bay cánh tay đang giơ lên của người máy kia. Cánh tay trượt đi trên nền đá đến tóe lửa và phát ra tiếng xì xì trước khi bùng cháy.

“Jem!” Charlotte hét lên cảnh báo, Jem quay lại và thấy người máy thứ hai đang tiến tới từ đằng sau. Anh cắt cổ nó, để lộ đám ống đồng bên trong, trong khi Charlotte cửa đầu gối nó bằng sợi roi. Nó rít lên the thé và đổ gục xuống đất. Charlotte, gương mặt trắng xanh cau lại, quất roi xuống lần nữa, trong khi Jem quay lại nhìn Henry với mái tóc đỏ đang lau mồ hôi trán và hạ đao xuống. Người máy anh ấy vừa tấn công giờ chỉ còn là một đồng sắt vụn trên đất.

Một vài mảnh vụn của đám người máy rải rác trên trảng sân, một vài còn đang bốc cháy, khiến nơi này như một cánh đồng sao xa. Jessamine và Sophie đang bầu vịu vào nhau; Jessamine đỡ cô gái kia. Cổ Sophie tím bầm. Jessamine nhìn Jem. Anh nghĩ có lẽ đây là lần đầu tiên cô nàng có vẻ mừng khi thấy anh.

“Nathaniel chạy mất rồi,” cô nói. “Hắn biến mất cùng một người máy nữa... và Pyxis.”

“Chị không hiểu,” gương mặt dính máu của Charlotte lộ vẻ choáng váng. “Anh trai Tessa...”

“Anh ta nói dối từ đầu đến cuối,” Jessamine nói. “Anh ta lừa mọi người đi đuổi theo ma cà rồng để rảnh tay làm việc khác.”

“Chúa ơi,” Charlotte nói. “VẬY DE QUINCEY KHÔNG NÓI DỐI...” Chị lắc đầu như để tỉnh táo. “Khi bọn chị tới nhà hắc ở Chelsea, bọn chị thấy hắc ở đó

cùng tầm sáu bảy ma cà rồng khác - rõ ràng không phải một trăm như Nathaniel nói, và không có một người máy nào ở đó hết. Benedict giết chết de Quincey, nhưng trước đó hắn cười vào mặt bọn chị vì gọi hắn là Ông Chủ... nói bọn chị đã bị Mortmain lừa. Mortmain. Vậy mà chị cứ nghĩ ông ta chỉ là... chỉ là người phàm.”

Henry ngồi trên bậc thềm và ném cây đao xuống. “Quả là một thảm họa.”

“Will,” Charlotte bối rối nói như đang mơ. “Và Tessa. Họ đâu rồi?”

“Tessa ở trong Đất Thánh. Với Mortmain, Will...” Jessamine lắc đầu. “Em không biết anh ấy ở đây.”

“Cậu ấy ở trong,” Jem nói và đưa mắt nhìn Học Viện. Anh nhớ lại giấc mơ lúc bị trúng độc - Học Viện bốc cháy, khói bốc lên bầu trời Luân Đôn và đám người máy đi lại giữa các tòa nhà như những con nhện xấu xí. “Chắc cậu ấy đi tìm Tessa.”

Gương mặt Mortmain không còn chút sắc huyết. “Cô làm gì thế?” ông ta sai bước tới.

Tessa ấn dao vào ngực. Cảm giác đau đột ngột tới, máu ứa ra ngực áo. “Không được tới gần.”

Mortmain dừng lại, gương mặt cau có. “Sao cô nghĩ tôi quan tâm tới sự sống chết của cô hả cô Gray?”

“Vì ông tạo ra tôi,” Tessa nói. “Dù vì lí do gì, ông cũng muốn tôi sống. Ông quan tâm đến tôi nên không muốn Chị Em Hắc Ám khiến tôi chịu thương tật vĩnh viễn. Ông nghĩ tôi cực kì quan trọng với ông. Nhưng cái ông cần không phải bản thân tôi mà là quyền năng của tôi.” Cô cảm thấy dòng máu

nóng ẩm đang chảy xuống nhưng cái đau chẳng là gì so với cảm giác thỏa mãn được nhìn thấy vẻ sợ hãi trên gương mặt Mortmain.

Ông ta nghiêng rằng nói. “Cô muốn gì?”

“Không. Là ông muốn gì mới đúng. Nói đi. Nói vì sao ông tạo ra tôi. Bố mẹ đẻ của tôi là ai. Mẹ tôi có phải mẹ đẻ không? Còn bố tôi, bố tôi nữa?”

Mortmain cười khốn khổ. “Cô hỏi sai rồi, cô Gray.”

“Tôi là gì... tôi là gì, và Nate chỉ là người sao? Vì sao anh ấy không giống tôi?”

“Nathaniel chỉ có chung nửa dòng máu với cô thôi. Cậu ta chỉ là người, mà cũng chẳng làm người cho ra hồn. Cô không phải thương hại cậu ta.”

“VẬY...” Tessa dừng lại. Tim cô đang đập thành thịch. “Mẹ tôi không thể là quỷ được,” cô bình tĩnh nói. “Hay một sinh vật siêu nhiên nào đó vì dì Harriet là em gái mẹ, mà dì hoàn toàn bình thường. Vậy phải là bố tôi. Bố tôi là quỷ sao?”

Mortmain cười dị hợm. “Bỏ dao xuống và tôi sẽ cho cô đáp án. Có lẽ chúng ta nên triệu hồi cái thứ là bố cô, nếu cô muốn gặp hẳn đến vậy... hay tôi nên gọi là ‘nó’ nhỉ?”

“Vậy tôi là pháp sư,” Tessa nói. Cổ họng cô nghẹn lại. “Ý ông là thế.”

Đôi mắt Mortmain tràn ngập sự khinh miệt. “Nếu cô đã muốn,” ông ta nói, “cô gọi mình thế cũng được.”

Tessa nghe thấy giọng nói trong trẻo của Magnus Bane trong đầu: Ồ, em là pháp sư. Tin tôi đi.

“Tôi không tin,” Tessa nói. “Mẹ tôi, bà ấy sẽ không bao giờ làm chuyện đó... với quỷ.”

“Bà ấy đâu có biết.” Mortmain có vẻ thương hại. “Không hề biết mình đã phản bội bố cô.”

Bụng dạ Tessa cồn cào. Cô đã từng nghĩ tới nhưng được nghe lại là hoàn toàn khác. “Nếu người tôi tưởng là bố tôi hóa ra không phải và bố đẻ của tôi là quý,” cô nói, “vậy vì sao tôi không có dấu ấn của pháp sư?”

Ánh mắt Mortmain ánh lên ác ý. “Quả vậy, sao cô lại không có nhỉ? Có lẽ vì mẹ cô không biết bà ấy là gì, cũng như cô vậy.”

“Ý ông là gì? Mẹ tôi là người!”

Mortmain lắc đầu. “Cô Gray, cô tiếp tục hỏi sai rồi. Cô phải biết tôi phải lên kế hoạch rất nhiều chuyện để cô có mặt trên đời. Kế hoạch thậm chí còn bắt đầu trước khi có tôi - tôi chỉ tiếp tục nó, vì biết tôi sắp được chứng kiến sự ra đời của một tạo vật độc nhất vô nhị. Một thứ độc nhất vô nhị thuộc về tôi. Tôi biết một ngày nào đó tôi sẽ kết hôn với cô, và cô sẽ mãi mãi là của tôi.”

Tessa hoảng sợ nhìn ông ta. “Nhưng vì sao? Ông không yêu tôi. Ông không biết tôi. Ông còn chẳng biết tôi trông ra sao! Tôi có thể trông xấu xí!”

“Chẳng sao hết. Cô xấu hay đẹp là chuyện của cô. Gương mặt cô đeo bây giờ chỉ là một trong hàng ngàn khuôn mặt mà thôi. Khi nào cô mới biết chẳng có Tessa Gray nào là thật hết?”

“Cút,” Tessa nói.

Mortmain chăm chú nhìn cô. “Cô vừa nói gì với tôi?”

“Cút. Rời Học Viện. Đưa lũ quái vật kia đi cùng ông. Hoặc không tôi sẽ đâm vào tim mình.”

Ông ta lưỡng lự một lát, hết năm rồi xòe tay. Hẳn ông ta vẫn làm thế khi phải đưa ra một quyết định quan trọng trong kinh doanh - nên mua hay bán? Đầu tư hay mở rộng? Ông ta là người thường nắm bắt tình hình trong tích tắc, Tessa nghĩ. Và cô chỉ là một cô gái. Làm sao cô giỏi hơn ông ta được?

Ông at từ từ lắc đầu. “Tôi không tin cô sẽ làm vậy. Cô có thể là một pháp sư, nhưng mặt khác cô cũng chỉ là một cô thiếu nữ. Một người phụ nữ yếu đuối.” Ông ta tiến thêm một bước. “Cô không có bản tính tàn bạo.”

Tessa nắm chặt cán dao. Cô cảm nhận được mọi thứ - bề mặt cứng trơn tuột dưới những ngón tay cô, cảm giác đau khi nó đâm da cô, tiếng nhịp tim của chính mình. “Không được lại gần,” cô run rẩy nói, “không tôi sẽ làm thật. Tôi sẽ đâm.”

Sự run rẩy trong giọng cô khiến ông ta tin; ông ta cắn chặt răng và sải bước tiến tới. “Cô sẽ không làm đâu.”

Tessa nghe thấy giọng Will vang lên trong đầu. Khi bị đánh bại, bà ấy thà uống thuốc độc còn hơn bị người La Mã bắt. Bà ấy dũng cảm hơn bất kì đấng mày râu nào.

“Có,” cô đáp.

Nét mặt cô hẳn đã thay đổi vì sự bình tĩnh, ngạo mạn của Mortmain đã biến mất khi ông ta lao tới để giăng con dao. Tessa tránh khỏi Mortmain và quay mặt vào đài phun nước. Điều cuối cùng cô thấy là dòng nước bàng bạc bắn cao quá đầu khi cô đâm thẳng con dao vào ngực.

Will thở hỗn hển khi tới cửa Đất Thánh. Anh đã phải giao chiến với hai người máy trên cầu thang và nghĩ đời anh thế là xong, cho tới khi con đầu tiên - bị kiếm của Thomas chém vài nhát - bắt đầu bị loạn máy và đẩy con

thứ hai ra khỏi cửa sổ trước khi gục xuống vỡ tan, trở thành một đồng phế liệu và bắn ra những tia lửa lách tách.

Will bị lớp da lởm chớm của chúng cửa cho vài vết ở tay, nhưng anh không ngừng lại để dùng iratze. Anh vừa chạy vừa rút thanh stele và đâm thẳng tới cửa Đất Thánh. Anh nhoay nhoáy vẽ chữ rune Mở bằng tất cả sức bình tĩnh.

Cửa mở ra. Will chỉ mất một tích tắc để đổi từ thanh stele lấy một con dao thiên thần ở thắt lưng. “Jerahmeel”, anh thì thầm, và khi lưỡi dao lóe sáng, anh đá tung cửa.

Và sững lại vì kinh hãi. Tessa nằm co quắp bên đài phun nước nhuộm máu đỏ. Vạt trước của cái váy màu xanh trắng là một vết đỏ sậm và máu ứa thành vũng bên dưới cô. Con dao nằm trên bàn tay phải khê mở, chuôi dao ướt vết máu. Mắt cô nhắm nghiền.

Mortmain quỳ bên cạnh, tay đặt lên vai cô. Ông ta ngược lên khi cánh cửa bật mở, rồi loạng choạng đứng dậy và lùi xa Tessa. Tay, áo sơ mi lẫn áo khoác của ông ta đều đỏ những máu.

“Tôi...” ông ta mở lời.

“Ông giết cô ấy rồi,” Will nói. Giọng anh nghe thấy ngu ngốc và xa xôi. Anh bỗng nhớ lại thư viện của ngôi nhà anh sống hồi bé. Bàn tay anh đặt lên cái hộp, những ngón tay tò mò bật cái lẫy. Thư viện âm âm những tiếng gào thét. Nhưng lời nói ong ong trong đầu anh hết lần này tới lần khác, anh rời xa mọi thứ anh từng biết, mãi mãi. Mình đã mất mọi thứ. Mất tất cả.

Tất cả.

“Không.” Mortmain lắc đầu. Ông ta vôn vê gì đó - một cái nhẫn bạc ở tay phải. “Tôi không chạm vào cô ấy. Cô ấy tự làm vậy.”

“Ông nói dối.” Will tiến tới và con dao thiên thần dưới những ngón tay anh khiến anh thấy thoải mái và quen thuộc giữa một thế giới đang quay cuồng đảo điên như khung cảnh trong mơ. “Ông biết điều gì sẽ xảy ra khi tôi cắm nó vào con người không?” anh nghiêng rằng ken kết và giơ thanh Jerahmeel lên. “Ông sẽ đau như phải bỏng. Ông sẽ chết trong đau đớn, bị thiêu đốt từ bên trong.”

“Cậu nghĩ mình đang đau buồn trước cái chết của cô ấy phải không, Will Herodale?” Giọng Mortmain tràn ngập trào phúng. “Sự đau lòng của cậu chẳng là gì so với tôi. Nhiều năm công sức - mơ mộng - hơn mức cậu tưởng tượng, đã đổ xuống sông xuống biển.”

“Vậy nên mừng đi, vì nỗi đau của ông sẽ tồn tại ngắn thôi,” Will nói và nhào tới với con dao giơ ra. Anh cảm nhận nó cắm qua vải áo khoác của Mortmain - và chỉ đến vậy. Anh đổ về trước, đứng thẳng lên và nhìn. Dưới chân anh vang lên tiếng lanh canh của cái cúc áo bằng đồng. Con dao hắc đã cắt đứt nó khỏi áo khoác của Mortmain. Nó nháy mắt với anh như chế nhạo.

Choáng váng, Will buông con dao xuống. Jerahmeel vẫn sáng rực. Mortmain đã biến mất - hoàn toàn. Ông ta đã tan vào không khí như một pháp sư lão luyện. Đối với con người, kể cả là một kẻ đã biết về huyền học, để làm một chuyện như vậy...

Nhưng không quan trọng nữa rồi. Không phải trong lúc này. Will chỉ nghĩ được một điều. Tessa. Nửa hoảng sợ, nửa hi vọng, anh đi tới nơi cô nằm. Đài phun nước tạo ra âm thanh an ủi khi anh quỳ xuống và ôm lấy cô.

Anh chỉ từng ôm cô như vậy có một lần, trên căn gác mái, vào cái đêm họ thiêu rụi căn nhà của de Quincey. Kí ức ào ạt tràn về thường xuyên kể từ đó. Giờ nó như tra tấn anh. Váy cô, tóc cô và gương mặt cô đều dính máu. Will đã thấy rất nhiều vết thương đủ biết không ai mất chừng này máu mà sống sót nổi.

“Tessa,” anh thì thào. Anh ôm chặt lấy cô; giờ anh làm gì cũng đâu quan trọng. Anh gục vào vai cô. Tóc cô bắt đầu cứng lại với máu, cọ vào má anh. Anh có thể cảm nhận được mạch đập của cô qua da.

Anh sững lại. Mạch đập? Trái tim anh nảy lên; anh định đỡ cô xuống và thấy cô đang mở to đôi mắt xám nhìn anh.

“Will,” cô nói. “Là anh thật sao, Will?”

Trước hết anh thấy nhẹ nhõm, tiếp theo đó là sự kinh hồn táng đờm*. Phải nhìn Thomas chết trước mắt mình và giờ nữa. Hay anh vẫn cứu được cô đây? Nhưng không phải bằng Ấn Ký. Các cư dân Thế Giới Ngầm phục hồi chấn thương thế nào nhỉ? Chỉ có Tu Huynh Cầm mới biết. “Băng bó,” Will nói như với chính mình. “Để anh băng bó cho em.”

Anh định buông cô ra, nhưng Tessa nắm cổ tay anh. “Will, anh phải cẩn thận. Mortmain - ông ta là Ông Chủ. Ông ta ở đây...”

Will ghen ngào. “Suýt. Giữ sức đi em. Mortmain đi rồi. Anh phải đi tìm người giúp...”

“Không.” Cô nắm chặt hơn. “Không cần đâu anh. Đây không phải máu của em.”

“Cái gì?” Anh giật mình. Có lẽ cô bị ảo giác, anh nghĩ, nhưng bàn tay và giọng nói cô vững vàng quá mức của một người sắp chết. “Ông ta đã làm gì em, Tessa...”

“Là em làm,” cô vẫn nói với sự vững vàng như cũ. “Em tự làm với mình Will ạ. Đây là cách duy nhất để em đuổi ông ta đi. Nếu không ông ta sẽ không đời nào để em lại đây. Nếu ông ta biết em còn sống.”

“Nhưng...”

“Em Biễn Hình. Khi con dao chạm vào em, em đã Biễn Hình, nhưng chỉ đúng lúc đó. Điều Mortmain nói lúc trước đã gợi ý cho em - trở bàn tay là một trò đơn giản mà không ai ngờ tới.”

“Anh không hiểu. Thế còn máu?”

Cô gật đầu và gương mặt sáng lên với sự nhẹ nhõm và hài lòng khi kể cho anh điều mình đã làm. “Ngày trước, Chị Em Hắc Ám từng bắt em biễn một người phụ nữ bị bắn chết, và khi em Biễn Hình, máu của bà ta ồ ạt ào ra khỏi người em. Em kể cho anh nghe chưa? Em nghĩ nếu em làm vậy, em sẽ chẳng bị sao - em nhớ lại, Biễn Hình thành bà ta, nhưng chỉ đúng lúc đó, và máu cũng chảy ra hết như lúc trước. Em quay lưng với Mortmain nên ông ta không thấy và ngã gục xuống như thể con dao thực sự đâm vào tim em - và quả là Biễn Hình nhanh đã khiến em xỉu thật. Thế giới tối om và rồi em nghe Mortmain gọi tên em. Em biết em phải trở lại là mình và giả chết. Em sợ ông ta sẽ đoán ra nếu anh không tới. “Em lừa Ông Chủ đó Will! Em không hề nghĩ sẽ thành công - ông ấy tự tin có thể nắm được em. Nhưng em nhớ điều anh nói về Boadicea. Nếu không nhờ anh, Will...”

Cô ngược nhìn anh và mỉm cười. Nụ cười khiến anh không cưỡng lại được. Anh để cho bức tường phòng ngự hạ xuống khi tưởng cô đã chết, và giờ anh không kịp dựng chúng lại. Anh vô vọng ôm chặt cô. Cô bám chặt lấy anh, ấm áp và tràn ngập sinh khí trong vòng tay anh. Tóc cô cọ vào má anh. Mọi sắc màu đã trở lại với thế giới; anh đã thở được, và lúc đó anh hít hà mùi hương của cô - cô có mùi máu, muối, nước mắt và Tessa.

Khi cô tách ra khỏi vòng tay anh, đôi mắt cô sáng lên. “Em tưởng em mơ thấy giọng anh,” cô nói. “Nhưng anh là thật.” Mắt cô dõi nhìn gương mặt anh, như thể hài lòng khi thấy nó, cô mỉm cười. “Anh là thật.”

Anh mở miệng. Mọi lời đều ở đó. Anh muốn nói thì đột nhiên kinh hãi như một người đi lang thang trong màn sương và chỉ kịp dừng lại khi cách rìa vực vài phân. Anh nhận ra qua cách cô nhìn anh - cô có thể đọc được cảm

xúc của anh qua đôi mắt. Nó viết rất rõ ràng trong đó, như câu chữ trong sách. Giờ không còn thời gian hay cơ hội để che giấu nữa.

“Will,” cô thì thầm. “Nói gì đi Will.”

Nhưng chẳng có gì để nói. Trong anh chỉ còn sự trống rỗng như trước khi anh gặp cô. Như bao lâu nay vẫn thế.

Mình đã mất tất cả, Will nghĩ. Tất cả.

Chương 20: Kỳ quan khiếp đảm

*Mọi đàn ông đều giết thứ mình thương,
Để che giấu những niềm yêu đó,
Có người bằng ánh nhìn nghiệt ngã,
Vài người dùng lời đường mật yêu thương
Kẻ đón hèn giết người bằng nụ hôn,
Người can đảm dùng thanh gươm sắc nhọn!*

- Oscar Wilde, The Ballad of Reading Gaol

Những Ấn Ký để tang của Thợ Săn Bóng Tối có màu đỏ. Màu của chết chóc là màu trắng.

Tessa sẽ không biết nếu không đọc được những điều đó trong Codex, và hẳn sẽ giật mình khi thấy năm Thợ Săn Bóng Tối của Học Viện đi xe ngựa ra ngoài trong bộ đồ trắng như đi dự tiệc cưới, trong khi cô và Sophie quan sát qua cửa sổ thư viện. Vài thành viên Enclave bị giết trong vụ truy quét hang ổ ma cà rồng của de Quincey, Tang* lễ này dành cho họ, nhưng cũng là để chôn cất Thomas và Agatha. Charlotte giải thích rằng tang lễ thường chỉ tổ chức cho Nephilim, nhưng cũng có ngoại lệ đối với những con người vì Clave mà hi sinh.

Nhưng Sophie và Tessa bị cấm đi. Họ không được phép tham dự nghi lễ. Sophie đã bảo rằng thế cũng tốt, rằng cô ấy không muốn thấy Thomas bị

thieu và rắc tro trong Thành Phố Âm Lặng. “Tôi muốn nhớ về cậu ấy như trước nay vẫn vậy,” cô nói, “và cả Agatha nữa.”

Enclave để lại một đội bảo vệ là vài Thợ Săn Bóng Tối tình nguyện ở lại trông coi Học Viện. Tessa nghĩ phải một thời gian dài nữa họ mới thôi canh chừng nơi này.

Cô giết thời gian bằng cách ngồi đọc sách, nhưng là những tác phẩm không liên quan tới Nephilim, quỷ hay cư dân Thế Giới Ngầm. Cô đang đọc cuốn Câu chuyện hai thành phố tìm thấy trong giá sách Dickens của Charlotte. Cô cố không nghĩ tới Mortmain, tới Thomas và Agatha, về điều Mortmain nói trong Đất Thánh - và nhất là về Nathaniel cũng như anh đang ở đâu. Hề nghĩ về anh là dạ dày cô lại quặn đau và mắt cay cay.

Nhưng trong đầu cô không chỉ có những vậy. Hai ngày trước, cô bị buộc phải xuất hiện trước Clave trong thư viện Học Viện. Người đàn ông được mọi người gọi là Điều Tra Viên đã tra hỏi cô về khoảng thời gian cô ở cùng Mortmain hết lần này tới lần khác, chú tâm tới mọi thay đổi trong câu chuyện của cô, tới khi cô kiệt sức. Họ hỏi cô về cái đồng hồ ông ta muốn trao cô, rằng cô có biết nó thuộc về ai không, và chữ viết tắt J.T.S có thể là gì. Cô không biết, và ông ta đã đem theo bí mật đó khi biến mất.

Họ cũng tra khảo Will về điều Mortmain đã nói trước khi ông ta biến mất. Will trả lời nhát gừng và được đuổi đi vì quá cứng đầu và vô lễ.

Điều Tra Viên còn bắt Tessa cởi đồ để tìm dấu ấn pháp sư, nhưng Charlotte đã gạt đi ngay. Khi Tessa được thả đi, cô đã vội đuổi theo Will nhưng anh đã biến mất. Đã hai ngày trôi qua mà cô chẳng mấy khi thấy anh, và họ cũng chỉ trao đổi vài lời xã giao trước mặt người khác. Khi cô nhìn anh, anh nhìn đi nơi khác. Khi cô rời phòng, mong anh đi theo, anh ở lại. Cô điên mất.

Cô vẫn tự hỏi có phải cô là người duy nhất cho rằng có gì đó đã xảy ra giữa họ trên sàn Đất Thánh không. Cô đã tỉnh dậy từ nơi sâu thẳm hơn bất cứ lần Biến Hình nào và thấy Will đang ôm cô, gương mặt anh hiện rõ vẻ u buồn nhất cô từng thấy. Và chắc chắn cô không thể tưởng tượng ra cách anh gọi tên mình hay nhìn mình chứ?

Không. Cô không hề tưởng tượng ra. Cô chắc chắn Will quan tâm tới cô. Đúng, anh luôn cộc cằn với cô hầu hết quãng thời gian họ biết nhau, nhưng chuyện này vẫn xảy ra trong tiểu thuyết suốt. Hãy nghĩ xem Darcy đã đối xử với Elizabeth Bennet thế nào trước khi anh cầu hôn. Rất khó chịu. Và Heathcliff luôn thô lỗ với Cathy. Nhưng cô phải thừa nhận, trong Câu chuyện hai thành phố, cả Sydney Carton và Charles Darnay đều đối xử tốt với Lucie Manette. Tuy anh từng và vẫn có những điểm yếu, nhưng anh cần em cứu anh, để biến anh từ đồng tro tàn mà bùng thành lửa rực...

Cô rất khó chịu khi từ cái đêm trong Đất Thánh, Will không thêm nhìn hay gọi tên cô nữa. Cô tưởng cô biết lí do - đã đoán ra nó theo cách Charlotte nhìn mình, theo cách mọi người im lặng khi ở gần cô. Điều đó quá rõ ràng. Các Thợ Săn Bóng Tối sẽ đuổi cô đi.

Vì sao không cơ chứ? Học Viện dành cho Nephilim, chứ không phải cư dân Thế Giới Ngầm. Cô đã mang chết chóc và hủy diệt tới cho nơi đây trong khoảng thời gian ngắn cô ở đây. Có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cô ở lại. Tất nhiên, cô chẳng còn nơi nào để đi, không còn bà con thân thích, nhưng chuyện đó đâu có quan trọng với họ? Luật Hiệp Ước là Luật Hiệp Ước; điều đó không thể thay đổi hay phá vỡ. Có lẽ rồi đây cô sẽ sống với Jessamine ở một ngôi nhà nào đó tại quận Belgravia. Hoặc đời cô sẽ còn tệ hơn.

Tiếng bánh xe ngựa lộc cộc trên con đường rải đá bên ngoài cho thấy mọi người đã từ Thành Phố Câm Lặng trở về, kéo cô rời khỏi cơn ác mộng tưởng buồn bã. Sophie vội xuống nhà để đón họ, còn Tessa nhìn qua cửa sổ quan sát họ lần lượt rời xe ngựa.

Henry đang vòng tay ôm Charlotte, còn chị dựa vào anh ấy. Tiếp theo là Jessamine với những bông hoa nhàn nhạt dính lên mái tóc vàng, Tessa hẳn sẽ thích vẻ ngoài của cô nàng nếu như không nghĩ cô nàng lợi dụng tang lễ để trưng vẻ ngoài đặc biệt xinh đẹp trong bộ đồ trắng. Rồi tới Jem và Will trông như hai quân cờ trong một ván cờ đặc biệt, cả mái tóc bạc của Jem và những lọn tóc đen rối của Will đều có vẻ nhạt màu hơn vì màu quần áo. Quân tượng trắng và tượng đen, Tessa nghĩ khi họ bước lên thềm và khuất hẳn trong Học Viện.

Cô chỉ kịp đặt sách xuống bên cạnh khi cửa thư viện mở và Charlotte vừa cởi găng tay vừa bước vào. Chị đã bỏ mũ và mái tóc nâu xoăn rối ôm lấy gương mặt chị.

“Chị nghĩ sẽ tìm thấy em ở đây,” chị nói và ngồi xuống cái ghế đối diện cửa sổ Tessa ngồi. Chị bỏ cái găng tay trắng xuống cái bàn bên cạnh và thở dài.

“Chuyện có...” Tessa mở lời.

“Tệ hả? Có. Chị ghét các lễ tang, dù có Thiên Thần chứng giám, chị đã phải tham dự không biết bao nhiêu lần.” Charlotte dừng lại và cắn môi.

“Chị nói nghe giống Jessamine quá. Quên điều chị nói đi, Tessa. Hi sinh là một phần cuộc đời Thợ Săn Bóng Tối và chị luôn chấp nhận chuyện đó.”

“Em biết.” Không gian rất yên tĩnh. Tessa nghĩ mình có thể nghe tim đập chậm rãi, như tiếng đồng hồ quả lắc trong căn phòng lớn trống trải.

“Tessa này...” Charlotte gợi chuyện.

“Em biết chị định nói gì rồi. Không sao đâu ạ.”

Charlotte chớp mắt. “Em biết sao? Em biết gì?”

“Chị muốn em đi,” Tessa nói. “Em biết chị đã gặp Clave trước tang lễ. Jem đã bảo em rồi. Em không nghĩ họ cho phép chị để em ở lại. Sau những rắc

rồi em mang tới cho mọi người. Nate. Thomas và Agatha...”

“Clave không quan tâm tới Thomas và Agatha.”

“VẬY Pyxis.”

“Ờ,” Charlotte chậm rãi nói. “Tessa, chị nghĩ em hiểu hoàn toàn sai rồi. Chị không đến để bảo em đi; chị muốn em ở lại.”

“Ở lại?” Lời nói dường như chẳng có ý nghĩa gì. Charlotte chắc chắn không có ý đó thật. “Nhưng Clave... Họ phải giận chứ...”

“Họ giận chứ,” Charlotte nói, “nhưng với vợ chồng chị. Bọn chị đã bị Mortmain lừa ngon ơ. Ông ta dùng tụi chị làm vũ khí và bọn chị để chuyện đó xảy ra. Chị đã quá tự mãn trước trí thông minh và tài xoay xở của mình với ông ta nên không thêm nghĩ có lẽ ông ta mới là người lợi dụng mình. Chị chưa từng ngừng nghĩ không có ai ngoài Mortmain và anh trai em tuyên bố de Quincey là Ông Chủ. Mọi bằng chứng khác đều xuất hiện tức thời, nhưng chị lại tin sái cổ.”

“Chúng rất thuyết phục mà.” Tessa vội an ủi Charlotte. “Dấu ấn chúng ta tìm thấy trên người Miranda. Những người máy trên cầu.”

Charlotte kêu một tiếng cay đắng. “Mortmain đã dựng nên những nhân vật đó cho chúng ta xem. Em có biết rằng trong quá trình điều tra, bọn chị không thể nào tìm nổi một mẫu bằng chứng cho thấy có những cư dân Thế Giới Ngầm nào khác kiểm soát câu lạc bộ Xứ Quý không? Không một thành viên người phàm nào biết, và vì bọn chị đã tiêu diệt đàn của de Quincey, cư dân Thế Giới Ngầm căm ghét bọn chị hơn bao giờ hết.”

“Nhưng chỉ mới vài ngày thôi mà. Will mất những sáu tuần để tìm Chị Em Hắc Ám. Nếu các chị tiếp tục tìm...”

“Bọn chị không có nhiều thời gian. Nếu điều Nathaniel nói với Jem là đúng và Mortmain định dùng năng lượng quý trong Pyxis để khởi động người máy, chúng ta chỉ còn thời gian tới lúc ông ta mở hộp.” Chị khẽ nhún vai. “Tất nhiên, Clave tin điều đó là bất khả thi. Pyxis chỉ có thể mở bằng các chữ rune, và chỉ Thợ Săn Bóng Tối mới vẽ được. Nhưng, đáng ra chỉ có Thợ Săn Bóng Tối mới có thể vào Học Viện.”

“Mortmain rất thông minh.”

“Đúng.” Tay Charlotte đan chặt trong lòng. “Em có biết Henry là người cho Mortmain biết về Pyxis không? Em hiểu như thế là sao không?”

“Không...” Những lời lẽ an ủi của Tessa bay biến đâu mất.

“Em không thể. Không ai biết. Trừ chị và Henry. Anh ấy muốn chị nói với Clave, nhưng chị sẽ không đâu. Họ đã đối xử quá bạc với anh ấy rồi, và chị...” giọng Charlotte run run, nhưng gương mặt nhỏ rất kiên định. “Clave sẽ lập phiên xét xử. Về tư cách đạo đức của chị và Henry sẽ được kiểm tra và bỏ phiếu. Có thể vợ chồng chị sẽ mất Học Viện.”

Tessa kinh hãi. “Nhưng chị điều hành Học Viện rất tốt mà! Chị luôn sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy.”

Mắt Charlotte ươn ướt. “Cảm ơn em, Tessa. Nhưng Benedict luôn muốn vị trí điều hành Học Viện cho chính mình, hoặc cho con trai. Nhà Lightwood rất kiêu hãnh và ghét phải nghe lệnh người khác. Nếu không phải vì Quan Tổng Tài Wayland đã đề nghị vợ chồng chị nối nghiệp bố chị, chị chắc chắn Benedict sẽ điều hành. Chị chỉ mong được điều hành Học Viện thôi, Tessa ạ. Chị sẽ làm tất cả để giữ vị trí này. Nếu em giúp chị...”

“Em? Nhưng em có thể làm gì? Em không biết gì về chính sách của Thợ Săn Bóng Tối.”

“Thứ vô giá nhất của vợ chồng chị là mối quan hệ đồng minh với các cư dân Thế Giới Ngầm. Một phần lý do chị vẫn ở đây là vì mối quan hệ với các pháp sư như Magnus Bane hay mà cà rồng như Camille Belcourt. Và em, em là một món hàng quý. Em đã giúp Enclave một lần; em có thể còn giúp bọn chị nhiều. Và nếu em là đồng minh chắc chắn của chị, điều đó sẽ giúp chị cực nhiều.”

Tessa nín thở. Cô bỗng nhớ tới hình ảnh Will – Will như lúc ở Đất Thánh – nhưng tất cả suy nghĩ của cô lại không có Will. Ở đó có Jem, với sự tốt bụng và lịch lãm; và Henry khiến cô bật cười vì trang phục kì lạ và những phát minh từng tởng; và kể cả Jessamine, với sự dữ dội và đôi khi rất dịu dàng.

“Nhưng còn Luật,” cô lí nhí nói.

“Không có Luật nào cấm em làm khách ở đây,” Charlotte nói. “Chị đã kiểm tra dữ liệu và chẳng thấy gì không cho phép em ở lại, nếu em muốn. Vậy em có muốn không, Tessa? Em sẽ ở lại chứ?”

Tessa vội chạy lên gác mái; lần đầu tiên cô thấy tin mình nhẹ nhõm. Căn gác mái vẫn y như cô nhớ; vẫn với những ô cửa sổ nhỏ cao cao cho chút ánh sáng hoàng hôn tràn vào vì trời đang vào tầm chạng vạng. Trên sàn có cái xô đổ; cô đi vòng qua nó để tới cái cầu thang hẹp dẫn lên mái nhà.

Cậu ấy thường ở trên đó khi gặp chuyện phiền muộn. Charlotte đã nói vậy. Và chị hiếm khi thấy Will buồn phiền. Mất Thomas và Agatha sẽ khiến tâm trạng của cậu ấy xấu hơn chị từng chứng kiến.

Cầu thang dẫn tới một cái cửa sập hình vuông. Tessa đẩy cửa và trèo lên mái Học Viện.

Cô đứng thẳng rồi nhìn quanh. Cô đang đứng trên cái mái bằng rộng rãi, được bao quanh bởi hàng lan can bằng sắt uốn với phần đầu mũi tạo hình hoa huệ tây. Ở bên kia mái nhà là Will đang dựa vào hàng lan can. Anh không quay lại kể cả khi cửa đóng sập lại và cô bước lên một bước, xoa bàn tay trầy xước lên vải váy.

“Will ơi,” cô gọi.

Anh không nhúc nhích. Mặt trời như một quầng lửa đỏ ối nơi cuối trời. Bên kia sông Thames, khói nhà máy bốc lên thành những vệt đen ngang bầu trời đỏ. Will đang dựa vào lan can như thể đã kiệt sức, như thể anh muốn ngã vào những đầu nhọn kia và kết thúc tất cả. Anh không tỏ vẻ nghe thấy tiếng Tessa khi cô tới đứng cạnh anh. Nhìn từ đây xuống con đường lát sỏi bên dưới khiến cô chóng mặt.

“Will,” cô lại gọi. “Anh đang làm gì đấy?”

Anh không nhìn cô. Anh nhìn ra thành phố, giống như một cái bóng đen trên nền trời nhuộm đỏ. Mái vòm nhà thờ thánh Paul sáng lên trong bầu không khí ảm đạm, và sông Thames chảy qua như một đường nước trà đặc bị đứt đoạn đây đó bởi những cây cầu. Những bóng đen di chuyển bên triền sông - những người lang thang, đi lại giữa những đồng rác bên bờ sông, mong kiếm được đồ có giá trị.

“Giờ anh nhớ rồi,” Will vẫn không nhìn cô, “điều anh cố nhớ vào ngày hôm kia. Đó là đoạn thơ của Blake, ‘và tôi nhìn ngắm Luân Đôn, kì quan kinh khủng con người làm để dâng Chúa.’ Anh nhìn ra toàn khung cảnh.

“Milton nghĩ địa ngục là một thành phố. Anh nghĩ ông ấy cũng có phần đúng. Có lẽ Luân Đôn là cổng vào địa ngục và chúng ta là những linh hồn đáng thương không chịu đi qua đó, sợ điều chờ đợi chúng ta ở phía bên kia còn kinh khủng hơn những gì đã trải nghiệm.”

“Will.” Tessa bối rối. “Will, có chuyện gì sao?”

Anh nắm lan can bằng cả hai tay khiến những ngón tay trắng bệch. Tay anh đầy những vết trầy xước, mấy vết xước trên mẫu tay đã đóng vảy. Mặt anh cũng có vài vết bầm ở quai hàm và dưới mắt. Môi dưới của anh bị rách và sưng, nhưng anh cũng để kệ. Cô không biết vì sao.

“Đáng ra anh phải biết,” anh nói. “Đó là trò bịp. Rằng Mortmain đã nói dối khi đến đây. Charlotte thường khoe mọi người về tài chiến lược của anh, nhưng nhà chiến lược sẽ không bị người ta lừa trắng mắt như vậy. Anh ngốc thật.”

“Charlotte tin đó là lỗi của chị ấy. Henry nghĩ đó là do anh ấy. Em tin đó là lỗi của em,” Tessa sốt ruột nói. “Chúng ta giờ đâu được quyền tự trách mình, đúng không?”

“Lỗi của em?” Will bối rối. “Vì Mortmain bị em ám ảnh hả? Có vẻ không thể...”

“Vì mang Nathaniel tới đâu,” Tessa nói. Nói ra khiến ngực cô quặn thắt. “Vì bắt anh tin anh ấy.”

“Em yêu quý anh mình,” Will nói.

“Giờ vẫn vậy,” Tessa nói. “Nhưng em biết bản chất của anh ấy. Có lẽ em luôn biết. Em chỉ không muốn tin thôi. Có lẽ trong đời, chúng ta đôi khi cũng tự lừa phỉnh mình.”

“Ừ,” Will nói nghe nghèn nghẹn và xa xôi. “Có lẽ vậy.”

Tessa vội nói. “Em đến đây để báo tin tốt này Will. Anh muốn nghe không?”

“Nói đi,” giọng anh chẳng có chút cảm xúc.

“Charlotte bảo em có thể ở lại,” Tessa nói, “trong Học Viện này.”

Will không nói gì.

“Chị bảo không có Luật nào cấm chuyện đó,” Tessa tiếp tục và giờ hơi rồi.
“Vậy nên em không cần đi.”

“Charlotte sẽ không bao giờ bắt em đi, Tessa. Chị ấy không thể để kẻ con ruồi dính trên mạng nhện nữa là. Chị ấy sẽ không bỏ rơi em.” Giọng nói Will không có tí sức sống hay cảm xúc nào. Anh chỉ đang tường thuật.

“Em tưởng...” Sự phấn khởi của Tessa tan đi nhanh chóng. “Rằng ít nhất anh cũng có chút vui mừng. Em tưởng chúng ta là bạn.” Cô thấy anh nuốt khan và tay lại nắm lan can. “Là bạn,” cô tiu ngịu nói, “em tới để thông báo cho anh. Để quan tâm tới anh.” Cô vươn tay định chạm vào tay anh nhưng cô rút lại, giật mình trước sự căng thẳng toát ra từ con người anh, thấy những mấu tay trắng bệch đang nắm lấy lan can kia. Ấn Ký đó hiện rõ trên nước da trắng như thể được khắc bằng dao. “Em tưởng có lẽ...”

Cuối cùng Will quay sang nhìn thẳng vào cô. Tessa choáng trước thái độ của anh. Hai quầng thâm quá sậm trông như hai cái hố.

Cô đứng nhìn anh, ước anh sẽ nói giống các nhân vật nam chính trong truyện, vào lúc này. Tessa, tình cảm anh dành cho em đã vượt qua ngưỡng tình bạn. Chúng hiếm có và quý giá hơn thế...

“Tới đây,” anh nói vậy. Chẳng có chút chào mừng nào trong giọng anh hay cách anh đứng. Tessa cố kìm bản năng muốn tránh đi và tiến tới gần để anh có thể chạm vào mình. Anh vươn tay và cầm hờ tóc cô, gạt đi những lọn tóc xoắn ôm lấy khuôn mặt cô. “Tess này.”

Cô ngược nhìn anh. Đôi mắt anh mang màu của bầu trời đượm khói; kể cả bị bầm tím, gương mặt anh vẫn rất đẹp. Cô muốn chạm vào anh theo một bản năng mà cô không thể giải thích hay kiềm chế được. Khi anh cúi xuống hôn cô, cô chỉ có thể kìm mình lại khi môi chạm môi. Môi anh lướt qua môi cô và cô nếm thấy vị muối và sắt ở nơi đôi môi mềm mại và bầm dập

ấy. Anh nắm vai cô và kéo lại gần, những ngón tay anh bấu lên vải váy. Cô cảm nhận được cơn sóng trào mạnh mẽ hơn lúc ở gác mái, một cơn sóng muốn nhấn chìm và nghiền nát cô, khiến cô mềm ra như cách biển nghiền nát những mảnh thủy tinh.

Cô định đặt tay lên vai anh, nhưng anh dừng lại, cúi nhìn cô và thở dốc. Đôi mắt anh rất sáng, đôi môi đỏ sừng vì nụ hôn và vì những vết thương.

“Có lẽ,” anh nói, “chúng ta nên tính đến chuyện qua lại.”

Tessa vẫn có cảm giác như bị chết đuối, thì thào, “Qua lại?”

“Nếu em định ở lại,” anh nói, “chúng ta nên giữ bí mật. Có lẽ nên dùng phòng em. Jem thường ra vào phòng anh tự nhiên như ruồi và cậu ấy sẽ thấy lạ nếu cửa khóa. Nhưng phòng em lại khác...”

“Dùng phòng em?” cô nhắc lại. “Để làm gì?”

Will nhếch mép; Tessa, người đang nghĩ xem đôi môi anh đẹp thế nào, mất một lúc mới hơi ngạc nhiên trước sự lạnh lùng trong nụ cười đó. “Em không thể giả bộ không hiểu được, Tessa, anh không nghĩ em ngây thơ vậy đâu. Trong khi anh trai em như vậy.”

“Will.” Hơi ấm thoát khỏi cô như thể nước biển rút; cô thấy lạnh, dù đang trong thời tiết hè. “Em không giống anh mình.”

“Em thích anh.” Will nói. Giọng anh bình tĩnh và chắc chắn. “Và em biết anh ngưỡng mộ em, như cách mọi phụ nữ đều biết khi một người đàn ông ngưỡng mộ họ. Giờ em đến để nói với anh em sẽ ở lại đây, trước mắt, đúng như anh muốn. Anh cho em thứ anh nghĩ em muốn.”

“Anh không có ý đó.”

“VẬY em không hiểu anh rồi,” Will nói. “Một Thợ Săn Bóng Tối sẽ chẳng bao giờ tán tỉnh pháp sư. Thợ Săn Bóng Tối có thể đánh bạn hay thuê pháp sư làm việc cho mình, nhưng sẽ không...”

“CƯỚI họ?” Tessa nói. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của biển cả. Nó đã rút hoàn toàn khỏi bờ cát và cô có thể thấy những sinh vật nhỏ bé và giầy chết trên bờ biển cạn nước.

“Hiểu nhanh đấy,” Will cười khẩy; cô thật muốn tát bạt cái thái độ đó khỏi mặt anh. “Em thật mong vậy sao?”

“Em không mong anh nhục mạ em,” Giọng Tessa như muốn run nhưng cô vẫn giữ cho nó thật cương quyết,

“Em hẳn sẽ chẳng nghĩ tới việc đó rồi,” Will vui vẻ. “Vì pháp sư không thể có con...”

“Cái gì?” Tessa lùi lại như bị anh đẩy. Mái nhà dưới chân cô như thể không bằng phẳng.

Will nhìn cô. Mặt trời đã sắp khuất dạng. Trong cảnh ánh chiều sắp tắt, xương mặt anh như trời lên và khóe miệng anh trĩu xuống như chịu cái đau thể chất. Nhưng giọng anh nói vẫn đều đều. “Em không biết? Anh tưởng có ai đó đã nói với em rồi.”

“Không,” Tessa nói khẽ. “Chẳng ai nói hết.”

Anh nhìn thẳng. “Nếu em không thích đề nghị của anh...”

“DỪNG lại,” cô nói. Cô cảm thấy khoảnh khắc đó như một mảnh thủy tinh vỡ, trong suốt, sắc và đau đớn. “Jem bảo anh nói dối để biến mình thành thẳng đều,” cô nói. “Và có lẽ đó là thật, hoặc anh ấy chỉ muốn tin vào con người thật sự của anh. Nhưng anh chẳng có lí do gì hay cố gì để nói những lời cay độc như vậy.”

Lúc đó anh có vẻ thật sự mất bình tĩnh, như thể cô thực sự làm anh giật mình. Thái độ đó biến mất trong tích tắc, như thể một đám mây đổi hình. “Vậy em chẳng còn gì để nói nữa chứ?”

Không nói thêm lời nào, cô quay gót và đi thẳng, về cái cầu thang dẫn xuống Học Viện. Cô không quay lại nên không biết anh đang nhìn theo. Anh là cái bóng đen giữa những tia nắng cuối của bầu trời đỏ cam.

Những Đứa Con của Lilith, được gọi là pháp sư, giống như la và những vật lai khác, vô sinh. Họ không thể có con. Chưa từng có trường hợp ngoại lệ nào được ghi lại...

Tessa ngược lên khỏi cuốn Codex và dăm dăm nhìn ra ngoài cửa sổ phòng nhạc nhưng chẳng thấy gì, nhưng dù sao cũng do nơi này quá tối. Cô đã trốn vào đây vì không muốn về phòng, nơi cô đang khóc lại bị Sophie, hay tệ hơn, Charlotte bắt gặp. Lớp bụi mỏng phủ lên mọi thứ trong phòng khiến cô nghĩ sẽ khó ai thấy mình ở đây.

Cô tự hỏi sao cô lại bỏ qua đặc điểm này của pháp sư. Đúng hơn, nó không nằm trong mục về pháp sư của Codex, mà trong mục sau về các sinh vật lai trong Thế Giới Ngầm như á tiên hay bán sói. Nhưng rõ ràng không hề có bán pháp sư. Pháp sư không thể có con. Will không nói dối để làm tổn thương cô; anh chỉ nói thật. Và điều đó còn tệ hơn. Anh biết từ đó sẽ tác động mạnh tới cô thế nào, nhưng anh vẫn nói ra.

Có lẽ anh đúng. Cô thật sự nghĩ chuyện sẽ ra sao nào? Will là Will, và cô không nên mong đợi gì thêm ở anh. Sophie đã cảnh cáo cô nhưng cô không nghe. Cô biết dì Harriet đã nói gì về những cô gái không chịu nghe lời khuyên bảo.

Tiếng sột soạt khe khẽ vang lên. Cô quay lại và lúc đầu chẳng thấy gì. Ánh sáng trong phòng tới từ ngọn đèn phù thủy duy nhất. Nó tỏa ánh sáng lay

lắt qua cây đàn dương cầm và cây đàn hạc cong cong được phủ lớp vải dày. Khi cô nhìn, hai điểm sáng vàng xanh kì lạ xuất hiện. Chúng đang song song tiến tới, giống như hai đốm lửa ma trời.

Tessa đột ngột nín thở. Tất nhiên rồi. Cô vươn người tới. “Lại đây nào mèo con.” Cô dỗ ngọt. “Lại đây nào miu miu!”

Tiếng meo meo đáp lời bị tiếng mở cửa át mất. Ánh sáng tràn vào phòng và trong thoáng chốc, cô chỉ thấy cái bóng đen ở ngoài cửa. “Tessa? Tessa, là em à?”

Tessa nhận ra giọng đó ngay tức khắc - câu này hơi giống câu nói đầu tiên vào cái đêm cô bước vào phòng anh: Will, Will, là bồ hả?

“Jem,” cô đành nói. “Vâng, là em. Hình như con mèo của anh vừa vào đây.”

“Hẳn rồi.” Jem có vẻ vui. Cô đã thấy rõ anh khi anh bước vào phòng; ánh đèn phù thủy bùng lên và con mèo hiện rõ đang ngồi trên sàn và rửa mặt. Nó có vẻ cáu kỉnh như giống mèo Ba Tư luôn vậy. “Nó thích đi lang thang. Như thế nó muốn được giới thiệu với mọi người...” rồi Jem dừng lại và nhìn Tessa. “Có chuyện gì thế?”

Tessa bị bất ngờ nên lắp bắp. “S...sao anh hỏi em vậy?”

“Mặt em hiện rõ ràng kia kìa. Có chuyện rồi.” Anh ngồi xuống cái ghế đàn dương cầm đối diện. “Charlotte đã báo tin tốt cho anh,” anh nói khi con mèo nhảy lên lòng. “Hay ít nhất, anh nghĩ đó là tin tốt. Em không vui sao?”

“Tất nhiên em vui.”

“Ừ.” Jem có vẻ không tin. Anh cúi xuống, giơ tay với con mèo và nó cọ đầu vào tay anh. “Church ngoan.”

“Church? Nó tên Church sao?” Tessa ngạc nhiên dù tâm trạng đang xấu. “Chúa ơi, không phải nó từng là mèo của bà Dark sao? Có lẽ tên Church không hợp với nó!”

“Cu cậu,” Jem trêu cô, “chỉ là một sinh vật đáng thương suýt bị bà ta hiến tế để triệu hồn thôi. Và Charlotte bảo chúng ta có thể nuôi cu cậu vì có mèo trong nhà thờ là điềm lành. Vậy nên bọn anh bắt đầu gọi cu cậu là “con mèo của nhà thờ” và rồi...” Anh nhún vai. “Church, nếu cái tên đó giúp nó không gặp rắc rối, thế cũng ổn.”

“Em thấy nó nhìn em với vẻ kẻ cả lắm.”

“Có lẽ. Mèo muốn nghĩ nó đứng trên tất cả.” Jem gãi tai Church.

Tessa giở cuốn Codex. “Will đưa cho em...”

Jem cầm lấy đột ngột quá nên Tessa không kịp rút tay về. Nó vẫn mở ở trang cô đọc. Jem liếc xuống rồi ngược nhìn cô và thái độ thay đổi hẳn. “Em không biết sao?”

Cô lắc đầu. “Em chẳng mấy khi nghĩ về chuyện con cái,” cô nói. “Em chưa từng nghĩ tới. Nhưng nó lại là một điều khác khiến em khác con người. Nó khiến em thành một thứ quái vật. Một thứ khác hoàn toàn.”

Jem im lặng một lúc lâu, những ngón tay dài gãi lông con mèo xám. “Có lẽ,” anh nói, “khác cũng không phải là điều xấu.” Anh nhoài người tới. “Tessa, em phải biết dù có lẽ em là pháp sư, em lại có quyền năng bọn anh chưa từng thấy. Em không có dấu ấn của pháp sư. Vì em chưa chắc là pháp sư, em không nên để thông tin ấy làm mình buồn.”

“Em không buồn,” Tessa nói. “Chỉ là... Em đã thức vài đêm để nghĩ về bố mẹ mình. Em chẳng còn nhớ họ. Nhưng em vẫn băn khoăn. Mortmain nói mẹ em không biết bố em là quý, nhưng ông ta nói dối sao? Ông ấy nói mẹ không biết mẹ là gì, nhưng thế là sao? Mẹ có biết em là gì, có biết em

không phải người không? Chính vì thế họ rời Luân Đôn trong thầm lặng, trong đêm tối sao? Nếu em là kết quả của cái gì đó - một cái gì đó xấu xa - đã gây ra cho mẹ em mà mẹ em không biết, vậy sao mẹ yêu em được?”

“Họ giấu em khỏi Mortmain,” Jem nói. “Chắc họ biết ông ta muốn em. Bao năm qua ông ta tìm em và họ giữ an toàn cho em - đầu tiên là bố mẹ em, rồi dì em. Chắc hẳn gia đình em yêu em.” Anh nhìn chăm chú vào cô. “Tessa, anh không muốn hứa với em rồi không giữ lời, nhưng nếu em thật lòng muốn biết về quá khứ của mình, chúng ta có thể tìm hiểu. Sau những gì em đã làm cho bọn anh, bọn anh nợ em điều đó. Nếu có những bí mật về thân thể của em, chúng ta có thể tìm hiểu nếu em muốn.”

“Vâng. Em muốn chứ.”

“Có lẽ không đâu,” Jem nói.

“Biết sự thật vẫn hơn.” Tessa ngạc nhiên trước sức thuyết phục trong giọng mình. “Em biết sự thật về Nate, dù nó đau, nhưng còn hơn là em bị dối gạt. Như vậy còn hơn yêu một người không yêu mình. Tốt hơn là để phí phạm tình cảm đó.” Giọng cô run run.

“Anh biết anh ta từng,” Jem nói, “và vẫn yêu em, theo cách riêng của anh ta. Nhưng em đừng nghĩ ngợi nhiều. Yêu và được yêu luôn là hạnh phúc. Tình yêu không phải thứ có thể bị phí phạm.”

“Khó lắm. Thế thôi.” Tessa biết cô đang thương thân, nhưng cô không thể đẩy lùi cảm xúc đó. “Em thấy mình quá đơn độc.”

Jem cúi nhìn cô. Ấn Ký đó rõ ràng như lửa trên làn da trắng xanh của anh, khiến cô nghĩ tới những họa tiết trên áo choàng của các Tu Huynh Cẩm. “Bố mẹ anh, cũng như bố mẹ em, đã chết. Bố mẹ Will, Jessie, Henry và Charlotte đều vậy. Anh không biết có ai trong Học Viện không phải trẻ mồ côi không. Nếu có, bọn anh đã không ở đây.”

Tessa mở miệng rồi ngậm lại. “Em biết,” cô nói. “Em xin lỗi. Em thật ích kỷ khi không nghĩ...”

Anh giơ bàn tay gầy lên. “Anh không trách em,” anh nói. “Có lẽ em ở đây vì em cũng đơn độc, nhưng anh cũng vậy. Will cũng vậy. Jessamine cũng thế. Và Charlotte, Henry cũng chẳng khác chúng ta là mấy. Charlotte có thể dùng đầu óc minh mẫn của chị ấy để làm những công việc như ở đây vào đâu? Và dù Jessamine giả bộ ghét mọi thứ, và Will chưa từng thừa nhận cần cái gì, họ đều coi đây là nhà. Nói cách khác, bọn anh ở đây không phải vì không có chốn nào để đi; bọn anh không cần nơi khác, vì bọn anh có Học Viện và những người ở đây là người thân của bọn anh.”

“Nhưng không phải của em.”

“Họ có thể là người thân của em,” Jem nói. “Khi anh mới tới đây, anh mười hai tuổi. Lúc đó anh cũng nhất quyết coi đây không phải nhà mình. Anh chỉ thấy Luân Đôn không giống Thượng Hải ở chỗ nào, và anh nhớ nhà. Rồi Will tới một cửa hàng ở East End và mua cho anh cái này.” Anh rút sợi dây chuyền ra và Tessa thấy một mảnh xanh cô nhìn lúc trước là một mặt đá xanh hình năm đấm. “Anh nghĩ cậu ấy thích nó vì nó giống một năm đấm. Nhưng nó là ngọc lục bảo, và cậu ấy biết nó có nguồn gốc từ Trung Hoa, vậy nên cậu ấy mang nó cho anh và anh đeo nó. Anh vẫn đeo nó.”

Nhắc tới Will làm tim Tessa nhói lên. “Thật tốt khi biết anh ấy cũng có lúc tử tế.”

Jem nhìn cô bằng đôi mắt bạc hứng thú. “Khi anh tới đây - nhìn thấy vẻ mặt em - đó không phải do điều em đọc ở Codex, đúng không? Đó là do Will. Cậu ấy nói gì?”

Tessa ngần ngừ. “Anh ấy nói rõ rằng không muốn em ở lại,” cuối cùng cô nói. “Rằng em ở lại Học Viện rồi cũng chẳng vui được đâu. Theo anh ấy là thế.”

“Và sau khi anh vừa bảo em hãy coi cậu ấy như người nhà,” Jem có chút ừ rừ. “Thế nào trông em như vừa được nghe anh kể chuyện xấu.”

“Em xin lỗi,” Tessa lí nhí.

“Đừng. Will mới phải xin lỗi,” Mắt Jem đen lại. “Chúng ta nên nắm cậu ấy ra đường,” anh tuyên bố. “Anh thề cậu ấy sẽ phải ra đi vào sáng mai.”

Tessa giật mình ngẩng đầu lên. “Ồi... không, không phải thế chứ...”

Anh cười toe toét. “Tất nhiên không rồi. Nhưng em thấy khá hơn, đúng không?”

“Đó là một giấc mộng đẹp,” Tessa buồn bã đáp nhưng cô mỉm cười khiến chính mình cũng ngạc nhiên.

“Will... khó lắm,” Jem nói. “Nhưng gia đình luôn khó khăn vậy. Nếu anh không nghĩ Học Viện là nơi tốt nhất cho em, Tessa, anh sẽ không nói vậy. Và ai ai cũng có thể chọn người thân cho mình. Anh biết em thấy em không phải người và em khác biệt, không còn tình yêu hay cuộc sống, nhưng...” Giọng anh hơi run và đây là lần đầu tiên cô thấy sự mông lung trong giọng anh. “Anh thề với em, một người đàn ông thực sự sẽ không quan tâm tới những cái đó.”

Trước khi Tessa kịp trả lời, có tiếng vỗ mạnh vào kính cửa sổ. Cô nhìn Jem và anh nhún vai. Anh cũng nghe thấy. Cô đi qua phòng, thấy quả thực có gì đó ở bên ngoài - một vật có cánh màu đen, giống một chú chim nhỏ đang cố vào trong. Cô cố nâng khung cửa sổ, nhưng hình như nó bị kẹt.

Cô ngoái lại, nhưng Jem đã đến bên và đẩy cửa hộ. Khi vật kia chấp chới bay vào trong, nó bay thẳng tới chỗ Tessa. Cô đưa tay tóm lấy, cảm thấy đôi cánh kim loại sắc của nó vỗ vào lòng bàn tay mình. Khi cô giơ ra, nó khép cánh và nhắm mắt. Một lần nữa nó lại nó lại lẳng lặng giơ kiế, như thế

chờ được đánh thức thêm lần nữa. Tiếng tíc tắc quen thuộc vang lên trong bàn tay cô.

Jem quay đầu nhìn, gió từ ô cửa sổ thổi tung mái tóc anh. Dưới ánh sáng vàng vọt, nó sáng lên như bạch kim. “Gì thế?”

Tessa mỉm cười. “Thiên sứ của em.” cô nói.

PHẦN KẾT

Trời đã muện và mi mắt Magnus Bane rũ xuống vì mệt mỏi. Anh đặt cuốn Odes của Horace xuống bàn và trầm ngâm nhìn qua những ô cửa sổ đầy vết nước mưa ra quảng trường.

Đây là nhà của Camille, nhưng tối nay cô ấy không có nhà; Magnus nghĩ ít ra cũng phải vài tối nữa cô ấy mới trở về nhà. Cô đã rời thành phố sau cái đêm kinh hoàng ở nhà de Quincey; và dù anh đã gửi thư báo giờ đã an toàn nhưng anh không nghĩ cô sẽ trở lại. Anh tự hỏi giờ khi cô đã trả thù xong, liệu cô còn muốn có anh ở bên nữa không. Có lẽ anh chỉ là một thứ để cô ấy trêu người de Quincey mà thôi.

Anh có thể rời đi bất cứ lúc nào - gói ghém đồ đạc và rời đi, để lại toàn bộ sự xa hoa đằng sau. Ngôi nhà, đám người hầu, sách, kể cả quần áo của anh đều do cô ấy mua; anh tới Luân Đôn với hai bàn tay trắng. Không phải Magnus không kiếm được tiền. Xưa kia, anh cũng đôi lần giàu có, dù nhiều tiền chỉ khiến anh phiền lòng. Nhưng ở đây, dù bức bối những vẫn cho anh cơ hội được gặp lại Camille.

Tiếng gõ cửa khiến anh rời cơn hồi tưởng; và anh quay sang nhìn gã người hầu Archer đứng ở ngưỡng cửa. Archer là người kí sinh của Camille từ nhiều năm nay, và cực ghét Magnus vì hằn cho rằng cô chủ đáng mến của hắn không nên giao du với một tay pháp sư.

“Thưa ngài, có người muốn gặp ngài,” Archer kéo dài từ ngài như muốn chửi.

“Vào giờ này? Ai vậy?”

“Một nephilim.” Vẻ khó chịu thoáng hiện lên trong lời nói của Archer.
“Cậu ta nói muốn gặp ngài gấp.”

Vậy không phải Charlotte, một trong những Nephilim của Luân Đôn mà Magnus muốn gặp. Trong vài ngày nay anh đã giúp Enclave, quan sát trong khi họ thẩm vấn những người phạm bị kinh hãi là thành viên của câu lạc bộ Xứ Quý, và dùng phép thuật để xóa trí nhớ của họ khi xong việc. Đó là công việc không vui vẻ gì, nhưng Clave trả khá hậu hĩnh và anh nên giữ mối làm ăn với họ.

“Cậu ta,” Archer bổ sung với vẻ khó chịu rõ ràng hơn, “đang rất ướt.”

“Ướt à?”

“Thưa ngài, trời đang mưa và quý ông đó không đội mũ. Tôi đề nghị là hong quần áo hộ, nhưng cậu ta không nghe.”

“Được rồi. Đưa cậu ta vào.”

Archer mím chặt môi. “Cậu ta đợi ngài ngoài phòng khách. Chắc cậu ấy muốn sưởi ấm bên lò sưởi.”

Magnus thầm thở dài. Tất nhiên, anh có thể yêu cầu Archer đưa vị khách vào thư viện, căn phòng anh ưa thích. Nhưng có vẻ đòi hỏi hơi nhiều, và nếu anh bảo vậy, người hầu kia sẽ mặt sưng mày xỉa tới ba ngày cho coi.
“Được thôi.”

Hài lòng, Archer lùi ra và để Magnus tự tới phòng khách. Cửa đang đóng, nhưng anh thấy ánh sáng sau cánh cửa là ánh lửa và ánh đèn. Anh mở cửa.

Phòng khách là nơi yêu thích của Camille và mang đậm gu thẩm mỹ của cô ấy. Tường sơn màu đỏ tía bóng, đồ nội thất bằng gỗ hồng sắc nhập từ Trung Hoa. Những ô cửa sổ nhìn ra quảng trường được che bằng rèm nhung buông từ trần xuống sàn, che không cho chút ánh sáng nào lọt vào. Một

người đang đứng trước lò sưởi, tay chấp sau lưng - một người mảnh khảnh với mái tóc đen. Khi cậu ta quay lại, Magnus nhận ra ngay.

Will Herodale.

Quả như Archer nói, cậu ta bị ướt như thể không thèm quan tâm xem mưa có đổ xuống người mình không. Quần áo cậu ta ướt như chuột lột, còn tóc rũ xuống mắt. Nước chảy ròng ròng trên gương mặt cậu ta như nước mắt.

“William,” Magnus thực sự bất ngờ. “Cậu làm cái quái gì ở đây vậy? Học Viện gặp chuyện à?”

“Không.” Will nói như bị ghen. “Tôi tới vì việc của mình. Tôi cần anh giúp. Tôi... tôi chẳng biết nhờ ai nữa.”

“Thật sao.” Magnus nhìn kĩ cậu con trai kia. Will đẹp; Magnus đã yêu nhiều và thường vẻ đẹp kiểu này sẽ khiến anh yêu thích, nhưng Will lại là một trường hợp khác. Ở cậu ta có gì đó đen tối, điều gì đó bị che giấu và kì lạ khiến anh không muốn ngắm nghía. Cậu ta như không tồn tại trong thế giới này. Nhưng, bên dưới mái tóc đen ướt sũng, cậu ta trắng bệch như giấy, bàn tay nắm chặt bên người đang run bần bật. Rõ ràng tâm trạng hỗn loạn khiến cậu ta bị xé tung từ bên trong.

Magnus đưa tay ra sau và khóa cửa phòng khách lại. “Được thôi,” anh nói. “Sao cậu không nói vấn đề ra nhỉ?”